

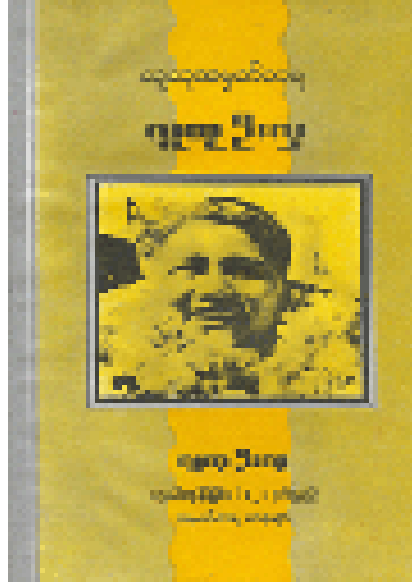
လူထုချစ်သမျှ

လူထုဦးလှ

ဒုတိယတွဲ

လူထုချစ်သမ္မု လူထုဦးလှ (ဒုတိယတွဲ)

ခာခီရိုက်သူ

ကိုဝက်ကြီး (Bigpig)

PDF Book Design – ပုဇွန်(SuuChit)

မြန်မာကျွန်းပစ်မို့ရမ် – myanmarcupid.net

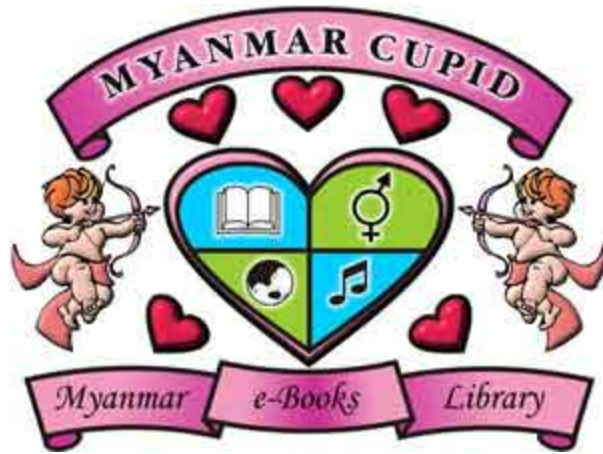

၁၉ - ၀၇ - ၂၀၀၉

(ပထမအကြိမ်)

လူထုချစ်သမျှ လူထုဦးလှ (ဒုတိယတွဲ)

MMCP PDF Creater Group

မှတင်ဆက်သည်။

မြန်မာအီးဘွတ်ခ်အဖြစ်

ပထမအကြိမ်

၁၉ - ၀၇ - ၂၀၀၉

ပန်ကြားလွှာ

လူထုချစ်သမျှလူထုဦးလှစာအုပ်
 ၁၉၈၄ခုနှစ်က ထုတ်ဝေပြီးတဲ့နောက်
 ဦးလှကို ခင်မင်ကြတဲ့မိတ်ဆွေများက
 သူတို့လည်းရေးဦးမယ်ဆိုပြီး
 ကျွန်မဆီကို သူတို့သိတဲ့
 ဦးလှအကြောင်း ရေးပို့ကြပါတယ်။
 ကျွန်မက ရုတ်တရက်
 စာအုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်မပေးနိုင်ဘူး။

ဒါကြောင့် ပထမအုပ်နဲ့ ဒုတိယအုပ်ဟာ အချိန်တော်တော်
 ကွာခြားသွားပါတယ်။ ဒီအတွက် ရေးပေးထားကြတဲ့ ဦးလှ
 မိတ်သင်္ဂဟတွေကို ကျွန်မ အနူးအညွတ်
 တောင်းပန်အပ်ပါတယ်။

အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ခုလို
 နှောင့်နှေးရတာကို ခင်မင်ရင်းစွဲများအနေနဲ့ ခွင့်လွှတ်
 နားလည်ကြပါရန် ပန်ကြားပါတယ်။

လူထုဒေါ်အမာ

မာတိကာ

မန်းဝင်းမောင်	၁
သူရိယဦးသန်းမောင်	၁၃
ရွှေကိုင်းသား (ဦးသောဘိတ).....	၄၅
မင်းနွယ်.....	၁၀၂
ဇော်ဝိတ်	၁၃၀
ဗဟိုတရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးမြစိန်	၁၃၇
ဗိုလ်ထိန်လင်း.....	၁၅၀
ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်.....	၁၇၄
ချစ်ညို.....	၂၀၃
ဗိုလ်မှူးအောင်သိမ်း.....	၂၃၉
ပါမောက္ခအိုးနီတိုးရ(ဂျပန်ပြည်).....	၂၅၇
မောင်ရင်မွှေး.....	၂၇၂
မလှကျော့	၂၈၆
ဒဂုံမာဘက်ချကိုဗား (ခေါ်) မြသီတာ	၃၀၄

လှသိန်း (ခေါ်) ရွှန်အိုကယ်..... ၃၂၃

မြင့်မြင့်ကြည် (ဒိုင်အို)..... ၃၃၀

သန်းသန်းတင့် ၃၄၁

လှမျိုးသစ် (B.K) ၃၅၁

ဦးကျော်ညွန့် (ထောင်ပိုင်) ၃၇၁

တောင်သူမြညွန့်(ဝါ)မြင့်နိုင် ၃၈၅

ကျော်ဆွေ..... ၄၀၇

Ludu Sein Win.....၄၂၂

Guy Lubeigt..... ၄၂၇

Dagmar Beckova – Myathida..... ၄၃၄

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost. Commercial use of this book will be at your OWN RISK!

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်က
 မြန်မာပြည်သို့ အလည်အပတ်
 ရောက်ခဲ့သော ထိုင်းဘုရင်၊
 မိဖုရား တို့နှင့် အတူ
 တွေ့ရသည့် သမ္မတ
 မန်းဝင်းမောင်
 (ခေါတ်ပုံ- မိုးမခမီဒီယာ)

ကျွန်တော်သိသော လူထုဦးလှ

မန်းဝင်းမောင်

ပါတီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးနေဝင်း နိုင်ငံတော်သမ္မတဖြစ်စဉ်
 မန္တလေးရောက်သောအခါ ဦးလှနှင့် ဇနီး ဒေါ်အမာ (လူထု) ကို
 ခေါ်တွေ့လေ့ရှိပြီး စာပေရေးရာ များကို မေးမြန်းဆွေးနွေးသည်။
 သမ္မတကြီး မန္တလေးသို့ ကြွရောက်လာသောအခါ ဦးလှနှင့် တွေ့လို့
 လွယ်ကူစွာ ခေါ်ယူတွေ့ဆုံနိုင်ရန် သမ္မတကြီးမရောက်မီ
 သက်ဆိုင်ရာက ဦးလှကို ဝေးဝေးမသွားရန်...

အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနှင့် အပေါင်းပါများ ကျဆုံးပြီးနောက်တွင် ကျွန်တော်သည် ပြည်ထောင်စု မြန်မာ နိုင်ငံတော်အစိုးရအဖွဲ့တွင် ဝင်ရောက် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရပါသည်။ ၁၉၄၇ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၂၂)ရက်နေ့မှစ၍ ၁၉၅၇ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ (၂၈)ရက်နေ့အထိ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုးနှစ် ခုနစ်လကျော် ဆယ်နှစ်နီးပါးမျှ ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းနောက် နိုင်ငံတော်သမ္မတ၏ တာဝန်ဝတ္တရားများကို ၁၉၅၇ခုနှစ်၊ မတ်လ (၁၃)ရက်နေ့မှ ၁၉၆၂ခုနှစ် မတ်လ (၁)ရက်နေ့ထိ ဆက်လက်ထမ်းဆောင်ရပါသည်။ ငါးနှစ်တိတိပြည့်ရန် ဆယ်ရက်သာ လိုပါသည်။

လူထုဦးလှကို ကျွန်တော်ဝန်ကြီးဖြစ်စဉ် ၁၉၅၀ ခုနှစ်က စတင် သိခဲ့ရပါသည်။ မန္တလေးသို့ စာရေးစက္ကူများ၊ စာရေး ကိရိယာများ လေယာဉ်ဖြင့် တင်ဆောင်သွားရန်အတွက် ကျွန်တော်က ပို့ဆောင်ဆက်သွယ်ရေးဝန်ကြီး ဖြစ်ပါသောကြောင့် ကျွန်တော်ဆီ လာရောက်အကူအညီ တောင်းပါသည်။ ကျွန်တော် သမ္မတ ဖြစ်သောအခါ သူနှင့် ပိုမိုရင်းနှီးသွားပါသည်။ သမ္မတဘဝနှင့် ကျွန်တော် မန္တလေး-ပြင်ဦးလွင်သို့ မကြာခဏ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ဦးလှသည် မန္တလေးမှာ နေထိုင်သူဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် မန္တလေးရောက်တိုင်းလိုလို သူနှင့်တွေ့ပါသည်။

www.myanmarcupid.net

တခါက ကျွန်တော် မန္တလေးရောက်သောအခါ
 သူကအကြံပေးပါသည်။ အကြံကတော့ ကျွန်တော်
 မန္တလေးရောက်နေစဉ် နိုင်ငံတော်အစိုးရက ဆက်ကပ် လှူဒါန်းသော
 အဘိဓမ္မဟာရဌာနရ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ အစရှိသော
 ဘွဲ့တံဆိပ်တော်များကို ရရှိသော ဘုန်းတော်ကြီးများကို ၎င်းတို့
 သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းတိုက်သို့ သွားရောက်ဖူးမြော် ကန်တော့ရန်
 ဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများအား နိုင်ငံတော်အစိုးရက
 ဆက်ကပ်လှူဒါန်းသော ဘွဲ့တံဆိပ်တော်များကို သမ္မတက
 အစိုးရကိုယ်စား သမ္မတအိမ်တော်မှာ အခမ်း အနားနှင့်
 ဆက်ကပ်လှူဒါန်းရပါသဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးများကို ကျွန်တော်
 တွေ့ဖူးမြင်ဖူးပါသည်။ ဦးလှ၏ အကြံပေးချက်ကို ကျွန်တော်
 လက်ခံပြီး သူနှင့်အတူ မစိုးရိမ်ကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ကြီး
 အပါအဝင် ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော်ကြီးများကို
 သွားရောက်ဖူးမြော် ကန်တော့ကြပါသည်။

သမ္မတအဖြစ် ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ရဆရာတော်ကြီးများသာ
 မကဘဲ ပထမပြန် စာမေးပွဲ ဖြေဆိုအောင်မြင်သော
 ဘုန်းကြီးများကိုပါ မန္တလေးမြို့ မဟာမုနိဘုရားအနီး၊ ၄၅ တာမှာ
 သွားရောက်ပြီး အောင်လက်မှတ်များကို
 ဆက်ကပ်လှူဒါန်းရပါသည်။

www.myanmarcupid.net

သမ္မတအဖြစ် ကျွန်တော်နောက်ဆုံးအခေါက် မန္တလေး-
 ပြင်ဦးလွင်သို့ သွားပြီး အပြန်မှာ မန္တလေးမှ မီးရထားဖြင့် ရန်ကုန်သို့
 ပြန်လာပါသည်။ မန္တလေးဘူတာမှ မီးရထား နံနက် (၆)
 နာရီထွက်မည် ဖြစ်ပါသည်။ မမျှော်လင့်ဘဲ နံနက် (၅:၃၀)
 နာရီအချိန် မန္တလေးဘူတာသို့ ဦးလှ ပေါက်လာပါသည်။
 ကျွန်တော့်ကို လာရောက်နှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ နှုတ်ဆက်ပြီး
 ကျွန်တော့်ကို တခုမေးပါသည်။ နိုင်ငံတော်သမ္မတ
 သက်တန်းကုန်ဆုံးသောအခါ နိုင်ငံရေးပြန်လုပ်ဖို့
 ရည်ရွယ်ချက်ရှိသလားလို့ မေးပါသည်။ မမျှော်လင့်သော
 မေးခွန်းဖြစ်၍ ရုတ်တရက် မဖြေတတ်ပါ။ အချိန်ယူပြီး
 စဉ်းစားရမည်ဟုသာ ပြန်ဖြေလိုက်ပါသည်။

မန္တလေးဘူတာမှာ ဦးလှနှင့် တွေ့ဆုံခြင်းသည် သမ္မတဘဝနှင့်
 နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဦးလှနှင့်
 နောက်ထပ်မတွေ့ကြတော့ဘဲ ခြောက်နှစ်ခန့်မျှ ခွဲခွာသွားကြပါသည်။
 အကြောင်းမှာ တော်လှန်ရေးကောင်စီ တက်လာသဖြင့် ကျွန်တော်
 အထိန်းသိမ်းခံရခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အထိန်းသိမ်းခံဘဝမှ ၁၉၆၇ ခု
 အောက်တိုဘာလ (၁၂) ရက်နေ့မှာ လွတ်မြောက်လာပါသည်။
 အချုပ်မှလွတ်မြောက်ပြီး ပြင်ဦးလွင်သို့ ပြန်သွားကာ ငါးနှစ်ကြာမျှ
 နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။

www.myanmarcupid.net

ပြင်ဦးလွင်မှာ နေထိုင်စဉ်အတွင်း လူထုဦးလှနှင့် ပြန်လည်ဆုံစည်းကြပြန်သည်။ မန္တလေးသို့ ကျွန်တော်အလည်သွားတိုင်းလိုလိုပင် ဦးလှဆီ ဝင်လည်ပါသည်။ သူထုတ်ဝေသော စာအုပ်များကို ကျွန်တော်ဖတ်ရန် ပေးပါသည်။ မှတ်မိသမျှသော စာအုပ်များ မှာ “သတင်းစာကပြောသော ဂျပန်ခေတ်၊ ကျွန်တော်ပြုရိုကရက်၊ ကျွန်တော်လှေသူကြီး၊ ကျွန်တော် အရက်သမား၊ ကျွန်တော် စတီးပွဲစား၊ မနီးတဲ့ ဘဝခရီး” အစရှိသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

လူထုဦးလှရေးသော “မနီးတဲ့ဘဝခရီး” စာအုပ်ထဲတွင် ထောင်အကြောင်း ခပ်များများပါရှိပါသည်။ အဆိုပါစာအုပ်တွင် ပါသောအချက်အလက်တချို့ကို ကျွန်တော်သိလိုသဖြင့် မေးမြန်းသောအခါ သူက ဖြေဆိုပြီး နောက်ဆက်လက်ပြောသည်မှာ တလောက ရန်ကုန်မှ အသိမိတ်ဆွေတယောက် လာမည်ဖြစ်၍ မန္တလေးလေဆိပ်မှာ သွားကြိုပါသည်။ သူ့မိတ်ဆွေပါလာမည့် လေယာဉ်မဆိုက်မီ အထူးလေယာဉ်တစင်း ဆိုက်ရောက်လာပြီး လေယာဉ်ပေါ်မှ သူသိသော တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင်တယောက် ဆင်းလာသည်ကို သူတွေ့သဖြင့် သွားရောက် နှုတ်ဆက်ပါသည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင်က သူ့ကိုတွေ့သောအခါ သူရေးသော “မနီးတဲ့ဘဝခရီး” စာအုပ်ထဲမှာပါရှိသော ထောင်အကြောင်းများသည် အဟုတ်ပဲလားလို့

www.myanmarcupid.net

မေးပါသည်။ ဦးလှက ဟုတ်မှန်သည့် အကြောင်း ပြန်ပြောသည်။
 တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင်က အဆိုပါစာအုပ်ရှိသေးရင်
 သူ့မိတ်ဆွေများကို ပေးဖတ်ရန် (၄-၅)အုပ် အလိုရှိကြောင်း
 ပြောပါသည်။ ဦးလှက ရှိကြောင်းပြောသောအခါ သူ ယခု
 ကလေးမြို့သို့အသွား မန္တလေးလေဆိပ်မှာ ခရီး တထောက်
 ခဏဆင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်မှာ ကလေးမြို့မှအပြန်
 မန္တလေးလေဆိပ်မှာ ခဏဆင်းဦးမည် ဖြစ်သည်။ အဲဒီအခါကျတော့
 စာအုပ်ကို လူတယောက်လွှတ်ပြီး လာပေးခိုင်းရန် ဦးလှကို
 မှာကြားသွားသည်။ တော်လှန်ရေးကောင်စီဝင် ချိန်းဆိုသောနေ့မှာ
 ဦးလှကိုယ်တိုင် စာအုပ်များကို လေဆိပ်သို့ သွားပို့ပေးကြောင်း ဦးလှ
 ပြောပြပါသည်။

လူထုဦးလှကို ကျွန်တော် စတင်သိရှိသည့်နေ့မှစ၍
 သောက်စားသည်ကို ကျွန်တော်မတွေ့ရှိပါ။ သူကိုယ်၌
 သောက်စားခြင်း မပြုသော်လည်း သူ့အပေါင်းအသင်း
 ရောင်းရင်းများ အိမ်သို့ လာလည်သောအခါ အရက်ဖြင့်
 ဧည့်ခံသည်ကို ကျွန်တော် တခါ တွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်
 မန္တလေးမှာ ပြည်ထောင်စုနေ့ ခြိမ်ခြိမ့်သဲ ကျင်းပသောအချိန်
 ဦးလှအိမ်သို့ ကျွန်တော် နေ့လည်ဘက် ရောက်သွားပါသည်။
 သူ့ဧည့်ခန်းထဲမှာ အိုးဝေဦးညိုမြနှင့် သတင်းစာဆရာ

www.myanmarcupid.net

သုံးလေးယောက် ပုလင်းထောင် နေကြသည်ကို
ကျွန်တော်တွေ့ရှိခဲ့ပါသည်။

ဂျပန်တော်လှန်ရေးမှာ ကျွန်တော် လေထီးဖြင့်
ဆင်းသောအကြောင်းအရာများကို ရေးသောအခါ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို
ထည့်သွင်း သင့်မသင့် လူထုဦးလှထံ ကျွန်တော်
အကြံဉာဏ်တောင်းခံဖူးပါသည်။

၁၉၄၄ခု ဩဂုတ်လလောက်မှာ ဂျပန်တော်လှန်ရေးအတွက်
အိန္ဒိယပြည်မှာ ဌာနချုပ် လုပ်ထားသော မဟာမိတ်စစ်တပ်မှ
လက်နက် ခဲယမ်း မီးကျောက်များ ရယူရန် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး
မြေအောက်အဖွဲ့က လူခြောက်ယောက်ပါသော အဖွဲ့တဖွဲ့ကို
စေလွှတ်ပါသည်။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က သခင်ဗိုလ် (ကျဆုံး၊
ညောင်တုန်းသား) ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က ဒုတိယခေါင်းဆောင်
ဖြစ်ပါသည်။ အိန္ဒိယသို့ မြစ်ကြီးနားမှ တဆင့်သွားရန်
အစီအစဉ်ရှိသဖြင့် မြစ်ကြီးနားဘက်သို့ ကျွန်တော်တို့ ဦးတည်ပြီး
သွားကြပါသည်။ မန္တလေးရောက်သောအခါ မူလအစီအစဉ်အတိုင်း
ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးတပ်မှာ တည်းခိုရပ်နားပါသည်။
မြစ်ကြီးနားဘက်ကို သွားရမည်ဖြစ်သဖြင့် ဗိုလ်မှူးကြီးဗထူးတပ်မှာ
စစ်ဗိုလ်ဖြစ်နေသော မြစ်ကြီးနားသား ဗိုလ်လှဖေကို အဖော်အဖြစ်
ခေါ်သွားပါသည်။

www.myanmarcupid.net

မန္တလေးမှထွက်ပြီး ကသာတောနက်ထဲ၊
 ကသာမြို့အနောက်တောင်ဘက် ဆယ့်ငါးမိုင်ခန့်အကွာ ဂဟဲရွာသို့
 ရောက်သောအခါ ဗိုလ်လှဖေသည် အပြင်းဖျားပါတော့သည်။
 ဗိုလ်လှဖေကို သူ့ဆွေမျိုးအနီးဆုံးရှိရာ တကောင်းသို့ပို့ရန်
 ကိစ္စပေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကပဲ တာဝန်ယူပြီး
 လိုက်ပို့မည့်အကြောင်း အဖွဲ့ဝင်များကို ကျွန်တော်ပြောပြသည်။
 ကိုချစ်ကောင်းနှင့် ကိုအုန်းမောင်တို့က ကျွန်တော့်နောက်သို့
 လိုက်ကြမည်ဟု ပြောပါသည်။

ဗိုလ်လှဖေကို တကောင်းသို့ပို့ရန်အတွက် ပထမကျွန်တော်တို့
 ဂဟဲရွာမှ နေ့လည်မှာထွက်ပြီး မဲဇာမြစ်ကမ်းပါးမှာ တည်ရှိသော
 ဂျိုးဂျိုးကျရွာသို့ သွားရမည်ဖြစ်၍ ဗိုလ်လှဖေကို ထမ်းစင်ဖြင့်
 ယူဆောင်သွားပါသည်။ ဂျိုးဂျိုးကျရွာမှနေ၍ မဲဇာချောင်းအတိုင်း
 စုန်ဆင်းပြီး မဲဇာချောင်းနှင့် ဧရာဝတီဖြစ်ဆုံသော
 ညောင်ပင်သာရွာကို ရောက်သောအခါ ဧရာဝတီမြစ်အတိုင်း
 တကောင်းအထိ ဆက်လက်စုန်ဆင်းရန် ဖြစ်သည်။

ဂျိုးဂျိုးကျရွာကို ညနေဘက်ရောက်သွားသည်။ အဆင်သင့်
 ဝါးဖောင်တဖောင်တွေ့၍ ဝယ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာ
 ကုန်းလမ်းရေလမ်း နေ့ဘက်သွားလာသော ယာဉ်များကို
 မဟာမိတ်လေယာဉ်ပျံများက လိုက်လံတိုက်ခိုက် ပစ်ခတ်သဖြင့်
 နေ့ဘက် အသွားအလာ မရှိပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း ဝါးဖောင်နှင့်

www.myanmarcupid.net

ညဘက်ကျမှ စုန်ဆင်းနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ မဲဇာချောင်းတလျှောက် သစ်ပင်၊ ဝါးပင်များ ထူထပ်ပေါများသဖြင့် ညဘက်အအေးပိုကြောင်း ပြောကြပါသည်။ ရာဇဝင်မှာလည်း လက်ဝဲသုန္ဒရအမတ် ရေးသားထားသော “မဲဇာတောင်ခြေ” ရတုမှာ ဆီးနှင်းကျသောအခါ မိုးပေါက်ပမာဖြစ်ကြောင်း ရေးသားထားပါသည်။ ညအအေး ဒဏ်ခံနိုင်ရန် ကိုချစ်ကောင်းနှင့် ကိုအုန်းမောင်တို့က ဖောင်ပေါ်မှာ မီးဖိုရန်အတွက် သံပြားနှင့် ထင်းများ လိုက်လံရှာဖွေ စုဆောင်း ထားကြပါသည်။ ကျွန်တော်က မဲဇာချောင်း၏ ညအအေးဒဏ်ကို ခံနိုင်ရန်အတွက် အတွင်းစောင်ဟု ခေါ်ကြသော အရက်ကို လိုက်ရှာဝယ်ယူပါသည်။ အမြည်းအဖြစ် ဆတ်သားခြောက်ကို ရပါသည်။

ညဘက် ရောက်ရှိလာသောအခါ ကျွန်တော်တို့၏ ဝါးဖောင်သည် ဂျိုးဂျိုးကျရွာမှ စတင်ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ဖောင်ပေါ်မှာ လူမမာ ဗိုလ်လှဖေ၊ ကိုချစ်ကောင်း၊ ကိုအုန်းမောင်နှင့် ကျွန်တော် ပါသွားပါသည်။ ၎င်းပြင် ဖောင်ထိုးသမား နှစ်ယောက်ပါ ငှားရမ်းပြီး ခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။ အစီအစဉ်အတိုင်း ညအအေးဒဏ်ကို ခံနိုင်ရန် ကိုချစ်ကောင်းနှင့် ကိုအုန်းမောင် တို့က မီးစတင်ဖိုကြပါသည်။ သိုတို့ဖိုသောမီးသည် ကျွန်တော့်အတွက်ပါ အသုံးဝင်သွားသည်။ အမြည်းအဖြစ် ကျွန်တော်ဝယ်လာသော ဆတ်သားခြောက်ကို မီးဖုတ်လို့ ရပါသည်။ ဖောင်သည်

www.myanmarcupid.net

မဲဇာချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းကာ ကိုချစ်ကောင်းနှင့် ကိုအုန်းမောင် တို့သည် ချမ်းတိုင်း မီးလှုံသလို ကျွန်တော်လည်း ချမ်းတိုင်း အတွင်းစောင်ခြုံပါတော့သည်။

ဤကဲ့သို့ မဲဇာချောင်းအတိုင်း စုန်ဆင်းသောအခါ ကျွန်တော်က ပုလင်းထောင်သည့်အကြောင်း၊ လေထီးဖြင့် ဆင်းသော အကြောင်းအရာများကို ရေးသောအခါ ထည့်သွင်းရေးသားရန် သင့်မသင့် ဦးလှကို ကျွန်တော် အကြံဉာဏ်တောင်းသောအခါ ဦးလှက “ထည့်ရမှာပေါ့၊ ဒါမှ သဘာဝကျမယ်လေလို့ သူ့အကြံဉာဏ် ပေးပါသည်။

(ဗိုလ်လှဖေသည် စစ်ပြီးခေတ်တွင် လူထုဦးလှ၏ ခယ်မ ဒေါ်တင်တင်နှင့် အကြောင်းပါပါသည်။ နိုင်ငံဂုဏ်ရည်ဘွဲ့ တံဆိပ် ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။)

(ကိုအုန်းမောင်သည် လေထီးအုန်းမောင် ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံဂုဏ်ရည်ဘွဲ့ တံဆိပ် ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။)

(ကိုချစ်ကောင်းသည် ဗိုလ်မှူးချစ်ကောင်း (ယခုကျဆုံး) ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော် သမ္မတဖြစ်စဉ် ပုန်ကန်မှုဖြင့် သေဒဏ် အပြစ် ပေးခံရသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ကွင်းလုံးကျွတ် လွှတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ လုပ်ဆောင်ချက်ကို ဝေဖန်ကြသည်။ ကျွန်တော်မှားသည် မှန်သည်ကို ရာဇဝင်က အဆုံးအဖြတ် ပေးပါလိမ့်မည်။)

www.myanmarcupid.net

(တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် ကျွန်တော် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်များကို နောင်လာနောက်သားများ သိရှိရန် ကျွန်တော်စာအုပ် ရေးသားထားပါသည်။ ကျွန်တော်မရှိသည့်နောက် အခြေအနေပေးပါက ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် ကျွန်တော်၏ သားအငယ်ဆုံး ဌေးဝင်းမောင်ကို တာဝန်ပေးထားပါသည်။ စာအုပ်အမည်ကတော့ “ဌေးဝင်းမောင်ပြောသော လေထီးသမ္မတ”။)

လူထုဦးလှသည် အပြောအဟောကောင်းသည်သာမက အရေးအသားမှာလည်း ပြောင်မြောက်ပါသည်။ ပါတီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးနေဝင်း နိုင်ငံတော်သမ္မတဖြစ်စဉ် မန္တလေးရောက်သောအခါ ဦးလှနှင့် ဇနီး ဒေါ်အမာ (လူထု) ကို ခေါ်တွေ့လေ့ရှိပြီး စာပေရေးရာ များကို မေးမြန်းဆွေးနွေးသည်။ သမ္မတကြီး မန္တလေးသို့ ကြွရောက်လာသောအခါ ဦးလှနှင့် တွေ့လို လွယ်ကူစွာ ခေါ်ယူတွေ့ဆုံနိုင်ရန် သမ္မတကြီးမရောက်မီ သက်ဆိုင်ရာက ဦးလှကို ဝေးဝေးမသွားရန် ကြိုတင် အကြောင်းကြားထားသည်ဟု ဦးလှ ပြောပြသဖြင့် သိရှိရပါသည်။

လူထုဦးလှသည် လူချစ်လူခင်ပေါများပြီး သစ္စာသမာဓိနှင့် ပြည့်စုံပါသည်။ လူမျိုးတိုင်းနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ လူတန်းစား အသီးသီးနှင့်သော်လည်းကောင်း အဆင်ပြေအောင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်သည်။

ယခု လူထုဦးလှ မရှိတော့ပြီ။ လူထုဦးလှ
ကောင်းရာသုဂတိသို့ လားပါစေ။

လူထုဦးလှကို ယခု ကျွန်တော်ရေးသားသော
“ကျွန်တော်သိသော လူထုဦးလှ” ဆောင်းပါးဖြင့်
ဂုဏ်ပြုလိုက်ပါသည်။

ဦးဝင်းမောင် (မန်းဝင်းမောင်)

၃-၁၀-၈၄

ကျွန်တော်ချစ်ခင်ကြည်ညိုသော

လူထုဦးလှ

သူရိယဦးသန်းမောင်

သူ့စာကို ဖတ်ပြီး သိခဲ့ရသော လူထုဦးလှကို လူချင်းစ၍
 တွေ့ဆုံမြင်ဖူးလိုက်ရသည်ကတော့ (၁၃၀၀)ပြည့် အရေးတော်ပုံ
 ကာလအတွင်းက ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည်
 မန္တလေးခရိုင် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ၊ အလုပ်အမှုဆောင်
 တဦးအဖြစ်ဖြင့်၊ ကျောင်းသားသပိတ်ကြီးကို
 ဦးစီးရှေ့ဆောင်ခဲ့ပါသည်။ အာဇာနည် (၁၇)ဦး ကျဆုံးခဲ့ရသည့်
 လူထုဆန္ဒပြပွဲကြီးတွင်...

လူထုဦးလှကို ကြီးပွားရေးဦးလှအဖြစ်ဖြင့်
 ကျွန်တော်စတင်၍ သိရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဦးလှကို
 လူကိုယ်တိုင် မတွေ့ခင် (၅)နှစ်ခန့်စော၍
 ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းမှတစ်ဆင့် သူ့ကို သူ့စာများမှတစ်ဆင့်
 သိခွင့်ရခဲ့သည်။ သူ့စာများကို ဖတ်ခွင့်၊ မှတ်သားခွင့်
 ရခဲ့သည်။

သတင်းစာဆရာ၊ သတင်းစာတိုက်ပိုင်ရှင်တဦး၏ သား
 ဖြစ်သည်နှင့်အညီ တဘက်မှ ကျောင်းစာကို သင်ရင်း၊ အခြား
 တဘက်မှ စာစီခုံများ၊ ပုံနှိပ်စက်များ အကြားတွင်
 ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသူ ဖြစ်သည့်အတွက် အသက် (၁၀)နှစ်
 အရွယ်ကတည်းက စာဖတ်ဝါသနာ ပါခဲ့ပါသည်။
 စာနယ်ဇင်းမှန်သမျှ အခမဲ့ ဖတ်ရှုနေရသည့် ကျွန်တော်သည်
 ကြီးပွားရေး မဂ္ဂဇင်းကိုလည်း လူလား မမြောက်ခင်ကတည်းက
 စတင် ဖတ်ရှုခဲ့ရာမှ ဦးလှကို သူ့စာမှတစ်ဆင့် သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

ဦးလှ၏ ဆောင်းပါးများကို အားကျခဲ့သော
 ကျွန်တော်သည် (၁၃)နှစ်သားတွင် သတင်းစာ
 ဆောင်းပါးများကို စတင် ရေးသားခဲ့ပြီး၊ (၁၇) နှစ်သားတွင်
 ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်ယူနေစဉ် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်
 ထုတ်ဝေသော နယူးဘားမား သတင်းစာတွင်
 တက္ကသိုလ်မျိုးတင့် ကလောင်အမည်ဖြင့်

www.myanmarcupid.net

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဆောင်းပါးများ ရေးသားဖော်ပြနိုင်ခဲ့ပါသည်။
အကြောင်း အရာအရတော့ နိုင်ငံတကာရေးရာ ဖြစ်ပါသည်။

စစ်ကြိုခေတ် မန္တလေးသူရိယတွင် နေ့စဉ်တမျက်နှာကျ
ဖော်ပြသည့် အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည်ကြီးများ ပါရှိခဲ့ပါသည်။
ဆရာစနေ၏ ဖဲသုံးချပ်ဝတ္ထု၊ ဆရာပီမိုးနင်း၏ လူမိုက်ကြီးဝတ္ထု၊
ဆရာမြမျိုးလွင်၏ ရီသဲ့သဲ့ဝတ္ထု စသည်တို့ကို
စက်တင်ပုံနှိပ်ခြင်း မပြုမီ၊ လက်ရေးကော်ပီဘဝကတည်းက
ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ရပါသည်။ ဆရာကြီး မဟာဆွေသည်
မန္တလေးသူရိယအတွက် ဝတ္ထုအများဆုံး ရေးသားခဲ့သူ
ဖြစ်ပါသည်။ (ဈေးချိုသူ ပ-ဒု-တ၊ ပျို့တောင်ပြုံး စသည်)၊
သို့သော် ဆရာကြီးသည် ဝတ္ထုစာမူများကို အစအဆုံး ရေးပြီးမှ
ပေးပို့ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ တရက်လျှင် ဖူးလ်စကက်
သုံးမျက်နှာမျှ ဆရာကြီး၏ ဝိုင်းစက်သော လက်ရေးများဖြင့်
ရေးသားထားသည့် စာမူကို ရန်ကုန်မီးရထား စာတိုက်တွဲမှ
နေ့စဉ်မှန်မှန် ပို့လေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်တော့်ဖခင်သည် ဆရာကြီး
မဟာဆွေ၏ ဝတ္ထုစာမျက်နှာ (၃)ရွက်ပါရှိသည့် စာအိတ်ကို
ဖောက်ပြီးလျှင် ပြီးချင်း၊ စာစီခန်းသို့ တန်း၍ပို့လိုက်ရာ
ဝတ္ထုအဆက်ကို သိလိုလှသော ကျွန်တော်မှာ စာစီဆရာ၏
နံဘေးမှရပ်ကာ၊ သူစာစီနေစဉ် ဝတ္ထုစာသားကို တကြောင်းချင်း၊
ဖတ်ယူရပါသည်။ ကျွန်တော် ဤမျှအထိ ခွဲကြီးခဲ့ပါသည်။

www.myanmarcupid.net

စာစီပြီးသည်အထိပင် မစောင့်နိုင်ပါ။ သူ့စာကို ဖတ်ပြီး သိခဲ့ရသော လူထုဦးလှကို လူချင်းစ၍ တွေ့ဆုံမြင်ဖူးလိုက်ရသည်ကတော့ (၁၃၀၀)ပြည့် အရေးတော်ပုံ ကာလအတွင်းက ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် မန္တလေးခရိုင် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂ၊ အလုပ်အမှုဆောင် တဦးအဖြစ်ဖြင့်၊ ကျောင်းသားသပိတ်ကြီးကို ဦးစီးရှေ့ဆောင်ခဲ့ပါသည်။ အာဇာနည် (၁၇)ဦး ကျဆုံးခဲ့ရသည့် လူထုဆန္ဒပြပွဲကြီးတွင် ရှေ့တန်းမှ ပါဝင်ခဲ့ရာ၊ ကျွန်တော့်အနီးတွင် ရှိနေကြသည့် ကျောင်းသား ကိုလှမောင် (နိဗ္ဗိန္ဒ)၊ ကိုဘဌေး (ဝက်စလေ)၊ မောင်တင်အောင် (နေရှင်နယ်)တို့ နယ်ချဲ့ကျည်ဆန် ထိမှန်ခဲ့ရသည်။ သွေးသံရဲရဲနှင့် သေပွဲဝင်ကာ ကျွန်တော့်မျက်စိအောက်မှာပင် အသက်ပျောက်ခဲ့ကြပါသည်။

အာဇာနည် (၁၇)ဦး၏ ဈာပန အခမ်းအနားသို့ ကြီးပွားရေးဦးလှသည်ရန်ကုန်ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တွင်၊ စာရေးဆရာ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ သတင်းစာဆရာ ကိုယ်စားလှယ်က ဒီးဒုတ်နေ့စဉ်အယ်ဒီတာ ဦးဘခိုင် ဖြစ်ပါသည်။ ဦးလှကို ထိုစဉ်က စာတွေ့မဟုတ်၊ လူတွေ့ တွေ့မြင်ဖူးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အာဇာနည်ကုန်းတွင် ဦးလှစကားပြောသည်ကို ပထမဆုံးအကြိမ်

www.myanmarcupid.net

နာကြားလိုက်ရပါသည်။ ဦးလှသည် စာရေးကောင်းသလို
အပြောအဟောလည်း ကောင်းကြောင်း မှတ်သားလိုက်
ရပါသည်။

(၁၃၀၀)ပြည့် အရေးတော်ပုံကြီးအပြီး
ဆယ်တန်းအောင်မြင်သောအခါ ကျွန်တော် ဝါဏိဇ (ဝိဇ္ဇာ)
ဘွဲ့ယူရန်အလို့ငှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့
သွားရောက်ခဲ့ရပါသည်။ ၁၉၃၈ခုနှစ်မှ ၁၉၄၁ခုနှစ်အထိ (၃)
နှစ်ကာလ ကြာမြင့်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ယူနေစဉ်အတွင်း ဦးလှသည်
ဒေါ်အမာနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ရန်ကုန်မှ
ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းတိုက် ကို မန္တလေးသို့
ပြောင်းရွှေ့ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော် ကျောင်းပိတ်ချိန် မန္တလေးသို့
ပြန်လာသောအခါတွင် ညနေတိုင်း ဆိုသလိုပင် ကျွန်တော့်ဖခင်
မန္တလေးသူရိယ ဦးထွန်းရင်နှင့်
ဖိုတိုအတ်ဘလောက်တိုက်ပိုင်ရှင် ဦးစံရွှန်းနှင့်
ကြီးပွားရေးဦးလှတို့ တောအကြောင်း၊တောင်အကြောင်း
သောင်းပြောင်းထွေလာ ပြောဆိုကြသည်ကို နဘေးမှ
နားထောင်ရင်း ပညာယူ မှတ်သားခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်က
ဖိုတိုအတ် ဘလောက်တိုက်သည် အိပ်ဆယ်စီရာစားပွဲရုံနေရာ

တထပ်တိုက်ကြီး ဖြစ်ပြီး မန္တလေးသူရိယသတင်းစာတိုက်သည်
 ယင်း၏ တောင်ဘက် ကပ်လျက် တည်ရှိသည့် နှစ်ထပ်တိုက်
 ဖြစ်ပါသည်။ (၈၄ လမ်း၊ ကျောက်သွေးတန်း၊ ၃၁ လမ်းနှင့် ၃၂
 လမ်းကြား) ကျွန်တော့်ဖခင်နှင့် ဦးလှတို့သည်
 အသက်အရွယ်အားဖြင့် ကွာခြားလင့်ကစား
 အမျိုးသားရေးတာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်
 နေကြသည့် စာပေသမားများ ဖြစ်ကြသည်နှင့်အညီ
 တဦးကိုတဦး၊ လေးလေးစားစား ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်ကို
 ကျွန်တော် မျက်မြင် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်တော့်ဖခင် ဦးထွန်းရင်နှင့် ဆရာကြီး ဦးရာဇော်
 အမှူးပြုသော မန္တလေးဗဟိုအမျိုးသားကျောင်းဆရာများ၏
 အဆို အဆုံးအမ၊ ဆရာကြီးမဟာဆွေ၊ ကြီးပွားရေး
 ဦးလှစသော စာရေးဆရာကြီးများ၏ အရေးအသား၊
 နဂါးနီတိုက်ထုတ် စာအုပ်များ၏ လှုံ့ဆော်ချက်များအရ
 (၁၃၀၀)ပြည့် အရေးတော်ပုံကြီးမှ ပေါက်ဖွားနိုးကြား
 တက်ကြွလာခဲ့သည့် မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် အပြည့် အဝဖြင့်
 ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂတွင်
 သုံးနှစ်ဆက်တိုက် သက်ဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ပြီး (၁၉၄၁-၄၂) ရန်ကုန်
 တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂတွင် ကျွန်တော်
 အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင် အဖြစ် ပါဝင်ဆောင်ရွက်နိုင်အောင်

ရွေးကောက် တင်မြှောက်ခြင်း ခံခဲ့ရပါသည်။ ထိုစဉ်က တ-
 က-သ ဥက္ကဋ္ဌမှာ ထားဝယ်ကိုဘဆွေ (ဝန်ကြီးဟောင်း) ဖြစ်၍
 အတွင်းရေးမှူးမှာ ဆေးကိုမောင်မောင် (အငြိမ်းစားဗိုလ်မှူးချုပ်
 မောင်မောင်)တို့ ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ ဤမှတ်တမ်းအရ ၁၉၈၀
 ပြည့်နှစ်တွင် နိုင်ငံတော် အစိုးရက နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည်ဘွဲ့
 (ဒုတိယဆင့်) ချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရပါသည်။
 မိဘဆရာသမားများ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး မည်မျှကြီးမားကြောင်း ကို
 နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည် အပ်နှင်းခံရသည့်ပွဲတွင်မှ ကျွန်တော်
 လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ပါသည်။

၁၉၄၁ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ (၈)ရက်နေ့တွင် အာရှစစ်ပွဲကြီး
 ဖြစ်ပွားလာသောအခါ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးကို
 ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ပိတ်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော် မန္တလေးသို့
 ပြန်လာခဲ့ရပါသည်။

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း
 ကျွန်တော့်ဖခင်ဦးထွန်းရင်က နိုင်ငံခြားသတင်းအယ်ဒီတာအဖြစ်
 တာဝန်ပေးအပ်ကာ ကြေးနန်းရုံးမှတဆင့်လာသည့်
 ရိုက်တာသတင်းများကို မြန်မာဘာသာပြန်စေခဲ့ပါသည်။
 နှစ်ဝက်မျှရှိသည့် ထိုကာလအတွင်းတွင် ဦးလှနှင့် ပိုမိုရင်းနှီးခွင့်
 ရရှိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဖခင်သည် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊
 အမျိုးသားရေးလှုပ်ရှားမှုများနှင့် ပတ်သက်၍ ကိုချစ်တီး

www.myanmarcupid.net

(စစ်ကိုင်းသတင်းထောက်)၊ ဆရာကြီးဦးရာဇတ်၊ ဆရာ ဦးခင်မောင်ကလေး စသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများနှင့် တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်၍ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်များကို ကျွန်တော်တွေ့ကြုံမှတ်သားခဲ့ရပါသည်။ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို မြန်မာနိုင်ငံမြေပုံကို အကိုးအကားပြု၍ ပြောကြား နေကြသည်များကိုလည်း ကြားနာမှတ်သား ခဲ့ရပါသည်။ ၁၉၄၂ခုနှစ် ဧပြီလ(၃) ရက်နေ့တွင် မန္တလေးမြို့တမြို့လုံး ဂျပန်ဗုံးဒဏ်ကို အလူးအလဲခံခဲ့ရပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ မိသားစုရော၊ ဦးလှတို့ မိသားစုပါ မန္တလေး၏မြောက် (၆) မိုင်အကွာ၊ ကံပိုင်ရွာကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။

၁၉၄၂ခုနှစ် မေလ(၁)ရက်နေ့တွင် မန္တလေးကို ဂျပန်တပ်များ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ တပတ်အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော် တို့ ကံပိုင်မှ မန္တလေး ၂၂ အာဠဝီ၊ စီလမ်း၊ ကာလာဂရီဒီဝင်း၊ အဆောက်အဦသို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြပြီး သတင်းစာ ပြန်လည် ထုတ်ဝေခွင့် ရရှိရန် ကြိုးပမ်းလှုပ်ရှားခဲ့ပါသည်။

ဇူလိုင်လတွင် ကျွန်တော့်ဖခင် ကွယ်လွန်သည်အထိ၊ သတင်းစာထုတ်ဝေခွင့် မရခဲ့ပါ။ ထုတ်ဝေခွင့်ရတော့ ဖခင်မရှိတော့ပြီ ဖြစ်၍ အသက် (၁၈)နှစ်မျှသာ ရှိသေးသည့် ကျွန်တော်သည် သတင်းစာတိုက်ပိုင်ရှင်နှင့် တိုက်အုပ်အုပ်ကို

ကျွန်တော် မလွဲမရှောင် သာဘဲ ဆက်ခံ၍လုပ်ခဲ့ရပါသည်။
နောင်တော်ကြီး ဦးလှသည် ကျွန်တော့်အား ညီအရင်းအချာပမာ
အစစအရာရာ ကာကွယ်စောင့် ရှောက်ပေးခဲ့ပါသည်။
လိုအပ်သလို ဆိုဆုံးမခဲ့ပါသည်။

ရန်ကုန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း
ဖွဲ့စည်းတည်ထောင် အောင်မြင်သော အခါတွင် ဦးလှသည်
အဝေးရောက် အမှုဆောင်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။
အဝေးရောက်အမှုဆောင် ဦးလှက၊ ကမကထပြုလုပ်၍ ၁၉၄၄ခု
ဇူလိုင်လအတွင်း အထက် မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ
စာရေးဆရာများ၏ အစည်းအဝေးတရပ်ကို အာဠဝီလမ်း
မန္တလေးသူရိယသတင်းစာတိုက်တွင် ကျင်းပ ပြုလုပ်ခဲ့ပါသည်။
မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း၏
အထက်မြန်မာနိုင်ငံအသင်းခွဲတွင် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးကိုလေး
(ဇေယျာမောင်)၊ အတွင်းရေးမှူး ကျွန်တော် (သူရိယ
သန်းမောင်)နှင့် အမှုဆောင် (၆)ဦးတို့ ပါဝင်ခဲ့ကြပါသည်။
ကျွန်တော့်ထက် အသက်ရော၊ စာရေးဆရာ (ဝါ)
ပါများစွာကြီးရင့်ပြီးဖြစ်သည့် ဦးလှက အသက် (၂၀) မျှသာ
ရှိသေးသည့် စာရေးဆရာပေါက်စ သတင်းစာဆရာ
ပေါက်စတယောက်မျှဖြစ်သည့် ကျွန်တော့်အား အဘက်ဘက်မှ
သွန်သင်ဆုံးမလမ်းညွှန်ပြသခဲ့ပါသည်။

၁၉၄၂ခုနှစ် အောက်တိုဘာလအတွင်း အာရှလူငယ် မန္တလေး အစည်းအရုံးခွဲကို ဖွင့်လှစ်တည်ထောင်လိုက်ရာ အတွင်းရေးမှူးမှာ ရန်ကုန်ဌာနချုပ်မှ စေလွှတ်လိုက်သည့် ကိုထွန်းမြ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က စာကြည့်တိုက်မှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင် ရပါသည်။

၁၉၄၃-၄၄ အတွင်း မန္တလေးခရိုင် အာရှလူငယ်ကို ပြင်ဆင်တိုးချဲ့ ဖွဲ့စည်းသောအခါ ဦးလှက ခရိုင်ဥက္ကဋ္ဌ၊ ကျွန်တော်က ခရိုင်အတွင်းရေးမှူး၊ ကျွန်တော့်ဇနီး မြမြသန်းက အမျိုးသမီးဌာနမှူးအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြရပါသည်။ မန္တလေး လေးပြင် လေးရပ် အစည်းရုံးခွဲများသာမက၊ အမရပူရ၊ စဉ့်ကူး၊ မတ္တရာ၊ ပုသိမ်ကြီး၊ မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်) အစည်းအရုံးခွဲများကိုပါ တိုးချဲ့ တည်ထောင်ဖွဲ့စည်းပြီး လူငယ်လှုပ်ရှားမှုများကို တက်တက်ကြွကြွ လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြပါသည်။ ဦးလှသည် ကျွန်တော်နှင့် မြမြသန်း တို့အား ညီငယ်ညီမငယ်များသဖွယ် သဘောထားပြီး လိုအပ်သလို ဆုံးမခဲ့ပါသည်။

အာရှလူငယ်ခေါင်းဆောင်များသည် ဗမာပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ အဆက်အသွယ် ရယူကာ မြေအောက်တော်လှန်ရေး

www.myanmarcupid.net

လုပ်ငန်းများတွင် ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ကြပါသည်။
 ကျွန်တော်ဆိုလျှင် ဦးဗဆွေနှင့် ရင်းနှီးမှုကို အကြောင်းပြု၍
 ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီ၏ မန္တလေးခရိုင်
 ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ၄၃ခု နှစ်ဆန်းမှစ၍ တာဝန်ယူ
 ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့်ဖြစ်စေ၊
 ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီနှင့်ဖြစ်စေ၊ ယခုလို အာရှလူငယ်
 ခေါင်းဆောင်အချို့ ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်လျက်ရှိကြသည်ကို
 ဦးလှ ကောင်းကောင်းကြီးသိရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အား ဆန္ဒ
 မစောရန်၊ ရှေ့လောမကြီးရန်နှင့် တော်လှန်ရေးသတိအမြဲရှိရန်
 အခွင့်ရတိုင်း ဆုံးမဩဝါဒ ပေးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့
 လူစု၏ မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုကို ဂျပန်အာဏာပိုင်တို့
 မရိပ်မိစေရန် ဂျပန်စကားပြန်ကိုဘစောကို အာရှလူငယ်
 ခရိုင်အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့တွင် ထည့်သွင်းတာဝန်ပေးရန်
 ဦးလှကပင် အမြင်ကျယ်စွာဖြင့် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။
 ယင်းဆောင်ရွက်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ထိုစဉ်က
 ဘဝင်မကျသလို ဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း လက်တွေ့တွင်
 အာရှလူငယ်တော်လှန်ရေးရဲဘော်များ ဂျပန်ကင်ပေတိုင်၏
 လက်တွင်းသို့ မသက်ဆင်း မကျရောက်ကြရဘဲ
 ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲနိုင်ခွင့် ရရှိခဲ့ကြခြင်းမှာ
 ဦးလှ၏ ဆင်ခြင်တုံ တရားနှင့် အမြော်အမြင်ကြီးမားမှုကို

www.myanmarcupid.net

အကြောင်းပြု၍ ရရှိလာခဲ့သည့် အကျိုးတရားများပင်
ဖြစ်ပါသည်။

ဦးလှက သူ့သားကြီးကို ရည်ညွှန်းပြီး
“ဆုထူးပန်ယောကျာ်း” ဆိုသည့် ရင်သွေးငယ်များနှင့်
ပတ်သက်သောစာအုပ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်ကို
အားကျသဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်သားကြီး
မောင်ဇော်မွေးဖွားပြီးစတွင် “ခေတ်သစ် သားချော”
ကလေးချော့ကဗျာ စာအုပ်တအုပ် ရေးသား၍
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ (နှစ်အုပ်စလုံး ဂျပန်ခေတ်အတွင်း
ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

မန္တလေးကို ဗြိတိသျှတပ်များ ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ခဲ့သည့်
၄၅ခု ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်း တနေ့တွင် ကျွန်တော် ခေတ္တ
နေထိုင်ရာ ပုသိမ်ကြီးရွာသို့ ဗြိတိသျှ (Field Security
Services) တပ်ဖွဲ့မှ အရာရှိတဦး ဂျစ်ကားနှင့် ရောက်လာပြီး
ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ အိပ်ရာလိပ် လိပ်ခိုင်းခဲ့ပါသည်။ လူရော
အိပ်ရာလိပ်ပါ တင်၍ ကျွန်တော့်ကို သူတို့ စစ်ကိုင်းခရိုင်၊
ကျောက်တလုံး (Prisoner of War - POW Camp) သို့
ချက်ချင်း ပို့လိုက်ကြပါသည်။ ကျောက်တလုံးရွာအနီး၊
သံဆူးကြိုးခတ်ထားသည့် စစ်သုံ့ပန်းစခန်းကြီးသို့အရောက်တွင်
နောင်တော်ကြီး ဦးလှကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အတွက်

ဝမ်းသာအားတက်မိခဲ့ပါသည်။ စိတ်အားငယ်မှုများ
 လျော့ပါးပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ရပါသည်။ ဦးလှသည်
 ကျောက်တလုံးသို့ ဧရာဝတီတဘက်ကမ်းရှိ
 ကျားမင်းကြီးအချုပ်စခန်းမှ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
 မန္တလေး၏ မြောက် (၆)မိုင်အကွာ၊ ကံပိုင်ရွာကို
 ဗြိတိသျှတပ်အရင်ဝင်သဖြင့် ဦးလှ ဗွေဆော်ဦးအဖမ်းခံခဲ့ရပြီး
 မန်းမြို့အရှေ့ ရန်ကင်းတောင်အနီး ပုသိမ်ကြီးနေ
 ကျွန်တော်ကတော့ နောက်မှ ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
 ဦးလှကိုတော့ ဂျပန် စာရေးဆရာကြီး (အရှီဟေးဟီးနီး)
 ရေးသားသည့် ”ရွံ့နှင့်စစ်သား” စသည့်စာအုပ်များကို
 ဘာသာပြန်ဆိုရေးသား၍ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ ခဲ့ခြင်းကြောင့်
 ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးခံခဲ့ရသည်ဟု တဆင့်စကား
 နာကြားမှတ်သားခဲ့ရဖူးပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ဂျပန်တခေတ်လုံး အစမှအဆုံး
 မန္တလေးသူရိယနေ့စဉ် သတင်းစာကို
 ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းကြောင့် ဂျပန် ဝါဒဖြန့်ကရိယာအဖြစ်
 လုံးဝတာဝန်ရှိ၍ ဂျပန်လူ ဖြစ်ရမည်ဆိုကာ (Field Intelligent
 Centre)မှ ခေါ်ယူ စစ်ဆေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့
 သုံးပန်းစခန်းအရောက် တန်းစီ၍ အစစ်အဆေးခံရစဉ် (FIC)
 အရာရှိ ဝိလ်မင်တန်က သြော် “မန္တလေး-ဆန်း” (Mandalay

Sun) က ကိုးဟု အထူးဖော်ပြခြင်း ခံခဲ့ရသဖြင့် ထိုစဉ်ကပင် လွတ်ရက်တော့ လွယ်လွယ်မမြင်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်တွင် ထင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

ကံအားလျော်စွာ ဦးလှက ကျောက်တလုံးမှ အိမ်သို့ ပြန်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ မဟာဗမာရဲဝန်ထောက် ဦးမူ နှင့်အတူ ကျောက်တလုံးမှ ပုဂံသို့ပန်းစခန်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ညောင်ဦးထောင်နန်းသို့ မြန်းခဲ့ရပါသည်။ ညောင်ဦးထောင်တွင် သုံးလမျှ အနားယူခဲ့ရပါသည်။ ညောင်ဦးထောင်မှ လွတ်မြောက်၍ မန္တလေးသို့ ပြန်အရောက် သတင်းစာပြန်လည် ထုတ်ဝေနိုင်ရေး ဦးစားပေး ၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့သောကြောင့် ၁၉၄၅ ခု ဩဂုတ်လ ပထမပတ်တွင် မန္တလေးသူရိယ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ဦးလှ၏ လူထုဂျာနယ်က ဧူလိုင် (၁၅)ရက်တွင် စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သဖြင့် ပြန်လည်ထုတ်ဝေသည့် မန္တလေးသူရိယထက် ရက်သတ္တပတ် (၃)ပတ်မျှ စော၍ လူထုလက်ဝယ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ နောင်တော်ကြီးသည်လည်း ကြီးပွားရေး ဦးလှဘဝမှ လူထုဦးလှ ဘဝသို့ တဖြည်းဖြည်း တစစ ပြောင်းလဲလာခဲ့ရပါသည်။

နောင်တော်ကြီး ဦးလှသည် သခင်သန်းထွန်းနှင့် ရှေးဦးမဆွကတည်းက ပုဂ္ဂိုလ်အရ ရင်းနှီးခဲ့ကြသူများ

ဖြစ်ပါသည်။ လူငယ်များ ကြီးပွားရေးအသင်းနှင့်
 ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း ခေတ်ကာလက ရင်းရင်းနှီးနှီး
 ပူးတွဲလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။ သခင်သန်းထွန်းကို
 ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် မြင်ဖူးတွေ့ဖူး
 စကားပြောဖူးခြင်းမှာ ၁၉၄၄ခုနှစ်အလယ်လောက်က ကံပိုင်ရွာ
 နောင်တော်ကြီး ဦးလှ ခေတ္တနေထိုင်ရာတွင် ဖြစ်ပါသည်။
 ထိုစဉ်က မဟာဗမာအစိုးရ၊ လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးဝန်ကြီးဖြစ်သူ
 သခင်သန်းထွန်းအား ဥရောပဝတ်စုံအပြည့်ဖြင့် (နက်ခဲတိုင်)
 လည်စီးကို မှန်ကြည့်၍ စီးနေစဉ်
 ကျွန်တော်စတင်တွေ့မြင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဦးလှသည်
 သခင်သန်းထွန်းနှင့် ဤမျှရင်းနှီးသော်လည်း
 သခင်သန်းထွန်း၏ “လူ”တော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဒါကတော့
 ကျွန်တော်နှင့် ကွာခြားချက်။ ကျွန်တော့်ဖခင် မန္တလေးသူရိယ
 ဦးထွန်းရင်နှင့် ဦးလှတို့ တူညီကြသည့် အချက်ပင်
 ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၄၆ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလအတွင်းတွင် ဖ-ဆ-ပ-လ
 အဖွဲ့ချုပ်၊ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ညီလာခံသို့ တက်ရောက်ရန်
 မန္တလေး ခရိုင်မှ ဗဟိုဦးစီးအဖွဲ့ဝင်များနှင့်
 ညီလာခံကိုယ်စားလှယ်များ မော်တော်ကားဖြင့် ရန်ကုန်သို့
 သွားရောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ထိုအဖွဲ့တွင် ဦးလှနှင့်အတူ

www.myanmarcupid.net

ကျွန်တော်ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။ ရွှေတိဂုံ အလယ်ပစ္စယံညီလာခံနှင့် ပတ်သက်၍ မှတ်တမ်းအသီးသီးရှိနေပြီးဖြစ်သည့် အတွက် ကျွန်တော် အကျယ်ချဲ့၍ မရေးလိုတော့ပါ။ ညောင်လေးပင်တွင် ညအိပ်ရပ်နားစဉ် တမနက်တွင် ဦးလှသည် ကျွန်တော် တဦးတည်းကိုခေါ်၍ (၃)မိုင်ကွာ ပုစွန်မြောင်းရွာသို့ မြင်းလှည်းဖြင့် သွားရောက်ကြပြီး ဦးလှ၏ ဖခင်ကြီးကို ဂါရဝပြုခဲ့ကြပါ သည်။ အသက်(၂၀) မတိုင်မီ ဖခင်မျက်ကွယ်ပြုခဲ့သည့် ကျွန်တော့်အဖို့ ဦးလှနှင့် သူ့ဖခင်တို့ မေတ္တာအပြည့် ပီတိအဖြာဖြာ နှစ်လိုဖွယ်ရာ ပြောဆိုနေကြခြင်းများမှာ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းလှပါသည်။

၁၉၄၆ ခုနှစ် အလယ်လောက်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ကျွန်တော်ပြန်လည် ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ဥပဒေဝိဇ္ဇာသင်တန်းကို တက်ရန်အတွက် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခံရပြီး တဆက်တည်း မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခံရသောအခါ မြန်မာနိုင်ငံလုံး ဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌတာဝန်ကိုပါပူးတွဲယူလာရသောကြောင့် ကျွန်တော့်ဘဝ တဆစ်ချိုး ပြောင်းလဲရန် အကြောင်း

www.myanmarcupid.net

ဖန်လာပါတော့သည်။ လုံးဝလွတ်လပ်ရေးအတွက် ဆန္ဒပြ
 ကျောင်းသားသပိတ်တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲပြီးချိန်တွင် နိုင်ငံတကာ
 ကျောင်းသား ညီလာခံများတွင် ပါဝင် တက်ရောက်ရန်
 အိန္ဒိယနှင့် ဥရောပနိုင်ငံများသို့ ခြောက်လကြာမျှ
 ခရီးထွက်ခဲ့ရပါသည်။ ချက်ကိုစလို ဗက်ကီးယား၊ ဟန်ဂေရီနှင့်
 ယူဂိုစလားဗီးယား စသော ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံများသို့ (၂) လ
 ကြာမျှ သွားရောက် လေ့လာခွင့် ရခဲ့ပါ သည်။

ဥရောပခရီး၏ ရလဒ်ကတော့ မြန်မာနိုင်ငံပြန်ရောက်၍
 ရက်ပိုင်းအတွင်း ဆိုရှယ်လစ်မှ ကွန်မြူနစ်အဖြစ်သို့ ကျွန်တော်
 ခုန်ကူးပြောင်းလဲရောက်ရှိခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၄၈ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင်
 လက်ဝဲလက်ယာ စကားရည်လှပွဲကျင်းပစဉ် ရှေ့နေကြီး
 ဦးခင်မောင်ဒွေး၊ ဦးမောင်ကြီးနှင့် ဦးဘကြည်တို့က တဘက်၊
 လူထုဦးလှ၊ လူထုဒေါ်အမာနှင့် ကျွန်တော်တို့က တဘက် ကိုယ့်
 ယုံကြည်ချက်ကို ကိုယ်စားပြု၍ ပြောဆိုခဲ့ပုံများကို နှစ်ပေါင်း
 (၄၀)ခန့် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်လင့်ကစား၊
 အမှတ်အသိထားရှိနေမိလျက် ပင် ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၄၈ခု အလယ်လောက်တွင် မြေအောက်နှင့်
 ဆက်သွယ်မှုဖြင့် ကျွန်တော့်အား ပုဒ်မ(၅) ဖြင့်
 ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခဲ့ရာ ဦးလှကပင် အာမခံ၍

www.myanmarcupid.net

သံတိုင်အပြင်ဘက် ထွက်လာစေပါသည်။ ထို့နောက်တော့
 ကျွန်တော် တောခိုသွားခဲ့သည်။ (၇)နှစ်အကြာ တွင်
 လက်နက်ချကာ ကျွန်တော်မြို့ပေါ် ပြန်ရောက်လာသည်။
 တဘက်သော အစွန်းမှ အခြားတဘက်သော အစွန်းသို့
 ကျွန်တော် ရောက်ရှိသွားပြန်သည်။ (၇)နှစ်မျှ
 ကွေကွင်းခဲ့ရသည့် အရက်ကို ပြန်လည်ဖက်တွယ်ခဲ့ရမှ
 အလွန်အကျွံ မူးယစ်သောက်စားသူ၊ အရက်စွဲ
 ဝေဒနာသည်ဘဝသို့ ကျွန်တော် လျောကျရောက်ရှိခဲ့ရသည်။
 သူ့ကိုယ်တိုင်၊ သူ့တသက် ဆေးလိပ်၊ အရက်လုံးဝ မမှီဝဲခဲ့
 သည့် ဦးလှသည် ကျွန်တော့်အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး
 ရင်နာရှာပါလိမ့်မည်။ မန်းသူရိယမှ
 ရမ်းသူရိယဘဝရောက်နေရသော ကျွန်တော့်ကို
 တဘက်တလမ်းမှ ထိန်းသိမ်းလိုသောအားဖြင့် ဦးလှက
 သူဥက္ကဋ္ဌလုပ်သည့် နှစ်တွင် အထက်ဗမာနိုင်ငံ
 သတင်းစာဆရာများ အသင်း၏ အမှုဆောင်တဦးအဖြစ်
 ကျွန်တော့်ဇနီး မြမြသန်းအား ပါဝင် တာဝန်ယူစေခဲ့ပါသည်။
 သူလည်း ပြောလိုမရ၊ ကျွန်တော့် မိခင်နှင့် ဇနီးတို့လည်း
 ပြောလိုမရ၊ ဖြစ်နေရသည့် ကျွန်တော်၏ ယစ်ထုတ်ကြီးဘဝ၊
 ကုစားလို့ ရနိုင်ပါ့မလားဟု သူ့စိတ်ထဲတွင် သံသယ
 ဝင်ကောင်းဝင်ပါလိမ့်မည်။

www.myanmarcupid.net

သို့သော်လည်း ဘယ်သူမပြု မိမိမူဟုဆိုသလို
 တရားခံကတော့ ကျွန်တော်သာပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဦးလှသာမက
 ဖခင် ဦးထွန်းရင်နှင့် ဆရာကြီး ဦးရာဇော်တို့ အသက်ထင်ရှား
 ရှိနေကြလျှင်လည်း ဦးလှနှင့်အလားတူ ရင်နာကြလိမ့်မည်သာ
 ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဖခင် ဦးထွန်းရင်သည်လည်းကောင်း၊
 လူထုဦးလှသည်လည်းကောင်း၊ သေသည်အထိ အောင်မြင်သော
 သတင်းစာဆရာ၊ အောင်မြင်သော စာရေးဆရာများအဖြစ်ဖြင့်
 ကျော်ကြားကာ ဘဝနိဂုံးချုပ်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့
 စာရေးဆရာဘဝကလည်း မပီပြင်၊
 သတင်းစာဆရာဘဝကလည်း မအောင်မြင်နှင့်
 သင်ယူထားသော ပညာမတောက်တခေါက်ဖြင့်သာ ဖြစ်သလို
 ရှာဖွေစားသောက်နေရသူ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးထွန်းရင်သည် အမျိုးသား နိုင်ငံရေး
 လှုပ်ရှားမှုများတွင်လိုအပ်လျှင်ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့လင့်ကစား၊
 သတင်းစာဆရာ စာရေး ဆရာဘဝကို အဓိကထား၍
 လှုပ်ရှားခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

လူထုဦးလှသည်လည်း ဤနည်းနှင့်နှင်ပင် ဖြစ်ပါသည်။
 အမျိုးသားရေးလှုပ်ရှားမှုများတွင် ရှေ့တန်းမှ
 ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့လင့် ကစား သတင်းစာဆရာ

www.myanmarcupid.net

စာရေးဆရာဘဝကို တသမတ်တည်း ထိန်းသိမ်းသွားနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ Jack of All Trades but Master of None ဆိုသော သိုးဆောင်းဆိုရိုးစကားနှင့် အလားတူသလို ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်သာ ဤဘဝကို ပြန်လည်စတင် နေထိုင်ခွင့် ရရှိနိုင် ဦးမည်ဆိုပါက ဦးထွန်းရင်လို၊ လူထုဦးလှလို စာရေးဆရာ သတင်းစာဆရာဖြစ်အောင် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ချင်စမ်းပါဘိ။

သူရိယသန်းမောင်

၃၀-၅-၁၉၈၇

တာဝတိံသာ (ပန်းချီဦးအောင်ခင်)

သုဂတိဘုံမှဦးလှ

ဦးမောင်မောင်တင် (မဟာဝိဇ္ဇာ)

“ရဟန်းတို့၊ သူတပါး လုလ္လပယောဂကြောင့် ငါဘုရား
 ပရိနိဗ္ဗာန်စံရန် အကြောင်းမရှိ။
 ရဟန်းတို့၊ ငါဘုရားတို့သည် သူတပါးတို့၏
 လုလ္လပယောဂ မရှိဘဲသာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံကြမြဲဖြစ်ကုန်၏။”

(စူဠဝဂ္ဂပါဠိတော်)

ဦးလှ...၊ ကြီးပွားရေးဦးလှ၊ လူထုဦးလှ။ မေ့မရပါ။
ဘယ်တော့မှ မေ့ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ချေ။

ဦးလှကို ကြီးပွားရေးနှင့် စသိပါသည်။
ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မတိုင်မီ ဂန္တလောက၊ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်း၊
သူရိယ၊ ဒီးဒုတ်၊ တိုးတက်ရေးတို့နှင့် တပြေးညီ
ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းကို အမြဲဝယ်ယူ ဖတ်ရှုပါသည်။ ဖတ်ပြီး
စုဆောင်း၊ စုဆောင်းပြီး အတွဲလိုက်ချုပ် ထိန်းသိမ်းပါသည်။
ထိုသို့ စုဆောင်းထိန်းသိမ်းသည့် စာအုပ်များတွင် စစ်အတွင်း
အချို့ပျက်စီးပျောက်ဆုံးခဲ့သော်လည်း ဂန္တလောနှင့်
ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းများကိုမူ ကိုယ်နှင့်အတူ ပါလာသဖြင့်
မပျောက်ဆုံးခဲ့ပါ။ သို့သော် ဈေးချို-အာရှလူငယ်မှသည်
ဗမာ့လူငယ်ဉာဏဗလမှူး လုပ်စဉ်က
လူငယ်စာပေဝါသနာရှင်များ လက်ဆင့်ငှားရာမှ ယခုတိုင်
ပြန်မရတော့ပါ။ ဝမ်းနည်းမဆုံး တော့ပါ။ ဂန္တလောက
တတွဲကိုမူ ကြံကြံဖန်ဖန် “ဆိုအားရက်တယ်” ဝတ္ထုရေးဆရာ
ကိုမောင်ကို (မန္တလေးတက္ကသိုလ်)က ဌားထားရာမှ
ပျောက်ဆုံးခဲ့ရာ စစ်ကိုင်းအေးလွင်က ဆရာအတွက်ဆိုပြီး
ပေးလာ၍ ကိုယ့်စာအုပ်ကိုယ် ပြန်ရပါသည်။

ဂျပန်ခေတ်အတွင်းမှာလည်း စာပေဖတ်ရန်
အလွန်ရှားပါးလျက်ရှိရာ ဦးလှ ကြိုးစားထုတ်ဝေသော

www.myanmarcupid.net

စာအုပ်အများ ဖတ်ရပါသည်။ တဖန် စစ်ပြီးကာလ၌
ကျွန်တော်သည် ပိုးကုန်ဆိုင် ထိုင်ရောင်းနေစဉ် ဦးလှသည်
လူထုသတင်းစာ ထုတ်သည်မှအစ လူထုဦးလှအဖြစ်
သတင်းစာဆရာအဖြစ် ရင်းနှီးခဲ့ရပါသည်။

၁၉၄၈ခုနှစ် မန္တလေးတက္ကသိုလ်သို့ ပညာဆည်းပူးရန်
ကျောင်းပြန်တက်ရာ လူထုဦးလှသာမက အရှင်ဉာဏိဿရ
(ဦးဆန်းထွန်း)နှင့်ပါ မြန်မာစာ မြန်မာမှုအတွက်
တွေ့ဆုံရင်းနှီးလာပါသည်။ တက္ကသိုလ်ကျော်သူ

(ကိုကျော်ကျော်) သည်လည်း

မန္တလေးသူရိယဦးတင်၏ သားဖြစ်၍ ညီအကိုရင်းတမျှ
ခင်မင်သူဖြစ်ရာ မန္တလေးတက္ကသိုလ်နှင့်ဆိုင်သော
ကိစ္စများအတွက် လူထုဦးလှ၊ မမမာ၊ အရှင်ဉာဏိဿရ
(ဦးဆန်းထွန်း)ထံသို့ အတူ မကြာမကြာ ရောက်ကြပါသည်။

မန္တလေးတက္ကသိုလ်အတွက်လည်း ဦးလေးလှက
စေတနာထားပါသည်။ သူ့သတင်းစာတွင်

မန္တလေးတက္ကသိုလ်သတင်းများလည်း အမြဲလိုလို

ပါနေပါသည်။ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကျောင်းသားများ

ဆရာများအတွက်လည်း လူထုသတင်းစာ သည်

ပညာဖြန့်ဖြူးရာနှင့် စာရေးဆရာအဖြစ် ခံယူကြရန်

နေရာကောင်းကြီး ဖြစ်လာပါသည်။

www.myanmarcupid.net

ဦးလေးလှမှာ စာရေးဆရာအသင်းကြီး စတင်
 တည်ထောင်ရာ ပါဝင်သူ ဖြစ်ခဲ့သည့်အလျောက်
 အထက်မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းကို မန္တလေးမှာ
 မနေမနား လှုံ့ဆော်အားပေးပြီး အရင်းပမာ
 ခင်မင်လေးစားပါသည်။ ဦးလေးလှကလည်း ညီရင်းတမျှ
 ပြောဆိုဆုံးမပြီး အကြံဉာဏ်များ ပေးလေ့ရှိပါသည်။

မန္တလေးမြို့ပေါ် စာပေဟောပြောပွဲဆိုလျှင် ဦးလေးနှင့်ပင်
 ဆုံပါသည်။ ကျွန်တော့်တပည့်ရင်းများထဲမှ ကိုထွန်းအံ့
 (ကွယ်လွန်) တယောက်လည်း ဦးလေးလှကို
 အတော်ကြည်ညိုရှာပါသည်။ ဦးလေးလှ၏
 လူထုသတင်းစာကဲ့သို့ မန္တလေးမြို့ပေါ်၌ မြန်မာ့လမ်းစဉ်၊
 ဗဟိုရံစည် စသော သတင်းစာများသည်လည်း တက္ကသိုလ်မှ
 လူငယ်များကို ပျိုးထောင်ပေးကြပါသည်။
 လူထုသတင်းစာကလည်း အထူးထက်မြက်သော
 လူငယ်လေးများကို အစဉ်တစိုက် မွေးထုတ်ပေးခဲ့ပါသည်။
 မောင်သာနိုး (မောင်သိင်္ဂါ)၊ တက္ကသိုလ်ဝင်း၊
 မောင်ပေါက်စည်တို့ တခေတ်မှာလည်း စာပေသစ်လူငယ်များ
 ထွက်လာပါသည်။

ရန်ကုန်မှ တက္ကသိုလ်ပညာရှင်ကြီးများ မန္တလေးသို့
 အကြောင်းထူးကိစ္စဖြင့် ရောက်လာတိုင်း ဦးလေးလှနှင့်

www.myanmarcupid.net

မမမာတို့က ဖိတ်ခေါ်ဧည့်ခံ ညနေစာ ညစာထမင်းကျွေးလေ့ ရှိပါသည်။ ပါမောက္ခကြီး ဦးဖေမောင်တင်၊ ဆရာဦးသိန်းဟန် (ဇော်ဂျီ)၊ ဆရာဗိုလ်မှူးဘသောင်း (မောင်သုတ)၊ စိုက်ပျိုးရေးဦးသာမြတ်၊ ဆရာဦးမျိုးမင်း၊ ဦးသော်ကောင်း၊ လန်ဒန်တက္ကသိုလ်ဒေါက်တာလှဘေ တို့သည် မန္တလေးသို့ ရောက်တိုင်း လူထုတိုက်ရောက်၍ စာပေဆွေးနွေးရင်း ရှေးဖြစ်ဟောင်း ပြောကြပါသည်။

မြန်မာစာပေ လေ့လာရှာမှီးကြသော နိုင်ငံခြားမှ ပညာရှင်များဖြစ်သည့် အင်နာအဲလော့ (ခင်ခင်ချော)၊ ဂျွန်အိုကယ် (ကိုလှသိန်း)၊ ဦးဝင်းလတ်နှင်းဇနီး၊ (ယခု- သံအမတ်ကြီး) နစ်(ခ)မင်းမိသားစု၊ ကိုခင်မောင်အေး (ဂျန်ဘက်ကာ)၊ မြသီတာ၊ ဒေါ်နှင်းဆီ (အင်နီမာရေးအက်ရှေး)၊ မစ္စတာနိုး၊ မစ္စတာယာဘူး (ကိုလှဝေ)၊ မယ်ဒင်ဘားနိုး စသည့် စသည့် ပညာရှင်တို့လည်း ဦးလှ-ဒေါ်အမာတို့နှင့် ရင်းနှီးကြပါသည်။ ဦးလှ-ဒေါ်အမာတို့သည် စာပေကို အထူးမြတ်နိုးကြသည်။ လာသည့်ဧည့်သည်တိုင်း အိမ်မှစာအုပ်များ လက်ဆောင်ပေးသည်။ စေတနာမှာလည်း အတုမရှိဟု ဆိုနိုင်ရပါမည်။

စာပေနှင့် နှီးနွယ်သည့် သက်တော်ရှည်စံကင်းဆရာတော်၊ ရွှေကိုင်းသား (ဦးသောဘိတ)၊ ဦးအဂ္ဂိယ၊ ဦးမာနိတ၊

www.myanmarcupid.net

ဦးနန္ဒမာလာ၊ ဦးဩဒတ္တ၊ ဦးပဏ္ဍဝ၊ ဖျာပုံဦးတေဇောဘာသ
(မင်းလှဂုဏ်ရောင်)၊ ကိုပညာ (အမရပူရ)၊ ဘုန်းညွန့်နွယ်၊
ဆရာတော် ဦးအာဒိစ္စ (ဆားလင်းကြီးဌေးလွင်) စသည့်
ရဟန်းတော်များကိုလည်း ကြည်ညိုရင်းစွဲရှိသည်။

ရွှေကိုင်းသားဆရာတော် ဦးသောဘိတကိုမူ ရတနာပုံ ဖိုးမှတ်စု
— ကိုထွန်းလှိုင်ဘဝမှာပင် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးကြပြီး
ရဟန်းဘောင်၌ ရောက်နေသောအခါ ပစ္စည်းလေးပါး
ဒါယကာအဖြစ် အမြဲထားဝရ လှူဒါန်းပူဇော်သည်ကို
တွေ့ရပါသည်။ ရဟန်းတော်များနှင့် ပတ်သက်၍ စေတနာ
သဒ္ဓါတရား ကောင်းကြပါသည်။

ကျွန်တော်သိသော ဦးလေးလှအကြောင်းသည်
အများသိသော ဦးလေးလှအကြောင်းများဖြစ်၍ ဆန်းတော့မည်
မဟုတ်ပါ။

ဦးလေးလှသည် ကြီးပွားရေးခေတ်၊
နယ်ချဲ့တော်လှန်ရေးခေတ်၊ ငြိမ်းချမ်းရေး ဟောပြောသောခေတ်
စသည့် နိုင်ငံတော်အရေး လုပ်ဆောင်ချက်များကို
အများသိမြင်ကြပါသည်။ ဘာသာရေး
လေးစားကိုင်းရှိုင်းသူတယောက်အဖြစ် ကျွန်တော် ဖော်ပြလို
ပါသည်။

www.myanmarcupid.net

(၁၄-၁-၇၆) နေ့စွဲဖြင့် ကိုမောင်မောင်တင်သို့ ဟူ၍ “မောင်လှ” ဟူသော လက်မှတ်ရေးထိုးပေးသည့် “ဆရာကြီး သခင် ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ တို့ဗမာဝတ်ရွတ်စဉ်” စာအုပ် ရရှိထားသည်မှာ ကြာပါပြီ။ စာအုပ်စင်ကြား ညှပ်ကပ်နေခဲ့ပါသည်။

တနေ့ ညီရင်းပမာခင်မင်သော ရဲအရာရှိတဦးဖြစ်သူ “ရဲကြေးမုံဦးတင်အောင်” သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ရာထူးမှ ခေတ္တချထား ခံရသဖြင့် ၎င်းအား ဘဝင်အေးစေရန် မျှော်လင့်အားကိုးဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းများဘက်သို့ ထွက်ကြရာ အနောက်ပြင် မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံ ကျောင်းတိုက်သို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ မဟာဝိသုဒ္ဓါရုံကျောင်းတိုက် သက်တော်ရှည် စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး ရှိစဉ်ကပင် ဝါဆိုကျောင်းသို့ မပြတ်ရောက်၍ ဆရာတော်ကြီး၏ ဆုံးမဩဝါဒ ခံယူဖူးပါ၏။ ဆရာတော်ကြီး သက်တော် (၁၀၂) နှစ်တွင် ပျံလွန်တော်မူပြီးနောက်ပိုင်း၌လည်း ဆရာတော် ဦးအဂ္ဂိယ၊ ဦးမာနိတို့ထံ ရောက်ရှိပြီး ဆရာတော်ကြီး၏ ဂုရုပွတ္တိကိုပေး၍ဖတ်၊ ဩဝါဒကထာလည်း ရ၍ ဖတ်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် ဆရာတော်ဘုရားကြီး အမြဲရွတ်ဖတ် သရဇ္ဈာယ်သော ဂါထာများကို ပေးတိုင်း အမှတ်မထင် သိမ်း၍သာ ထားခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့ရက်ရဲကြေးမုံဦးတင်အောင်နှင့်ရောက်စဉ်
 ဆရာတော်ရွတ်သည့် ဂါထာစာရွက်များကို
 ဦးတင်အောင်ကဖတ်ပြီး ချက်ချင်းမှာပင် “ဟာ-ဆရာ
 ဒီဂါထာက လူထုဦးလှ ဂျပန်ပြည်တခေါက်စာအုပ်မှာ
 ဖော်ပြထားတဲ့ဂါထာပဲ၊ ဂျပန်ပြည် ဟန်နာဒါ လေဆိပ်မှာ
 လေယာဉ်ဘီးချမရဘဲ ဒုက္ခဖြစ်ခါနီး ဦးလှရွတ်လို့
 အသက်ဘေးမှ ချမ်းသာပုံ ရေးထားတဲ့စာ ရှိတယ်” ဟူ၍
 ဦးတင်အောင်က သူဖတ်ခဲ့ပြီး သတိအမှတ်တရ စွဲနေသော
 အကြောင်းကို ပြောပြပါသည်။

ဂါထာပရိတ်များ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍
 ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မြန်မာများ သက်ဝင်ယုံကြည်ကြပါသည်။
 ကျွန်တော် ယခုစွဲကိုင်ထားသော ဂါထာမှာ “မန္တလေးမြို့
 သက်တော်ရှည် စံကင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး” သက်တော် ၁၀၂
 နှစ်အထိ အမြဲရွတ်ဖတ်သော ဂါထာတော်ဖြစ်ပါသည်။

“အဋ္ဌာနမေတံ ဘိက္ခဝေ အနဝကာသော၊ ယံပရူပက္ကမေန
 ကတာဂတံ ဇိဝိတာဝေါရောပေယျ အနုပက္ကမေန
 ဘိက္ခဝေ တထာဂတာ ပရိနိဗ္ဗာယန္တိ”

“ရဟန်းတို့၊ သူတပါး လုလ္လပယောဂကြောင့် ငါဘုရား
 ပရိနိဗ္ဗာန်စံရန် အကြောင်းမရှိ။

ရဟန်းတို့၊ ငါဘုရားတို့သည် သူတပါးတို့၏
လုလွှပယောဂ မရှိဘဲသာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံကြရမိဖြစ်ကုန်၏။”

(စူဠဝဂ္ဂပါဠိတော်)

မြန်မာပြန်ကို ဆရာတော်ဦးမာနိတက
နားလည်လွယ်စေရန် အကျဉ်းပြန်ဆိုထားပါသည်။

ဤဂါထာနှင့် ပတ်သက်၍ ပါဠိတော်တွင် ဗုဒ္ဓက
နှစ်ကြိမ်ပြောဆိုခဲ့ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ပထမအကြောင်းမှာ
ဂိဇ္ဈကုဋ် တောင်ခြေတွင် ယောက်ဖတော် ဒေဝဒတ်နှင့်
ဗိမ္ဗိသာရ၏သား အဇာတသတ်တို့ ကျောက်တုံးကြီးများ
လိုမ့်ချကာ ဗုဒ္ဓကို သေကြောင်းကြံစည်စဉ်က ဖြစ်သည်။
ဒုတိယအကြိမ်မှာ ရဇဂြိုဟ်ပြည် ဗုဒ္ဓနှင့်နောက်ပါရဟန်းတို့
ဆွမ်းခံဝင်လာစဉ် နာဠာဂီရိဆင် ကြီးကိုလွှတ်၍ ဗုဒ္ဓကို
သေကြောင်း ကြံစည်စဉ်က တကြိမ် ဖြစ်ပါ၏။

ဗုဒ္ဓပင်ဖြစ်လျက် မလေးမစား ပြုမူခံရသည်များ
ရှိခဲ့ပါသည်။ အန္တရာယ်ပေးခဲ့ကြပါသည်။ သို့သော်လည်း
အန္တရာယ် အားလုံး ကင်းခဲ့ပါသည်။ ထိုနည်းတူစွာ
ဤဂါထာကို ရွတ်ချင်းဖြင့် အန္တရာယ်အားလုံး ကင်းခဲ့ပါသည်။
ထိုနည်းတူစွာ ဤဂါထာကို ရွတ်ခြင်းဖြင့် အန္တရာယ်အမျိုးမျိုး
ကင်းနိုင်ပါသည်။

မန္တလေးမြို့ ပိဋကတ်တော် ပြန့်ပွားရေးမှ ထုတ်သော
 “မဟာသိဒ္ဓိကျမ်းရင်းကြီး” (ဒုတိယတွဲ၊ စာမျက်နှာ ၇၉)တွင်
 “ဤဂါထာတော်ကြီးကို ပုဒ် ပိုဒ်မပါစေဘဲ မှန်ကန်စွာရေး၍
 အိမ်မှာထားသော် ရန်ဘေးဟူသမျှ ကင်းဝေး၏။
 ပယောဂအစွဲရှိသူများ၊ ကပ်ရောဂါဖြစ်လျှင်
 နေရာတိုင်းဉာဏ်ရှိတိုင်း သုံးနိုင်သည်” မှာထားပါသည်။ တဖန်
 ၁၉၈၄ခုနှစ် ရွှေဘိုနယ် ကျားရွာသို့ရောက်စဉ်
 ဆရာတော်ဦးခေမာထားခဲ့သော ထန်းဖူး
 စာတိုစာစများတွင်လည်း ဤဂါထာကို တွေ့ရ၍
 “နှောင်အိမ်တန်းအိမ်ကျသော် လွတ်၏။ ရောက်ရာအိပ်သော်
 လေးမျက်နှာလှည့်၍ ရွတ်” ဟူ၍ မှာထားပါသည်။

ဤဂါထာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တမ္ပဝတီမှ ပန်းပု-ပန်းချီ
 ကိုဝင်းမောင်ကို သွားပေးသောအခါမှ သူ့ထံမှ အကြောင်းစုံပို၍
 သိရပါသည်။ သူတို့ရပ်ကွက်ထဲနေ ဘိုးရုံး(ရွှေဘို)ထံမှ
 ဤဂါထာကို ရယူထားပြီး သူတို့အိမ် ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး
 ကိစ္စများအတွက်ပါ အောင်မြင်မှုကို ပြောပြပြီး “ဆရာ-
 ဒီဂါထာကို သမာဓိတည်လာအောင် အကြိမ်များစွာ ရွတ်စမ်းပါ။
 လိုသောဆန္ဒပြည့်ဝနိုင်ပါ တယ်”ဟု ပြော၍ အတော်များစွာ
 နှုတ်မှ အကြားအလပ်မရှိ ရွတ်ခဲ့ရာ ပျူသုတေသနပြုရာတွင်
 ပျူပစ္စည်း-ပျူဒေသမြို့ဟောင်းနေရာသစ်များ၊

www.myanmarcupid.net

ကျောက်ခေတ်သုတေသန ပြုပြန်လျှင်လည်း ဒေသအနှံ့မှ
ကျောက်ခေတ်ဟောင်းအလယ်-အသစ်
မက်ဂယ်လစ်သစ် (Megalithic) ကြေးခေတ်သံခေတ်တို့ကို
မရပ်မနား သိလာရပါ၏။

ငယ်ပေါင်းမိတ်ဆွေ ဆရာတဦးက “ကိုမောင်မောင်တင်-
ခင်ဗျား မရူးစမ်းပါနဲ့၊ ခင်ဗျားသုတေသနပြုနေတာ နှစ်သုံးလေး
ဆယ်ပဲ၊ ခင်ဗျားကိုမှလာပြီး မပြောကြရင်
ဘယ်သူ့ထံသွားပြောကြမှာလည်း” ဟူ၍လည်း ပြောဖူးပါသည်။
ဤပုဂ္ဂိုလ်ကို ကျွန်တော်က အခြားသော အကျိုးတရားများ
အကြောင်းတရားများဖြင့် ဖြေရှင်းပြရပါသည်။

ဤဂါထာ၏ တန်ခိုးကို ကိုယ်တွေ့ကြုံရာမှ
ပရိတ်တော်များနှင့် ဂါထာများ၊ ထိုမှ ပဌာန်းဂါထာတော်ကြီးကို
လေ့လာရွတ်ဖတ်ခဲ့ပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား၏ ဗုဒ္ဓါနုဿတိ-
ဓမ္မာနုဿတိ-အနုဿတိဆယ်ပါးအဝင်တို့ကို
ကျင့်ကြံအားထုတ်သည်သို့ ဖြစ်လာပါသည်။
ကွမ်းဆော်ကြောင်ဖြူမင်းသည်ပင် အနုဿတိကို တနေ့လျှင်
(၂၀၀၀) ရွတ်ရာ မင်းဖြစ်ကြောင်း မှန်နန်းရာဇဝင်၌
တွေ့ရပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဂါထာကို အစဖော်သော ရဲကြေးမုံ
ဦးတင်အောင် လူထုဦးလှတို့ကို အမြဲမေတ္တာပို့

www.myanmarcupid.net

အမျှဝေရပါသည်။ ဦးလေးလှ မကွယ်လွန်မီ နှစ်အနည်းငယ်ကလည်း ဤဂါထာ၏အကျိုး ကိုယ်တွေ့များကို ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ ဦးလေးလှသည် ပီတိ ဖြစ်နေပါသည်။

ဦးလေးလှအိမ်သို့ နံနက်စောစောပိုင်းတွင် ရောက်မိပါက ဘုရားဝတ်ပြုနေ၍ စောင့်ရပါသည်။ မမမာနှင့်လည်း ခရီးအတူ သွားဖူးပါ၏။ ပြင်ဦးလွင်သို့ ဦးဖိုးစိန်အကြောင်း သုတေသနပြုရန် သွားကြရာ ဦးသောင်း၊ ဒေါ်မိမိကြီး သမီး အမာတို့အိမ်မှ ဘုရားခန်းဝင် ကြည်ညိုဝတ်ပြုပါသည်။ ဦးလေးတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ဘုရား တရား သံဃာကို ကိုင်းရှိုင်းကြပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဘဝတပါးသို့ ကူးပြောင်းသွားပြီဖြစ်သော ဦးလေးလှသည် ကောင်းသောသုဂတိသို့ ရောက်ရှိမည်မှာ အမှန်ဖြစ်ပါသည်။ သုဂတိဘုံမှ ဦးလေးလှသို့ အမျှ — အမျှ — အမျှ။

ဦးမောင်မောင်တင် (မဟာဝိဇ္ဇာ)

ရွှေကိုင်းသားရဲ့ မေ့မရတဲ့ ကိုလှ

ရွှေကိုင်းသား (ဦးသောဘိတ)

မရဏတရားများ နှလုံးမသွင်းနိုင်လေရှောသလားလို့
 မေးချင်ကြလိမ့်မယ်။ တဦးနဲ့ တဦး ခံစားရမှုချင်း တူတတ်တာမှ
 မဟုတ်ဘဲကိုး။ တခါတလေ လူတယောက်ဟာ ချော်လဲနေရင်
 ကိုးရို့ကားယားဖြစ်တာ မြင်ရတော့ တယ် ရယ်ချင်မိတာပဲ။
 ခံရသူကသာ ကျောအောင့်၊ ရင်အောင့် နဲ့ သေမတတ်
 ငိုချင်လာအောင် ခံစားရပေမယ့်၊ ရယ်တဲ့သူကတော့
 ရယ်နိုင်မှာပေါ့။ ဒီလို မတူတတ်တာလေးတွေ ရှိတတ်တော့
 ဒေါ်အမာ ရေးသလို ပြောသလို ကိုယ်တိုင်ကြုံဖူးမှ
 သိကြတော့တာပါပဲ။

(၁)

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ

ဘောင်ဘင်ခတ်ရုံမက

လှိုင်းတံပိုးကြီးတွေထနေတဲ့

ပရိဒေဝသောကတန်းလန်းနဲ့

ဘာစာကောင်းမှ

ထွက်မလာနိုင်ပါဘူး”

ကိုလှဆုံးပြီးတဲ့နောက် စာရေးနိုင်ဖို့ပင်
 အခက်ကြုံနေရတဲ့ လူထုဒေါ်အမာရဲ့ ခံစားချက်စာပိုဒ်ကို
 ဖတ်ပြလို့ သိခွင့်ရလိုက်တယ်။ ဒီဝေဒနာကို ဦးဇင်းလည်း
 မျှဝေခံစားရသူမို့ ကိုယ်ချင်းစာမိပါတယ်။ မုန်တိုင်းထန်နေတဲ့
 ပရိဒေဝ သောကပင်လယ်ပြင်မှာ မျောပါနေရသူအဖို့
 လှိုင်းဒဏ်ကို အပြင်းအထန် ခံနေရမှာ သေချာတယ်။
 ဦးဇင်းတို့လို ရေစပ်ကမ်းစပ်မှာနေသူတောင် အဲဒီလှိုင်းရဲ့
 လာရောက်ပုတ်ခတ်မှုကို အတော်ခံလိုက်ရတယ်။
 တရားနဲ့ဖြေပြီး ဝေဒနာသက်သာဖို့ရာ ကြိုးစားကြပါစို့။
 ထမ်းဆောင်စရာ ကျန်နေသေးတဲ့ စာပေတာဝန်နဲ့ မိမိတို့ဆိုင်ရာ
 အလုပ်များကို ကြိုးစားလုပ်တာနဲ့ပဲ ဝေဒနာကို သက်သာဖို့
 ကုစားကြပါစို့။

(၂)

ကိုလှဆုံးခဲ့တာ သုံးနှစ်တောင်
 ကျော်လာခဲ့ပြီဆိုတော့ အချိန်က ကုစားတော့လည်း
 အရင်ကထက်စာရင် တရားနဲ့ ဆင်ခြင်နိုင်စ ပြုလာပါပြီ။ ကိုလှ
 ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပုံကလည်း တကယ့် ပြုံးစားကြီး။ သူတို့ဆီ
 “မရဏဆိုတဲ့ ဧည့်သည်ကြီး” ရောက်သွား လိုက်ပုံက လုံးဝ
 မယုံနိုင်စရာပဲ။ ဒီဧည့်သည်ကြီးဟာ ဟိုအိမ်၊ ဒီအိမ်
 လှည့်ကူးရာ တနေ့ ကိုယ့်ဆီ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်ဆီလည်း
 ရောက်လာမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားလိုက်တိုင်း သိထားတာတော့
 ရှိတာပေါ့။

သာမန်ဧည့်သည်ဆိုရင်တောင် ပြုန်းကန်
 ရောက်လာရင် ကိုယ့်မှာ ဘယ်လိုဆီးကြိုဧည့်ခံရမှန်းမသိ၊
 အနည်းနဲ့အများ ကဘောက်တိကဘောက်ချာတော့
 ဖြစ်တတ်ရသေးတာပဲ။ ခုလာတဲ့သူက လုံးဝမလာစေချင်တဲ့
 မရဏဆိုတဲ့ ဧည့်သည်ကြီး၊ သူ တနေ့တော့ ရောက်လာမယ်
 ဆိုပေမယ့် “သညာအသိသာရှိတဲ့သူတွေ”ဆီ လာလေတော့
 ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဣန္ဒြေမပျက် ကြိုနိုင်ပါ တော့မလဲ။ နာရီ
 စက္ကန့်မလပ် ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏတရားတို့ကို
 နှလုံးသွင်းထားနိုင်ပြီ။ ဒီတရားတွေဟာ ရင်ထဲမှာ
 ငြိတွယ်နေနိုင်ပြီ ဆိုရင်လည်း အကောင်းသား။

www.myanmarcupid.net

မရဏဇဉ်သည်ကြီး ဘယ်အချိန်ရောက်လာလာ၊ ဣန္ဒြေမပျက်
ကြိုနိုင်တာပေါ့။ ခုတော့ လွမ်းရ၊ ဆွေးရ၊ ကြေကွဲရနဲ့
တွေးမိတိုင်း အပြီးသတ်လို့ မရအောင် ကြုံရတော့တယ်။

ကိုလှဆိုတဲ့သူက ကျန်းမာရေး

အလွန်ဂရုစိုက်တဲ့သူ၊ သူ့ကျန်းမာရေးသာမက သူ့
အပေါင်းအသင်းတွေရဲ့ ကျန်းမာရေး ကိုပါ တဖွဖွ
သတိပေးနေတဲ့သူ၊ လိုအပ်တာ အကူအညီပေးနေတဲ့သူပဲ။
ဒီလိုလူက ဗြုန်းကနဲ ဆုံးပါးရတာလည်းဖြစ်ပြန်၊ မိမိနဲ့
အနှစ်လေးဆယ်ကျော် စိတ်တူကိုယ်တူလက်တွဲညီခဲ့တဲ့
ခင်ပွန်းလည်း ဖြစ်ပြန်တော့ ကျန်ရစ်သူဇနီး ဒေါ်အမာလည်း
အပြင်းအထန် ခံစားမှု ကြုံရပါလိမ့်မယ်။

လူတွေနဲ့စာရင် ရဟန်းဆိုတာက ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊
မရဏ တရားကို ပိုမိုပြီး နှလုံးသွှန်း ခွင့်ရသူတွေပါ။ ဒါတောင်
ကိုလှ ဆုံးပြီ ဆိုတော့ ဦးဇင်းရဲ့ဘဝမှာ အကြီးကျယ်ဆုံး
တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုကြီးအဖြစ် ကြုံရတော့တယ်။ ကိုလှရဲ့
နောက်ဆုံးနေ့ကိုတောင် မလာချင်တဲ့အဖြစ် ရောက်ခဲ့တာကိုသာ
ကြည့်ပေတော့။

ဦးဇင်းလည်း အဘိဏှသုတ်ကို

ရွတ်မိခဲ့တာပါပဲ။

“သဗ္ဗေဟိ မေ

ပိယေဟိ၊ မနာပေဟိ

နာနာဘာဝေါ

ဝိနာဘာဝေါ မှီတိ

အဘိဏှံ ပစ္စသေက္ခိတဗ္ဗံ”

အဲဒီအထဲက

ချစ်ကျွမ်းဝင်သူတို့နှင့်

သေကွဲရှင်ကွဲ ကွဲရတတ်ချေ၏ကို အသိရောက်တာနဲ့တွင်

ရပ်နေတော့တယ်။ “သေကွဲ ကွဲရတတ်ချေ၏တဲ့”

သိပ်မှန်တာပေါ့။ ကိုလှဆုံးပြီဆိုတော့ သေကွဲ ကွဲတာကို

သေသေချာချာ သိကြရပြီလေ။ ကွဲရပြီဆိုတော့ ငိုရ၊ ဆွေးရ၊

လွမ်းရပြီပေါ့။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး -

ဣတိ - ဤသို့

အဘိဏှံ - နေ့ညဉ့်မပြတ်

ပစ္စသေက္ခိတဗ္ဗံ - ဆင်ခြင်အပ်၏

ဆိုတာတွေကို ရွတ်နေနိုင်တော့ပါမလဲ။ ကြိုးစားရွတ်ရင်လည်း

ငိုသံပါကြီးနဲ့ မကောင်းတော့ပါဘူး။ ပါးစပ်ကသာ

အသံထွက်ရွတ်နေတဲ့အဆင့်ပဲ ရှိတော့တယ်။ တရားကို

ဆင်ခြင်နေတာမှ မဟုတ်တော့ဘဲ။ ဘယ်မှာလာပြီး

ဝေဒနာသက်သာပါ့မလဲ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ “ဣတိ-ဤသို့”အဆင့်ကို

မတက်လှမ်းနိုင်ဘဲ သေကွဲကွဲရပြီဆိုတဲ့ အသိအဆင့် မှာတွင်
ရပ်နေပြီး လွမ်းနေတာနဲ့ပဲ အချိန်တွေ ကုန်ဆုံးလာရတော့တယ်။

ဦးဇင်းခံစားခဲ့ရတာကို အမှန်အတိုင်း
“ပုထုဇဉ်ရဟန်း”ပီပီ ရိုးရိုးလေး တွေးမိ ခံစားမိတာကို
အရင်းအတိုင်း ပြောပြတာပါ။ ပြီးတော့လည်း ဦးဇင်းရှဲ့
ခေါင်းက ရထားတဲ့ဒဏ်ရာ၊ ခံစားနေရတဲ့ရောဂါဝေဒနာ၊
ကိုလှနဲ့ ဦးဇင်းတို့ရှဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု၊ သံယောဇဉ် ဒါတွေကို
ပေါင်းစပ်သိကြတယ်ဆိုရင် ဦးဇင်းရှဲ့ ပြောပြခဲ့တဲ့ ခံစားချက်ကို
ပိုနားလည်တတ်ကြပါစေ။

ဦးဇင်းရှဲ့ ခံစားမှုအပိုင်းကို ဒီလောက်သာ
ပြောပြပြီး ကျန်တာကို ဆက်ပြောပြပါမယ်။

(၃)

ဦးဇင်းအဖို့မှာ ကိုလှဟာ ရှားရှားပါးပါးရှိလှတဲ့
အရင်းနှီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တဦးပါ။ သိကျွမ်းသူတွေထဲကလည်း
ခုတလော ကိုလှဆုံးပြီး မကြာခင်ပေါ့လေ။ ဆရာဝေဒနာ၊
အိုးဝေကိုညှိမြဲတို့လည်း ဆုံးကြပြီဆိုတာ သိရတယ်။
ဦးဇင်းအလှည့် ရောက်ဖို့လည်း နီးပြီပေါ့။ မရဏတရားကို
နှလုံးသွင်းရင်းကိုလှအကြောင်းကို မရေးနိုင်လည်း ပြောပြခဲ့ဖို့
အမှတ်ရမိတယ်။

ဦးဇင်းရဲ့ ဘဝမှာ နှစ်ပေါင်း (၅၀) နီးပါး
 လက်တွဲခဲ့ရသူ ကိုလှကိုတော့ သေကွဲ ကွဲခဲ့ရပြီ။ “ကိုလှ”ကို
 ကြီးပွားရေးဦးလှ၊ လူထုဦးလှ၊ စာရေးဆရာဦးလှ၊
 သတင်းစာဆရာဦးလှ၊ ပုံပြောဆရာဦးလှ၊ ဦးလေးလှ၊ ဆရာလှ
 စသဖြင့်ပေါ့။ အမျိုးမျိုး ခေါ်နိုင် စရာတွေ ရှိကြတယ်။
 သူ့ကို ဦးဇင်းရဲ့ အဇ္ဈတ္တမှာစွဲကပ်နေတဲ့ “ကိုလှ” လို့သာ
 နောက်ဆုံးအဖြစ် ခေါ်လိုက်တော့မယ်။ လောကဝတ်၊
 ဓမ္မဝတ်အရတော့ ဦးလှ၊ ဒကာကြီး၊ ဒီလိုပဲ ခေါ်ခဲ့ရတာပေါ့။
 ဒါ့အပြင် ကိုလှခေါ်နေကျ “ဦးဇင်း” လို့ပဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ်
 ခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲလိုက်တော့တယ်။

ကိုလှနဲ့ ဦးဇင်းအကြောင်း ပြောပြတာတွေကို
 စာနဲ့ဖွဲ့ပေးမယ်ဆိုတော့ တောင်ပေါ်က ရှမ်းကလေး၊
 လျှော်ထမ်းပြေးတဲ့စာ တပုဒ် သတိရတယ်။ ကိုလှကို
 သူ့နာမည်ရှေ့က နာမဝိသေသနတွေ အမျိုးမျိုးထည့်ပြီး
 တပ်ခေါ်လိုရတယ် မဟုတ်လား။ များလွန်း တော့
 ဂုဏ်ပုဒ်တွေအလိုက် ရေးဖွဲ့ကြမယ်ဆိုရင် ရှည်သင့်တာကတို၊
 တိုသင့်တာကရှည် ဖြစ်ကုန်မှာစိုးတယ်။ မပီမသဖြစ်ကုန်မှာ
 လည်း စိုးတယ်။ ဒီအကြောင်းလည်း ပါတာမို့ ဦးဇင်းအဖို့
 “ကိုလှ” လို့သာ သူ့နာမည်ရှေ့က ဘာမှမတပ်ဘဲ
 သုံးလိုက်တော့တယ်။ ပြီးတော့လည်း ဦးဇင်းက အရင်ကလို

www.myanmarcupid.net

စွမ်းဆောင်နိုင်တာမဟုတ်၊ ကိုလှကို အမှတ်တရ
အလွမ်းပြေလောက်သာ ပြောပြနိုင်တော့ တာကိုး။

(၄)

ဦးဇင်းရဲ့ဘဝမှာ အရင်းနှီးဆုံး၊
ချစ်ခင်အမြတ်နှီးဆုံးသူတွေထဲမှာ ကိုလှနဲ့
တန်းတူထားနိုင်သူကတော့ ရတနာပုံဘိုးမှတ်စု ပေါ့။ ဦးဇင်းကို
အများက ရွှေကိုင်းသားဆရာတော်ဦးသောဘိတလို့
သိကြခေါ်ကြလေတော့ ဦးဇင်းမှာ ရွှေကိုင်းသားရဲ့ ဘဝသာ
ကျန်တော့တယ်။ စာရေးစာဖတ်မလုပ်နိုင်တဲ့အချိန်ကစပြီး
ရတနာပုံဘိုးမှတ်စုကိုလည်း ရှင်ကွဲ ကွဲနေရပြီလေ။ ဒီတော့
ဦးဇင်းရဲ့ ဘဝ နောက်ဆုံးရက်များမှာ မေ့မရနိုင်တဲ့
သေကွဲကွဲရသူ ကိုလှရယ်၊ ရှင်ကွဲ ကွဲရသူ ရတနာပုံ
ဘိုးမှတ်စုတို့ကို တန်းတူထားပြီး ပြောပြခဲ့ ချင်တယ်။
ဒါကြောင့် ပထမဦးဆုံးခေါင်းစဉ်ကို ကိုယ်တိုင် လက်ရေးနဲ့
ကြိုးစားပြီး “ရွှေကိုင်းသားရဲ့ ကိုလှနဲ့ ဘိုးမှတ်စု” လို့
ရေးကြည့်ပါတယ်။ အဲဒါလေးပဲ မှတ်မှတ်ရရ ရေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။
ရတနာပုံ ဘိုးမှတ်စုဟာ ဦးဇင်းရဲ့ကိုယ်ပွား
(ကလောင်ခွဲ) အဖြစ်နဲ့ ကိုလှကို မိတ်ဆွေအဖြစ်
ခင်လာရတဲ့အချိန်မှာ မရှေး မနှောင်းပေါ်လာသူပါ။ ပြီးတော့
သူတို့နှစ်ဦးစလုံး ဦးဇင်းရဲ့ဘဝထဲက ထွက်ခွာသွားကြတာလည်း

မရှေးမနှောင်းပါပဲ။ ဦးဇင်းရဲ့ဘဝ ထဲကို သူတို့နှစ်ဦးအတူတူ
တိုင်ပင်ဝင်လာကြပြီး အတူတူတိုင်ပင်ပြီး ထွက်ခွာသွားကြသလို
ခံစားရတယ်။

ရတနာပုံဘိုးမှတ်စုကို ငယ်စဉ်တုန်းက
မှတ်စုမောင်၊ ဖိုးမှတ်စု၊ ရတနာပုံ၊ ဒါမှမဟုတ်
ရတနာပုံဖိုးမှတ်စုလို့လည်း တချို့က မှတ်မိကြပါတယ်။
နောက်ပိုင်းမှာတော့ ရတနာပုံ ဘိုးမှတ်စုလို့သာ
အသိများလာကြတယ်။ ဦးဇင်းမှတ်မိတာတွေ၊ တွေ့တဲ့
အထောက်အထားတွေ နည်းနည်းစီတိုးလာလို့ မူလက
ပြောသမျှရေးပြီးတာကို ထပ်ဖြည့်ရပြန်တယ်။ မူလရွေးခဲ့တဲ့
ခေါင်းစဉ်ကို ပြင်ရမလားလို့ စဉ်းစားကြတယ်။
နောက်ဆုံးရွေးတဲ့ “ရွှေကိုင်းသားရဲ့ မေ့မရတဲ့ ကိုလှ”ဆိုလည်း
ဟုတ်ပါတယ်။ ရတနာပုံဘိုးမှတ်စု ကို မမေ့နိုင်သလို
ကိုလှကိုလည်း မမေ့နိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ အားလုံးဟာ
မေ့မရနိုင်တဲ့ သင်္ကေတအဖြစ် သုံးနိုင်တာမို့ ခေါင်းစဉ်
ဘယ်လိုပေးပေး၊ သိပ်ပြီးတော့ မကွဲလှပါဘူး။

www.myanmarcupid.net

(၅)

ကိုလှဆုံးပြီးတော့ “လူထုချစ်သမျှ လူထုဦးလှ”
စာအုပ်မှာ ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ မိတ်ဆွေများက
ပါဝင်ရေးသားနိုင် ကြတယ်။ ဦးဇင်းက လုံးဝ မပါနိုင်ခဲ့ဘူး။
ခုမှ ဦးဇင်းက ရေးရတယ်။ ရေးရတယ်ဆိုတာကလည်း -

ဒေါ်အမာရဲ့ အနှစ် (၇၀) ပြည့်မွေးနေ့အတွက်

ရွှေကိုင်းသားရဲ့ ကိုလှနဲ့ဘိုးမှတ်စု

ဒီစာကြောင်း နှစ်ခုထဲပါ။ ဒီနှစ်ကြောင်းကိုသာ
အစွမ်းကုန်ရေးလို့ ရတယ်။ ဆန္ဒရှိပေမယ့် ဦးဇင်းရဲ့ဆန္ဒကို
မှတ်ဉာဏ်နဲ့ လက်ကလုံးဝအကူအညီ
မပေးနိုင်ကြတော့ဘူးလေ။ ဦးဇင်းရဲ့ ဘဝမှာ အံ့ဩဖို့
အကောင်းဆုံး၊ ကြောက်မက်ဖွယ်အကောင်းဆုံး ခံစား
ရတဲ့ဝေဒနာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဦးဇင်းမှတ်မိတာတွေ ပြောပြ၊
တွေ့တဲ့အထောက်အထားတွေ ထုတ်ပေး၊ ရသမျှနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး
စာဖွဲ့ ခိုင်းရတော့တာပဲ။ ကိုယ်တိုင်ရေးနိုင်ဖို့ကတော့
ဘယ်လောက်ကြာမှ ရေးနိုင်ပါ့မလဲဆိုတာ မသိပါဘူး။
အခြေအနေ၊ အချိန်အခါ ပေးသလောက်မှာ
ဖြစ်နိုင်သလောက်နဲ့ပဲ ကျေနပ်ရတော့မှာပေါ့။ လူ့ဘဝမှာ
ဒီလိုပဲကြုံရတတ်တာကိုး။

ဦးဇင်းရဲ့ ဒီလိုဘဝဆိုကြီး၊ စာမရေးနိုင်၊
 စာမဖတ်နိုင်အောင် မှတ်ဉာဏ်တွေ
 လုံးဝပျက်စီးခဲ့ရတဲ့အဖြစ်အပျက်ကို မသိရသေးသူတွေအတွက်
 နည်းနည်းလောက် ပြောပြရဦးမယ်။ ကိုလှမဆုံးမီ
 တနှစ်ကျော်လောက်က (၁၉-ဧပြီ-၁၉၈၁)မှာ ဦးဇင်းကို လူတစု
 (ဓားပြ) က ရိုက်နှက်သွားကြတယ်။ ခေါင်းနဲ့တကိုယ်လုံးကို
 ဖွတ်ဖွတ်ကြေအောင် ထုနှက်သွားကြတယ်။ အခြားဒဏ်ရာ
 တွေကတော့ မမြင်ရတော့ပါဘူး။ ပျောက်ကုန်ပါပြီ။
 ဦးခေါင်းမှာ ရိုက်ခဲ့တဲ့နေရာကတော့ ချိုင့်ဝင်နေတယ်။
 ဒန်အိုးတွေ ထုနှက်မိရင် ပိန့်ဝင်သွားသလိုပေါ့။ အဲဒီနေရာမှာ
 ဘာတွေဖြစ်နေသလဲမသိဘူး။ ခံစားချက်ပြင်းလာရင်
 ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ် တဘုန်းဘုန်းထုမိ ရတယ်။ ဒီဒဏ်ရာကြောင့်
 ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ စာရေးစာဖတ်တာကအစ ဗဟုသုတတွေ
 အကုန်မေ့ကုန်ပြီ ဆိုကြပါစို့။ ကိုယ့်လက်မှတ် တောင်
 ကိုယ်မထိုးတတ်တော့ဘူး။

အသက်ကလည်း (၇၄-၇၅) ထဲ
 ရောက်နေပြီဆိုတော့ ခံနိုင်ရည်စွမ်းရည်ကလည်း နည်းလာပြီ။
 အားလုံးက ဝိုင်းဝန်းကူညီ ဆေးကုသပြုစုကြတာပါပဲ။
 ဒီဘဝမှာဖြင့် ကုသမရနိုင်တော့တဲ့ရောဂါ ဖြစ်လို့သာ
 အားလုံးက လက်လျှော့ပြီး ကုမပေးနိုင်ကြတော့တာပေါ့။

www.myanmarcupid.net

အသက်ရှင်နေရတဲ့အတွက် ရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကျေးဇူးကို
အောက်မေ့ခွင့် အချိန်ပိုရနေတယ်လို့ မှတ်ပါတယ်။

ဦးဇင်းပြောတာတွေ၊

ပေးတဲ့အထောက်အထားတွေနဲ့ စာဖွဲ့ခိုင်းတာတော့ မှန်ပါတယ်။
ဒါပေမယ့် ရေးသူက ရေးတဲ့နေရာမှာ လိုတာ၊ ပိုတာ၊
မသင့်တာတွေများ တွေ့ကြရင်တော့ ပြင်ကြ၊ ဆင်ကြပြီး
မှတ်ကြပေတော့။ ဦးဇင်းက အရင်ကတော့ ဘိုးမှတ်စု
(ဖတ်၊မှတ်၊စု) ပေါ့။ ခုတော့ စာလည်းမဖတ်နိုင်၊
မှတ်လည်းမမှတ်နိုင်၊ ခုသိ၊ ခုမေ့နေတာဖြစ်တော့ ရေးသမျှကို
တည်းဖြတ်မပေးနိုင် ဘူး။

ဦးဇင်းအဖို့ရာမှာ ကိုလှဆုံးပြီး မကြာပါဘူး။

ကိုလှနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ပျက်ကွက်မှုတွေ ကြုံလာရတော့
အစားထိုးတဲ့ အနေနဲ့ ကိုလှသို့ အမှတ်တရ၊ အလွမ်းဖြေ
စာခွေပါးရ မြင်ရပြီဆိုရင် ကျေနပ်ပါပြီ။

(၆)

ကိုလှအကြောင်းရေးရင် ဦးဇင်းရဲ့အကြောင်း

ထိုက်သလောက်တော့ပါမှာပဲ။ဦးဇင်းရဲ့အကြောင်းရေးရင်
ကိုလှအကြောင်း တော်တော်များများပါလိမ့်မယ်။ ဦးဇင်းရဲ့ဘဝ
လှုပ်ရှားမှုမှာ စာပေနဲ့ပတ်သက်တာက များပြီး

စာပေရေးရာတွေမှာ ကိုလှနဲ့က နှစ်ပေါင်း (၅၀) နီးပါး ပူးတွဲဆောင်ရွက်ခဲ့တာကိုး။ ပြီးတော့ ကိုလှနဲ့ ဦးဇင်းက လူချင်းလည်း မကြာခဏတွေ့၊ လူချင်းမတွေ့ရင် စာနဲ့ကတော့ အဆက်အသွယ် အပြတ်ခဲ့ကြဘူး။ ဒီတော့ အတူနေ၊ အတူတွဲလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသလို ဖြစ်နေတယ်။

ဦးဇင်းရဲ့ စာပေခရီးအစကနေပြီး ပြောရလိမ့်မယ်။ ဦးဇင်းဟာ သူရိယရုပ်စုံမှာ “လှိုင်ခင်အေး” အမည်နဲ့ ဆောင်းပါးသုံးပုဒ်၊ သူရိယမဂ္ဂဇင်းမှာ ဆောင်းပါးနှစ်ပုဒ်လောက် ရေးပြီးမှ ကြီးပွားရေးနဲ့ ဆက်မိတယ်။ ကိုလှနဲ့ ဆက်မိတယ်ပေါ့။ ကြီးပွားရေးနဲ့လည်း ဆက်မိရော “လှိုင်ခင်အေး” အမည်ကိုရပ်ပြီး ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းမှာ “ရွှေကိုင်းသား” နဲ့ “ရတနာပုံဘိုးမှတ်စု” ကို စတင်အသုံးပြုခဲ့ တယ်။ အရှိန်ရစ ကလောင်နာမည် လှိုင်ခင်အေးကိုစွန့်ပြီး ကလောင်သစ်နှစ်ခုကို မွေးထုတ်ပြုစုခဲ့တဲ့ဦးဇင်းနဲ့ ကိုလှတို့ရဲ့ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှု စွန့်စားမှု မှတ်တိုင်တခုလို့ ဆိုရင်လည်း ရပါတယ်။ ဦးဇင်းကိုယ်တိုင်ရေး၊ ဖတ်ကြားခဲ့တဲ့ “စာပေနဲ့ သုတေသန” ဟောပြောချက်ထဲက ပြန်ကူးပြီး ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းနဲ့တော့ ၁၉၃၆ ခုနှစ် ဇွန်လကျမှ ဆက်သွယ်ရပါတယ်။ ပထမဆုံးအနေနဲ့

www.myanmarcupid.net

ဒေါက်တာဘမော်ပုံနဲ့ သရုပ်ဖော်ထားတဲ့
 နိုင်ငံရေးကာတွင်းတစ်ခုနဲ့ မိတ်ဆက်ပါတယ်။
 နိုင်ငံရေးသမားများဟာ လိပ်လို ကိုယ့်ဘက်ကို ယက်တတ်တဲ့
 သဘောကို ထိုခေတ်က နန်းရေးဝန်ကြီးဖြစ်တဲ့
 ဒေါက်တာဘမော်ပုံက လိပ်အသွင်ပြောင်းပေးတဲ့
 ကာရီကေးချားခေါ် ပုံတူကာတွန်း ဖြစ်ပါတယ်။
 ဆောင်းပါးကိုတော့ ၁၉၇၆ ခုနှစ် ကုန်ခါနီး နိုဝင်ဘာနှင့်
 ဒီဇင်ဘာမှာထုတ်တဲ့ ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းမှာ စရေးပါတယ်။
 ဆောင်းပါးအမည်ကတော့ မြန်မာပြည်ပြတိုက်များအကြောင်း
 ဖြစ်ပါတယ်။

သရေခေတ္တရာမြို့ဟောင်းက မှော်ဇာပြတိုက်၊
 ပုဂံပြတိုက်နဲ့ မန္တလေးနန်းတွင်းက ပြတိုက်တွေ အကြောင်းကို
 ဟိုစဉ်အခါက မြင်ရ၊ တွေ့ရတဲ့အတိုင်း
 ဝေဖန်တင်ပြတဲ့ဆောင်းပါးပါ။ ရွှေကိုင်းသားဆိုတဲ့
 ကလောင်အမည်ကိုလည်း အဲဒီဆောင်းပါးကစပြီး
 ခံယူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနောက် ရတနာပုံဘိုးမှတ်စုအမည်ကို
 ဒုတိယကလောင်အမည်အဖြစ် အသုံးပြုခဲ့ပါတယ်။ ဒီပြင်နာမည်
 (၃-၄) ခုလောက်နဲ့လည်း အကြောင်းအားလျော်စွာ
 ရေးခဲ့ပါသေးတယ်။ တကယ်ကတော့ ကြီးပွားရေး မဂ္ဂဇင်းဟာ
 ဦးဇင်းရဲ့ စာပေ တက်လမ်းအတွက် လှေကားထစ်တွေ

ဖြစ်ပါတယ်။ ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းမှာပဲ ကလောင်သွေးပြီး
 ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းမှာပဲ ပန်းချီတို့၊ ကာတွန်းတို့
 ရေးဆွဲလေ့ကျင်ဖို့ နေရာရခဲ့ပါတယ်။ ဦးဇင်းရဲ့ စာပေလုပ်ငန်း
 ဖွံ့ဖြိုးဖြိုးဖြိုးဖြစ်လာအောင် “ကြီးပွားရေး” က
 မြေတောင်မြှောက်ပေးလိုက်ပြီး “လူထု” က
 အမွမ်းတင်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီဟောပြောချက်ကို စာနဲ့ရေးထားတုန်းက
 ထည့်ရေးပြီးမှ မပြောဖြစ်ခဲ့တာ ရှိပါတယ်။
 ဟောပြောချက်ခေါင်းစဉ်နဲ့ သိပ်ပြီး မဆိုင်သေးလို့ ချန်ခဲ့တာပါ။
 ခုချိန်မှာတော့ မူလက ရေးသားခဲ့တဲ့ စာသားလေးကို
 ပြန်ဖော်သင့်ပြီလို့ ယူဆပါတယ်။ အဲဒါကတော့-

“လူထုဦးလှနဲ့ ဒေါ်အမာရဲ့

စာပေကျေးဇူးကို

ချဲ့ထွင်ပြီး တင်ပြဖို့

မလိုတော့ဘူးထင်ပါတယ်” လို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ဦးဇင်းရင်ထဲကခံစားရတဲ့အတိုင်း လွန်ခဲ့တဲ့
 နှစ်ပေါင်း (၁၅)နှစ်က ရေးခဲ့ဖူးတာမို့ မမေ့မပျောက်စေချင်တာနဲ့
 အခုထပ်ဖော် ပြရတာပါ။

(၇)

ကိုလှနဲ့ ဦးဇင်း စတင်ဆုံမိစဉ်အချိန်မှာ ဦးဇင်းက လူဝတ်နဲ့ ကျောက်စာဌာနမှာ ဝန်ထမ်းအဖြစ် လုပ်ကိုင်နေတုန်းပါ။ သူက ၁၉၁၀ ဇန်နဝါရီ (၁၉) ရက် မွေးတယ်။ ဦးဇင်းက ၁၉၁၂ ဇန်နဝါရီ (၅) ရက် မွေးတယ်။ ၁၉၃၆ ခုနှစ်မှာ စတင်ဆုံမိကြ တော့ ကိုလှက (၂၆) နှစ်၊ ဦးဇင်းက (၂၄) နှစ် ရှိပြီ။ ခုခေတ်အမြင်မှာတော့ နှစ်ယောက်စလုံး နည်းနည်းဟိုင်းစပြုနေတဲ့ လူပျိုတွေ ပေါ့။

ကိုလှ ရန်ကုန်ကနေ မန္တလေးတက်လာရင် ဦးဇင်းဆီကို အမြဲလိုလို ဝင်ပါတယ်။ ရောက်လာရင် အားလပ်ချိန်လေးရတဲ့ အခါ အတူသွားကြ၊ လည်ကြတာပါပဲ။ တခါတုန်းက ကိုလှ၊ ဦးတင့်ဆွေ၊ ဦးသိန်းမောင်နဲ့ ဦးဇင်းတို့လေးယောက် တွဲရိုက်ခဲ့တဲ့ပုံကို အလွမ်းပြေပုံကြီးချဲ့ပြီး စာတန်းတွေ ကိုယ်တိုင်ရေးပြီး အမြတ်တနိုး သိမ်းထားမိခဲ့တယ်။ နှစ်ပေါင်း (၄၅) နှစ်ကျော်ပြီပေါ့။ ဒီပုံနဲ့ တနေ့တည်း ရိုက်တဲ့ပုံတွေလည်း ဒေါ်အမာဆီမှာ ရှိတယ်။ ဒေါ်အမာက ဘယ်သူရိုက်ပေးမှန်းမသိရသေးဘူးတဲ့။ သူ့ဘယ်သိမလဲ၊ ရိုက်ပေးတဲ့သူက ဓာတ်ပုံထဲမှာ ပါနေတော့ ဦးဇင်းကို ဘယ်မှာ ထည့်စဉ်းစားမိပါ့မလဲ။ ကိုလှတို့တတွေကို ရိုက်ကွင်းထဲမှာ နေရာချ ပေး၊ ကင်မရာကိုချိန်၊ စိတ်တိုင်းကျမှ

ရုပ်တာဖွင့်ပြီး ဦးဇင်းက ကင်မရာဆီကနေ ရိုက်ကွင်းထဲ
 နေရာဝင်ယူပြီး တစုတဝေး ရိုက်ယူခဲ့ တာကိုး။ စီစဉ်ရ၊
 ပြေးရလွှားရ၊ နေရာမှန်ကိုရအောင်ယူဖို့ နည်းနည်းတော့
 စိတ်မောရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းက ပျော်ပျော်
 ပါးပါးနေခဲ့ထိုင်ခဲ့ရတာတွေကိုတော့ မှတ်မိပါတယ်။
 ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်ကဆိုတာတွေတော့ အသေးစိတ်
 မပြောနိုင်တော့ပါဘူး။

ဒီဓာတ်ပုံထဲက ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှု
 ကျမ်းပြုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် (ဦးဇင်း)ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို
 ခုခေတ်ကလေးတွေ မြင်ရင်တော့ သူတို့အဖို့ ရယ်စရာများ
 ဖြစ်နေမလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကိုလှရဲ့
 ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကို သူ့ရဲ့ဓာတ်ပုံတွေ စုဆောင်းကြည့်ရင်
 ခေတ်အလိုက် ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ပြောင်းလဲတာ တွေ့ရမယ်
 မထင်ဘူး။ သူကတော့ အဝတ်အစား
 သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်တာကလွဲရင် ထူးထူးခြားခြား
 ပြောင်းလဲသွားတယ်လို့ ဦးဇင်းတော့ မထင်ဘူး။

ဦးဇင်းကတော့ ရဟန်းဝတ်ခဲ့တာ အနှစ် (၄၀)
 ကျော်ပြီဆိုတော့ ဦးဇင်းဓာတ်ပုံတွေကြည့်လို့ကတော့
 ဝတ်စားဆင်ယင်မှု သမိုင်းမြင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။

ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှု ကျမ်းပြုခဲ့ဖူးတော့ အဲဒီကိစ္စကို
နောက်ပိုင်းကျမှ ပြောပါဦးမယ်။

(၈)

ကိုလှနဲ့ စတင်သိကျွမ်းရပြီး ဦးဇင်းတို့ နှစ်ဦးရဲ့
ဆက်ဆံရေးကို ၁၉၃၉ခု နေ့စဉ်မှတ်တမ်းမှာ
မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ဖူးတာ အခြေခံပြီး ပြောပြပါမယ်။
လိုတာလေးတွေ ဖြည့် မပြောခင်မှာ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းမှာ
အကျဉ်းရေးခဲ့တာမို့ လိုတာလေးတွေ ဖြည့်မပြောခင်မှာ
နေ့စဉ်မှတ်တမ်းမှာ အကျဉ်းရေးခဲ့တာမို့ ကူးပြီး
ဖော်ပြထားပါတယ်။

(၆) ရက်၊ ဇန်နဝါရီ၊ ကြီးပွားရေးသို့ ရွှေကူဆောင်းပါးပို့၊
ဓာတ်ပုံ (၁) ပါ။ ပို့ခ ၁ ပဲ ၆ ပြား။

(၉) ရက်၊ ဇန်နဝါရီ၊ ကြီးပွားရေးသို့ ဗမာ့ဆောင်းပါးပို့၊
ပို့ခ ၂ပဲ။

(၁၀) ရက်၊ ဇန်နဝါရီ၊ ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းတစောင်ရ။

(၁၈) ရက်၊ ဇန်နဝါရီ၊ ကြီးပွားရေးကိုလှထံမှ စာနှင့်
တံဆိပ်ခေါင်းများရ။

(၂၀) ရက်၊ ဇန်နဝါရီ၊ ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ကိုညိုမြရေး
နန်းကြာညိုဝတ္ထုတအုပ် လက်ဆောင်ရ။

www.myanmarcupid.net

(၃၀) ရက်၊ ဇန်နဝါရီ။ ကြီးပွားရေးသို့

အောက်ပါဆောင်းပါးသုံးစောင်ပို့။ ပို့ခ - ၃ ပဲ။

(၁) လူပျိုလက်ဆောင်

(၂) ရွှေဘိုတေးသံ

(၃) ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရှာဖွေရေးဌာန

(၁၁) ရက်၊ ဖေဖော်ဝါရီ။ ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း ၂ စောင်ရ။

(၁၄) ရက်၊ ဖေဖော်ဝါရီ။ ကြီးပွားရေးကိုလှထံ စာထည့်၊ ၁ ပဲ။

(၁၇) ရက်၊ ဖေဖော်ဝါရီ။ ကြီးပွားရေးကိုလှထံမှ စာရ၊ ယနေ့

မန္တလေးရောက်နေပြီဟု သိရသည်။ စာနှင့်လူအတူတူ

(၁၈) ရက်၊ ဖေဖော်ဝါရီ။ ညနေ (၆) နာရီခွဲခန့် ကိုလှနှင့်

ကိုဘဟိန်း၊ ဘခင်တို့ အလည်လာ၊ မနက်ဖြန်

စစ်ကိုင်းသို့သွားရန် ကိုလှနှင့်ချိန်းသည်။

(၁၉) ရက်၊ ဖေဖော်ဝါရီ။ ကြီးပွားရေးကိုလှနှင့် စစ်ကိုင်း

သွားလည်၊ ငါးထပ်ကြီး ဘုရားသွားဖူး။ အပြန်

ဦးဘသန်းအိမ်ဝင်၊ ကိုလှ ဗေဒင်မေး၊ ကုန်ရထားနှင့်

မန္တလေးပြန်ခဲ့၊ ညနေရထားဖြင့် ကိုလှ ရန်ကုန်ပြန်သွားပြီ။

(၁) ရက်၊ မတ်။ ကြီးပွားရေးသို့ ပန်းချီ၊ ဓာတ်ပုံများနှင့်

ဆောင်းပါး သုံးစောင် ပို့လိုက်ပြီ။

(၆) ရက်၊ မတ်။ ကြီးပွားရေးကိုလှထံမှ စာရ။

နေ့စဉ်မှတ်တမ်းကို ကြည့်ရင် ကိုလှနဲ့ ဦးဇင်းဟာ ၁၉၃၉ခုကတည်းက စာနဲ့စာချင်း၊ လူနဲ့လူချင်း အဆက်မပြတ်ခဲ့ကြဘူး။ ကိုလှ မန္တလေးရောက်လာတော့ ပိုပြီး လက်တွဲမိကြတာပေါ့။ ကိုလှဆုံးမှ လက်တွဲပြုတ်သွားတာလို့ ဆိုရမယ်။

၁၉၃၈ ခုနှစ်မှာ ဦးဇင်းတံဆိပ်ခေါင်း စတုတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဦးဇင်းရဲ့လခက တနှစ်လုံးမှ (၈၁၆) ကျပ် ရတယ်။ ခုခေတ် အမြင်နဲ့ကြည့်ရင်တော့ နည်းမှာပေါ့။ ရုပ်ရှင်တခါကြည့် ၄ပဲ၊ (တကျပ်မှာ ၁၆ပဲရှိတယ်) ခုခေတ်မဂ္ဂဇင်းရဲ့ အရွယ် (၂)ဆ ရှိတဲ့ ရွက်ရေ(၃၀)ပါ ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းက တအုပ် ၄ပဲ၊ ဝတ္ထုများအရွယ် မဟာဆွေ (နေသူရိန်)ရေး ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်ရွက်ရေ (၈၀)မှ တအုပ် ၈ပဲ ဆိုတော့ ငွေတန်ဖိုးအနည်းဆုံး (၈ဆ)တော့ ကွာခြားမှာ ရှိမှာပေါ့။ အဲဒီနှစ်များက ဦးဇင်းရဲ့ တနှစ်လုံးဝင်ငွေနဲ့ အသုံးကို တနှစ်ပြီးတနှစ် အသေးစိတ်မှတ်ပြီး နှစ်ကုန်ရင် ပြန်သုံးသပ်ခဲ့တာကိုး။ ဒီတော့ မှတ်တမ်းအရ ပြောပြနိုင်သေးတာပေါ့။

နေ့စဉ်မှတ်တမ်းထဲမှာ (၁၈-၁-၃၉)နေ့မှာ ကိုလှဆီက တံဆိပ်ခေါင်းများရတယ်ဆိုတာက စာပို့ဖို့ မြန်မာတံဆိပ်ခေါင်း မဟုတ်ဘူး။ ဦးဇင်း ဝါသနာပါလို့

www.myanmarcupid.net

တံဆိပ်ခေါင်းစုနေတဲ့အတွက် ရှားပါးတဲ့တံဆိပ်ခေါင်းတွေ့ရင်
 ဝယ်ပြီး ပို့ပေးတာပါ။ အဲဒီလို လက်ဆောင်ရတာ မပါသေးဘူး။
 ဦးဇင်းဝယ်စုခဲ့တာ ပထမဆုံးနှစ် (၁၉၃၈) မှာ (၁၉)ကျပ်
 (၆)ပြားဖိုး ရှိတယ်။ ကိုလှက ဦးဇင်း ဝါသနာပါတာကို
 အားပေးတယ်။ နောင်ကျတော့ စာရေးဖို့ အမြဲတိုက်တွန်းတော့
 သူ့ရဲ့ လူထုဂျာနယ်မှာပဲ တံဆိပ်ခေါင်းစုခြင်း ဆောင်းပါးကို
 လက်တွေ့နဲ့စာတွေ့ပေါင်းစပ်ပြီး (၈)လလောက်
 ဆက်တိုက်ရေးဖူးတယ်။ (၅၂ခု၊ ဂျာနယ်အမှတ် ၂၆ မှ ၅၃ ခု
 ဂျာနယ်အမှတ် ၃၅ အထိ) ကမ္ဘာမှာလည်း တံဆိပ်ခေါင်း
 စုကြတယ်။ အတုနဲ့ အစစ်ခွဲခြားပုံ စသဖြင့်ပေါ့လေ၊
 အတော်စုံစုံလင်လင် ရေးခဲ့တယ်။ ကိုလှနဲ့ ဦးဇင်းတို့ လက်တွဲ
 ဆောင်ရွက်မှု တခုပေါ့လေ။ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းထဲက
 နောက်တခုကိုလည်း နည်းနည်းဖြည့် စွက်ပြောရဦးမယ်။
 (၁၉)ရက် ဖေဖော်ဝါရီနေ့က မှတ်တမ်းတင်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စပါ။
 ကိုလှနဲ့ ဦးဇင်းတို့ စစ်ကိုင်းမြို့ ငါးထပ်ကြီး ဘုရား ဖူးပြီးအပြန်
 ဦးဘသန်းအိမ်ကို ဝင်တဲ့ကိစ္စပါ။ ကိုလှက ဗေဒင်၊ လက္ခဏာကို
 လုံးဝ ပစ်ပယ်တဲ့အဆင့်မှာ မရှိဘူး။ ဆရာကြီး
 ရွှေဥဒေါင်းကတောင် တကြိမ်က ကိုလှခေါ်ပေးတဲ့
 ဗေဒင်ဆရာတဦးက ဆရာကြီးကို ဝဏ္ဏကျော်ထင်ဘွဲ့

www.myanmarcupid.net

ရမယ့်ရက်ကို တိတိကျကျ ပြောနိုင်တဲ့အကြောင်း
မဂ္ဂဇင်းဆောင်းပါး ရေးဖူးသေးတယ်။

စစ်ကိုင်းမြို့ ငါးထပ်ကြီးဘုရားက
စစ်ကိုင်းမြို့ထဲကို ပြန်ရင် လမ်းလက်ဝဲဘက်မှာ ဆရာကြီး
ဦးဘသန်းရဲ့ အိမ်ရှိလို့ သူ့အိမ်ရှေ့က ဖြတ်ပြန်ရတယ်။
ဆရာကြီးဟာ ဦးဇင်းရဲ့ ငယ်ဆရာ တဦးပါ။ ပန်းချီ၊ ဓာတ်ပုံ၊
နက္ခတ်ဗေဒင်၊ လက်မှုပညာ စသည်တို့ သူပဲသင်ပေးခဲ့တယ်။။
ဗေဒင်ကို ပညာရပ်တခုအနေနဲ့ ဆည်းပူးထားသူပါ။ ဗေဒင်နဲ့
အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းသူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဦးဇင်းကို
အကြောင်းပြုပြီး ဆရာကြီးအိမ်ဝင်တယ်။
ကိုလှအတွက်ဗေဒင်မေးခဲ့ကြတယ်။ ဘာတွေမေးလို့ ဘာတွေ
ဟောသလဲတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ ကိုလှမေးတဲ့အထဲမှာ
သူနဲ့ဒေါ်အမာတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စလည်း ပါမှာပေါ့။
အဲဒီတုန်းက အိမ်ထောင်မကျသေးဘူး။ ဦးဇင်း
ဗေဒင်အကြောင်း ပြောပြတော့ ဗေဒင်ပညာကို မှန်တယ်၊
ယုံရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ဦးတည်ချက် မထားပါဘူး။
ကိုလှအကြောင်းမှာ ပါနေတဲ့ ကိစ္စတရပ်လည်း ဖြစ်တယ်။
ခုချိန်ထိလည်း ဗေဒင်လက္ခဏာပညာရပ်တွေ တည်တံ့နေ
သေးတော့ အမှတ်တရအနေနဲ့ ထည့်ပြီး ပြောတာပါ။
ဘယ်ပညာရပ်မဆို လေ့လာလိုက်စားပြီး ကိုယ်ပိုင်အသိနဲ့

www.myanmarcupid.net

ချင့်ချိန်ပြီး တော်၏၊ မတော်၏ ဆင်ခြင်သုံးသပ်တတ်ရင်
အကျိုးမယုတ်ပါဘူး။ နေ့စဉ်မှတ်တမ်းအရတော့ ဒီလောက်ပဲ
ပြောပြနိုင်တော့တယ်။

(၉)

စစ်ကြီးဖြစ်တော့ ဦးဇင်းလည်း

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၊ ဝါးချက်ရွာရောက်နေပြီ။ ဆရာသမားတွေရဲ့
ဟောပြောချက်ကို သဘောကျပြီး ၁၉၄၄ခုမှာ
ရဟန်းဘောင်တက်ခဲ့ပြီ။ စစ်ကြီးပြီးတော့ ၁၉၄၅မှာ
နှစ်ဝါရနေပြီ။ အဲဒီအချိန်မှာတော့ ကိုလှဟာ ဒေါ်အမာနဲ့
အိမ်ထောင်ကျပြီးလို့ မန္တလေးရောက်၊ လူထုဂျာနယ်ကို
စထုတ်ဝေစဉ် ကာလပေါ့။ လူထုသတင်းစာကို ထုတ်ဖို့
စိတ်ကူးနေတဲ့အချိန် ဖြစ်လိမ့်မယ်။

ကျောက်စာဝန်ဌာန (ခု

ရှေးဟောင်းသုတေသနဌာန) မှာ ဝန်ထမ်းဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဦးဇင်းကို
စစ်ကြီးပြီးလို့ လူထွက်လာနိုး၊ လာနိုးနဲ့ မိခင်ဌာနက
စောင့်နေတဲ့ အချိန်ပေါ့။ ကျောက်စာဌာနနဲ့ ဦးဇင်းရဲ့အကြားမှာ
ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိကတော့ စေတနာ့ဝန်ထမ်းအဖြစ် ကိုလှက
သူ့ဘာသာ ခန့်အပ်ပြီး တာဝန်ယူနေတယ်။ ဦးဇင်းကို ကိုလှက
သာသနာ့ဘောင်မှာ အမြဲပျော်နိုင်ရင် ဆက်နေပါ။ မပျော်လို့

ထွက်မယ်ဆိုရင် ကျောက်စာဌာနက ခေါ်နေတုန်း
ထွက်သင့်တယ်လို့ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် တော်တော်နဲ့
လူမထွက်သေးတော့ အခြေအနေကို အကြောင်းပြန်ရမယ်
ဖြစ်လာတယ်။ ကိုလှကတော့ လူထွက်ပြီး ကျောက်စာဌာနမှာ
မလုပ်ချင် လည်း သူတို့နဲ့အတူ လက်တွဲပြီး လူထုမှာလုပ်ကိုင်ဖို့
လက်ကမ်းပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကိုလှပေးခဲ့တဲ့
စာနှစ်စောင်ရှိသေးတယ်။ အမှတ်တရ ရေးကူးပြီး
ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

မန္တလေး

၇ - ၅ - ၄၅

လဆုတ် - ၁၂ ရက်

ဦးဇင်းဘုရား -

ဆရာဦးလူဖေဝင်းနှင့် တပည့်တော်

တွေ့ပါသည်။ ဦးဇင်းအကြောင်းနှင့် စပ်ဟပ်၍

စကားပြောကြရာ -

ဦးဇင်းသာ ပဉ္စင်းဘောင်မှဆင်း၍

အလုပ်လုပ်မည်ဆိုလျှင် သုံးလခအပြင် ယခင်လခအတိုင်း (၈၀)

ကျပ်နှင့် စစ်ရှားပါး စရိတ် (၄၀) ကျပ်၊ ပေါင်း (၁၂၀) ကျပ်နှင့်

စားစရာအချို့ပစ္စည်းများ ရမည်ဖြစ်ကြောင်း။

ဦးဇင်းဖို့တနေရာလည်း ချန်ထားကြောင်း ပြောပါသည်။
စဉ်းစားဆုံးဖြတ်၍ အကြောင်းပြန်ပါဘုရား။

မောင်လှ

ကိုလှရဲ့ စာမှာပါတဲ့အတိုင်း ကျောက်စာဌာနက
လူတွေကလည်း အလုပ်ပြန်ဝင်ဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။ (၃၀-
၁၂-၄၅) နေ့စွဲနှင့် ဦးဇင်းက စာပြန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီပြန်စာမှာ -

“၁၃၀၅ခု၊ တပို့တွဲလကွယ်နေ့တွင် ဆရာသမား
များ၏ တရားစကားများကို ကြားနာရပြီး သာသနာဘောင်ကို
ကြည်ညိုသဖြင့် ရဟန်းဘောင်သို့ တက်ခဲ့၏။ ရဟန်းသက်
(၂)ဝါ ရခဲ့ပြီ။ ရဟန်းဘဝနှင့် အရိုးထုတ်တော့မည်။ သို့ဖြစ်၍
ဦးဇင်း၏ သဒ္ဓါတရားကို ချီးမြှောက်သောအားဖြင့် ရဟန်းဘဝ၌
တည်မြဲနေသည်ကို ဆက်လက်ခွင့်ပြုပါရန်
မေတ္တာရပ်ခံပါသည်”

လို့ ပြန်ကြားခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်
မပြီးပြတ်ပါဘူး။ ဆက်ပြီး ကျောက်စာဌာနက
စောင့်ပါသေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကိုလှဆီက စာလာသေးတယ်။

လူထုဂျာနယ်

ကြီးပွားရေးစာအုပ်တိုက်

ရက်စွဲ ၆-၄-၄၆

ဦးဇင်းဘုရား -

ဆရာဦးလူဖေဝင်းက

ဦးဇင်းလူမထွက်သေးဘူးလား။ လစာလည်း (၁၀၀) ကျပ်
ရမယ်။ မလုပ်ရင် နာလိမ့်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ဦးဇင်းဆီလည်း
စာရေးခိုင်းပါတယ်။

တပည့်တော်တို့လည်း သတင်းစာအလုပ်နဲ့
တခြားအလုပ်တွေ ချဲ့ထွင်ပြီး လုပ်နေကြပါပြီ။ ၁၉-၄-၄၆
နေ့လောက်ကစပြီး သတင်းစာထွက်ပါမယ်။ နာမည်ကတော့
လူထုဆိုတာပါပဲ။ ရွှေဥဒေါင်းက အယ်ဒီတာချုပ်ပါ။

တပည့်တော်တို့ ဆန္ဒကတော့ လူထွက်ရင်
တပည့်တော်တို့နဲ့ အတူနေပြီး အလုပ်အတူလုပ်စေချင်တာပဲ။
အားလုံးလည်း ချောချောမောမောရှိနိုင်စရာ ရှိပါတယ်။

ကျန်းမာပါစေ။

ဂျာနယ်ရောက်ပါရဲ့လား။

မောင်လှ

ကိုလှဆီက

စာရပြီးတော့

ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို

ကျောက်စာဌာနသို့

ပို့လိုက်ပါတော့တယ်။

အဲဒီစာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း

ပြန်ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

“ကျောက်စာဝန်မင်းထံမှ

၁၃-၃-၄၆

နေ့စွဲနှင့်ပေးစာကို ရပါသည်။ ၎င်းစာနှင့်အတူ ကိုထွန်းရွှေတို့၏

ပေးစာကိုလည်း ဖတ်ရှုရသဖြင့် အကျိုးအကြောင်း သိရပါပြီ။

ချိန်းဆိုထားသော နေ့ရက်တွင် ကျောက်စာဝန်မင်းနှင့်လာ၍

တွေ့လိုသော်လည်း ခြေနာနေသဖြင့် မလာနိုင်ပါ။ ၎င်းနောက်

၆-၄-၄၆နေ့စွဲနှင့် ကြီးပွားရေးကိုလှထံမှ စာတစောင်ရ၍

ကျောက်စာဝန်မင်း မျှော်လင့်နေကြောင်း သိရပါသည်။

ဦးဇင်းသဘောမှာ သာသနာ့ဘောင်တွင် ပျော်ပိုက်နေပြီဖြစ်၍

လူ့ဘောင်ဆင်းရန် များစွာဝန်လေးနေပါသည်။

ကျောက်စာဘက်လုပ်ငန်းမှာ ဝါသနာအပါဆုံးသော

လုပ်ငန်းတရပ် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုအချိန်မှာ ရဟန်းဘဝနှင့်

မလဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ ဦးပဇင်းအား

ကျောက်စာရုံး အမှုထမ်းသားအဖြစ်မှ နှုတ်ထွက်ခွင့်

ပြုစေလိုပါကြောင်း”

ဒီလိုနဲ့

ဦးဇင်းဟာ

ကျောက်စာဌာနက

နှုတ်ထွက်ခဲ့သော်လည်း ဝါသနာကိုတော့ မစွန့်နိုင်သေးတော့

ဝိနည်းနဲ့လည်း လွတ်တဲ့ စာပေ ဖတ်ရှုခြင်းကိုတော့
ဆက်လုပ်ခဲ့တယ်။ စေတီ၊

ပုထိုးကျောက်စာအကြောင်းတို့ဆိုတာလည်း ဦးဇင်းရဲ့
ရဟန်းဘဝမှာ အကျွမ်းဝင်ပြီးသားအရာများကို စွန့်ပစ်ဖို့မလို၊
မေ့ပစ်ဖို့လည်း မလိုပါဘူး။ ဒီလို အကြောင်းတွေကြောင့်
ရွှေကိုင်းသား၊ ရတနာပုံဘိုးမှတ်စုတို့ကို ကိုလှနဲ့လက်တွဲပြီး
ဆက်လက်ရှင်သန်စေနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

(၁၀)

ဦးဇင်းဆီမှာ ဟိုတုန်းကတော့

ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းတွေ အတော်စုံစုံလင်လင် ရှိတာပေါ့။ ခုတော့
၃-၄အုပ်သာ ကျန်တော့ တယ်။ လူထုဂျာနယ်ကတော့
အတော်များများ ကျန်ပါသေးတယ်။ ဒီအထဲက လူထုဂျာနယ်
အတွဲအစဉ်လိုက်မှာ ဦးဇင်းရေးခဲ့တာ တွေ (၁၂) အုပ်လောက်
(တနှစ်ခန့်)ကို ပြုစုပြီး ဖော်ပြပါမယ်။

- ၁။ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၁၊ ၁၉၅၀ ခု သြဂုတ်လ၊ ပထမလဝက်၊
မြန်မာ့လက်မှုအနုပညာ (ရွှေကိုင်းသား) နှင့် လမြတ်ဝါဆို။
- ၂။ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၂၊ ၁၉၅၀ ခု သြဂုတ်လ ဒုတိယလဝက်၊
ရှေးဟောင်းလက်မှုပညာ (ရွှေကိုင်းသား)

၃။ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၃၊ ပန်းဆယ်ပွင့်နှင့် မြန်မာပြည်

(ရွှေကိုင်းသား) ဘုရားကြီးကြေးရုပ်ကြီးများရာဇဝင်

၄။ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၄၊ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာ

(ရွှေကိုင်းသား) အိမ်ရှေ့မင်းသားကြေးရုပ်

၅။ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၅၊ ကျောက်ခေတ်ဆေးရေးပန်းချီ

(ရွှေကိုင်းသား)

၆။ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၆၊ တရုတ်နှင့်အီဂျစ်တို့မှ ပန်းချီ

(ရွှေကိုင်းသား)

၇။ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၇၊ ပုဂံခေတ်ဆေးရေးပန်းချီ

(ရွှေကိုင်းသား)

၈။ အမှတ် ၈၊ မြန်မာ့အလေးရာဇဝင် (ရတနာပုံဘိုးမှတ်စု)၊

စာပေနှင့်ခေတ်၊ ပုဂံခေတ် (ရွှေကိုင်းသား)

၉။ အမှတ် ၉၊ စာပေနှင့်ခေတ်၊ တောင်ငူခေတ်မှ

ကုန်းဘောင်ခေတ်အထိ (ရွှေကိုင်းသား)

၁၀။ အမှတ် ၁၀၊ ငှက်လောက (ရတနာပုံဘိုးမှတ်စု)

၁၁။ ဂျာနယ်အမှတ် ၁၁၊ ပုဂံခေတ်ဆေးရေးပန်းချီ - ၃

(ရွှေကိုင်းသား)

၁၂။ အမှတ် ၁၂၊ ပုဂံခေတ်ဆေးရေးပန်းချီ - ၄

ဒီလောက်ဆိုရင်

ဦးဇင်းပြောခဲ့သလို

လူထုဂျာနယ်က

ဦးဇင်းရဲ့

ကလောင်တွေကို

ဘယ်လိုအသုံးပြုခဲ့တယ်၊ အမွမ်းတင်ပေးတယ်ဆိုတာ
ခန့်မှန်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

(၁၁)

စာပေဝါသနာပါလာရင် စာရေးချင်လာတယ်။
ပုံနှိပ်မှုမြင်ရရင် ပိုပြီး အားတက်လာတယ်။ ဦးဇင်းရေးတဲ့စာဟာ
လူနည်းစုသာ ဖတ်တာကို ဦးဇင်းသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ကိုလှက အားပေးတယ်။ သူနဲ့တွေ့ပြီး စကားစမြီပြောကြရင်
ရေးဖို့ ကောင်းတဲ့ဆောင်းပါးလေးတွေအကြောင်း သူက
ပြောပြောသွားတယ်။ စာရေးစေချင်တာနဲ့ အစဖော်ဖော်ပြီး
ပေးသွားတာပါ။ ရေးနိုင်ဖို့ကတော့ ကိုယ်မှတ်သားပြီးတာ
တွေရယ်၊ လိုရင်ထပ်ဖတ်၊ ထပ်မှတ်၊ ထပ်စုရတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ
ကိုလှကြောင့် ဦးဇင်းဟာ စာတွေအတော်များများ
ရေးဖြစ်လာခဲ့တယ်။

ဦးဇင်းရေးခဲ့တာတွေထဲက မှတ်မှတ်ရရ
ပြောရရင် ရက်ပေါင်းလပေါင်းများစွာ ရေးခဲ့ရတဲ့
ဆောင်းပါးရှည်ကြီးများ (ပုဂံခရီး ဆောင်းပါး၊
နန်းမတော်မယ်နဲ့ရဲ့ဇာတိ ဖလံခုံသွား ခရီးဆောင်းပါး၊ အင်းဝ
၆၀၀ပြည့် ဆောင်းပး) တွေဟာ ကိုလှတို့သာ အားမပေးရင်
ဘယ်မှာ ရေးမိလိမ့်မလဲ။ မှတ်စုတွေ၊ အကြမ်းမှတ်တမ်းတွေရဲ့

www.myanmarcupid.net

ဘဝနဲ့သာ ပျောက်ပျောက်ပျက်ပျက် ဖြစ်ကုန်မှာပဲ။ ခုတော့ အသုံးလိုသူတွေအဖို့ ဦးဇင်းသိခဲ့တာတွေကို ကိုလှကြောင့် ပညာ ဖြန့်ဝေပေးနိုင်တာပေါ့။

ကိုလှဟာ သူလည်း စာတွေ အများကြီး ရေးတယ်။ ဦးဇင်းကိုလည်း ရေးစေချင်တယ်။ ဦးဇင်းကို စာရေးဖြစ်အောင် ကိုလှ တမျိုးကြံတာ ရှိသေးတယ်လို့ ပြောနိုင်တာ ရှိပါသေးတယ်။ ဦးဇင်းက လူတွေထဲမှာ ဟောပြောဖို့ရာ ဝါသနာ မပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျောင်းဆရာဖြစ်သင်တန်းအောင်တာတောင် ကျောင်းဆရာ မလုပ်ခဲ့တာပါ။ လူကြောက်လို့။ ဒါပေမယ့် စာပေဟောပြောပွဲတွေမှာ ပါလာအောင် ကိုလှက စည်းရုံးတယ်။ ဟောပြောရမှာဆိုတော့ ဦးဇင်းအဖို့ လက်တန်း ဘယ်ပြောလို့ ရပါ့မလဲ။ ဦးဇင်း ဟောပြောရမယ့်ကိစ္စတွေက အထောက်အထားတွေနဲ့ ပြောရမယ့်ကိစ္စတွေကိုး။ ဒီတော့ မှတ်စု၊ မှတ်တမ်းတွေကနေ စာတမ်းဖြစ်အောင် ရေးရ ပြန်တယ်။ ဒီလိုဟောပြောတာတွေကို ပုံနှိပ်မှုရအောင် ကိုလှကပဲ စီစဉ်ပေးပါတယ်။ ဒီအတွက်လည်း ကိုလှကို ကျေးဇူးတင်စရာတွေ ဖြစ်လာပြန်တယ်။

(၁၂)

ကိုလှကို ကျေးဇူးတင်ရမယ့် ကိစ္စတွေထဲမှာ
 အထင်ရှားဆုံးပြပါဆိုရင် ဦးဇင်းရဲ့ စာပေဆုရ
 ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုကျမ်းကို ပြောရလိမ့်မယ်။
 ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုကျမ်းကို မန္တလေးကြီးပွားရေးတိုက်က အဖိုး
 (၅)ကျပ်နှုန်းနဲ့ ၁၉၅၀ခုနှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့တယ်။ အုပ်ရေတော့
 မမှတ်မိတော့ဘူး။ ပညာရပ်ဆိုင်ရာစာအုပ်လိုဖြစ်နေတော့
 လူဖတ်နည်းတယ်။ အရောင်းလည်း မသွက်ဘူးပေါ့။ ကိုလှက
 အရင်းပြန်ရရင် တော်လှပြီဆိုပြီး ထုတ်ဝေခဲ့တာပါ။
 ခုချိန်မှာတော့ ရှားပါးနေတဲ့စာအုပ်ပေါ့။ ဟိုတုန်းက
 (၅)ကျပ်တန် စာအုပ်ပေမယ့် ခုပြန်ရောင်းရင် (၅၀)ကျပ်၊
 ဝယ်ချင်ရင် (၁၀၀)ကျပ်လို့ပြောတာ ကြားရတယ်။
 လိုချင်တဲ့သူနဲ့ စာအုပ်ရှိတဲ့သူ ပြောနေကြတာဖြစ်မှာပေါ့။
 တိတိကျကျတော့ ဦးဇင်းလည်း မသိပါဘူး။ ဦးဇင်းဆီမှာ
 ရောင်းစရာလည်း မရှိ၊ ဝယ်စရာလည်း မရှိပါဘူး။ စာအုပ်က
 ဒီမိုင်း ၈ချိုးဆိုက်နဲ့ စာမျက်နှာ (၁၀၆)မျက်နှာရှိတယ်။
 တမျက်နှာလုံးပြည့် ဘလောက်ပုံချည်း (၃၅)ပုံ ပါတယ်။
 ဆေးရောင်စုံ မျက်နှာပြည့်ပုံကချည်း (၁၇)ပုံ၊ တရောင်တည်း
 ကာလာခွဲတာက (၁၈)ပုံ ပါတယ်။ ပုံတွေကို စက္ကူချောနဲ့
 ရိုက်တာပါ။ ကိုလှက အရှုံးအမြတ်ကို တွက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။

www.myanmarcupid.net

ထွက်သင့်ထွက်ထိုက်တဲ့စာအုပ်၊ ထိုက်သင့်တဲ့အဆင့်အတန်းနဲ့
ထွက်ရမယ်ဆိုပြီး စေတနာနဲ့ ရိုက်ပေးတာပါ။

ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့မှုကျမ်း ထွက်လာတော့
ရောင်းရတာထက် လက်ဆောင်ပေးရတာက
ပိုသွက်ခဲ့တာကိုတော့ မှတ်မိတယ်။ လူထုတိုက်က
ယူခဲ့သလောက် ပေးလို့မှ မလောက်တာ။ မရသူတွေက
စိတ်ဆိုးတတ်ကြသေးတာကိုး။ ကြာတော့လည်း အရောင်းတော့
မသွက်၊ အပေးသာ သွက်နေတာမို့ အတော်ကို
ဆင်ခြင်မိရတယ်။ ဟုတ်တယ်၊ လိုချင်တဲ့သူရှိတိုင်း လူထုတိုက်
ကနေ တောင်းတောင်းပေးနေရတော့ အတော်ကို
စိတ်ညစ်ခဲ့ရဖူးတယ်။ ဒီလိုစာအုပ်မျိုးကို ကိုလှထုတ်ပေးလို့
စာအုပ်ရယ်လို့ ဖြစ်လာပြီး ဦးဇင်းလည်း
စာပေဆုရခွင့်ကြံ့ဖူးတာပါ။ ၁၉၅၁ခု စာပဒေသာဆုအဖြစ်
ရခဲ့တာဆိုတော့ နှစ်ပေါင်း (၃၀) တောင် ကျော်ခဲ့ပြီ။

(၁၃)

ဦးဇင်းရေးတာကို စာအုပ်အဖြစ်ထုတ်ဝေဖို့
ကိုလှကူညီခဲ့တာတွေ ပြောပြရင်း
နောက်စာအုပ်တအုပ်အကြောင်း ပြောပြဖို့လည်း

www.myanmarcupid.net

သတိရမိပြန်တယ်။ ဦးဇင်းရဲ့ “အနှစ် ၁၀၀ ပြည့် မန္တလေး” ပါ။

ဒီစာအုပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ ခံစားမှုကို စာအုပ်ရဲ့ နိဒါန်းမှာ -

“ကျွန်ုပ်တသက်တွင် မဖြစ်ဖူးသောသော
ဝမ်းမြောက်ခြင်းပီတိအဟုတ်ကို ခံစားလိုက်ရပါတော့သည်” လို့
ရေးခဲ့ပါတယ်။ စာအုပ်ပြုစုဖို့ ဦးဇင်းလိုချင်တာတွေကို
ကိုလှနိုင်ငံခြားသွားတုန်းက မှာလိုက်တော့ မှတ်မှတ်ရရပဲ
စုဆောင်းဝယ်လာပါတယ်။ ဒေါ်အမာနိုင်ငံခြားသွားတော့လည်း
ပါတော်မူပန်းချီကား ရိုက်လာတဲ့ဓာတ်ပုံနဲ့ အခြားဓာတ်ပုံတွေ၊
စာအုပ်တွေ ဝယ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမန္တလေးစာအုပ်ကို
ပြုစုဖို့လိုတဲ့အချက်တွေ ဘာသာပြန်တာကို ဒေါ်အမာက
ဒိုင်ခံပြီး လုပ်ပေးတာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ စာအုပ်ပြုစုပြီးတော့ ထုတ်ဝေဖို့
သူတို့ပဲ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့လင်မယား
နိုင်ငံခြားသွားတိုင်း ဦးဇင်းဖို့ တံဆိပ်ခေါင်းနဲ့ နိုင်ငံခြားပိုက်ဆံ
ကတော့ အမြဲပါခဲ့ကြတာပဲ။

စာရေးဆရာတယောက်ရဲ့ စာအုပ်တအုပ်ဖြစ်ဖို့
လိုအပ်တာလည်း ကူညီတယ်။ ပြီးတော့ စီးပွားရေးအရ
တွက်ခြေကိုက်တာ၊ မကိုက်တာကို အဓိကမထားဘဲ ပြုစုသူက
အပင်ပန်းခံသလို ထုတ်ဝေသူကလည်း စွန့်စားပြီး
အနှစ်နာခံသင့်ရင်ခံလို့ ထုတ်ဝေပေးခဲ့တယ်။
နှစ်ဦးနှစ်ဘက်စလုံးက တိုင်းပြည်တာဝန်ကို စာပေနဲ့

www.myanmarcupid.net

ထမ်းဆောင်နေတာလို့ ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့
 ပူးတွဲလုပ်ကိုင်ခဲ့ကြတယ် လေ။ “အနှစ် ၁၀၀ ပြည့် မန္တလေး”
 ဆိုတဲ့ နာမည်ပါတဲ့အတိုင်း မန္တလေးမြို့တည်၊ နန်းတည်မှစပြီး
 ရာပြည့်ခေတ်အထိ (၁၂၂၁ မှ ၁၂၃၁ ထိ) ပြုစုသော်လည်း
 အဓိကပါတာက မြို့တည် နန်းတည်ကိစ္စတွေနဲ့
 မန္တလေးခေတ်က များတယ်။ မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ ကိုယ့်ထီး
 ကိုယ်နန်း၊ ကိုယ့်ကြံ့ခိုင်းနဲ့ ယဉ်ကျေးမှု အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်
 ဘယ်လိုနေထိုင်ခဲ့ရတယ် ဆိုတာကို နှောင်းလူငယ်တွေ သိနိုင်ဖို့၊
 ကိုယ့်လူမျိုး၊ ကိုယ့်နိုင်ငံ ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုတွေကို
 တန်ဖိုးထားနိုင်ပြီး အမျိုးချစ်တဲ့စိတ်၊ နိုင်ငံချစ်တဲ့စိတ်တွေ
 ပွားနိုင်ဖို့ ပြုစုခဲ့တာပါ။ အစားထိုးမရတော့တဲ့
 နန်းတော်အဆောင်ဆောင်ဟာ ပြာပုံဘဝ၊ ရောက်ခဲ့ပြီဆိုတော့
 စာအရေးအသားနဲ့ ဖြည့်စွက်၊ ရသမျှအထောက်အထားတွေနဲ့
 ပေါင်းစပ်ပြီး အာရုံမှာ ထင်မြင်ခံစားနိုင်အောင်
 ကြိုးစားခဲ့တာပါ။ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်တုန်းက ကိုယ်
 နှစ်ပေါင်းများစွာ ဗဟုသုတရှာမှီးခဲ့သမျှတွေကို
 နှောင်းလူတွေအတွက် ပညာပေးဝေခဲ့တာပါ။ ကိုလှတို့ကတော့
 ပါရမီဖြည့်ဖက်တွေပေါ့။ ခုအခါ ဒီလိုစာအုပ်တအုပ်ရေးဖို့
 ဦးဇင်းကို ကြိုးစားပါဦးလို့ ကူညီအားပေးမယ့်သူရှိဦး၊ ဦးဇင်း
 ဘယ်လုပ်နိုင်တော့ မှာလဲ။

www.myanmarcupid.net

ကိုလှနဲ့ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု
မှတ်တိုင်တတိုင်ဖြစ်တဲ့ ဒီစာအုပ် (အနှစ် ၁၀၀ ပြည့် မန္တလေး)
မှာပါတဲ့ အချက်ကိုတော့ ဦးဇင်းအနေနဲ့ ကြုံကြိုက်တုန်း
မှာခဲ့ချင်ပါတယ်။

(၁၄)

ဦးဇင်းဆီမှာ စုဆောင်းထားတဲ့
စာအုပ်တွေအရရော၊ ဦးဇင်းစုံစမ်းခဲ့တာတွေရော
ပေါင်းစပ်လိုက်တဲ့အခါ အဲဒီစာအုပ် ထုတ်ဝေတုန်းက
မသဲကွဲသေးတဲ့အချက်နှစ်ချက် ရှိတယ်။ ပထမအချက်ကတော့
ပါတော်မူတုန်းက သီပေါဘုရင်တို့ ဘယ်တံခါးကနေ
ထွက်တော်မူခဲ့သလဲဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ အများကတော့
ပါတော်မူသီချင်း (ရွှေတိုင်ညွန့် ရေး၊ စိန်ပါတီဆို) မှာပါတဲ့ -

“သမ္ဘာအလီလီ တအားယုတ်စေဖို့
အာဠဝီတံခါးကထုတ်လို့
ရာသေမုတိကိုဆောင်သည်”

ဆိုတဲ့အတိုင်း၊ အာဠဝီလို့ အများက ထင်မှတ်ကြတယ်။
အာဠဝီတံခါးဟာ အနောက် မျက်နှာမှာ ရှိတယ်။
ဒီသီချင်းလောက် လူသိမများပေမယ့် ဒဂုန်ဆရာတင်ရေး
လေပါတီမမြရင်ဆိုတဲ့ သီချင်းမှာတော့ “၁၂၄ ဂုဏ်မှာ

အတည်၊ သီပေါမင်းကို ကျော်မိုးတံခါးမှ
ဆောင်ကြဉ်းလို့သွားသည်။ အနှစ် ၅၀ကျော်လေပြီ”လို့
ပါတယ်။ သီချင်းတွေ တင် မကပါဘူး။ စာပေမှာ ရော အကွဲကွဲ
အလွဲလွဲ ရေးခဲ့ကြတယ်။ ဦးဇင်းစာအုပ်မှာ တံခါး နာမည်
မပါခဲ့ဘူး။

အာဠဝီတံခါးက မထွက်ဘူး၊ ကျော်မိုးတံခါး
(မင်္ဂလာတံခါး) တောင်မျက်နှာမှာ ရှိတယ်။ အဲဒီက
ထွက်တယ်လို့ ပြောကြသူက များပါတယ်။ ခုခေတ်ကလေးတွေ
ကျောင်းမှာ စာသင်တဲ့အခါတော့ အနောက်မျက်နှာတံခါးက
ထွက်တယ်လို့ဆိုပြီး သင်နေကြတယ်။ ခုချိန်မှာတော့
ဦးဇင်းအနေနဲ့ ဘယ်သင်းကမှန်တယ်လို့
မပြောတတ်တော့ဘူး။ ဒါက ကိုယ်ပြုစုခဲ့တဲ့ စာအုပ်နဲ့
ပတ်သက်လို့ ပြောချင်လို့ နိဒါန်းပျိုးတာပါ။
ဒီလိုကွဲလွဲချက်ကလေးရှိတတ်တာကို နှောင်းလူတွေက
အမှန်တွေ့ရင် ပြင်နိုင်ကြ တာပေါ့။

(၁၅)

ဦးဇင်းစာအုပ် ပြုစုတုန်းက စာသားအနေနဲ့
ရေးရာမှာ မပါဝင်ပေမယ့် ဦးဇင်းစုဆောင်းထားတဲ့
ဓာတ်ပုံတွေထဲက အရှင် နှစ်ပါး ရေစက်ချသွားခဲ့တယ်လို့

www.myanmarcupid.net

အယူအဆရှိသူတွေအသုံးပြုတဲ့ ဓာတ်ပုံတခု ရှိတယ်။
 အဲဒီဓာတ်ပုံကို ဦးဇင်းရဲ့ ဆရာကြီးတဦး ဖြစ်သူက မဂ္ဂဇင်းမှာ
 ဦးဇင်းစာအုပ်ထက်စောပြီး “သီပေါမင်းမှာ
 မြတောင်ကျောင်းကြီးကိုပင် ရေစက်ချခွင့် မရနိုင်ရှာဘဲ
 ရေကရားကိုင်ရုံသာကိုင်၍ ဗြိတိသျှနှစ်ဦးအကြား
 တွေ့မြင်ရပုံဆိုတဲ့ စာတန်းနဲ့အတူ ဖော်ပြခဲ့တယ်။
 ဦးဇင်းကတော့ ဓာတ်ပုံကို ဖော်ပြမိပေမယ့် ရေစက်ချမချက
 မသေချာသေးလေတော့၊ “သီပေါဘုရင် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်
 အခြံအရံဖြင့် မြတောင်ကျောင်းသို့ ရောက်စဉ် ... ” လို့
 ဖော်ပြခဲ့တယ်။

ခုချိန်ခါရောက်တော့ မြတောင်ကျောင်း
 ရေစက်ချ၊ မချကိစ္စမှာ “မြတောင်တိုက်ကျောင်း
 ရှေ့သို့အရောက်တွင် မိမိတို့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တော်ကို
 ရေစက်ချ အမျှဝေခွင့်တောင်းရာတွင်လည်း မရခဲ့ပေ။
 ဗီရိုလှည်းပေါ်မှသာ ရေစက်ချ အမျှဝေခဲ့ကြရရှာ လေသည်” လို့
 ကျောင်းက ကလေးတွေ စာသင်ရာမှာ ပါနေကြောင်း
 သိရတယ်။ ဦးဇင်းတို့ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံပြဿနာလည်း
 ရှင်းသွားကြပြီ။ သီပေါဘုရင် ပါတော်မူပြီး အတန်ကြာမှ
 အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်ချုပ်နဲ့ တောင်တော်သာသနာပိုင်နဲ့ တွေ့ဆုံစဉ်
 ၁၈၈၇ခုနှစ်မှာ ရိုက်ခဲ့တဲ့ ဓာတ်ပုံလို့ သိရပြီ။

www.myanmarcupid.net

ဒီလိုအချက်လေးတွေကိုလည်း နှောင်းလူတွေက
 “အသေးအဖွဲ့” ဆိုပြီး ပစ်မထားဘဲ မှားလျှင်ပြင်မှတ်ကြဖို့ရာ
 ဦးဇင်း ပြောခဲ့ချင်ပါတယ်။ ဦးဇင်းတို့
 စာအုပ်ပြုစုစဉ်တုန်းကတော့ ဒီအချက်တွေဟာ
 အဆုံးအဖြတ်ပေးတဲ့သူ မရှိ၊ စုံစမ်းလို့ကလည်း မပြီး
 ပြတ်သေးတော့ အကွဲကွဲ၊ အလွဲလွဲ ရေးခဲ့ကြတာတွေ
 ရှိခဲ့ဖူးတာကို အမှန်သိချိန်မှာ အမှန်ရောက်အောင်ပြင်ဖို့က
 နှောင်းလူတွေက တာဝန်ယူကြပါ။

(၁၆)

မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအကြောင်း၊

မန်းရာပြည့်စာအုပ်အကြောင်း ပြောရင်း၊ ဦးဇင်းတို့
 ကိုလှတို့အတူ ပူးပေါင်းလုပ်ခဲ့ကြတဲ့ မန်းရာပြည့်ပွဲတော်ကို
 သတိရမိသေးတယ်။ မန္တလေးမြို့တည် နန်းတည် အနှစ် (၁၀၀)
 ပြည့်ပွဲတော် ကျင်းပနိုင်ရင်ဖြင့် မြန်မာလူမျိုး တွေရဲ့
 ယဉ်ကျေးမှုအဝဝတွေ ပြန်လည်ဖော်ထုတ် တင်ပြနိုင်ကြမယ်၊
 ဘာပဲပြောပြော ပါဝင်ဆင်နွှဲရသူ ကြီးမယ်မရွေး ထိုက်သင့်
 သော အကျိုးကျေးဇူး ရယူခံစားနိုင်ကြမယ်ဆိုတာ ဦးဇင်းတို့
 မျှော်လင့်တယ်။ ပြီးတော့ ဦးဇင်းက ၁၀၀၊ ၂၀၀၊ ၅၀၀ စတဲ့
 ရာပြည့် ပွဲတော်တွေကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်။

www.myanmarcupid.net

ဦးဇင်းနဲ့

ကိုလှဟာ

လက်တွဲလျှောက်ခဲ့သူဆိုတော့ သူငင်ရာကိုယ်ပါ ကိုယ်သွားရာ
 သူပါ ဖြစ်ရတာပေါ့။ တခါတလေလည်း တဦးနဲ့တဦး
 ညှိနေစရာတောင် မလိုဘဲ ပြိုင်တူညီတူ လုပ်မိပြန်ရော။
 မန်းရာပြည့်ပွဲတော် ကျင်းပဖို့ စတင်လှုံ့ဆော်သူတွေထဲမှာ
 ဦးဇင်းရယ်၊ ကိုလှရယ် ပါခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ
 ဘာကိုမှ မျှော်ကိုးပြီး လုပ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။
 ဒါကြောင့်လည်း ပွဲတော်ကျင်းပနိုင်ရေး အရှိန်အဟုန်ရလာတော့
 ဦးဇင်းတို့က ပီတိဖြစ်ပြီး ရှေ့တန်းကနေ နောက်တန်း
 တရွေ့ရွေ့ ဆုတ်ခဲ့ပါတယ်။ ရာပြည့်ပွဲတော်လည်း ကျင်းပရော၊
 ဦးဇင်းလည်း အနယ်နယ် အရပ်ရပ်က
 ပွဲတော်ဆင်နွှဲလာသူတွေနဲ့ အတူတူ ကိုယ့်စရိတ်နဲ့ကိုယ်၊
 ကိုယ့်ထီးလေးကိုယ် တနိုင်ဆွဲပြီး ကွင်းဝင်ကြေး (၁၀) ပြား
 ပေးဝင်ပြီး ဆင်နွှဲခဲ့ရပါတယ်။ ဦးစီးကျင်းပတဲ့သူတွေက
 အမှတ်မရ နိုင်တော့လည်း ဒီလိုပဲပေါ့။ ခုချိန်မှာတော့ ကိုလှကို
 အမှတ်တရနဲ့ ပြန်တွေးမိချိန်မှာ ခံစားမှုလေးပြောပြမိတာပါ။

ဦးဇင်းဘဝမှာ ကိုလှနဲ့ လက်တွဲပြီးတော့
 အခါပေါင်းများစွာ ပီတိဖြစ်ခဲ့ရတာတွေ ရှိပါတယ်။
 အလွှာပေါင်းစုံက ပုဂ္ဂိုလ်တွေ နဲ့ ဌာနအဖွဲ့အစည်းတွေက
 အကူအညီတောင်းရင် ဦးဇင်းတတ်နိုင်တာ ကူညီလို့

www.myanmarcupid.net

သူတို့တတွေ ကျေနပ်ကြရင် ဦးဇင်းလည်း ဝမ်းသာ ရပါတယ်။
ဦးဇင်း ပေးဝေဖြန့်ဖြူးခဲ့တာတွေအတွက် ပီတိသာမကသေး၊
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတာတွေလည်း ရခဲ့ပါတယ်။ တချို့
ကျတော့လည်း အကူအညီတောင်းရာမှာ သူတို့လိုချင်တဲ့အချိန်၊
သူတို့လိုချင်တဲ့ အတိုင်းအတာထိ မရနိုင်ကြရင်တော့
“စိတ်ကွက်” ကြတာတွေလည်း ခံရတာပေါ့။

ဒါတွေကတော့ လူတိုင်းလူတိုင်း
အတွေ့အကြုံကိုယ်စီ ရှိကြမှာပေါ့။ ဦးဇင်းလည်း
ကြုံခဲ့ရတာတွေကို အလျဉ်းသင့်တော့ ပြောပြရတာပါ။
ဦးဇင်းကြုံခဲ့ရတာတွေကို ဒီလိုပြန်ပြောပြတော့ အရင်းအတိုင်း
သိခွင့်ရရင် လိုအင်ဆန္ဒ မပြည့်ဝခဲ့ဘူးသူတွေသိရင်
ပြန်လည်ဆင်ခြင်နိုင်ကြတာပေါ့။ တဦးကိုတဦး
နားလည်မှုအပြည့်နဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြတာပေါ့။

(၁၇)

ကိုလှနဲ့ဦးဇင်းတို့နှစ်ဦး ပူးပေါင်း
ဆောင်ရွက်ခဲ့တာလေးတွေ အခြေခံပြီး အသင့်အတင့်
ပြောပြခဲ့ပြီးပါပြီ။ သို့သော် နှစ်ပေါင်း (၅၀) နီးပါး
လက်တွဲခဲ့ရသူရဲ့ အကြောင်းကို တနှစ်မှာ တချက်စီပဲ ရေးဦး၊
ရေးစရာတွေ နည်းတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သို့သော် ရှာရဖွေရနဲ့

အချိန်ကြာဦးမယ်။ ဘယ်တော့မှလည်း ရှာတွေ့မယ်ဆိုတာ မသိဘူး။ ဒီတော့ ဆီလျော်တဲ့ လွယ်လွယ်ကူကူ ရှာဖွေရတဲ့ စာအုပ်တအုပ်ကိုပဲ ရွေးပြီးပြောရတော့မယ်။

ဒီစာအုပ်ရဲ့ နောက်ကျောမှာ ဦးဇင်းရဲ့အနှစ် ၁၀၀ ပြည့် မန္တလေးစာအုပ် ကြော်ငြာပါတယ်။ စာအုပ်ကတော့ ကိုလှရေးတဲ့ ထောင်အကြောင်းစာအုပ်တွေထဲက တအုပ်၊ “အားလုံးကောင်းကြရဲ့လား” ဆိုတဲ့ စာအုပ်ပါ။ ဒီစာအုပ်ဟာ ဦးဇင်းတို့ ဘဝနဲ့လည်း အတော်ကို သက်ဆိုင်တာမို့ ရွေးမိတုန်း နှစ်ခြိုက်စွာနဲ့ပဲ အခြေခံ ပြောရတာပါ။

စာအုပ်ရဲ့ “အမှာ” ကစပြီး ပြောရအောင်။ အမှာထဲမှာ ကိုလှရဲ့ပုံပြင်ကတော့ မမေ့နိုင်စရာပါ။ ဒီပုံပြင်ကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ကြရင် တယောက်နဲ့တယောက် မတူတတ်ကြဘူး။ ဦးဇင်းရဲ့အမြင်ကို မပြောခင် သူ့ရဲ့ပုံပြင်ကလေးကို မူရင်းအတိုင်း တခေါက်ဖတ် ကြည့်နိုင်အောင် ရေးကူးဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

“တခါတုန်းက သတင်းထောက်တဦးသည် အရူးများ၏ ဘဝနှင့် ဆရာဝန်ကြီးများက ကုသနေပုံများကို လေ့လာပြီး သတင်းဆောင်းပါးတခု ရေးသားနိုင်ရန် စိတ္တဇဆေးရုံသို့ သွားခဲ့သည်။ ခွင့်တောင်းရန် ဆေးရုံအုပ်ကြီး၏ ဆေးခန်းသို့ ဝင်မည်ပြုစဉ် အခန်းဝတွင် ရပ်စောင့်နေသည့်

www.myanmarcupid.net

သပ်ရပ်စွာ ဝတ်စားထားသော လူငယ်တဦးက
'ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲခင်ဗျာ'ဟု ယဉ်ကျေးစွာ မေးမြန်း၏။
ထိုအခါ သတင်းထောက်က မိမိ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို
ပြောပြသည်။ လူငယ်က 'ဒီကိစ္စအတွက်လောက်နှင့်တော့
ဆရာဝန်ကြီးကို တွေ့မနေပါနှင့်ခင်ဗျာ၊
ကျွန်တော်လိုက်ပြပါ့မယ်'ဆိုကာ သတင်းထောက်ကို ဂရုတစိုက်
ခေါ်သွားလေသည်။

ထိုနောက် စိတ္တဇဆေးရုံကြီးအတွင်း
လှည့်လည်၍ ဤလူမမာကား ကာလသား ရောဂါ
ဆစ်ဖလစ်ပိုးကြောင့် ဖြစ်ရသည်။ ဆေးရုံတက်သည်မှာ
မည်မျှကြာပြီ၊ မည်မျှ သက်သာလာပြီ စသည်ဖြင့်
စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြရှာလေသည်။ အခြား လူမမာများ
၏အကြောင်းကိုလည်း လိုက်လံပြသရင်း စုံအောင်ပင်
ပြောပြသည်။ အလွန်လည်း ပြောတတ်သည်။
ဆေးရုံတပတ်ပြည့်ကာနီး အလွန်ခိုင်ခန့်သော သံတိုင်များ
ကာထားသည့် အခန်းကြီးတခုအတွင်း ဥရောပတိုက်သား
အဝတ်အစား သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထား သည့်
ဥရောပတိုက်သားဟန်ပါနေသူတဦးကို တွေ့ရသည်။

သတင်းထောက်ကို တွေ့သောအခါ
သံချိုင့်အတွင်းကလူက စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ထိုအခါ

www.myanmarcupid.net

လိုက်ပြသော လူငယ် က ‘အဲဒီလူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ နပိုလီယံထင်နေတဲ့ အရူးပဲ၊ ဘာရမလဲ တကယ့် နပိုလီယံက ကျုပ်မှအစစ်ဗျ’ဟု သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုးထိုးကာ ဒေါပါပါဖြင့် ပြောပြသဖြင့် လိုက်ပို့သော ထိုလူငယ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်မိရာ၊ သတင်းထောက်လူလည်သည် ထိုအခါမှ ‘အင်း-သူလည်း လူမမာတယောက်ပါပဲလား’ဆိုသည်ကို ရိပ်မိတော့သဖြင့် နပိုလီယံအစစ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သတင်း စာတိုက်သို့ ပြန်ခဲ့တော့သည်။

ဆိုလိုရင်းမှာ မိတ်ဆွေများ၏ မိတ်ဆွေ ကျွန်တော်လည်း နပိုလီယံတယောက်ဖြစ်ခဲ့၍သာ အခြားနပိုလီယံများ၏ အကြောင်းကို တင်ပြနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။”

(၁၈)

ကိုလှက ဒီပုံပြင်ကို နှုတ်နဲ့လည်း ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်။ စာနဲ့လည်း ရေးသွားခဲ့တယ်။ ကိုလှက သူဆိုလိုရင်းကို ရှင်းပြတယ် ဆိုပေမယ့် တကွက် လှုပ်ထားခဲ့တယ်။ သူပြောပြတဲ့ နပိုလီယံဆိုတာက အရူးထောင်ထဲက နပိုလီယံရူးရူးပြီး ထောင်ကျနေတဲ့သူ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ သူထောင်ကျဖူးတာလောက်ကိုသာ

ပြောချင်တာလား၊ ပုထုဇနော ဥမ္မနကောဆိုတဲ့သဘောကို
 ပြောချင်တာလား၊ တွေးစရာတွေ ရှိတယ်။
 ဒီပြင်သူတွေဆိုရင်တော့ တကွက်လှုပ်တာကြောင့်
 ကိုလှရဲ့ဆိုလိုရင်းကို ဘယ်လိုတွေးမိသလဲ မသိနိုင်ဘူး။

ဦးဇင်းကတော့ ထောင်ဆိုလို့ အိမ်ထောင်လည်း
 မကျခဲ့ဖူးဘူး။ ကိုလှလိုလည်း ထောင်မကျဖူးတော့
 ထောင်အကြောင်း သိပ်မသိဘူးပေါ့။ ဒီတော့ ကိုယ်နဲ့နီးစပ်တဲ့၊
 တရားနဲ့ဆိုင်တဲ့ “ပုထုဇနော ဥမ္မနကော” ဆိုတာပဲ
 တွေးမိတော့တယ်။ ကိုလှလည်း သိမှာပါ။ ဒီတရားဟာ
 အများသူငါ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြောလေ့ရှိတဲ့ “လူတွေဟာ
 အရူးချည်းပဲ” ဆိုတဲ့ စကားထက် လေးလေးနက်နက်
 တွေးစရာရှိပါတယ်။

ဦးဇင်းလည်း ရဟန်းဘောင်ဝတ်ခါစတုန်းက
 ဒီတရားနဲ့ ပတ်သက်လွန်းလို့ ကူးထားတဲ့ စာတပိုဒ်ရှိတာကို
 ပြန်ဖော်ပြ ပါမယ်။

(လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

မဂ္ဂင်္ဂီပနီကျမ်းစာမျက်နှာ-၁၁၄။ လောက၌ စိတ်ကို
 အစိုးမရကြသော သူရူး၊ သူနှမ်း များသည်
 လောကအရေးအရာတို့၌ အသုံးမကျဖြစ်၏။ ထို့အတူလောက၌
 လူကောင်း၊ သူကောင်းဆိုရသောသူတို့သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းမှု

www.myanmarcupid.net

ဦးမူကာ စိတ်ကို အစိုးမရကြသေးတေသာ သူရူးသူနှမ်းအရာဦး
တည်ကြရကုန်၏။)

ကိုလှက သူ့ကိုယ်သူ နှိမ်ချပြီး
အရူးတယောက်ပါပဲလို့ ပြောရာမှာ ထောင်ကျနေတဲ့အရူးဆိုပြီး
တွဲသုံးခဲ့တာ ဖြစ်လေတော့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအရူးရယ်လို့
မသိနိုင်တဲ့ သူတွေကိုလည်း သတိပေးချင်တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။
လောကမှာ စိတ်ကို ဘယ်အခါမှာ အစိုး မရသလဲ။ လောဘ၊
ဒေါသ၊ မာန်မာနတရားတွေ များလာရင် ငါထင်ရာ
ငါလုပ်မယ်ဆိုပြီး လုပ်တတ်တာကိုး။ သင့်မသင့် မချိန်ဆ
နိုင်ဘူး။ လုပ်သူက လုပ်နိုင်လို့ လုပ်ပေမယ့် ခံရသူက
မသက်သာဘူး။ နပိုလီယံပုံပြင်နဲ့ အားလုံးကောင်းကြရဲ့လား
စာအုပ်ရေးတုန်းက ကိုလှ ထောင်က ထွက်လာတာ
မကြာသေးဘူး။ သူ့ကို ၁၉၅၄-၅၆ တုန်းက
ဖမ်းဆီးထောင်ချထားသူတွေကို သတိသံဝေဂ ရပါစေတော့လို့
ရည်ရွယ်ပြီး ပြောခဲ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါကတော့
ဦးဇင်းအတွေးပါ။

ကိုလှက ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို
ပြောစမှတ်ပြုရအောင် ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သူ မဟုတ်လား။
ဒီတော့ တရားလက်လွတ်ပဲ ပြောသလား၊ ဦးဇင်းကလည်း
ဒီလိုတရားတွေနဲ့ နေရသူဆိုတော့ မိမိနဲ့ နီးစပ်ရာ ရှုထောင့်က

www.myanmarcupid.net

ပြန်လည်သုံးသပ်ကြည့်မိတာပါ။ မှန်၊ မမှန်ကို ပြောပြမယ့် ကိုလှလည်း မရှိတော့ ဒီလိုပဲ ကိုယ်သန်ရာ သန်ရာ တွေးရတော့မှာပေါ့။ ပုံပြင်ပေါင်းများစွာကို ရေးခဲ့တဲ့သူ၊ ပြောခဲ့တဲ့လူဖြစ်လေတော့ ကိုလှရဲ့ပုံပြင်ကလေးတပုဒ်အကြောင်း ကိုလည်း ကိုယ်နဲ့စပ်မိသလောက် တွေးရင်း ပြောပြ တာပါ။ သူ့ရဲ့စာအုပ်အကြောင်း ကူးကြဦးစို့။

(၁၉)

ကိုလှရဲ့ “အားလုံးကောင်းကြရဲ့လား”

စာအုပ်ဟာ အယူအဆတခုအတွက် ပြောကြ၊ဆိုကြရင် ကိုးကားရမယ့်စာအုပ်တခုပဲ ဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ ကိုလှရဲ့ ကလောင်ကြောင့် လူမိုက်တဦးဖြစ်တဲ့ ချစ်သဲရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာဟာ လူအများ စိတ်ပါဝင်စားစရာ ဖြစ်လာတယ်။ ဦးဇင်းတောင် ဒီအကြောင်းကို ထည့်စဉ်းစားမိတဲ့ ညဉ့်က အိပ်မက်ထဲမှာ “ချစ်သဲ” ကို တွေ့လိုက်ရသေးတယ်။ ကိုလှရဲ့ “ချစ်သဲ” လား၊ ဦးဇင်းရဲ့ ချစ်သဲလား မသိဘူး။ ကိုလှရော ဦးဇင်းရော နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ဘဝမှာ တကယ်ဆိုတဲ့ ချစ်သဲများကို ကြုံကြိုက်ရဖူးတာကိုး။ ဦးဇင်းရဲ့ ချစ်သဲကတော့ ပါးစပ်သာမက လက်တွေ့ မိုက်ပြတာကို ဦးဇင်း ကောင်းကောင်း ခံလိုက်ရတယ်။ ကိုလှရဲ့ ချစ်သဲကတော့

ကိုလှကို ပါးစပ်နဲ့ပဲ ခြိမ်းခြောက်လို့ တော်ပါသေးရဲ့။
 ဦးဇင်းတို့ရဲ့ ချစ်သဲတွေဟာ ဗဟိဒ္ဓ သွင်ပြင်ကွဲပေမယ့်
 အဇ္ဈတ္တကတော့ တူကြမှာသေချာပါတယ်။ ဒီလိုအကြောင်း
 တွေလည်းပါတော့ ကိုလှရဲ့ အားလုံးကောင်းကြ ရဲ့လားကို
 ဦးဇင်းတို့နှစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြတဲ့အခါ
 ဆီလျော်တဲ့အကြောင်းရင်း တချက်လည်း ပါပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က “အသေဝနာစ ဗာလာနံ”
 လို့ ဟောကြားတော်မူခဲ့တယ်။ ဆုံးမ မရနိုင်အောင်
 မိုက်မဲတဲ့သူလည်း လောကမှာဖြင့် တွေ့ရစမြဲမို့
 ဟောတော်မူခဲ့တာပေါ့။ သို့သော် လူမိုက်ဘဝကနေ လူလိမ္မာ
 ဖြစ်လာနိုင်သူတွေ၊ ဖြစ်လာခဲ့သူတွေ လည်း ရှိသေးတာကိုး။
 ဒီတော့ မိုက်ကြရတဲ့အကြောင်းရင်း၊ မိုက်မဲမိသူတွေကို
 လိမ္မာအောင် ပြုပြင်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများ ပြောကြ၊ ဆိုကြ၊
 ဆွေးနွေးကြ၊ လုပ်ကြ ကိုင်ကြရမှာကတော့ ရှိကိုရှိရပါလိမ့်မယ်။
 ဒီလို ဆွေးနွေး စဉ်းစားတဲ့အခါမှာ ကိုလှရေးခဲ့တဲ့ “အားလုံး
 ကောင်းကြရဲ့လား” အပါအဝင် ထောင်အတွေ့အကြုံ
 စာအုပ်တွေဟာ အထောက်အထား ရနိုင်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့်
 ကိုလှရေးခဲ့တဲ့ ချစ်သဲလိုလူမိုက်ကတော့ သူ့လောက်မိုက်ပြီး
 သူ့လောက်ထောင်တွေအကြိမ်ကြိမ်ကျနေတဲ့ သူရဲ့
 ဇာတ်လမ်းကလည်း ရှားရှားပါးပါး မို့၊ စာဖွဲ့ပြီးထားတာလည်း

www.myanmarcupid.net

ရှားတာမို့ “အားလုံးကောင်းကြရဲ့လား”ကို
ကိုးကားရမယ့်စာအုပ်အုပ်အဖြစ် ပြောခဲ့မိတာပါ။

ကုလုဟာ ချစ်သဲရဲ့ဘဝမှာ
ဆိုးကွက်တွေချည်းများနေ၊ ဖုံးနေသော်လည်း
ကောင်းကွက်ကလေးကိုရအောင် ရှာပေးပါတယ်။ ချစ်သဲရဲ့
ခင်သန်းအပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာတရားကို အလှပဆုံးဖြစ်အောင်
ရေးချယ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သို့သော်လည်း ချစ်သဲ တယောက်ဟာ
နောင်ကို ကောင်းမှကောင်းပါဦးမလားလို့လည်း
သံသယဝင်ဟန်၊ မျှော်လင့်ချက်နည်းဟန် ရှိပါတယ်။

အမှာထဲမှာ—

“ချစ်သဲသည် ကြမ်းချင်သည့်အခါလည်း
အလွန်ပင်ကြမ်းပစ်သည်။

မိုက်မိုက်ရိုင်းရိုင်းဆိုဆဲသည့်အခါလည်း ဆိုဆဲသည်” လို့
ရေးခဲ့တယ်။ သူထင်သလိုပါပဲ ချစ်သဲဟာ ကိုလှရဲ့
တိုက်ထဲလာပြီး သူတောင်းသလောက် ငွေမပေးရင်
ဒုက္ခပေးရလိမ့်မယ်ဆိုပြီး ကိုလှကို ကြိမ်းမောင်းကြောင်း
ဖတ်ပြလို့ သိရတယ်။ ချစ်သဲနဲ့ တုပြိုင်မမိုက်မိဘဲ
ကိုလှဖြေရှင်းရပုံကို အသေးစိတ်တော့ မသိရပါဘူး။ ကိုလှဟာ
သူ့ရဲ့ဂုဏ်၊ သူ့တိုက်မှာရှိတဲ့သူတွေရဲ့ အင်အားမသုံးဘဲ
အနုနည်းနဲ့သာ ဖြေရှင်းခဲ့တာဟာ ကိုလှရဲ့ အရည်

အချင်းတခုပေါ့။ ကိုလှနေရာမှာသာ အခြားတဦးဦးဆိုရင်
 ဘယ်လိုများ ဖြေရှင်းပါ့မလဲလို့ တွေးစရာ ဖြစ်လာတယ်။
 ချစ်သဲရဲ့ဘဝကို စာဖွဲ့ခဲ့ကြတဲ့ ကိုလှရဲ့
 အားလုံးကောင်းကြရဲ့လား၊ မြသန်းတင့်ရဲ့
 ဆယ်ကြိမ်မြောက်အလည်ရောက်ခြင်း၊ လူထုချစ်သမျှ
 လူထုဦးလှမှာ ရေးခဲ့ကြတဲ့ မောင်သာနိုး၊ ဝင်းဦး၊
 မြသန်းတင့်တို့ရဲ့ ဆောင်းပါးတွေကို စုစည်းလိုက်ရင်
 မဖတ်ဖူးရသေးသော လူငယ်တွေအတွက် စာအုပ်ကောင်းတအုပ်
 ဖြစ်လာနိုင်တယ်။

ကိုလှအစပြုခဲ့တဲ့ ချစ်သဲအကြောင်း ဒီလောက်နဲ့
 ရပ်လိုက်တော့မယ်။ ကိုလှနဲ့ ချစ်သဲကတော့ ဒီဘဝမှာ
 တစခန်းရပ်နိုင်ကြ သော်လည်း ဦးဇင်းနဲ့ ဦးဇင်းရဲ့ချစ်သဲက
 ဇာတ်လမ်း မပြတ်နိုင်သေးဘူး။ ချစ်သဲမျိုးနွယ်တွေက
 ရှိနေသေးတော့ ညဉ့်ညဉ့်ခွေးဟောင်ရင် ချစ်သဲများ
 လာလေမလားလို့ ထင်ထင်နေမိသေးတယ်။

(၂၀)

ဦးဇင်းဘဝမှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက
 အပေါင်းအသင်း နည်းခဲ့တယ်။ လူစုလူဝေးနဲ့ မနေတတ်တော့
 အပေါင်းအသင်း နည်းတာပေါ့။ ဒီတော့ ရှားရှားပါးပါး

www.myanmarcupid.net

အပေါင်းအသင်းထဲက ကိုယ်နဲ့သဘောချင်း
 တိုက်ဆိုင်သူတွေ့တော့ ကိုလှနဲ့ နှစ်ပေါင်း (၅၀)နီးပါး
 အခင်အမင်မပျက် လက်တွဲနိုင်ခဲ့တယ်။ ဦးဇင်းကိုယ်တိုင်
 မှတ်စုစာအုပ်မှာ ဦးဇင်းရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို ရေးခဲ့ဖူးတဲ့
 စာလေး ပြန်ဖော်ပြလိုက်ပါမယ်။

(ဇေယျာမောင်က ဦးဇင်းရဲ့

၇၀ပြည့်မွေးနေ့အတွက် “တို့ တကောင်းရပ်က မောင်ထွန်းလှိုင်”
 လို့ စာဖွဲ့ခဲ့တယ်။ သူ့စာထဲ မှာ အိမ်နီးနားချင်းဖြစ်သူ
 ကိုထွန်းလှိုင်အကြောင်းသာ ကြားခဲ့ရသည်။ လူကိုယ်တိုင်
 မတွေ့ခဲ့ရဘူးပါ။ ကိုထွန်းလှိုင်၏ အကိုများ ဖြစ်သော
 ကိုဘထွန်း၊ ကိုဘကွန်းတို့ကိုတော့ အရပ်ထဲနှင့်
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် အမြဲလိုပင်
 ဆွေဆုံခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြပါသည် တဲ့။ ကိုထွန်းလှိုင်ကို
 ဘယ်တွေ့မလဲ၊ ကိုထွန်းလှိုင်က လူစုလူဝေးဆို ဝေးဝေးက
 ရှောင်နေစမြဲ။ ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တကိုယ်တည်း
 အေးအေးနေပြီး စာဟောင်းပေဟောင်းတွေ
 တပုံတခေါင်းကြီးထဲမှာ ခေါင်းမြှုပ်ပြီး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်
 နေတတ်တဲ့အကျင့်ကြောင့်ပါ။ ဦးဇင်းက ကြောက်တတ်၊
 ရှက်တတ်သူ၊ ပြီးတော့ တကိုယ်တည်း ခပ်အေးအေး
 နေတတ်သူ ဆိုတော့ လူချင်း မဆိုမိကြ)

ဦးဇင်းနဲ့ ကိုလှဟာ နှစ်ပေါင်း (၅၀) နီးပါး
 လက်တွဲခဲ့ကြတော့ တခါမှ စိတ်သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်တာ
 မရှိဘူးလားလို့ မေးစရာရှိလိမ့်မယ်။ ပြောပြရအောင်
 မှတ်လောက်သားလောက် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဦးဇင်းက
 စိတ်ကောက်တတ်တယ်။ စိတ်ကောက်တယ်ဆိုတာ
 စိတ်ဆိုးတာက စိတ်နာတာနဲ့ တခြားစီပေါ့။
 စိတ်ကောက်တယ်ဆိုတာက ကိုယ်က စိတ်ကောက်လို့ရသူမို့
 စိတ်ကောက်တာပေါ့။ ဦးဇင်း စိတ်ကောက်တတ်မှန်း
 သူကောင်းကောင်းသိတယ်။ စိတ်ကောက်သူရှိရင်
 ချောသူရှိရမှာပေါ့။ ဒီလိုလေးတွေကောက်တာ၊
 ချောတာလေးတွေတော့ ရှိတာပေါ့။ ခဏ၊ ခဏ
 ကောက်တတ်သူရဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဆိုတာကလည်း စာဖွဲ့စရာ
 ကောင်းလောက်တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေမှ မဟုတ်တာ၊
 ပြီးပြီးရောဆိုတဲ့ အသေးအဖွဲ့တွေပေါ့။ တယောက်နဲ့တယောက်
 အပြန်အလှန် အားနာတဲ့စိတ်တော့ ရှိတယ်။
 အားနာတယ်ဆိုတာက ဘာလဲလို့ ပြောပြရဦးမယ်။

(၂၁)

ဦးဇင်းက အင်္ဂလိပ်စာ လုံးဝ မတတ်ပါဘူးလို့
 ကြံဖူးသူတိုင်းကို ဝန်ခံပြီးသားပါ။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့

www.myanmarcupid.net

အခက်အခဲကြုံရင် ကိုလှနဲ့ ဒေါ်အမာကို အားမနာတမ်း
ခိုင်းရတာပါ။ ဒီလိုစာပေနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဦးဇင်းကလည်း
အားမနာဘူး။ သူတို့ကလည်း အားမနာဘူး။ တဦးလိုတာ
တဦးက မဆိုင်းမတွ ကူညီခဲ့တာပါ။

ဒါပေမယ့် စာပေနဲ့ မပတ်သက်တာကျတော့
အားနာမှုတွေ ရှိလာပြန်ရော။ ဟိုတုန်းက ဖတ်ဖူးတာလား၊
ကြားဖူးတာလား မသိဘူး။ မြန်မာတွေပြောပြောနေတဲ့
အားနာတာကို အင်္ဂလိပ်တွေရဲ့ အဘိဓာန်မှာရှာရင်
ရှာမတွေ့နိုင်ဘူးတဲ့။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး။

မြန်မာတွေ အားနာတတ်လိုက်ပုံကတော့
ကိုလှကိုသာ ကြည့်ပေတော့လို့ ပြောရလိမ့်မယ်။ ကိုလှဟာ
ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ သေရတော့မယ့် ဝေဒနာကြီးကို
ခံစားနေရတာတောင် မိမိဆီကို
ဟိုအဝေးကြီးကလာရတဲ့သူတွေကို အားနာလို့ ကြိုးစားပြီး
ဧည့်ခံနေ တာပေါ့။ မတတ်နိုင်တဲ့အဆုံးပါးစပ်က
သွေးတွေအန်တဲ့အခါကျမှ ဧည့်ဝတ်မကျေသလို ဖြစ်ရတာကိုး။
ဒါကိုသာ သူပြန်ပြောခွင့် ရရင် သူ့ဧည့်သည်ကို သူက
ကောင်းမွန်စွာ ဧည့်မခံရတဲ့အတွက်
“အားနာလိုက်တာခင်ဗျာ”လို့ ပြောပြီး တောင်းပန်ဦးမှာ
သေချာတယ်။

“အားနာတဲ့စိတ်” ကို စိစစ်ကြည့်ရင် မိမိကတဖက်သားကို တတ်နိုင်သမျှကြိုးစားပြီး ကူညီလိုခြင်း၊ မိမိရဲ့ အလိုဆန္ဒကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ပြီး လုပ်ချင်၊ ကိုင်ချင်၊ ရချင်တဲ့ အတ္တကြီးမားမှုကို နည်းပါးအောင် ထိန်းချုပ်ခြင်း၊ မိမိကြောင့် သူတပါး စိတ်ဆင်းရဲမှု မကြုံရလေအောင် ကိုယ်စိတ်နှလုံး ဆင်ခြင်ခြင်းဆိုတဲ့ သဘောတွေ ပါနေတယ်။ ကိုလှတို့နဲ့ ဦးဇင်းဟာ တဦးပေါ်တဦး ထားတဲ့ အားနာမှုမျိုးဟာ ခုနကပြောတဲ့သဘောတွေပါဝင်တဲ့ အားနာမှုမျိုးပေါ့။ ဒီတော့ ကိုယ်လိုတာလေး သူက အလိုက်တသိဖြည့်ပြီး ကူညီ၊ သူလိုတာတွေ ကိုယ်က အလိုက်တသိ ဖြည့်ပြီး ကူညီနဲ့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းနိုင်ခဲ့တာပါ။

ဦးဇင်းရဲ့ ကျန်းမာရေး၊ နေရေးထိုင်ရေး အစစအရာရာကို လိုတာဖြည့်ပေးနိုင်ဖို့ ကိုလှတို့အမြဲသိအောင် ကြိုးစားပြီး ကူညီခဲ့ကြတယ်။ ဒီကြားထဲက ဦးဇင်းကို ခဏခဏ အားနာမနေပါနဲ့ဘုရား၊ လိုတာရှိနေရင် ပြောပါဘုရားနဲ့ စကားနဲ့တမျိုး၊ စာနဲ့တဖုံ ကြုံတိုင်းပြော၊ ကြုံတိုင်းရေးတာပါ။ ဦးဇင်း ရင်ထဲမှာ ခံစားမှုကို တချို့အချက်တွေကျတော့ စာနဲ့ ရေးဖွဲ့ပြရတာ မထင်မပေါ်ရှိရင်တော့ ဖြည့်စွက်ပြီးသာ ခံစားကြပေတော့။ ဦးဇင်း ပြောတတ်တာကတော့ ကိုလှအပေါ် စိတ်ကောက်တာတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်

www.myanmarcupid.net

စိတ်ကောက်ချင်တဲ့ ခဏမှာတော့ အားနာမှုကို
မေ့နေတတ်တယ်။ အားနာမှုရှိလာပြန်တော့ စိတ်ကောက်ဖို့ရာ
မေ့သွားပြန် ရော။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ကိုလှနဲ့ နှစ်ပေါင်း (၅၀) နီးပါး
လက်တွဲခဲ့ရပြီးမှ သေကွဲကွဲခဲ့တာပေါ့။

(၂၂)

“ရွှေကိုင်းသားရဲ့ မေ့မရတဲ့ကိုလှ” အကြောင်း
ခုချိန်၊ ခုအခြေအနေမှာ ဒီလောက်ပြောပြနိုင်ရင် ဦးဇင်း
ကျေနပ်ပါပြီ။ ကိုလှအကြောင်း စာတပုဒ်ရေးနိုင်အောင်
သူ့အကြောင်းတွေတွေ့၊ သူ့အကြောင်းတွေ ပြောပြနေတော့
ဦးဇင်းအနီးမှာပဲ သူ့ရှိနေသလိုလို ခံစားမိတယ်။ သေသေချာချာ
တွေ့မိပြန်တော့လည်း သေကွဲကွဲခဲ့ရပြီးပြီ။ သူဖြင့် လုံးလုံးကို
မရှိတော့ဘူးဆိုတာကြီး ပေါ်လာရင် အားလုံးကို လွှမ်းမိုးပြီး
ရင်ထဲမှာ ဆို့တို့တို့ကြီး ဖြစ်လာတယ်။

ကိုလှအတွက် လူထုဒေါ်အမာလောက်တော့
ဦးဇင်းခံစားမှုက ရှိမှာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့။ သူလည်း
သူ့အတိုင်းအတာနဲ့ သူပေါ့။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်အတိုင်းအတာနဲ့
ကိုယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဦးဇင်းရဲ့ ကျန်းမာရေးက
ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘာရယ်လို့ ပြောမပြတ်တတ်တဲ့ ဝေဒနာရှိနေ၊
ဆရာဝန်တွေကလည်း ပျောက်အောင် ကုမရတော့လို့

ကြည့်နေရတဲ့ ရောဂါရှင်ဆိုတော့ ဘာပဲကြုံကြုံ၊
 လူများတွေထက် ခံစားရတာက ပိုတယ်။ ခံစားရတာက
 တယ်မလွယ်လှဘူး။ ခံစားမှုတွေက တမျိုး ပြင်းထန်တာပေါ့။
 ဦးဇင်းရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ
 နားမလည်နိုင်သူတွေက ရဟန်း ဖြစ်ပါလျက်ကယ်နဲ့
 မရဏတရားများ နှလုံးမသွင်းနိုင်လေရှေ့သလားလို့
 မေးချင်ကြလိမ့်မယ်။ တဦးနဲ့ တဦး ခံစားရမှုချင်း တူတတ်တာမှ
 မဟုတ်ဘဲကိုး။ တခါတလေ လူတယောက်ဟာ ချော်လဲနေရင်
 ကိုးရို့ကားယားဖြစ်တာ မြင်ရတော့ တယ် ရယ်ချင်မိတာပဲ။
 ခံရသူကသာ ကျောအောင့်၊ ရင်အောင့် နဲ့ သေမတတ်
 ငိုချင်လာအောင် ခံစားရပေမယ့်၊ ရယ်တဲ့သူကတော့
 ရယ်နိုင်မှာပေါ့။ ဒီလို မတူတတ်တာလေးတွေ ရှိတတ်တော့
 ဒေါ်အမာ ရေးသလို ပြောသလို ကိုယ်တိုင်ကြုံဖူးမှ
 သိကြတော့တာပါပဲ။

ဦးဇင်းပြောတဲ့အထဲမှာ “ပုထုဇဉ်ရဟန်း” ဆိုတာ
 တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ဦးဇင်းရဲ့ ဆရာဆရာများ
 သုံးတဲ့စကားလုံးပါ။ ဒီတော့ ပုထုဇဉ်ရဟန်းသာ ဖြစ်သေးတဲ့
 ဦးဇင်းလည်း ကိုလှအတွက် ခံစားရတာတွေကို
 ကြိုးစားဆင်ခြင်ပြီး ခံနိုင်ရည်ရှိဖို့ ဒီလိုဒုက္ခတွေ ကင်းဖို့
 မြတ်စွာဘုရားရှင်နဲ့ တရားတော်များကို ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့

www.myanmarcupid.net

နည်းနဲ့ ကြိုးစားနှလုံးသွင်းပါတယ်။ ကိုလှအကြောင်း ပြောတဲ့
 နေရာမှာ ပြီးဆုံးသော်လည်း ဆုတောင်းတွေ
 မထည့်တော့ပါဘူး။ ကိုလှဟာ အသက်ရှင်စဉ်မှာ
 ရတနာသုံးပါးကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်တယ်။
 ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုတယ်။ တိုင်းပြည်တာဝန်ကို
 စာပေနဲ့လည်း ကြိုးစားထမ်းရွက်တယ်။ လူမှုရေးလုပ်ငန်းများ
 လည်း ကြိုးစားပါဝင်ခဲ့တယ်။ ကိုလှဟာ ကောင်းရာသုဂတိသို့
 လားတာ သေချာတယ်။ ဒီတော့ ဒီမျှနဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ကြပါစို့။

မေ့မရတဲ့ ကိုလှရဲ့ဦးဇင်း

ရွှေကိုင်းသား (ဦးသောဘိတ)

အနုရုဒ္ဓါချောင်၊ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး။

(ဒီဆောင်းပါးကို ရွှေကိုင်းသား မကျန်းမာနေခိုက်
 ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုနိုင်ရန် ဒုလ္လဘသင်္ကန်းဆီးထားတဲ့ တူ
 ဦးပဇွင်း ကိုသန်းနီက ရွှေကိုင်းသား စိတ်ကြည်လင်တဲ့
 အခိုက်အတန့်တွေမှာ မေးမြန်းမှတ်သားပြီး ရေးပေးတာ
 ဖြစ်ပါတယ်။)

စာပေရေစီးကြောင်းကို အနည်းဆုံး သုံးမျိုးသုံးစား ခွဲခြားသင့်ရာ
 ပထမအမျိုးအစားမှာ (၁) ကြည်လင်သန့်ရှင်းစွာဖြင့်
 အမြဲစီးဆင်းနိုင်သော အမျိုးအစား၊ (၂) ဒုတိယကား
 ဒိုက်သရိုက်၊ အမှိုက်အညစ်အကြေးတို့ဖြင့် ရောပြွမ်းကာ
 ရေစီးရေသန့် ကောင်းသည့်အမျိုးအစား၊ (၃) တတိယကား
 တောင်ကျချောင်းလို မိုးလေဝသနှင့် ကြုံတွေ့မှစီးသည့်အခါစီး၊
 ခြောက်ခန်းသည့်အခါ ခြောက်ခန်းတတ်သော အမျိုးအစားဟူ၍
 သုံးမျိုးခွဲပါက ဦးလှမှာ ပထမအမျိုးအစားတွင်
 ထည့်သွင်းသင့်သူ ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်နဲ့ကိုလှ

မင်းနွယ်

ကိုလှက ကျွန်တော့်ကို —

“လူပျင်း.....” တဲ့။

လူဆိုသည်မှာ အနိမ့်ပိုင်းမှာ မနေလိုသလို
အနိမ့်ပိုင်းအားဖြင့် ခေါ်ဝေါ်မှုကို မနှစ်သက်တတ်။

မတုံ့ပြန်နိုင်၍သာ ကြိတ်၍နေရပြီး စိတ်ကမူ
အောင့်သက်သက်နှင့် နေတတ်သည်။

သူ့ကျွန်တော့်ကို ခေါ်လေတိုင်း ကျွန်တော် သူ့ကို
ပြုံး၍သာ တုံ့ပြန်လေ့ရှိရာ သူက ထပ်ဆင့်၍
စကားဆိုလာပြန်သည်။

“ခင်ဗျားကို သိပ္ပံမောင်ဝက ဒီလူကို စာများများ
ရေးအောင်လုပ်လို့ မှာခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားကြိုးစားရင် မဟာဆွေလို
ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့”

ကျွန်တော်က သူ့စကားဆုံးလျှင် ချေပစကား
ဆိုလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော်က တောကြိုအုံကြားမှာ ပျော်တယ်၊
မဟာဆွေကြီးလို ရန်ကုန်ဆင်းပြီး ဒုက္ခမျိုးစုံ ရင်ဆိုင်ရင်း စာပေ
ပါရမီ မဖြည့်နိုင်ပါဘူး”

သူ့ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးနေရှာပါသည်။ သူ့အပြုံးက
မကျေနပ်ပြုံး။

သူပြုံးသလို သူကျွန်တော်ကို ဘယ်လိုပြောပြော၊
ဘယ်လိုဆိုဆို ကျွန်တော်ကလည်း ပန်းနှင့်ပေါက်သလို ပြုံးရင်း
ခံနိုင်ပါသည်။

သူ့ဆန္ဒနှင့် သူ့စေတနာကို ကျွန်တော်
နားလည်သဘောပေါက်ပြီးမို့ဟုဆိုလျှင် မှားမည် မထင်ပါ။

၁၉၃၅ခုနှစ် ကျွန်တော် မန္တလေး
ဆရာအတတ်သင်ကျောင်းမှာ ကျောင်းနေစဉ်က
ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းမှာ ကျောင်းသားများ ယှဉ်ပြိုင်ရန်
မှတ်တမ်းပြိုင်ပွဲတစ်ခုကို ရေးသားယှဉ်ပြိုင်ရန် ကြော်ငြာသည်။

“တာဝတိံသွားမှတ်တမ်း”

၎င်းပြိုင်ပွဲကို ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင်ရေးသားမိရာ ပထမရ၍
ဆုငွေ (၁၀)ကျပ် ကြီးပွားရေးတိုက်မှ ပေးပို့လိုက်သည်။
စာရေးသား၍ ရသောငွေဖြစ်ခြင်းကြောင့် အလွန်အမင်း
ဝမ်းသာမိသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော် “မင်းနွယ်”ဟူသော
ကလောင်ဖြင့် ရေးသားရာမှ ထိုကလောင်အမည်ကို ဆက်၍
ယူခဲ့မိသည်။

နောက်လတွင် ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲဆက်၍ ကျင်းပပြန်ရာ
ကျွန်တော်ပင် ပထမရပြီး နောက်နောင်ပြိုင်ပွဲများတွင်
ကျွန်တော် မရေးပါနှင့်၊ ရေးလို သီးခြားဝတ္ထုဆောင်းပါး

www.myanmarcupid.net

ကြိုက်ရာကို ရေးသားနိုင်ပါသည်ဟူသော အမှာစာကိုရပြီး ကျွန်တော် မရေးတော့ပါ။

နောင် စစ်ပြီးခေတ် ကိုလှနှင့်ကျွန်တော် တွေ့သည့်အခါ ၎င်းပြိုင်ပွဲများမှာ သိပ္ပံမောင်ဝက ကြီးမှူးပြုလုပ်စေသော ပြိုင်ပွဲ ဖြစ်ပြီး ဆုများကို သိပ္ပံမောင်ဝကပင် ပေးကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော် မန္တလေးမှ ထွက်ခွာခဲ့ပြီး စာမရေးဘဲ နေခဲ့မိသည်။

တနေ့တွင် သိပ္ပံမောင်ဝ၏ အောက်စဖို့သွား မှတ်တမ်းကဲ့သို့ မန်းမြို့သွား မှတ်တမ်းတစောင်ကို ရေးသားသည့်အခါ ကိုလှထံမှ ကျွန်တော့်ကလောင် ပျောက်သွား၍ ရှာပုံတော်ကြီးဖြင့် တအော်အော်ဖြစ်နေကြောင်း စာရပါသည်။

ကိုလှ၏လက်ရေးကို ပထမ မြင်တွေ့ရခြင်းဖြစ်ပြီး လူချင်းကား မတွေ့ဖူးသေး၊ ၁၉၇၇ခုနှစ်တွင် ဘားမားဂျာနယ်က ကြေညာသော အိမ်ထောင်ရေးဆောင်းပါးပြိုင်ပွဲများစသည့် “လင်လိုချင်ပြီ” နှင့် “မယားလိုချင်ပြီ” ဆောင်းပါးပြိုင်ပွဲတွင် နှစ်ကြိမ်စလုံး ကျွန်တော်ရရှိပြီး နောက် ကျွန်တော် ရေနံချောင်းသို့ ဆရာအလုပ်လုပ်ရန် ပြောင်းသွားပါသည်။ ကျွန်တော်နေခဲ့သည့် လယ်ကိုင်းသို့ သူ့ထံမှ စာရောက်လာရာ

www.myanmarcupid.net

စာကို ကျွန်တော့်အဒေါ်က တဆင့်ပို့ပေး၍ ဖတ်ရ၏။
 ကြီးပွားရေးတွင် စာဆက်၍ရေးရန်
 တိုက်တွန်းထားသောစာဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ထိုအချိန်မှစ၍
 ကြီးပွားရေးဝိုင်းတော်သားတဦး ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားပါသည်။

ကျွန်တော်က စာမှန်မှန်မရေးတိုင်း သူ့ထံမှ
 စာရောက်လာသည်။ သူ၏စာကို ဖတ်ရပြီး သုံးလေးရက်
 စာရေးရန် ဆွေးနွေးနေတတ်ပြီး ရေးမိသည့်အခါရှိသလို
 မရေးမိသည့်အခါလည်း ရှိပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ထံမှ
 စာကတော့ တလတကြိမ် မှန်မှန်လောက် ရောက်နေလေရာ
 ကျွန်တော် စာမရေးဘဲ နေလို့ မဖြစ်တော့ပါ။

စာချင်းသာ အဆက်အသွယ်ရှိကြသည်။ လူချင်းက
 မတွေ့ဖူးကြသေး။

သူကလည်း နွေကျောင်းပိတ်ချိန်တွင်
 ကျွန်တော်ရန်ကုန်ဆင်းလာရန်၊ ရန်ကုန်မှာ စာလာရေးရန်
 သူ့စာရေးတိုင်း မှာကြားသည်။ ၁၉၃၈ခု
 နွေကျောင်းပိတ်ချိန်တွင် ကျွန်တော် ရန်ကုန်ဆင်းခဲ့၏။
 အမည်သာသိပြီး လူကိုမသိကြသော မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်။

ကိုလှဆိုတာ အမည်က လှပြီး
 လူကဘယ်နည်းဘယ်ပုံနေမည်ကို ကျွန်တော့်စိတ်မှာ

www.myanmarcupid.net

တတွေးတွေး၊ လူ့လောကတွင် အမည်နှင့်လူက ဓာတ်နာမ်
တူချင်မှတူတတ်သည်။

မောင်ပိန်ဆိုသူက လေးလုံးခြောက်ဖက်
ဝချင်တိုင်းဝပြီးနေတတ်သလို မောင်ဝဆိုသူက ကျုံ့လှီသေးကွေး
ယပ်တောင် ကလေးလို ပြားချပ်ချပ်ဖြစ်နေတတ်၏။

ကိုလှမှာလည်း အမည်နှင့်ရုပ်ရည် တလွဲစီများနေမလား။
ထိုသို့ ဤသို့ တတွေးတွေးနှင့် သူ၏တိုက်သို့ ရောက်ခဲ့ရ၏။
တိုက်ထဲဝင်မိသည်နှင့်တပြိုင်နက် ချိုပြုံးသောမျက်နှာ၊
ညင်သာသောအသံဖြင့် သူက ကျွန်တော့်နာမည်ကို စ၍
ခေါ်လိုက်လျှင် ကျွန်တော်ကလည်း ကိုလှ မဟုတ်လားဟု
တုံ့ပြန်လိုက်၏။ သူ၏ အမည်နှင့်
ရုပ်ရည်လိုက်ညီသောသူတဦးဟု စိတ်က ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူ့တိုက်မှာ ကျွန်တော်စတည်းချ၍ ထိုနွေကာလကို
ကုန်လွန်စေပါသည်။ သူ့ဘဝက လူပျိုတယောက်၊ တိုက်တလုံး၊
အပေါင်းအသင်းတွေ တရုံးရုံးနှင့် နေသောဘဝမို့
ကျွန်တော့်အတွက် ပို၍ ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်ပါသည်။
နံနက်လင်းလျှင် သူ့အနေဖြင့် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ
ပြင်ဆင်ထားသော ဘုရားစင်ရှေ့၌ ဝတ်ပြုနေချိန်တွင်
ကျွန်တော်က အိပ်ယာမှမထသေး။ ထို့နောက် သူသည်
တိုက်အတွင်းဘက်သို့ဝင်ကာ

ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းဖြစ်သည့် အလေးမခြင်း၊ ကြိုးခုန်ခြင်း စသည်တို့ကို ဆက်လက်ပြုလုပ် နေစဉ် ကျွန်တော်က အိပ်ကောင်းတုန်း။ နောက်ဆုံး သူလာ၍နှိုးမှ အိပ်ယာမှထမိတော့သည်။ ထို့နောက် စကော့ဈေးဘက်သို့ သွားကြပြီး မုန့်ဟင်းခါးစားကြသည်။ မုန့်သည်က ကျွန်တော်ပေးသည့် မုန့်ဖိုးကို လက်မခံ၊ သူကလည်း မပေးခဲ့ရ။ ထို့နောက် ဆန်းဦးထွန်းရင်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်သောက်ကြ၏။ လက်ဖက်ရည်ဖိုး မကုန်ခဲ့ကြ။ ကျွန်တော် အံ့ဩမိသဖြင့် “ဘယ့်နှယ်လဲဗျ၊ ဘယ်ကိုမှ ပိုက်ဆံမပေးဘဲ စားရသောက်ရတာ ဘာကြောင့်လဲဗျ”။ သူသည် ရုတ်တရက် အဖြေမပေးဘဲ ပြုံးနေပြီးမှ “ကျွန်တော့်ကို ထမင်းစားတာ မုန့်စားတာအတွက် ဒီဆိုင်တွေက ပိုက်ဆံမယူဘူး၊ ဆံပင်ညှပ်မယ်ဆိုရင်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ဒါတောင်မှ ကျွန်တော်ရတဲ့ လခက ဘယ်တော့မှ မလောက်ဘူး။” သူပြောသည့်အတိုင်း ဟုတ်နိုင်ကြောင်းကို ကျွန်တော် နောက်ရက်များတွင် သိရ၏။ သူ့ထံသို့ လာရောက်ပြီး ငွေရေးကြေးရေး အကူအညီတောင်းကြသူများမှာ နေ့စဉ်လိုလိုပင်။

ဧည့်သည်တွေကလည်း နာရီပိုင်း၊ နေ့ပိုင်း၊ ညပိုင်းဆိုသလို မပြတ်ကြ၊ ကျွန်တော်မှတ်မိသည်မှာ

www.myanmarcupid.net

ထိုအချိန်က ညဉ့်အိပ် ဧည့်သည်အဖြစ်ဖြင့်
 ကျွန်တော်နှင့်ပဲချက်ဦးဘခင်တို့နှစ်ယောက်ရှိပြီး အချို့မှာ
 ညအိပ်ခါနီးအချိန်မှ လာရောက်ကြသည်။ ကိုလှ အိပ်သော
 ကုတင်မှာ နှစ်ယောက်သာအိပ်လောက်၍ ကျန်လူများမှာ
 စက္ကူပုံများပေါ်တွင် အိပ်သူအိပ်၊ တိုက်ရှေ့ သမံတလင်းပေါ်
 တွင် အိပ်သူအိပ်ကြသည်။ မနက်လင်းရင် သွားလိုရာသွား၊
 လာလိုရာလာကြသည်။

နေ့တနေ့တွင် မနက် (၉)နာရီအချိန်လောက်၌
 ကိုလှအပြင်သို့ထွက်ခါနီး “ဒီမှာ ခဏစောင့်လိုက်ဦးဗျာ၊
 မဟာဆွေကြီး လာလိမ့်မယ်။
 ကျွန်တော်မကြာခင်ပြန်လာလိမ့်မယ်လို့ ပြောပါ။
 သူ့စာမူပါလာရင်လည်း မစောင့်နိုင်ရင်
 ပေးထားခဲ့ပါလို့ပြောပါ..” ဟု မှာပြီး ထွက်သွား၏။
 ထိုအချိန်မှာ မဟာဆွေသည် လျှမ်းလျှမ်းတောက်
 စာရေးဆရာကြီးတဦးဖြစ်၏။ တို့မေမေ၊ သူပုန်အိမ်၊ သူပုန်ကြီး၊
 စစ်ထွက်သူ၊ ပျို့တောင်ပြုံး စသော ဝတ္ထုများမှာ တိုင်းပြည်၌
 အနှံ့အပြား ကျော်ကြားနေသောအချိန် ကျွန်တော်သူ့ကို
 အလွန်တွေ့ချင်ပါသည်။ ဘယ်လိုပင် စောင့်ရစေကာမူ
 စောင့်ရန်အဆင်သင့်။

www.myanmarcupid.net

သူမှာခဲ့သည့်အတိုင်း သူထွက်သွား၍ မကြာမြင့်မီ
 မဟာဆွေ ရောက်လာပြီးနောက် ကိုလှ ဘယ်သွားသလဲဟူသော
 အမေးကို ကျွန်တော်ကကိုလှမှာခဲ့သည့်အတိုင်း ပြောပြပါသည်။
 သူသည် ခေတ္တစောင့်နေစဉ် ကျွန်တော်နှင့် စကားစပ်မိပြီး
 မင်းနွယ်ဟူသော ကလောင်အမည်ကို သူသိသွား၏။

“စာရေးစားမယ်လို့ စိတ်ကူးသလား”

“စိတ်ကူးတယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊
 ဝါသနာကြောင့် စာရေးမိတာပါ။ တကယ်လို့
 အဆင်ပြေရင်လည်း စာပေနယ်မှာ အမြဲနေဖြစ်ချင်
 နေဖြစ်လိမ့်မယ်”

“သားမရှိ၊ မယားမရှိ လူလွတ်ဆိုရင်တော့ မဆိုးလှဘူး။
 ဒါပေမယ့် အင်မတန် ကြိုးစားရမယ်။ အိုးနဲ့အိမ်နဲ့ဆိုရင်တော့
 မြန်မာပြည်မှာ စာပေနဲ့ အသက်မွေးမှုဟာ အင်မတန်
 ကျပ်တည်းလှပါတယ်။ ကိုယ့်မှာ စာနဲ့လက်နဲ့မပြတ်
 တရစပ်ရေးနေတာ တောင်မှ အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်လေးနဲ့တောင်
 မနေနိုင်သေးဘူး။

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ရင်တုန်၍သွားမိ၏။

ထိုခေတ်ထိုအခါက တိုင်းပြည်တခုလုံး
 ဟိုးဟိုးကျော်နေသည့် စာရေးဆရာ၏ စကားကို ကြားရသဖြင့်
 ကြင်နာသနားမှုနှင့် လေးစားမှုတို့ သူ့အပေါ်မှာ ရောပြွမ်းကာ

ထားလိုက်မိပါသည်။ အတန်ကြာအောင် စကားပြောပြီးနောက်
“ကိုလှလာရင် ဒီစာလေး ပေးလိုက်ပါ။ ညနေကျရင်
လာခဲ့မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ။”

သူသည် စာရွက်လိပ်ကလေးကို ပေးပြီးနောက်
ထွက်ခွာသွားပါသည်။ သူ့စာရွက်ကလေး၏ ခေါင်းစဉ်ကို
ကြည့်လိုက်သည့်အခါ “နေသူရိန်၏ မကြောက်တရား”
ဟူသော စာတန်းကို ဖတ်မိသဖြင့် ထိုအခါက လေးလေးစားစား
ဖတ်နေရသော ဆောင်းပါးရှင် နေသူရိန်မှာ
မဟာဆွေဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော်သိလိုက်ရပါ၏။
စာပေနယ်ပယ်သို့ လွယ်လွယ်နှင့် ကူးကာ
သက်သက်သာသာနှင့် စားရသောက်ရလိမ့်မည်ဟူသော
ကျွန်တော့်အထင်မှာ ထိုအချိန်ကပင် ကင်းစင်လွင့်ပျောက်
စာပေ သမားဘဝကို တစ်မိမိမိမိ ကြောက်၍ နေမိ၏။

ကိုလှပြန်လာသောအခါ သူ့စာမူကလေးကို
ပေးလိုက်ပြီးနောက် သူပြောသောစကားများကို ပြောပြရာ၊
ကိုလှက ပြုံး၍သာ နေပါသည်။

“မဟာဆွေက သူ့ဆီစာမူတောင်းရင် ဘယ်အခါမှ စာမူခ
မပေးဘဲ သူ့စာမူကို မပေးဘူး၊ ဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်တယောက်
တော့ ချွင်းချက်အနေနဲ့ ခွင့်ပေးတယ်”

www.myanmarcupid.net

“လက်စသတ်တော့ နေသူရိန်ဆိုတာ မဟာဆွေလို့ ကျွန်တော် ခုမှ သိတယ်”

“ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ တခြားကလောင်အမည်တွေနဲ့ ရေးတာတွေလည်း ရှိသေးတယ်။ နေသူရိန်ဘယ်သူဆိုတာ စာဖတ်သူ တွေ ခဏခဏ စုံစမ်းကြတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ စာပေစောင့်စည်းမှုရှိရာမှာကြောင့် မပြောဘူး၊ ခုဟာကတော့ ခင်ဗျားဖာသာ သိသွားတာမို့ ကျွန်တော်တာဝန်ကင်းပါတယ်”

“သူပြောသလိုပါပဲ မြန်မာပြည်မှာ စာပေနယ် အင်မတန် ကျဉ်းတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒီမဂ္ဂဇင်းကလေးကိုပဲ ကျွန်တော်ရတဲ့ လခထဲက အမြဲလိုလို ဖြည့်စွက်လုပ်ကိုင်နေရတာမို့ အသက်ရှင်နေတာပါ။ ကဲ-ဒါနဲ့ စကားမစပ် ရှေ့လမှာ ၁၃၀၀ပြည့် အထမ်းအမှတ်နဲ့ မဂ္ဂဇင်းထုတ်မလို့၊ ခင်ဗျားလည်း ဒီရောက်နေတုန်း ဆောင်းပါးလုပ်ခဲ့ဦး၊ နေ့လယ်ပိုင်းမှာ ဒီဆောင်းပါးပြီးမှ အပြင်ထွက်ဗျာ”

ထိုနေ့ ကျွန်တော်မရေးဖြစ်ပါ။ နောက်နေ့နံနက်တွင် နှစ်ယောက်သားဝေန၏အိမ်သို့ သွားကြရာ ကျွန်တော်တို့ ရောက်သည့်အချိန်အထိ ဝေန မနိုးသေး။

သူ့အိမ်ရှေ့ခန်းမှ မီးဖိုချောင်အထိ အိပ်နေကြသူတွေကား အတုံးအရုံး။ ငါးသေတ္တာမှ ငါးတွေလိုလိုပင် ထင်မြင်စရာ။

www.myanmarcupid.net

ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ဇေယျာလိင်ပါလာသည်။
 ကျွန်တော်အနေနှင့် မျက်နှာစိမ်းနေ၍ စကားများများ
 မပြောမိစေကာမူ ဇေယျာ ခပ်သောသောစကားလုံးတွေသုံးရာက
 “ခင်ဗျားတာဝတိံသာသွားမှတ်တမ်းက မာတလိနဲ့ ဖိုးမာဃကို
 ကျွန်တော်ဆက်သုံး တော့မယ်”

ကျွန်တော် သူ့ကို ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။
 ကျွန်တော်တို့သုံးဦး ဆူးလေဘုရာပေါ်သို့ တက်ရာမှ
 ဗေဒင်ဆရာတဦးထံ ရောက်ကြသည်။ ဆိုင်းဘုတ်က
 “ဗေဒကဝိန် ဆရာရှိန်”

ကြီးပွားရေးတွင် ဆရာရှိန်၏ ဗေဒင်ဆောင်းပါးများကို
 တွေ့ရပါသည်။

“ကဲ — ဆရာ ကျွန်တော့်ကိစ္စကလေးကို ကူစမ်းပါဦး”
 ဆရာဇေယျာ စကားစချိန်မှာ ဆရာရှိန်က
 “ဒီတပတ်လည်း ကျွန်တော် သွားပြန်ပါပြီဗျာ”ဟု လေရှည်ဆွဲ၍
 ညည်းညူလိုက် သည်။ သူ့မြင်းပွဲရုံသည်ကို ရှင်း၍ ပြောနေရာ
 ဗေဒင်ဆရာမြင်းပွဲရုံသည်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ကြိတ်ကာ
 ပြုံးလိုက်မိသည်။

လာကြရသည့်ကိစ္စမှာ ဇေယျာ၏ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ။
 သူနှင့်အိမ်ထောင်ပြုမည့် မိန်းကလေး၏ ဇာတာ သူ့ဇာတာနှင့်
 နေ့သင့် နံသင့် နက္ခတ်သင့်ဖြစ်အောင် ဇာတာအသစ်

www.myanmarcupid.net

တစောင်ဖွဲ့ပေးရန် ဆရာရှိန်အား တာဝန်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။
ဆရာရှိန်က တာဝန်ယူလိုက်ပြီးနောက် ဇာတာဖွဲ့ခ အလကား၊
သို့သော် ထန်းရွက်ဖိုးတော့ ပေးခဲ့ပါဟု ပြောသည်။

“ကဲပါ ဆရာ စိုက်သာလုပ်ထားပါ။ ထန်းရွက်ဖိုးမက
ဆရာနာမည်ကျော်ကြားထင်ပေါ်လာအောင် ကျွန်တော်ကစပြီး
ဆရာ ကို အမည်သစ် ဘွဲ့သစ်နဲ့ ဆက်ဆံရေးသားပါမယ်”

“ဘယ်လိုဘွဲ့သစ်လဲဗျ”

“ဗေဒကလိန်ဆရာရှိန်”

ဆရာရှိန်ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ကျန်ခဲ့၏။

ထိုအချိန်က ကိုလှ၏ဘဝသည် ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့
ခေတ္တခဏ လာရောက်ပြီး နေထိုင်ရသော လူလွတ်လူလပ်ဖို့
ပျော်စရာ ရွှင်စရာကောင်းသလိုလို။ သို့သော်
သူ့ထမ်းဆောင်နေရသော ဘဝကား မသက်သာသည်ကိုတော့
ကျွန်တော်သတိပြုမိသည်။ အတိတ်ဟူသည်မှာ ပစ္စုပ္ပန်၏
မှတ်ကျောက်ဟု ထင်မှတ်လျှင် မမှား။ ထိုအချိန်က
အဖြစ်အပျက် အခြေအနေများနှင့် ယခုအချိန်ကို
ကျွန်တော်မှတ်ကျောက်တင်၍ ကြည့်ကာ သတိရရင်း ဤစာကို
ရေးမိသည်။

မြန်မာများအနေဖြင့် အလွန်ကျပ်တည်း
ကျဉ်းမြောင်းစွာနှင့် ဘဝကို ရုန်းကန်နေကြသော အချိန်ကာလ

www.myanmarcupid.net

ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန် ကိုကြည့်လျှင် မြန်မာ့စားကျက်
မရှိသလောက်။ ခေါက်ဆွဲဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကအစ
ကွမ်းယာဆိုင် ရှာလဘတ်ရည်ရောင်း သည်အထိ မြန်မာမရှိ။
လုပ်လျှင်ပြုတ်မည်မှာ မလွဲ၊ ဘယ်သူမှ အရဲမစွန့်ဝံ့။

ရုံးများ ကုမ္ပဏီကြီးများတွင် မြန်မာများ လုပ်ကြရသည်။
ဝိဇ္ဇာဘွဲ့၊ ဥပဒေဘွဲ့တွေ ရနေစေကာမူ
အထက်တန်းစာရေးရာထူး ကို လူး၍ ရှာရသည်။
လုပ်မည့်သူကများပြီး နေရာက မရှိ။ ရုံးများ
အလုပ်တိုက်များအတွင် No Vacancy အလုပ်မရှိဟူသော
ဆိုင်းဘုတ်များကား သွားလေရာတွင် မလွတ်။
စာပေလုပ်ငန်းကလည်း အလွန်အားနည်းလှပေ၏။ မဂ္ဂဇင်း
ဂျာနယ် အသွယ်သွယ်တို့မှာ မကြာခဏ ထုတ်လိုက် မြုပ်လိုက်
ပြုတ်လိုက် ဖြစ်နေလေရာ၊ ကိုလှအနေနှင့် သူ့မဂ္ဂဇင်းကို
တည်တဲ့ ရှင်သန်နေအောင် ရသမျှလခကို သူမသုံးဘဲ၊
ဘယ်လိုမှ အသုံးအဖြုန်း အပျော်အပါး မရှိဘဲ မဖြစ်မနေ
ကြိုးပမ်းနေခြင်းကို ကျွန်တော် သူနှင့် အားလပ်ချိန်များမှာ
စကားပြောရင်း နားလည်ခဲ့ပါသည်။

သူ့မဂ္ဂဇင်းသည် သူရန်ကုန်တွင်ရှိနေစဉ်သာမက
မန္တလေးသို့ မအမာနှင့် အကြောင်းပါ၍ ပြောင်းသွားသည်အထိ

www.myanmarcupid.net

ခန်းဝင် ပစ္စည်းတခုအနေနှင့် ပါသွားပြီး စစ်ကြီးဖြစ်သည်အထိ ဆက်လက်ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ပြန်ရက်နီးလေလေ (၁၃၀၀)ပြည့် ဆောင်းပါးကို ကိုလှက နားပူလေလေ။ ကျွန်တော်ကား တနေ့လုံးလည်သည်၊ ပတ်သည်၊ စားသည်၊ သောက်သည်။ ညအချိန်ကိုလှနှင့်တွေ့၍ ဆောင်းပါးကို မေးသည့်အခါ ရေးတာပေါ့ဗျာနှင့်ပင် ရက်ကုန်ခဲ့ပြီး ပြန်ခါနီး တရက်အလိုကျမှ ဆောင်းပါးကို ရေးပေးမိသည်။

“ခင်ဗျားဆောင်းပါးကို ခေါင်းကြီးအနေနဲ့ သုံးလိုက်တယ်” ဟူသော အကြောင်းကြားစာကို ကျွန်တော် ရေနံချောင်းရောက်ချိန်မှာ သူရေး၍ ပို့လိုက်သည်။

x x x

စစ်တွင်းကာလမှာ ကိုလှနှင့် ကျွန်တော် အဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့ကြရာမှ စစ်ပြီးချိန် ကျွန်တော်မန္တလေးတိုက်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကြီးပွားရေးကိုလှမှ လူထုကိုလှသို့ သူ၏စာပေနေရာ ပြောင်းရွှေ့ပြီး လူထုဂျာနယ်ကို မဖြစ်ဖြစ်သလို စက္ကူ ရောင်စုံနှင့် ထုတ်ဝေနေချိန် ဖြစ်သည်။ သူ့ဂျာနယ်တွင်

www.myanmarcupid.net

ဆောင်းပါးကလေးများ ရေးပါဦးဆိုသဖြင့် “စပါးနှင့် ပတ္တမြား”
“မှန်လျှင် လက်ဖြတ်လော့” စသော ဆောင်းပါးများကို
ရေးမိသည်။

“ခင်ဗျား တောမှာ မနေနဲ့တော့၊ မြို့ကိုပြောင်းတော့” ဟု
အကြံပေးရှာသည်။ သူပြောသလို ၁၉၄၉-၅၀ခုနှစ် လောက်တွင်
ကျွန်တော် အိမ်သားများကို တောမှာထားခဲ့ပြီး ရန်ကုန်တွင်
ပုံနှိပ်စက်နှစ်လုံးနှင့် ဘဝခရီးတကွက်ချ၍ ကြည့်မိရာ ဘယ်လိုမှ
နေလို့မရ။ နောက်ဆုံး ပုံနှိပ်စက်တလုံးရောင်းပြီး မင်းဘူးသို့
တလုံးပြောင်းကာ နေကြည့်သည်။ မင်းဘူးမှလည်း မပျော်
ပိုက်မိဘဲ စက်ကို တပည့်တယောက်အား အပ်ကာ
ကျွန်တော်နေသည့်တောသို့ပင် ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။ ကိုလှ
ကျွန်တော့်ဘဝကို မကျေနပ်ရှာပါ။

သူက ကျွန်တော့်ကို သူ့လိုမဟုတ်စေကာမူ
တဝက်တစိတ်လောက် အလုပ်လုပ်စေချင်သည်။ ကျွန်တော်က
မန္တလေးရောက်တိုင်း သူ့အလုပ်လုပ်နေပုံကို မြင်တွေ့ပြီး
လန့်ဖျားမဖျားရုံတမယ် ဖြစ်နေသည်။ သူက မြို့မှာ
မနေကောင်းလားဟုပြောသည့်အခါ “ကျွန်တော်က
ကြီးပွားရေးခေတ်က လူငယ်များကြီးပွားရေး
လှုံ့ဆော်ကြွေးကြော်သံက ကျေးလက်ပြုပြင်ရေးမို့” ဟု
ကျွန်တော်က ကိုယ့်ညွှန်ကွက်ကို ကာကွယ်ပြောမိသည်။

www.myanmarcupid.net

ခင်ဗျားဟာက သင်တုန်းဓားနဲ့ ထင်းခွဲသလိုဟု
 သူစကားခပ်တိုတို ပြောလိုက်သည့်အခါ ကျွန်တော်က
 ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်သိမို့ “ခင်ဗျားကသာ ကျွန်တော့်ကို
 သင်တုန်းဓား ထင်နေတော့၊ ကျွန်တော်ကတော့
 ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဓားမတုံးတုံးတချောင်းအနေနဲ့
 တောမှာပဲ ထင်းခွဲနေတာပဲဗျာ”။ သူက ကျွန်တော့် စကားကို
 ဘာမှမဖြေဘဲ ပြုံးနေကျအတိုင်း ကြည်လင်စွာ ပြုံး၍
 နေပါသည်။

သူထောင်မှလွတ်ပြီးနောက် ကျွန်တော်သူ့ထံ
 ရောက်သွားသည်။ “ကျွန်တော်တော့ ထောင်ထဲရောက်သွားတာ
 ပသီပုံပြင်လို စာရေးဖို့ဟာတွေ တထမ်းကြီး ရလာခဲ့တယ်”

သူက အားပါးတရပြောနေသဖြင့် ကျွန်တော်က —
 “ဟာဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် နာတောင်
 မနာလိုချင်စိတ် ပေါက်လာတယ်”ဟု ခပ်နောက်နောက်
 ပြောလိုက်မိခြင်းကို သူက ယခုလို ချေပလိုက်သည်။

“မနာလိုဖြစ်မနေနဲ့၊ ခင်ဗျားလည်း ကျွန်တော်လို ရချင်ရင်
 ခြောက်လလောက် သွားနေကြည့်ပေါ့”

သူ့စကားကို ကျွန်တော် မချေလိုသည်သာမက
 သူ့စာတွေကို မနာလိုစကား မပြောဖြစ်တော့ပါ။

သူသည် မျိုးသစ်ကို ရှာတတ်ပြီး ပျိုးသစ်ကို ကြဲရဲသော
 စာပေသမားတစ်ဦးဆိုသည်ကိုတော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်
 နေပါ၏။ နှစ်တနှစ်တွင် သူတို့မိသားစု ကျွန်တော်ရှိရာဒေသ
 လယ်ကိုင်းကို ရောက်လာကြသည်။ အမေစု၊ ကိုလှ၊ မအမာ၊
 သန်းရင်မာ စသော မိသားစု။ သူတို့
 ရွှေစက်တော်ဘုရားဖူးလာကြရာမှ လယ်ကိုင်းရှိ
 ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ဝင်လာကြသည်။ သူတို့ လာမည်ကို
 ကြိုသိ၍ ထိုနေ့စာ ကျွန်တော်ချက်ပြုတ်ထားရာ မအမာက
 ဆည်တော်တွင် တခုခုစားခဲ့၍ မစားနိုင်ရှာစေကာမူ၊ ကိုလှက
 အားပါးတရ စားပါသည်။ ယင်းနောက် ကျောင်းတော်ရာ
 ဘုရားသို့ ကျွန်တော်လိုက်ပို့စဉ် ကားနောက်ဘက်မှာ သူနှင့်
 ကျွန်တော် စကားတပြောပြောနှင့် လိုက်ပါခဲ့၏။

ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဤဒေသကလေး၏ ကလေးများ
 ပညာရေးအတွက် အလယ်တန်းပညာပြီးဆုံး၍
 အထက်တန်းပညာ ဆက်မသင်နိုင်သူများကို ညနေကျောင်း
 ပြသပေး၍ ဘယ်၍ဘယ်မျှ အောင်မြင်ထမြောက်ပုံ၊ ကျေးရွာ
 ရေကောင်းရေသန့် ရရှိမှု အတွက် မြို့များ ရေပေးသကဲ့သို့
 အဝီစိတွင်းမှရေကို ကျေးရွာရပ်ကွက်များသို့ ရေရရှိရေးအတွက်
 စီမံရာ၊ ဘယ်အထိထမြောက် အောင်မြင်နေပုံများကို
 သူ့အားပြောပြသမျှ၊ ဘာမှအဖြေမပေးဘဲ ငြိမ်သက်စွာ

နားထောင်ရင်း လိုက်ပါလာရာမှ သူ့စကားတစ်ခုကို ဖြတ်၍
ပြောလိုက်သည်။

“အင် ... ဟိုတုန်းက ခင်ဗျားတောမှာနေတာ
သဘောမကျမိဘူး၊ ခုတော့ ခင်ဗျားတောမှာနေတဲ့အတွက်
ကျွန်တော် အတော် ဟန်ကျသွားတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်အားတက်မိရာမှ
“ဘာဟန်ကျတာလဲ ကိုလှ” ဟူသောအမေးအတွက်
သူ၏ဖြေကြားချက်ကို ကြားရသည့်အခါ သူ့ဖြေပုံက “တောမှာ
ထမင်းဆိုင်မရှိဘူးဗျ” တဲ့။ ကျွန်တော် ရှေ့သို့
စကားဆက်မပြောဝံ့တော့ပါ။

သူ့ထံရောက်တိုင်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ
ကြည်သာရွှင်ပျစွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ရောက်လေတိုင်း
ကြိုဆိုဧည့်ခံသလို နာသာ ခံခက်စကားကလေးများနှင့်လည်း
နှက်ခြင်း၊ လှုံ့ဆော်ခြင်းအမှုကို အမြဲတစေ ပြုလေ့ရှိပါသည်။

ကျွန်တော် မန္တလေးရောက်သည့်အခါ တရက်နှစ်ရက်
စသည်ဖြင့် နေလေ့ရှိပြီး ပြန်မည်ဆိုတိုင်း တရက်နှစ်ရက်
ထပ်နေရန် ပြောစေကာမူ၊ ကျွန်တော်နေ၍ မရတော့ပါ။
သူတို့နှစ်ဦးမှာ အလုပ်နှင့်လက် ဇယ်စက်သလို
လုပ်ကိုင်နေကြပြီး ကျွန်တော်နှင့် ကြားဖြတ်ကြားဖြတ်

www.myanmarcupid.net

အလုပ်ကို နားရပ်ကာ စကားပြောကြရရှာသည်ကို တွေ့ကြုံနေရခြင်းကြောင့်ပင်။

ကိုလှ၊ မအမာတို့နှင့် ပတ်သက်၍ ရှေးက ကျွန်တော့်ကို ဝေဖန်စကားသံကလေး တခု ကြားခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော် မန္တလေး သို့ မကွေးမှ ညကားစီးပြီး မန္တလေးသို့ မနက်စောစောကြီးရောက်သည့်အခါ သူတို့ကသို့ တိုက်ရိုက်မသွားဘဲ မနက် (၇)နာရီ ကျော်ကျော်လောက်မှ သွားသည်။ ဧည့်ခန်းဝရှိ လူတဦးက ကိစ္စကိုမေးသည်။ ဘယ်ကဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို စစ်ဆေးသည်။ ပြီးမှ အထဲဝင်သွားပြီး ပြန်ထွက်လာကာ ဝင်ပါဟု ဖိတ်ခေါ်ရာ သူတို့ပြောသော ကိုလှတို့နှင့်တွေ့ရန် မလွယ်ဟူသည့် ဝေဖန်ချက်ကို လက်ခံမိသည်။ နောက် သူတို့ထံတွင် အိပ်မှာသာ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်အထိ မနေမနား အလုပ်လုပ်ကြခြင်းကို မြင်တွေ့ရပြီး သူတို့၏ဘဝကို စာနာကာ နားလည်မိပါသည်။

သူတို့မှာ လေးလံသော စာပေတာဝန်ကို တကုန်းကုန်း နိစ္စရူဝတာဝန်ထမ်းနေကြရသူများဖြစ်ရာ အဘယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ အချိန်ပိုလေဝန်ထမ်းများနှင့် တွေ့ဆုံပြီး အချိန်ဖြုန်းနေနိုင်ပါမည်နည်း။

ကျွန်တော် သူ့ထံရောက်လေတိုင်း စာမရေး၍
 လူပျင်းဟူသော ဘွဲ့ထူးဖြင့် ချီးကျူးကာ ပြုံးတုံ့ပြုံးလှယ်
 သူ့မျက်နှာပေး၏ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် မန္တလေးမှပြန်လေတိုင်း
 အနည်းနှင့်အများ စာပေများကို ရေးသားမိသည်။ သူသည်
 ကျွန်တော့်ကို နှိမ်လိုစိတ် အနိုင်ကျင့်ပြောဆိုလိုစိတ်ကြောင့်
 မဟုတ်ဘဲ သူနှင့်တွဲကာ စာပေတာဝန်ကျေပွန်စေလိုစိတ်ဖြင့်
 ယခုလို ခေါ်ဝေါ်ခြင်းဟု နားလည် သဘောပေါက်မိသည်။
 ပြန်ကာနီး သူနှုတ်ဆက်တိုင်း “စာရေးဗျာ” ဟူသည့်
 သူ့အမှာနှင့် သူ့မျက်နှာပေးကို ကျွန်တော် မကြာခဏ သတိရ
 စွဲမြဲနေမိပါသည်။ သူသည် အင်္ဂလိပ်စိုးမိုးသည့်ခေတ်က
 “ကြီးပွားရေး” တည်းဟူသော စာပေခေတ်တခေတ်ကို ထူထောင်
 ခဲ့သလို စစ်ပြီးခေတ်တွင် “လူထု” စာပေခေတ်တခေတ်ကို
 ထမြောက်အောင်မြင်စွာ ထူထောင်နိုင်ခဲ့သူ
 တယောက်ဖြစ်သည်။

စာပေလုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ကြရာ၌ မြန်မာပြည်တွင်
 မြို့တော်ရန်ကုန်ကလွဲလျှင် စာပေထုတ်လုပ်မှုလုပ်ငန်းကို
 ဘယ်လိုမှ လုပ်၍ကိုင်၍ မဖြစ်ပါ။ သူတဦးသာ မန္တလေးမှနေ၍
 စာပေလုပ်ငန်းကို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ထမြောက်အောင်
 လုပ်နိုင်သည်သာမက အခြားသော
 စာပေပျိုးပင်အများအပြားကိုလည်း မြေတောင်မြှောက်မှုကို

www.myanmarcupid.net

ကူညီမှုများကို ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ သူ့အနေနှင့်မူ စာပေ
ရေစီးကြောင်းကြီးတခုအဖြစ်နှင့် တသွင်သွင်
စီးဆင်းနိုင်ခဲ့သည်။

စာပေရေစီးကြောင်းကို အနည်းဆုံး သုံးမျိုးသုံးစား
ခွဲခြားသင့်ရာ ပထမအမျိုးအစားမှာ (၁)

ကြည်လင်သန့်ရှင်းစွာဖြင့် အမြဲစီးဆင်းနိုင်သော အမျိုးအစား၊

(၂) ဒုတိယကား ဒိုက်သရိုက်၊ အမှိုက်အညစ်အကြေးတို့ဖြင့်
ရောပြွမ်းကာ ရေစီးရသန့် ကောင်းသည့်အမျိုးအစား၊ (၃)

တတိယကား တောင်ကျချောင်းလို မိုးလေဝသနှင့်

ကြုံတွေ့မှစီးသည့်အခါစီး၊ ခြောက်ခန်းသည့်အခါ

ခြောက်ခန်းတတ်သော အမျိုးအစားဟူ၍ သုံးမျိုးခွဲပါက

ဦးလှမှာ ပထမအမျိုးအစားတွင် ထည့်သွင်းသင့်သူ

ဖြစ်ပေသည်။

သူ့တွင် ကျွန်တော်သတိပြုမိသည့်အချက်တခုမှာ

ပြုံးတတ်သူတဦးဟု ထင်မြင်မိသည်။ အပြုံးမှာ သဘာဝက

ဖီကေပါလာသောအပြုံးနှင့် ကြုံကြိုက်မှ

သူတဖက်သားနှစ်လိုအောင် ပြုံးတတ်သောအပြုံးဟူ၍

နှစ်မျိုးရှိရာ ပြုပြင်ဖန်တီးပြီး ပြုံးရသောအပြုံးမှာ

သဘာဝအပြုံးနှင့် ဘယ်နည်းနဲ့မှမတူ။ ပြုံးတတ်သူတိုင်းကို

www.myanmarcupid.net

လူတိုင်းလိုလိုကပင် နှစ်လိုစိတ်ဖြင့် လက်ခံတတ်စေကာမူ ဖန်တီး၍ ပြုံးသူအဖို့ကား ထိုသို့သော ဆုလာဒ်ကို မရနိုင်ပါ။

ကျွန်တော် တကြိမ်က “ပြုံးလိုက်စမ်းချင်ဦး” ဟူသော ဆောင်းပါးတစောင်ကို ရေးခဲ့မိပါ၏။ ကိုလှ၏ အပြုံးကို မန္တလေးမှ အပြန်တွင် သတိရနေ၍ ရေးမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့လို အပြုံးရှင်ဖြစ်ရန် ကျွန်တော်ကြိုးစားကြည့်သည့်အခါ ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ဆရာကြီးနယ်ပယ်မှာ ကျင်လည်ခဲ့ရသူဖြစ်၍ သူ့လို ကြည်ကြည်လင်လင် နှစ်လိုဖွယ်အပြုံးမျိုးကို မရသည်သာမက နောက်ဆုံးတွင် အိမ်ရှင်မက “ခုတလော ကိုယ့်မျက်နှာက စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာတုန်း ...”ဟူသော အမေးကို ကြားရပြီးနောက် အပြုံးဇာတ်ကို နိဂုံးသတ်လိုက်ရပါတော့၏။

၁၉၈၂ခု ဩဂုတ်လ (၇)ရက်နေ့တွင် ကိုလှ ကွယ်လွန်ရှာပြီ။

သူ့အသက်သည် ကျွန်တော်၏အသက်ထက် (၅) လ ငယ်သည်။ သူ ကွယ်လွန်ပြီ ကြားလျှင်ကြားချင်း ရှေးကလိုသာဆို လျှင် ကျွန်တော် မန္တလေးသို့ ချက်ချင်း ရောက်သွားမည်မှာ အမှန်။ ဇရာ၏ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြောင့် လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

www.myanmarcupid.net

သူ့အကြောင်းကို ကိုယ့်အထင်အမြင်ပုံသဏ္ဍာန်ကို ဖော်ထုတ်၍ စာတပုဒ်ကို အားပါးတရ ရေးချလိုက်ချင်သည်။ ရေးပြီးလျှင်ကော ဘယ်စာစောင်၊ ဘယ်မဂ္ဂဇင်းက ယခုလို ရှည်လျားတဲ့ဆောင်းပါးမျိုး ထည့်ပါမည်နည်း။ အရေးသာ အဖတ်တင်မည်ဟု တွေးကာ လက်ရွံ့နေမိသည်။ မအမာထံမှ လူထုချစ်သမျှ လူထုဦးလှ စာတအုပ်ကို လုပ်မည်ဖြစ်၍ ကျွန်တော့်ထံမှ ဆောင်းပါး တောင်းသည့်အခါ ရေးပါမည်ဟု စာပြန်ပြီးနောက် ကျွန်တော့်ဘဝမှာ လောကဓံ၏ အမွေအနှောက် ခံနေရ၍ မရေးဖြစ်ဘဲ ဖြစ်နေခဲ့ သည်။

ကျွန်တော်၏ မိသားစုကို နေရာတကာ အုပ်စီးပြီး ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်နေခဲ့သည့် ကျွန်တော်၏အစ်မကြီး ကွယ်လွန်ခဲ့၍ သောကမီး တောက်နေခဲ့ရသည်။ ဤတွင် သွေးတိုးရောဂါဝင်လာပြီး (၁၈၀)နှင့် (၂၀၀)အကြား လွန်းပြန်သွားနေသည်။ မျက်စိက ဘယ်လိုမှ တမျက်နှာပြည့်အောင် ရေး၍မရဘဲဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်၏ မကျေပွန်သော တာဝန်ကို စိတ်မှာ တသသနှင့်ဖြစ်ကာ နေရာ (၂၅-၉-၈၄) နေ့တွင် မအမာထံမှ လူထုချစ်သမျှ စာအုပ်ကို ပေးပို့လိုက်သဖြင့် ရရှိသည်။

ကျွန်တော် အတွင်းမှစာများကို မဖတ်မီ မျက်နှာဖုံးကို သေချာစွာ ကြည့်မိသည်။ ရေးသားသူများ၏ စာတွေကို

မျက်စိကို ချွေချွေတာတာနှင့် တတ်နိုင်သမျှ
 ဖတ်ကြည့်မိသည့်အခါ သူတို့၏စာများသည် ကိုလှ၏
 သွင်ပြင်စိတ်နေသဘောထား သူ၏ ကြိုးပမ်းချက်များကို
 ရေးသားကြရာ၌ မတိုင်ပင်ဘဲ
 တူညီသောအဖြေထွက်နေသည်ကို တွေ့ရပြီး ကျွန်တော်
 ထိုအခါက ရေးသား မိလျှင်လည်း သူတို့နှင့် အလားတူ
 အဖြေမျိုး ရေးချမိမည်မှာ မလွဲ။

သူတို့၏ အဖြေများသည် အဖြေမှန်ဟု ဆိုရပေမည်။

ကျွန်တော်သည် စာအုပ်ကို ကုလားထိုင်ဘေးမှာ ထားပြီး
 မကြာခဏ ပြန်လည်၍ ဖတ်မိသည်။ စာမဖတ်မီ အဖုံးကို
 စူးစိုက်၍ ကြည့်မိ၏။

ကြည့်မိသည့်အခါတိုင်းလိုလို ကိုလှ၏ ပြုံးတုံ့ပြုံးလှယ်
 အမူအရာဖြင့် သူကျွန်တော့်ကို ခေါ်နေကျအတိုင်း မပွင့်တပွင့်
 ခေါ်ဝေါ်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ခင်ဗျား လူပျင်း” တဲ့။

ကျွန်တော် စာအုပ်မျက်နှာဖုံးကို ရဲရဲ မကြည့်ဝံ့၊
 မကြည့်ဘဲလည်း မနေနိုင်။ မအမာထံမှ စာထပ်၍
 ရောက်လာပြန်သည်။

“လူထုချစ်သမျှ ” စာအုပ်ကို နောက်တအုပ် ထုတ်မည့်အကြောင်း၊ ရေးနိုင်သမျှ ရေးစေလိုကြောင်းဟူသည့်စာ။

ကျွန်တော်နေ၍ မရပြီ။ မျက်စိကုဆရာက စာကြည့်ခြင်း၊ ရေးခြင်းအမှုကို မပြုပါနှင့်ဟု တားမြစ်ထားသည့်ကြားက တနေ့လျှင် စာတမျက်နှာခန့်ကို မှန်းဆ၍ ရေးကာ ဤစာကို ပေးပို့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုလှ ကွယ်လွန်သည်မှ (၃)နှစ်ခန့် ကြာသွားပြီး သူ ကျွန်တော့်ထက် ငါးလ ငယ်သည်။

ကျွန်တော်လို လူပျင်းတဦးအဖို့ (၃)နှစ်အတွင်း ဟုတ်ဟုတ်ငြားငြား စာတပုဒ် စာတအုပ် မလုပ်နိုင်ပါ။

အကယ်၍ သူ့ကိုယ်စား ကျွန်တော်လူ့ပြည်မှ ထွက်ခွာသွားပြီး သူသာ လူ့ပြည်မှာ နေခဲ့ရလျှင် အကျိုးပြုစာကောင်း ပေသန့်တွေ အများအပြား ထွက်ပေါ်နေမည်မှာ မလွဲဟု စိတ်တွင် အောက်မေ့မိသည်။ သို့သော် သတ္တဝါဟူသည်မှာ ဘယ်လိုဘဝမျိုး ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုပင်နေရနေရ ဘဝအတွယ်အတာဆိုသည်ကတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဖြတ်ရန်မလွယ်။ လေးလံလှသည့် ဧရာဝန်ထုပ် ကြီးထမ်းပြီး သေလမ်းသို့ လျှောက်နေရာမှ သေမင်းကို

မကြာခဏ တောင့်တမိစေကာမူ တကယ်တန်းကျတော့
ရင်ဆိုင်ရန် အရေးက ဝန်လေးဘိခြင်း။

ပုံပြင်တခု ရှိသည်။

အလွန်ဆင်းရဲနွမ်းပါး၍ ထင်းခွေကာ စားနေရသော
အဘိုးအိုတယောက်သည် ထင်းများကို မနိုင်တနိုင်နှင့် သယ်ပိုး
ထမ်းရွက်လာရာမှ ထင်းစည်းကိုချကာ ဤသို့
မြည်တမ်းလိုက်မိသည်။

“ဒီလောက်အိုမင်းဆင်းရဲလှတဲ့ အဘိုးအိုကို သေမင်းရယ်၊
ခေါ်လှည့်ပါ”

သူ၏ မြည်တမ်းသံအဆုံး၌ သေမင်းသည် သူ၏ရှေ့မှာ
ပေါ်ပေါက်လာသည်။

“အို ... အဘိုးအို၊ သင် ဘယ်လိုမြည်တမ်းလိုက်သနည်း၊
ကျွန်ုပ်ကား သေမင်းဖြစ်၍ သင်သေလိုက ကူညီရန်အသင့်”

သေမင်းကို ရင်ဆိုင်တွေ့ရသည့်အခါ အဘိုးအိုမှာ
ကြီးစွာသော တုန်လှုပ်မှု ဖြစ်ပေါ်သွားပြီး ဤသို့
အဖြေပေးလိုက် မိသည်။

အရှင်သေမင်း ... ကျွန်ုပ်မြေပေါ်မှာ ချထားသည့်
ထင်းစည်းကိုသာ ကျွန်ုပ်ပခုံးထက်ရောက်အောင်
တင်ပေးခြင်းဖြင့်သာ ကူညီပါလော့”

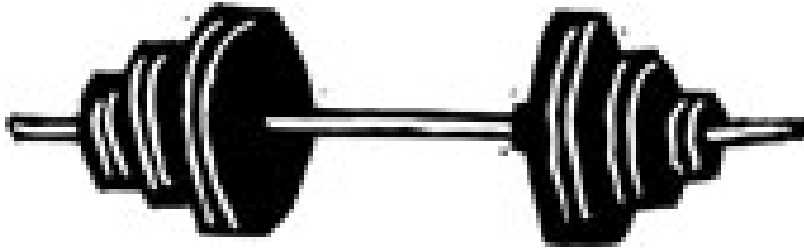

ကျွန်တော့်ဘဝနှင့် ကိုလှဘဝကို နှိုင်းဆကာ
 ကျွန်တော်က သူ့ထက်လည်း အသက်ကြီးသဖြင့် ကျွန်တော်
 သေထိုက်သည် ဟူသော အတွေးအထင်ဖြင့်သာ
 ရေးသားမိခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော့်အတွေးကို
 အကောင်အထည်ဖော်ရန်အတွက် သေမင်းက ကျွန်တော့်ကို
 မေးခွန်းထပ်ဆင့်၍ မေးငြားအံ့၊ ကျွန်တော် တကယ်ပင်
 သေဝံ့ပါမည်လော၊ ကျွန်တော် ဘယ်သို့သော အဖြေဖြင့်
 ငြင်းဆန်ရပါအံ့နည်း။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သေတော့သေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
 ပျင်းပါသေးတယ်” ဟူသော အဖြေကို ဖြေမိလေမည်လားမသိ။
 ကိုလှက ကျွန်တော့်ကို “လူပျင်း”တဲ့။

မင်းနွယ်

ကာယ ဗလ အားကစား

ကျေးဇူးရှင်တဦး

ဇော်ဝိတ်

၁၉၃၆ခု ဖေဖော်ဝါရီလ(၂၄)ရက်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့တွင်
 ကျွန်တော်တို့က အိန္ဒိယပြည် ကာလကတ္တားမြို့တွင်
 အလေးမပြိုင်ကြရာ (၈)စတုန်တန်းတွင် ကိုစံသင်း၊ (၉)စတုန်
 တန်းတွင် ကိုထွန်းမြင့်နှင့် ကျွန်တော်က (၁၂)စတုန်တန်းနှင့်
 ဟဲဗီးဝိတ်တန်းတွင် ယှဉ်ပြိုင်ကြရာ (၃)ဦးစလုံး
 အနိုင်ရခဲ့ကြပါသည်။

လူထုဦးလှကို ကျွန်တော်သည် ၁၉၃၄ခုနှစ်လောက်ကပင် သိရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဦးလှသည် ရန်ကုန်မြို့ ၃၇လမ်းတွင် ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းကို စတင်တည်ထောင်စ ဖြစ်ပါသည်။ ဦးလှသည် ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းကို ကိုယ်တိုင် တည်ထောင်သူဖြစ်ပြီး အသက်အားဖြင့် ကျွန်တော့်ထက် တနှစ်ကြီးပါသည်။ ဦးလှမှာ လူငယ်စာရေးဆရာ တဦးအနေဖြင့် အလွန် တက်တက်ကြွကြွ ရှိနေချိန်ဖြစ်သလို၊ ကျွန်တော်လည်း ကာယဗလ အလေးမလိုက်စားစ အချိန်အတွင်းဖြစ်၍ အလွန်တက်ကြွ နေသည့်အချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ထိုအချိန်တွင် အလေးမခြင်း၌ အာရုံစိုက်ချိန်တခု တီထွင် မထားသောအခါ ဖြစ်၍ ဦးလှသည် ကျွန်တော်နှင့် လာရောက် တွေ့ဆုံပြီး ကျွန်တော့်အား အလေးမဘက်တွင် ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ဆောင်ရွက်ရန် တိုက်တွန်းလေသည်။ ပြီး ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းကို အားပေးသောအားဖြင့် သူ့မဂ္ဂဇင်းတွင်လည်း ကာယဗလ အားကစား ကဏ္ဍတခုဖွင့်လှစ်ပြီး ပင်တိုင်ဆောင်းပါး ရေးမည့်အကြောင်း ပြောကြားခဲ့ပါသည်။ ပြောကြားသည့်အတိုင်း မဂ္ဂဇင်း အစောင်တိုင်းမှာ အားကစား ကာယဗလဆောင်းပါးကို အမြဲထည့်သွင်းပေးခဲ့ပါသည်။ ၁၉၃၅ခုနှစ်တွင် အိန္ဒိယပြည်သို့ မြန်မာနိုင်ငံက အလေးမ

www.myanmarcupid.net

သွားရောက် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မည်။ ဤသို့ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ရန်
 စံချိန်တခု သတ်မှတ်၍ ကျွန်တော်က လေ့ကျင့်ရမည်ဟု
 ကာယဗလ ဆရာ ဦးရှိန်က စံချိန်တခုချပေးခဲ့ပါသည်။ စံချိန်မှာ
 ပေါင်၃၂၀ ဖြစ်၍ ကမ္ဘာ့စံချိန်မှာ ထိုစဉ်က ပေါင်(၃၃၀) သာ
 ရှိနေပါသေးသည်။ ပေါင်(၃၂၀) မ နိုင်ရန် ဦးလှကလည်း
 ကျွန်တော့်ကို အားပေးပါသည်။ ဦးလှက ပေါင်(၃၂၀) ရလျှင်
 ငွေဖလားတခုကို ဆုချီးမြှင့် မည်ဟုပြောပါသည်။
 ကျွန်တော်လည်း မနေမနား ကြိုးပမ်းရာ (၆) လအတွင်း ပေါင်
 (၃၂၀) မ, နိုင်သဖြင့် ဆရာရှိန်က ဘုရားပွင့် တော်မူရာ
 ဗုဒ္ဓဂါယာသို့ ဆုအဖြစ် ကျွန်တော့်ကို ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ပါသည်။
 ဦးလှကလည်း သူ့ကတိအတိုင်း ငွေဖလားဆု ချီးမြှင့်ခဲ့
 ပါသည်။

ထို့နောက် ပထမအကြိမ် အိန္ဒိယပြည်လုံးဆိုင်ရာ
 အလေးမပွဲကို ကျွန်တော်ဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်ရာမှာ ၁၂
 စတုန်တန်းနှင့် ဟဲဗီးဝိတ်အတန်းတွင် ကျွန်တော်
 အောင်ပန်းဆွတ်ရူးခဲ့ပါသည်။ အိန္ဒိယပြည်က
 ပြန်လာသောအခါ ဦးလှနှင့်တကွ ကြီးပွားရေး အသင်းနှင့်
 မိတ်ဆွေများက အောင်ပွဲခံလာသော ကျွန်တော့်ကို
 ဝမ်းပန်းတသာ လာရောက်ကြိုဆိုပါသည်။
 သည့်နောက်ပိုင်းတွင် မြန်မာလူငယ်တွေ အားကစားနှင့်

www.myanmarcupid.net

ကာယဗလအလုပ်များ၌ စိတ်ပါဝင်စားလာစေရန် ဝါဒဖြန့်
 ဟောပြောပွဲများ ကျွန်တော်တို့ ပြုလုပ် ကြပါသည်။
 ထိုဟောပြောပွဲများကို ဦးလှက ဦးစီးဦးဆောင် ပြုသည်။
 ကိုယ်တိုင် ဟောပြောသည်။ ကာယဗလ ဦးရှိန်နှင့် အခြား
 လူငယ်များကြီးပွားရေးအသင်းသားများလည်း လိုက်ပါ
 ဟောပြောကြသည်။

ရန်ကုန်မြို့တွင် ခြေလျင်လမ်းလျှောက်အသင်းများ
 ဖွဲ့စည်းပြီး လူထုကျန်းမာရေးအတွက် လုပ်ဆောင်ရာတွင်လည်း
 ဦးလှသည် ဦးစီးဦးဆောင်အဖြစ် ပါဝင်ကူညီခဲ့ပါသည်။
 အပတ်စဉ် လမ်းလျှောက်ပွဲများတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲရုံမက
 အပန်းဖြေ အနားယူသော အချိန်များတွင်လည်း
 ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ကျန်းမာရေးအကြောင်း
 ဟောပြောပါသည်။ ၁၉၃၆ခုနှစ် နောက်တကြိမ် အိန္ဒိယပြည်
 အလေးမပြိုင်ပွဲသို့ ကျွန်တော်သွားရောက်ယှဉ်ပြိုင်ချိန်တွင်
 မြန်မာတပြည်လုံး လူ(၅၀၀၀)ခန့် ပါဝင်ဆင်နွှဲမည့်
 လူထုလမ်းလျှောက် ပွဲကျင်းပရန် အစီအစဉ်ရှိသည်ကို
 ဦးလှအား တာဝန်ပေးခဲ့တော့သည်။ ၁၉၃၆ခု
 ဖေဖော်ဝါရီလ(၂၄)ရက်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့က
 အိန္ဒိယပြည် ကာလကတ္တားမြို့တွင် အလေးမပြိုင်ကြရာ
 (၈)စတုန်တန်းတွင် ကိုစံသင်း၊ (၉)စတုန် တန်းတွင်

www.myanmarcupid.net

ကိုထွန်းမြင့်နှင့် ကျွန်တော်က (၁၂)စတုရန်းနှင့်
 ဟဲဗီးဝိတ်တန်းတွင် ယှဉ်ပြိုင်ကြရာ (၃)ဦးစလုံး
 အနိုင်ရခဲ့ကြပါသည်။ အဲဒီအချိန်မှာပင် ဦးလှခေါင်းဆောင်သော
 ခြေလျင်အဖွဲ့ကလည်း သတင်းစာများတွင်
 လမ်းလျှောက်ပွဲဆင်နွှဲကြရန် ဆော်သြ၍ မြန်မာတပြည်လုံး လူ
 (၅၀၀၀)ခန့် လမ်းလျှောက်ပွဲကြီးကို အောင်မြင်စွာ
 ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဦးလှမှာ စစ်ဖြစ်သည့် အချိန်ထိ
 သူ့မဂ္ဂဇင်းတွင် အားကစားဆောင်းပါးများ ထည့်သွင်းပေး၍၊
 ကျေးရွာနယ်ပယ်မှ အားကစားသတင်းများကို ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ
 ဖော်ထုတ်ဆောင်ရွက်ပေးပါသည်။ စစ်အတွင်း ကျွန်တော်နှင့်
 ခွဲခွာပြီး သူ မန္တလေးရောက်ရှိနေပါသည်။ မန္တလေးတွင်လည်း
 သူတတ်နိုင်သည့်ဘက်က အားကစားကို တတ်နိုင်သ၍
 ဆောင်ရွက်ကြောင်း ကြားသိရပါသည်။

စစ်ပြီးခေတ်ကာလ

စစ်ပြီးခေတ်တွင် ရန်ကုန်မြို့ ယခင် BAAဂရောင်း ယခု
 (အောင်ဆန်းအားကစားကွင်းကို) မြန်မာပြည်
 အိုလံပစ်အသင်းက ပါဝင်ဆောင်ရွက်ချိန်တွင် ဦးလှသည်
 အထက် မြန်မာပြည် UBAAကွင်း (ယခု ဗထူးကွင်း) ကို

www.myanmarcupid.net

အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့တွင် ပါဝင်ကူညီသူ
ဦးစီးခေါင်းဆောင်တဦးအဖြစ် တွေ့မြင်ရပါသည်။

၁၉၄၇ခုနှစ် မြန်မာပြည် အိုလံပစ်အသင်း
တည်ထောင်ရာတွင် ဦးလှသည် အထက်မြန်မာပြည်
အိုလံပစ်အသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ်ဆောင်ရွက်၍
အားကစားမျိုးစုံကို ဦးစီးခေါင်းဆောင်ကာ

လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နေပါသည်။ ၁၉၄၈ခုနှစ် ရန်ကုန်တွင်
ပထမအကြိမ် မြန်မာပြည် အိုလံပစ်ပြိုင်ပွဲ ကျင်းပရာ
အထက်မြန်မာပြည် အနေဖြင့် ဦးလှက အိုလံပစ်အသင်း
ခေါင်းဆောင်အဖြစ် နှင့်လိုက်ပါလာပြီး အထက်မြန်မာပြည်မှ
အားကစားသမားတွေ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရာတွင်

ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်းခမ်းနားနား အောင်မြင်လျက်ရှိသည်ကို
တွေ့မြင်ရပါသည်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးစတွင်လည်း မန္တလေး

UBAAယခု ဗထူးကွင်းတွင် ဦးလှသည် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့တွင်
ပါဝင်ဆောင်ရွက်သည်သာမက၊ အခြား အလေးမ၊

ဘတ်စကက်ဘော၊ ဘော်လီဘော၊ ကြက်တောင်ရိုက်၊

ပြေးခုန်ပစ်မကျန် အားကစားအသင်းအပင်းများကို
ဦးစီးခေါင်းဆောင်အဖြစ်နှင့် ဆောင်ရွက်လာခဲ့သည်မှာ

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသည်အထိ ဖြစ်ပါသည်။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုသော် ဦးလှသည် ကာယဗလ

www.myanmarcupid.net

အားကစားလောကတွင် ဦးဦးဖျားဖျားကာလကတည်းက
 ထူးခြားပြောင်မြောက်စွာ စွမ်းဆောင်ခဲ့သော စည်းရုံးခဲ့သော
 ကာယဗလအားကစား ကျေးဇူးရှင်တဦး ဖြစ်ပေသည်။
 ဦးလှကွယ်လွန်ခြင်းသည် စာပေလောကတွင်သာ
 ဆုံးရှုံးသည်မဟုတ်၊ အားကစားလောက၏ ဖခင်တဦး
 ဆုံးရှုံးခြင်း လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဦးလှအား
 လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲလျက်နှင့်ပင် ဦးလှ
 ကောင်းရာသုဂတိလားပါစေဟု ဆုတောင်းပါသည်။

ဦးဇော်ဝိတ်

ဦးလှနှင့် ထပ်ဆင့်ပုဒ်မ (၅)

ဗဟိုတရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးမြစိန်

စက်ရှင်တရားသူကြီး မစ္စတာကေစီတင်းက
လူထုဦးလှအား အာမခံပေးကြောင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်
အမိန့်ချပါသည်။ အမိန့်မှာ အတော်ကလေးရှည်ပြီး၊
အောက်ရုံးတရားသူကြီး ကိုယ်တိုင်ပေးသည့်အမိန့်ကို
အကြောင်းမဲ့ကိုယ်တိုင်ဖျက်သည့်ကိစ္စမှာ မသင့်လျော်ကြောင်း
ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရေးသားထားသည်။

၁၉၄၃ခုနှစ် ဂျပန်ခေတ်တွင် ဦးလှကို ကျွန်တော် စတင်သိခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က 'ဦးလှ'သည် မန္တလေးမြို့မြောက်ဖက် မတ္တရာမြို့အနီးရှိ ကပိုင်ရွာ အာရှလူငယ်အဖွဲ့အစည်းခွဲမှ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်က မန္တလေးမြို့ အရှေ့ပြင်အာရှလူငယ် အစည်းအရုံးခွဲ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်တို့မှာ အသက်(၂၀) ဝန်းကျင် လူငယ်များ ဖြစ်ကြပြီး ဦးလှမှာ အသက်(၃၀) ဝန်းကျင်အရွယ်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ လူသိုက်တွင် အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။

အာရှလူငယ် အစည်းအရုံးခွဲများ၊ မန္တလေးခရိုင်တွင် တော်တော်များများ ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြသည်။ အဖွဲ့ခွဲဖွင့်ပွဲများ၊ ဟောပြောပွဲများ၊ စကားရည်လှပွဲများ၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ငန်းများ၊ ကာယဗလလုပ်ငန်းများတွင် လူငယ်များ များစွာ စိတ်အားထက်သန်နေချိန် ဖြစ်သည်။

အာရှလူငယ်များမှာ အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်၊ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးစိတ်ဓာတ်၊ လွတ်လပ်ရေးစိတ်ဓာတ် အမြင့်ဆုံး အချိန်တွင်ရှိပြီး လူငယ်ပီပီ များစွာ တက်ကြွနေချိန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်သည့် ဦးလှက လူကြီးပီပီ လူငယ်များကို အပြောအဆို အနေအထိုင်မှစ၍ မကြာခဏ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ပေးလေ့ရှိသည်။

www.myanmarcupid.net

ဂျပန်ခေတ် မန္တလေးခရိုင် အာရှလူငယ်လုပ်ငန်းများတွင် ဦးလှသည် အတက်ကြွဆုံးအသင်းဝင်တဦး ဖြစ်သည်။

စစ်ပြီးနောက် ဦးလှနှင့် ကျွန်တော် ကွဲသွားကြသည်။ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်ဆက်တက်ပြီး ဘီအေအောင်သည့်အခါ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ပင် ဥပဒေသင်တန်းတက်နေချိန်တွင် ဦးလှက မန္တလေးတွင် အသင်းအပင်းများနှင့် လူမှုရေးလုပ်ငန်းများ ကြိုးကြိုးစားစား ဆောင်ရွက်နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

၁၉၅၂ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် ဥပဒေသင်တန်း စာမေးပွဲအောင်၍ မန္တလေးပြန်လာပြီး ရှေ့နေလောကသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ မန္တလေးပြန်ရောက်သည်နှင့် ဦးလှနှင့် ပြန်၍တွေ့ပါသည်။ ကျွန်တော်ရှေ့နေဖြစ်စတွင် တော်တော်ရုန်းကန်ရသည်။ ရှေ့နေလုပ်ငန်းတွင် ရပ်တည်နိုင်အောင် ကျွန်တော့်ကို အားပေးသူများတွင် ဦးလှထိပ်ဆုံးမှပါသည်။ လူထုသတင်းစာတွင် ကျွန်တော်ရေးသည့် ဥပဒေဆောင်းပါးများ ဦးလှက အမြဲထည့်သွင်းပေးသည်။ အားလည်းပေးသည်။ အကူအညီလည်း ပေးသည်။

၁၉၅၃ခုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် ရန်ကုန်မြို့ မင်းမနိုင်ကွက်သစ်တွင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် အဓိကရုဏ်းမှုတခု

ဖြစ်ပွားသည်။ အဓိကရုဏ်းသတင်း လူထုသတင်းစာတွင် သတင်းတရပ်အဖြစ် ပါလာသည်။ ဘုန်းကြီးတပါး ဒဏ်ရာရ၍ ဆေးရုံရောက်သော်လည်း ပျံလွန်သည်ဆိုသော သတင်းမှာ မှားယွင်းသွားသည်။ ထိုသတင်းမှာ လူထုသတင်းစာတိုက်၏ သတင်းအယ်ဒီတာ ဦးစံဝင်း၊ စာရေးဆရာ အောင်ဝင်း (စိတ်ပညာ) ရေးသည့် သတင်းဖြစ်ပြီး၊ ဦးလှမှာ တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာအဖြစ် တာဝန်ရှိသူဖြစ်သည်။ အမှန်မှာ ထိုသတင်းရေးသည့်ကိစ္စကို ဦးလှဘာမှမသိ။ ဘုန်းကြီးတပါး ပျံလွန်သည်ဆိုသော သတင်းမှားကြောင်း နောက်နေ့ လူထုသတင်းစာတွင် ပြင်ဆင်ချက် ထည့်သွင်းဖော်ပြသော်လည်း လူထုသတင်းစာနှင့် ဦးလှကို အတိုက်အခံအဖြစ် အမြဲစောင့်ကြည့် နေသည့် ဖဆပလအစိုးရအဖို့ အကွက်ကောင်းရသွားသည်။

မင်းမနိုင်ကွက်သစ်သတင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သက်ဆိုင်ရာပြည်သူ့ရဲတပ်ဖွဲ့မှ ဦးလှကို အရေးပေါ်စီမံမှု အက်ဥပဒေ (Emergency Provision Act) ပုဒ်မ(၅)အရ ဖမ်းဆီးပြီး မန္တလေးမြို့ အရှေ့နယ်ပိုင် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးရုံးသို့ အမှုစွဲတင်သည်။ ယင်း ပုဒ်မ(၅)မှာ နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးကို ထိန်းသိမ်း ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ပုဒ်မ

www.myanmarcupid.net

၅(ဃ)အရ အများပြည်သူတို့အား အထိတ်တလန့်ဖြစ်စေရန် ကြံရွယ်၍တခုခုလုပ်လျှင် သို့တည်းမဟုတ် ယင်းသို့ဖြစ်စေရန် အကြောင်းရှိသောအမှုကို ပြုလျှင် (၇)နှစ် ထောင်ဒဏ်အပြစ်ပေးနိုင်သည့် ဥပဒေဖြစ်သည်။

သတင်းအယ်ဒီတာ ဦးစံဝင်းကို ရဲဘက်မှ အရေးယူပြီး အာမခံပေးထားသည်။ မန္တလေးတွင် ရုံးမတင်ပါ။ ဦးလှအမှု ရန်ကုန်ပြောင်းသည့်အခါ ဦးစံဝင်းအား ရန်ကုန်မြို့တွင် သီးခြားအမှုစွဲတင်သည်။

ဦးလှအား အစိုးရက အရေးပေါ်စီမံမှု အက်ဥပဒေပုဒ်မ (၅)အရ ဖမ်းဆီးသည့်အခါ ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းပြုပြီး ကျွန်တော်၏ဆရာ လွတ်တော်ရှေ့နေကြီး မစ္စတာပီကော့ဘိုစ်(ယခုကွယ်လွန်)အား ဦးလှ-ဒေါ်အမာတို့က အကူအညီ တောင်းခဲ့သည်။ မစ္စတာဘိုစ်ကလည်း ကြီးကြီးစားစား အကူအညီပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်က မစ္စတာဘိုစ်၏ လက်ထောက်ဖြစ်သည်။

ဦးလှအား အရှေ့နယ်ပိုင် ဝန်ထောက်ရုံးသို့ ရုံးတင်သည့်နေ့တွင် သတင်းစာဆရာများနှင့် ဦးလှ- ဒေါ်အမာတို့၏ ဆွေမျိုးများ၊ မိတ်ဆွေများ တော်တော်များများ ရုံးသို့ ရောက်လာကြသည်။ ထိုနေ့နံနက် ရုံးတက်စတွင် အမှုစစ်ဆေးမည့် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက ဦးလှအား

www.myanmarcupid.net

အာမခံပေးရန် အမိန့်ချခဲ့သည်။ အာမခံပေးရန်အတွက် မြန်မာ့လမ်းစဉ် ဦးစိန်ဝင်း၊ ဝါးတန်းမှ ဦးလေးကောင်းတို့ လူသိုက်အလုပ်များနေချိန်တွင် တရားသူကြီးကို အရေးပိုင်က အခေါ်လွှတ်၍ လိုက်သွားရသည်။

အရေးပိုင်ရုံးခန်းတွင် ဖဆပလနိုင်ငံရေးသမားများနှင့် အရာရှိအချို့ ပြောကြ ဆိုကြ တိုင်ပင်ကြနှင့် အလုပ်များနေကြသည်။ များမကြာမီ ဦးလှ အမှုစစ်မည့် တရားသူကြီး မျက်စိပျက်ပျက် မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ရုံးခန်းသို့ ပြန်လာသည်။ အမှုတွဲ နေ့စဉ် မှတ်တမ်းတွင် ဦးလှအား အာမခံပေးထားသည့် အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဆက်လက်ချုပ်ထားရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့လူသိုက် တော်တော်တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဦးလှပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ပရိတ်သတ်မှာလည်း တယောက်တမျိုး ပြောကြ ဆိုကြ ဝေဖန်နေကြသည်။ ဦးလှကတော့ မျက်နှာမပျက်၊ ဣန္ဒြေရရနှင့် “ကိုမြစိန်-ဘာလုပ်မလဲ၊ မစ္စတာဘိုစ်နှင့် တိုင်ပင်ပါဦး”လို့ ကျွန်တော့်ကို ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ မစ္စတာဘိုစ်မှာ တော်တော် စိတ်ဆိုးနေဟန်တူသည်။ ဦးလှအား စွပ်စွဲထားသော ကိစ္စမှာ အာမခံပေးနိုင်သော ပုဒ်မဖြစ်၍ အာမခံရမည်ဟု ရှေ့နေလောကမှ မိတ်ဆွေများက

သေချာပေါက်တွက်ထားကြသည်။ ထို့ပြင်
 တရားသူကြီးတယောက်သည် အာမခံပေးပြီးသည့် မိမိအမိန့်ကို
 မိမိကိုယ်တိုင် ချက်ချင်းပြန်ဖျက်လိုက်သည် ဆိုသော အချက်မှာ
 ဥပဒေနယ်ပယ်တွင် မလုပ်သင့်သည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က
 အစိုးရရှေ့နေကြီးမှာ ဦးထွန်းဖေ (အငြိမ်းစား စက်ရှင်
 တရားသူကြီးနှင့် ဗဟိုတရားရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီး) ဖြစ်သည်။
 ဦးထွန်းဖေမှာ ဦးလှနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသူဖြစ်၍ များစွာ
 မျက်စိမျက်နှာ မကောင်းလှပါ။

ကျွန်တော်တို့လည်း တရားသူကြီး အမိန့်ကို ကူပြီး
 စက်ရှင်ရုံးသို့ အာမခံဆက်၍ လျှောက်ရန်ကိစ္စကို အမြန်ဆုံး
 စီစဉ်နေကြရသည်။ သို့ရာတွင် အာမခံကိစ္စမှာ
 နေ့ချင်းပြီးကိစ္စမဟုတ်။ ထိုနေ့မှာပင် ဦးလှကို အချုပ်နှင့်
 မန္တလေးအကျဉ်းထောင်သို့ ပို့လိုက်သည်။ ဦးလှနှင့်
 ထောင်အတွင်း သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် အခွင့်တောင်းရာ၊
 ရှေ့နေအဖြစ် ကျွန်တော်တယောက်တည်းသာ
 သွားခွင့်ရရှိသည်။ ဒေါ်အမာတို့အိမ်က ပေးလိုက်သည့်
 ဟောလစ်၊ သကြား၊ သံပုရာသီးနှင့် အခြားစားစရာများကို ယူ၍
 ရှေ့နေတယောက်အဖြစ် အမှုသည်ဦးလှကိုတွေ့ရန်
 အကျဉ်းထောင်သို့ ကျွန်တော် သွားခဲ့ရသည်။ ဦးလှ၏အမှုကို
 လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရာတွင် စိတ်အားတက်ကြွသလောက်

စိုးရိမ်စိတ်တွေ၊ ဘဝင်မကျမူတွေ လွမ်းနေသည်။
 ဦးလှနှင့်တွေ့ရင် အမှုအကျိုးအကြောင်းတွေ၊
 ဥပဒေပြဿနာတွေကို မည်သို့မည်ပုံ ပြောဆိုခဲ့မည်ဟု
 အားခဲသွားခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် အကျဉ်းထောင်တွင် ဦးလှနှင့်
 ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ခွင့်မရပါ။
 ကျွန်တော်တို့ဘေးတွင် သက်ဆိုင်ရာ
 ရဲသတင်းထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ဝင်တဦးက ထိုင်လျက်
 ရှိသည်။

ကျွန်တော် ဦးလှကို အမှုအကြောင်း ဘာပြောရမလဲ၊
 ပြော၍မဖြစ်ပါ။ ဦးလှကရော အမှုအကြောင်း ကျွန်တော့်ကို
 ဘာပြောမည် ထင်ပါသလဲ၊ ဘာမျှမပြောပါ။
 ကျွန်တော်မှတ်မိသည်။

“ကိုမြစိန်၊ မိမိနဲ့ ကလေး နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နေကောင်းပါတယ်။”

“အမာ့ကို ပြောပါ၊ အလုပ်တွေ သိပ်အပင်ပန်းခံမလုပ်နဲ့၊
 အစား အချိန်မှန်မှန်စားပြီး ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါလို့ ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ပါ့မယ်”

ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် ဦးလှနှင့် ကျွန်တော့်တို့
 ထောင်အတွင်း တွေ့ဆုံချိန်တွင် ဒီထက်ပို၍
 စကားမပြောဖြစ်ပါ။ ပြော၍လည်း မဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့

www.myanmarcupid.net

အနားရှိ ရဲဘက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်က ဒေါ်အမာပေးလိုက်သည့်
ဟောလစ်ပုလင်းကိုဖွင့်ပြီး မွေနှောက် ကြည့်နေသည်။
သံပုရာသီးလုံးလေးများကို တလုံးစီ လှည့်ပတ်ကြည့်နေသည်။
လျှို့ဝှက်စာများပါမပါ ကြည့်ဟန်တူပါသည်။

ကျွန်တော် ဦးလှထံမှ မချင့်မရဲနှင့်ပင် ပြန်ခဲ့ရသည်။
အမှုအကြောင်းလည်း ဘာမျှ မသိခဲ့ရ၊ မပြောခဲ့ရပါ။

ဦးလှအား အာမခံရရှိရေးအတွက် စက်ရှင်တရားသူကြီး
မစ္စတာ ကေစီဆင်း (ယခု ပြင်ဦးလွင်မြို့တွင်
အငြိမ်းစားယူနေသူ) ရုံးသို့ လျှောက်ထားကြရသည်။
ဦးလှ၏မိတ်ဆွေ အစိုးရရှေ့နေ ဦးထွန်းဖေမှာ စက်ရှင်ရုံးတွင်
အာမခံကိစ္စ၌ ဘေးကျပ်နံ့ကျပ် တွေ့နေဟန် တူပါသည်။
ဝတ်ကျေတန်းကျေလောက်သာ ပြောဆိုရပါသည်။
မစ္စတာဘို့စ်ကတော့ ရာဇဝတ်တရားသူကြီး တယောက်သည်
ကိုယ်တိုင်အာမခံပေးပြီးသည့် အမိန့်ကို အကြောင်းမဲ့
ချက်ချင်းကိုယ်တိုင် မဖျက်နိုင်ကြောင်း၊ အရေးပေါ်စီမံမှု
ဥပဒေမှာ အာမခံပေးနိုင်သည့် ပုဒ်မဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးလှကဲ့သို့
ဂုဏ်သရေရှိလူကြီးလူကောင်းတယောက်သည်
ထွက်ပြေးမည့်သူလည်း မဟုတ်ကြောင်း၊
အစိုးရသက်သေများကိုလည်း ဖျက်မည့်သူ မဟုတ်ကြောင်း
အာမခံ ပေးသင့်ကြောင်းကို ဥပဒေစာအုပ်ကြီးတွေ

www.myanmarcupid.net

တအုပ်ပြီးတအုပ် တင်ပြပြီး ဒေါနှင့်မောနှင့်
လျှောက်လဲချက်ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ရင်တမမနှင့်
နားထောင်နေ ကြရသည်။

လျှောက်လဲချက်ပေးပြီးနောက် ရက်ချိန်းတွင်
စက်ရှင်တရားသူကြီး မစ္စတာကေစီတင်းက လူထုဦးလှအား
အာမခံပေးကြောင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အမိန့်ချပါသည်။
အမိန့်မှာ အတော်ကလေးရှည်ပြီး၊ အောက်ရုံးတရားသူကြီး
ကိုယ်တိုင်ပေးသည့်အမိန့်ကို အကြောင်းမဲ့
ကိုယ်တိုင်ဖျက်သည့်ကိစ္စမှာ မသင့်လျော်ကြောင်း
ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရေးသားထားသည်။

စက်ရှင်ရုံးမှ အမိန့်ချသည့်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့လူသိုက်
ဦးလှအား ထောင်သို့သွား၍ ကြိုခဲ့ကြသည်။ လူထုဦးလှက
ထောင်ဘူးဝတံခါးကလေးမှ တယောတလက်ကိုင်ပြီး ခေါင်းငုံ့၍
ထွက်လာသည်။ ဦးလှနှင့် ကျွန်တော်တို့တသိုက်
ထောင်ဘူးဝတွင် အမှတ်တရဓာတ်ပုံရိုက်ကြသည်။
ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက်၊ မစ္စတာဘိုစ်၊
မြန်မာ့လမ်းစဉ်ဦးစိန်ဝင်း၊ ဒို့ဘုရင်ဦးဘရင်၊ ဦးလေး ကောင်း၊
စီပီ ဦးဘိုကြီး (ယခုရှေ့နေကြီး)တို့လည်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်
အမှတ်တရ ရိုလှသည်။

ဦးလှကို အာမခံပေး၍ စက်ရှင်မင်းကြီး
 မစ္စတာကေစီဆင်းပြဿနာပေါ်သည်ဟု ပြင်ပတွင်
 တီးတိုးပြောသံကြားရသည်။ ဟုတ်မဟုတ် မသိပါ။
 မစ္စတာကေစီဆင်းတော့ မကြာမီ အငြိမ်းစားယူသွားပါသည်။

လူထုဦးလှအာမခံရပြီးနောက် မန္တလေးတရားရုံးမှာ
 စတင်အမှုမစစ်ဆေးမီ သက်ဆိုင်ရာမှ ဦးလှကို မန္တလေးတွင်
 မစစ်ဆေးဘဲ ရန်ကုန်သို့ပြောင်း၍ စစ်ဆေးရန် ရန်ကုန်မြို့ရှိ
 တရားလွှတ်တော်သို့ ရုံးပြောင်းလျှောက်လိုက်သည်။
 ရုံးပြောင်းလျှောက်လွှာ တင်ရာတွင် လူထုဦးလှမှာ မန္တလေးတွင်
 သြဇာတိက္ကမ ရှိသူဖြစ်ကြောင်း၊
 အသင်းအပင်မြောက်မြားစွာတွင် အမှုဆောင်လူကြီးအဖြစ်
 ပါဝင်ပြီး သြဇာရှိသူဖြစ်၍ ဦးလှ၏အမှုကို မန္တလေးတွင်
 စစ်ဆေးပါက တရားမျှတမှုရမည်မဟုတ်၍ ရန်ကုန်မြို့ရှိ
 တရားရုံးတရုံးတွင်သာ စစ်ဆေးသင့်ကြောင်း
 အကြောင်းပြထားပါသည်။

ရန်ကုန်မြို့သို့ ရုံးပြောင်းရန်ကိစ္စအတွက်
 ဆင့်စာရရှိသည့်အခါ ဦးလှက -

“ကိုမြစိန်ရေ ကျွန်တော်အသင်းအပင်းတွေ
 ဒါလောက်များများဝင်ထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တောင်
 မမှတ်မိဘူး။ သူတို့ ပြောမှပဲ သိတော့တယ်။ အသင်းပေါင်း

www.myanmarcupid.net

(၂၀)ကျော်တဲ့။ ဒီလူတွေ တော်တော်စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် စုံစမ်းပြီး မှတ်ထားတာကိုး”ဟု ရယ်မောပြီး ပြောပြပါသည်။

အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ အာမခံရသော်လည်း ဦးလှအား ထိုခေတ်ထိုအချိန်က နာမည်ကြီးသည့် “နိုင်ငံရေးပုဒ်မ(၅)” နှင့် သက်ဆိုင်ရာမှ ပြန်ဖမ်းလိုက်သည်။ နိုင်ငံရေးပုဒ်မ(၅) ဆိုသည်မှာ ၁၉၄၇ခုနှစ် ပြည်သူ့ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး (ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက် ရေး) အက်ဥပဒေပုဒ်မ (၅) ဖြစ်သည်။ ယင်းဥပဒေမှာ ဖဆပလအစိုးရက အတိုက်အခံနိုင်ငံရေးသမားများကို အမှုမတင်ဘဲ ဖမ်းဆီးသည့်နိုင်ငံရေးပုဒ်မ ဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်မြို့တွင် ဦးလှအား အရှေ့နယ်ပိုင် ဝန်ထောက်ရုံးမှ အရေးပေါ်စီမံမှု အက်ဥပဒေပုဒ်မ(၅) အရ စစ်ဆေးပြီး ထောင်ဒဏ် (၉)လ အပြစ်ပေးခဲ့သော်လည်း၊ တရားလွှတ်တော်မှ အပြီးအပိုင်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် ဦးလှအတွက် ဦးလှ၏ မိတ်ဆွေ ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေကြီး ပန်းတနော်ဦးအေးမောင်က ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့သည်။ ဦးလှအမှုပြီးဆုံးသည့်အခါ ဦးစံဝင်းအမှုကို သက်ဆိုင်ရာမှ ရုပ်သိမ်း လိုက်သည်။

ယခု ဦးလှ မရှိတော့ပါ။ ဦးလှ ကွယ်လွန်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ရှေ့နေလုပ်သက် အနှစ် (၃၀) ကျော်ခဲ့ပြီဖြစ်၍

ရှေ့နေ လုပ်ငန်းကို ငြီးငွေ့စပြုနေပါပြီ။ ကျွန်တော့်အား
ရှေ့နေဖြစ်အောင် အားပေးခဲ့သည့် ဦးလှအကြောင်း
ရေးနေချိန်တွင် ဦးလှအမှုနှင့် ကျွန်တော်၏ မိသားစုတို့
အမှတ်တရတိုက်ဆိုင်ပုံကို သတိရမိသည်။

ကျွန်တော့်သားအကြီး မောင်စိန်လင်း မွေးဖွားသည့်
၁၉၅၃ခုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် ဦးလှ စတင်အဖမ်းခံရပြီး
ကျွန်တော့်သားအငယ် မောင်စိန်မင်း မွေးဖွားသည့် ၁၉၅၇ခုနှစ်
မတ်လတွင် ဦးလှ ပုဒ်မ(၅) အကျဉ်းသားဘဝမှ လွတ်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါသတည်း။

ဗဟိုတရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးမြစိန်

စာသိ ဦးလှနှင့် လူကိုယ်တိုင်သိ

ဦးလှ

ဗိုလ်ထိန်လင်း

လူထုသတင်းစာနှင့် လူထုဂျာနယ်သည် လူထုအား
 မှိုင်းတိုက်ခြင်း၊ စတေးလုပ်အမြတ်ထုတ်ခြင်း၊ လူတို့၏
 ယုတ်ညံ့သော စရိုက်သဘာဝအပိုင်းကို အသားပေး
 စောင်ရေတက်အောင် လုပ်ဆောင်ခြင်း စသော
 သတင်းစာဒုစရိုက်ကို ရှောင်ရှားသော သိက္ခာရှိ
 တည်ကြည်သော သတင်းစာတစ်စောင်ဖြစ်ကြောင်း
 လူထုသတင်းစာနှင့် ဂျာနယ်၏အရေးအသားများက သမိုင်းတွင်
 သက်သေထူခဲ့သည်။

လူထုဦးလှ ကွယ်လွန်ကြောင်း ကြားရသူတိုင်း
 ဝမ်းနည်းကြေကွဲကြသည်။ ဦးလှသည် နိုင်ငံ၏
 နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး
 လှုပ်ရှားမှုသမိုင်းတွင် ထင်ရှားစွာ ပါဝင်ခဲ့သော
 နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တဦး၊ သတင်းစာသမား၊ စာရေး
 ဆရာတဦးဖြစ် လူသိများ ထင်ရှားကျော်ကြားသူ ဖြစ်သည်။

ဦးလှသည် စစ်ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး
 လုပ်ငန်းများတွင် တက်ကြွစွာ ပါဝင်ခဲ့သော စာရေးဆရာ၊
 သတင်းစာ ဆရာအဖြစ်ဖြင့်လည်း နိုင်ငံ၏ နယ်နမိတ်ကို
 ကျော်လွန်ကာ နိုင်ငံတကာ စာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှုရေးရာ
 အင်အားစုများကပါ ဦးလှကို သိရှိချစ်ခင်လေးစားကြသည်။
 ထို့ကြောင့်ပင် လူထုဦးလှ ကွယ်လွန်ကြောင်း
 ကြားသိကြသောအခါ စာနယ်ဇင်းလောက၊ နိုင်ငံရေးလောကမှ
 လူများစွာတို့ကသာမက နိုင်ငံအတွင်းရှိ အလွှာအသီးသီး၊
 လူထုလူတန်းစားအသီးသီး၊ တိုင်းရင်းလူမျိုးများ၊ နိုင်ငံတကာရှိ
 ငြိမ်းချမ်းရေး ချစ်မြတ်နိုးသူများကပါ
 ကြေကွဲဝမ်းနည်းခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်သည်လည်း ပြည်သူများ။
 တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများနှင့်အတူ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသည်။
 နှမြောတသရသည်။

www.myanmarcupid.net

တူသောအတိတ်

ကျွန်တော်တို့သည် ဦးလှနှင့်အတူ၊ အတိတ်ရှိခဲ့ကြပြီး၊
 ယခုမျက်မှောက်ပစ္စုပ္ပန်တွင်လည်း ယေဘုယျအားဖြင့်
 အတူရှိနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ၏ သမိုင်းသည်
 နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးသမိုင်း
 ဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့တို့ ကျူးကျော်သိမ်းပိုက်
 ဖိနှိပ်ခံကြရသော တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများနှင့် ပြည်သူတို့သည်
 နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့်
 ဆောင်ရွက်ကြသည်။

ဦးလှသည် ငယ်ရွယ်နုပျိုစဉ်ကပင် နယ်ချဲ့
 ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် လွတ်လပ်ရေးအတွက် စာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှု
 မျက်နှာစာမှ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။ နယ်ချဲ့စနစ်၏
 စိုးမိုးမှုအောက်တွင် အောက်ကျနောက်ကျဖြစ်နေသော
 ပြည်သူများအတွင်းမှ လူငယ် များ၏ နိုးကြားတက်ကြွမှုနှင့်
 အသိဉာဏ် အဆင့်အတန်းမြင့်မားရေးတို့အတွက် ဦးလှသည်
 ဆော်ဩခဲ့သူ တဦးဖြစ်သည်။

နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် လွတ်လပ်ရေး လုပ်ငန်းများ
 အတွင်း ပြည်သူများ၊ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများ၊ လူငယ်များအား
 အင်တိုက်အားတိုက် ပါဝင်လာအောင် လှုံ့ဆော်

စည်းရုံးခဲ့ကြသည် ထိုခေတ်က ရှေ့တန်းအင်အားစုများတွင် ဦးလှ ပါဝင်ခဲ့သည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆသည်။

တို့ဗမာအစည်းအရုံး

ကျွန်ခေတ်က ကြောက်စိတ်ကိုဖျောက်၊ ရဲစိတ်ကိုမွေး၊ ရဲသွေးဝင်ပေးကာ လူငယ်လူရွယ်များနှင့် ပြည်သူတို့အား နယ်ချဲ့သမားများကို ကိုယ်ကျိုးမငဲ့ တိုက်ပွဲဝင်စေရန် စုစည်းပေးခဲ့သော အင်အားစုကြီးမှာ တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီး ဖြစ်သည်။

တို့ဗမာအစည်းအရုံးကြီး၏ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်မှု၊ ဆော်ဩမှုအတိုင်း စာပေယဉ်ကျေးမှု မျက်နှာစာမှ အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်ထက်သန်ရေး၊ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု ထိန်းသိမ်းရေး၊ မြန်မာစာပေ တိုးတက်ရေးကို အားပေးလှုံ့ဆော်ခဲ့ကြသော ထိုခေတ်က စာနယ်ဇင်းများမှာ မြန်မာ့အလင်း၊ ဆယ်သန်း၊ တိုးတက်ရေး၊ ဂျာနယ်ကျော်၊ ဒီးဒုတ်၊ ဒဂုန်၊ ကြီးပွားရေးမူဇင်းတို့ ဖြစ်သည်။

စာအုပ်တိုက်များအနက် နဂါးနီစာအုပ်တိုက်သည် ယင်းတာဝန်ကို အကျေပွန်ဆုံး၊ အတက်ကြွဆုံး ထမ်းဆောင်ခဲ့ ကြောင်း ယနေ့မျက်မှောက်သမိုင်းက အသိအမှတ် ပြုထားရပြီ။

ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ

ကျွန်ုပ်နှင့်မိုက်ကယ်ကောလင်း၊ အိုင်းရစ်အရေးတော်ပုံ၊
 ဂျိုဆေရီဇော်စသော စာအုပ်များက ကျွန်တော်တို့
 လူငယ်များအား မျိုးချစ်စိတ်ကို နှိုးဆွပေးခဲ့ပြီး၊
 ဗမာ့တော်လှန်ရေး၊ ဓနရှင်လောက၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒ၊ ဆိုဗီယက်
 ဒီမိုကရေစီနှင့် ကိုယ်တွေ့များ၊ လူမွဲတို့၏ထွက်ရပ်လမ်း စသော
 စာအုပ်များက ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒနှင့် လူမျိုးစုံသွေးစည်းရေး
 စိတ်ဓာတ်ကို သွင်းပေးသည်။ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲဝင်ရင်း
 နိုင်ငံ၏အနာဂတ်သည် ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ဖြစ်ပေါ်လာရန်
 စိတ်ကူး စိတ်သန်းများကို ပေးခဲ့သည်။

အမျိုးသားအဖွဲ့အစည်းကြီးဖြစ်သော

တို့ဗမာအစည်းအရုံးနှင့် ထိုခေတ်စာနယ်ဇင်းတို့၏
 တွန်းအားပေး လှုံ့ဆော်မှုက ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး စစ်ရိပ်စစ်ငွေ့
 သန်းလာသောအခါ လူငယ်လူရွယ်များအား နိုင်ငံအတွက်
 ကိုယ်ကျိုးမဖက် သက်စွန့်ဆံဖျား စွန့်စားစေခဲ့သည်။
 ဤနည်းဖြင့်ဖြိုတိသျှ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး အုံကြွမှုသည်
 လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲအသွင်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့သည်။
 ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကို ဗမာ့တပ်မတော်၊
 ပြည်သူ့အရေးတော်ပုံပါတီ၊ မြန်မာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီတို့

စုစည်းထားသော ဖဆပလတပ်ပေါင်းစု၏ ခေါင်းဆောင်မှုဖြင့် ဆင်နွှဲနိုင်ခဲ့သည်။

ဂိုဏ်းဂဏနည်းသူ

ဦးလှသည်

ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတွင်

ပါဝင်ခဲ့သည့်အတိုင်း စစ်ပြီးစခေတ် ဖဆပလအဖွဲ့တွင်

ဗဟိုဦးစီးအဖွဲ့ဝင်လည်း ဖြစ်လာသည်။ ဦးလှသည်

ဖဆပလတွင် တသီးပုဂ္ဂလခေါင်းဆောင်တဦးဖြစ်သော်လည်း

ထိုခေတ်က ဖဆပလ၏ အဓိက အင်အားစုများဖြစ်သော

ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီတို့တွင်

ဘယ်ပါတီမှ မပါခဲ့။ သို့သော် ပါတီအားလုံး

အင်အားစုအားလုံးနှင့် အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံနိုင်သူ

ဂိုဏ်းဂဏနည်းပါးသူဖြစ်သည်။

ညီညွတ်ရေး ငြိမ်းချမ်းရေးသမား

လွတ်လပ်ရေးလက်တကမ်းအလိုကာလနှင့် လွတ်လပ်ရေး

ရစ ခေတ်တွင် နိုင်ငံရေးပါတီ ဂိုဏ်းဂဏမှန်တိုင်းမှ လွတ်ကင်း

အောင်ရှောင်တိမ်းကာ ဒီမိုကရေစီရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေး၊

ညီညွတ်ရေးဘက်မှ ရပ်တည်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ တပြိုင်တည်းပင်

စစ်တားဆီးရေး၊ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်ငန်းများတွင်
အားကြီးမာန်တက် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

စစ်ပြီးစမှာပင်လျှင် ဦးလှနှင့် ဒေါ်အမာတို့
ဇနီးမောင်နှံသည် လူထုဂျာနယ် (နောက်ပိုင်း
လူထုသတင်းစာပါ တွဲထုတ်)ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။
လူထုဂျာနယ်နှင့် သတင်းစာသည် နယ်ချဲ့စနစ်အောက်မှ
လုံးဝလွတ်မြောက်ရေး အမျိုးသားညီညွတ်ရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေး၊
ဒီမိုကရေစီရေးတို့အတွက် ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုခဲ့သည်။
အလုပ်သမား၊ လယ်သမားနှင့် ဒီမိုကရေစီလူတန်းစားတို့
ဘက်မှ ရပ်တည်ကာ ပြည်သူလူထု၏ နစ်နာချက်များကို
အမြဲတမ်း တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံတကာရေးရာများတွင်
စစ်ဆန့်ကျင်ရေး၊ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့်
ကိုလိုနီစနစ်ဆန့်ကျင်ရေး၊ အသားအရောင်ခွဲခြားရေးတို့ကို
မျက်ခြည်မပြတ် သတိမလစ် ဆန့်ကျင်လှုံ့ဆော်ခဲ့သည်။

သတင်းစာဒုစရိုက်ကို ရှောင်ရှား
လူထုသတင်းစာနှင့် ဂျာနယ်သည် နိုင်ငံ၏
စတုတ္ထမဏ္ဍိုင်အဖြစ်ဖြင့် မတွန့်မဆုတ် ရပ်တည်ခဲ့သော်လည်း
ထိုခေတ်က သတင်းစာတော်တော်များများ
လုပ်လေ့လုပ်ထရှိသည့် မှုခင်းသတင်းများ၊ အထိတ်အလန့်

www.myanmarcupid.net

သတင်းများ၊ အညှီအဟောက် အသားပေးရေးသားခြင်းများကို
 လုံးဝရှောင်ရှားခဲ့သည်။ လူထုသတင်းစာနှင့် လူထုဂျာနယ်သည်
 လူထုအား မှိုင်းတိုက်ခြင်း၊ စတေးလုပ်အမြတ်ထုတ်ခြင်း၊
 လူတို့၏ ယုတ်ညံ့သော စရိုက်သဘာဝအပိုင်းကို အသားပေး
 စောင်ရေတက်အောင် လုပ်ဆောင်ခြင်း စသော
 သတင်းစာဒုစရိုက်ကို ရှောင်ရှားသော သိက္ခာရှိ
 တည်ကြည်သော သတင်းစာတစောင်ဖြစ်ကြောင်း
 လူထုသတင်းစာနှင့် ဂျာနယ်၏အရေးအသားများက သမိုင်းတွင်
 သက်သေထူခဲ့သည်။

ပြည်ချစ်လူငယ်များ ဖြစ်လာရေး

ဦးလှသည် သတင်းစာဆရာတဦးအဖြစ်ဖြင့်သာ
 သိက္ခာရှိရှိ ရပ်တည်သည်မဟုတ်။ စာရေးဆရာတဦး
 အနေဖြင့်လည်း လူငယ်လူရွယ်တို့အား အကျင့်သိက္ခာရှိလာရေး၊
 အကျင့်ပျက် သိက္ခာမဲ့သော တွေဝေမိန်းမောစေတတ်သော
 အလေ့အထ မကပ်ရောက်ရေး၊ သူရသတ္တိနှင့် လုံ့လဝီရိယ
 ဇွဲရှိသော၊ ကာယ ဉာဏနှင့်ပြည့်စုံသော၊ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော
 လူငယ်များ ဖြစ်လာရေး၊ နိုင်ငံချစ် ပြည်ချစ်ဖြစ်လာရေးတို့ကို
 စေ့ဆော်သွေးထိုးသော စာအုပ်များစွာကို ရေးသားခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဂျပန်ခေတ်က အိမ်မှ ထွက်ပြေးခဲ့ပြီး တပ်မတော်သို့ ဝင်ခွင့်ရရန် ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီးတွင် ခိုကပ် ကြိုးစားနေစဉ် တွေ့သမျှစာအုပ်များကို အားကြိုးမာန်တက် ဖတ်နေခိုက် ဆေးရုံကြီးတွင် အတူနေ စာဖတ်ဝါသနာပါသူ ဒေါက်တာစံမြင့် (တိုင်းကျန်းမာရေး ညွှန်ကြားရေးမှူး ဆရာဝန်ကြီးဦးစံမြင့်-ပင်စင်စား) က “မောင်ထိန်လင်း မင်း-လူထုဦးလှရဲ့ ‘ပန်းနှင့် စစ်သား’ ‘ရွံ့နှင့်စစ်သား’ စာအုပ်တွေ ဖတ်ရပြီလား ဖတ်ကြည့်စမ်း၊ သိပ်ကောင်းတာပဲ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ယင်းစာအုပ်များကို ပေးလာသဖြင့် ဖတ်ရသည်။ ဒီတော့မှ လူထုဦးလှသည် ရိုးရိုးသတင်းစာဆရာတဦးအဖြစ်သာမက အဖွဲ့အနွဲ့ အရေးအသားများကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရေးနိုင်စွမ်းရှိသော စာရေးဆရာတဦးဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ပန်းနှင့်စစ်သား၊ ရွံ့နှင့်စစ်သား စာအုပ်များသည် ဘာသာပြန်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဦးလှ၏ လှပသောအရေးအသား၊ ပြေပြစ်ချိုမြိန်သော အဖွဲ့အနွဲ့တို့ကို တွေ့ရသည်။

ဤသည်တို့ကား ဦးလှ၏ အကြောင်း လူချင်း မတွေ့ဘူး၊ မမြင်ဘူးမိက စာပေမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော် လေ့လာတွေ့ရှိချက် များ ဖြစ်သည်။

www.myanmarcupid.net

ကိုယ်တိုင်သိ ဦးလှ

ကိုယ်တိုင်သိ၊ ကိုယ်တိုင်တွေ့ထိ သိကျွမ်းရသော
ဦးလှအကြောင်း ဖော်ပြရပါမူကား -

ဦးလှနှင့် ကျွန်တော်သည် နိုင်ငံ၏ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊
အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးလုပ်ငန်းများ၊ ဒီမိုကရေစီရေး
ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်ငန်းများကို မိမိရပ်တည်ရာ မိမိလုပ်ကြရင်း
တကြိမ်က ကမ္ဘာကျဉ်းကလေးတွင် ဆုံစည်းခဲ့ရသည်။

၁၉၅၃ခုနှစ်က ကျွန်တော် မြောင်းမြနယ်တွင်
သူပုန်ဘဝဖြင့် အဖမ်းခံခဲ့ရပြီး ဖဆပလအစိုးရက
ပုဒ်မအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖမ်းဆီးအရေးယူရာတွင် နောက်ဆုံး
ဘယ်လိုမှ ဥပဒေအရ ထောင်ချမရသောအခါ ပုဒ်မ(၅)ဖြင့်
ထောင်တွင်းမှာပင် ထပ်မံဆက်လက်ဖမ်းဆီးပြီး
မြောင်းမြထောင်တွင်ထားခိုက်၊ သူပုန်များက ကျွန်တော့်အား
ထောင်စီးနင်းယူတော့မလိုလို ကြံစည်သည်ဆိုကာ
ရန်ကုန်ထောင်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် အဆောတလျင်
ပို့လိုက်ကြသည်တွင် ကျွန်တော် ရန်ကုန်ထောင်
ရောက်လာရသည်။

ထောင်တွင်းမှ မိတ်ဆွေများ

ထောင်တွင်းတွင် ထူးခြားသော သတင်းဖြစ်လျှင်ဖြစ်စေ၊ လူတယောက် ရောက်သည်ဖြစ်စေ တမဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့သွားကာ တထောင်လုံး ချက်ချင်း သိတတ်သည်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ထောင်ရောက်သည်ဆိုလျှင် -

ကျွန်တော်တို့ပါတီ (ပြည်သူ့ရဲဘော်) မှ ဗိုလ်မြင့်သန်း (ဖျာပုံ)၊ ဗိုလ်စက်စိန် (ဟံသာဝတီ)၊ ဗိုလ်နန္ဒ (ပဲခူး)၊ ဗိုလ်လှ (သရက်) စသော ရဲဘော်များမှတစ်ဆင့် ထိုနေ့မိုးမချုပ်မီ ထောင်တွင်းပါတီစုံမှ နိုင်ငံရေးသမားများ၊ စာရေးဆရာများ၊ အခြားရိုးရိုး (စိတန်း) အကျဉ်းသားများနှင့် တွေ့ဆုံသိရှိသွားသည်။

ထိုစဉ်က ရန်ကုန်ထောင်တွင် ဘကြီးဘဖေ၊ သခင်ဖေဌေး (အလံနီ)၊ ကိုအုန်းမောင် (လေထီး)၊ စစ်တပ်မှ ဗိုလ်ကြီးလှဖေ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးမြမောင်၊ ဗိုလ်မှူးအုန်းမောင်၊ ဗိုလ်ကြီးဗိုလ်နီ စသည်တို့ ရှိနှင့်ပြီး စာရေးသမဂ္ဂမှ ကိုမြတ်ထွန်းအောင်၊ ကိုထွေးမြင့်နှင့် စာရေးဆရာများမှာ လူထုဦးလှ၊ ဗန်းမော်တင်အောင်၊ ရွှေဓား၊ ဆန်းညွန့်ဦး၊ ဦးလှခင်၊ စာရေးဆရာပေါက်စများဖြစ်သော မောင်နေဝင်း၊ စောလင်း စသော နိုင်ငံရေးသမားများနှင့် သတင်းစာဆရာ စာရေးဆရာတို့ ရှိနေကြသည်။

ထောင်တွင်းတွင် မိဝေးဖဝေး၊ ဇနီးဝေး၊ သားသမီးဝေး၊
 ဆွေမျိုး မိတ်သင်္ဂဟ ဝေးနေကြရသော ဘဝတူများ ဖြစ်သဖြင့်
 တဦးနှင့်တဦးဖေးကူ၊ ကြင်နာကြသဖြင့် ခင်မင်သွားတတ်သည်။
 အထူးသဖြင့် နိုင်ငံ၏ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် အမျိုးသားလွတ်
 မြောက်ရေးလှုပ်ငန်းတွင် ပါဝင်ခဲ့သည့် အတိတ်ရှိသူများ၊
 ပစ္စုပ္ပန်တွင်လည်း ဒီမိုကရေစီရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေး၊
 ဆိုရှယ်လစ်ရေး တူညီသော ယုံကြည်ချက်ရှိနေကြသူများ
 ဖြစ်သဖြင့် အထူးမိတ်ဆက်စရာမလို၊ ဘဝပေးအသိက
 လှုံ့ဆော်ပေးသဖြင့် တခဏချင်းပင် ဆွေမျိုးသားရင်းထက်
 ခင်မင်သွားကြသည်။

ဤနည်းဖြင့် ကျွန်တော်သည် ယခင်က
 သူ၏စာပေများကိုဖတ်၊ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှု၊ ငြိမ်းချမ်းရေး
 လှုပ်ရှားမှုများတွင် သိခဲ့ရသော ဦးလှကို လူချင်း စတင်
 သိရသည်။

ချိုသာရွှင်ပြုံးသော မျက်နှာရှိပြီး ရိုးသားတည်ကြည်၍
 လေးစားဖွယ်ရာသော အရာရာ စဉ်းစဉ်းစားစား ချင့်ချင်ချိန်ချိန်
 ပြောဆိုတတ်သော အင်မတန်နှစ်လိုဖွယ်ရာသော လူထုဦးလှနှင့်
 ခင်မင်သွားသည်။ ဦးလှသည် ကျွန်တော်တို့ထက်
 အသက်အားဖြင့် အစ်ကိုကြီးအရွယ် ဦးလေးအရွယ်ပင်
 ဖြစ်လင့်ကစား၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး၊ လေးလေးစားစား

www.myanmarcupid.net

ဆက်ဆံပြောဆိုသည်။ အသက်အရွယ် ကွာခြားလင့်ကစား
 ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ပြောဆိုဆက်ဆံသည်။ ဘယ်တော့မှ
 မောက်မောက်မာမာ မရှိ၊ သို့သော် ငယ်ရွယ်သော
 ကျွန်တော်တို့တတွေကို အစ်ကိုကြီးကဲ့သို့ ကြင်နာစွာပြုစုသည်။
 စားစရာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ရှိလာလျှင် ပြေးခေါ်သည်။
 လာကျွေးသည်။ မန္တလေးထိုးမုန့်၊ မန္တလေးလက်ဖက် စသော
 စားဖွယ်များကို ဦးလှထံမှ မကြာခဏ စားရတတ်သည်။
 တခါတရံ ထူးထူးခြားခြား ကောက်ညှင်းပေါင်း
 ပေါင်းကျွေးခြင်း၊ ကြာဆံကြီး၊ နန်းကြီးသုပ်၊
 အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲများ လုပ်ကျွေးတတ်သည်။

ကျွန်တော်တို့လို အိမ်နှင့်ဝေးပြီး ထောင်ဝင်စာ လာခဲ့သော
 သူများကို သူနှင့်အတူ မကြာခဏ ထမင်းဖိတ်ခေါ်ကျွေး
 တတ်သည်။

ထောင်ထဲမှ ဝိုင်းလေး

ဗိုလ်စက်စိန်၊ ကိုအုန်းမောင်၊ ဗန်းမော်တင်အောင်၊
 သံအမတ် ဦးဇော်ဝင်း၊ ကိုမိုးဟိန်း စသော ကျွန်တော်တို့
 လူသိုက်သည် ဗန်းမော်တင်အောင်၏ အခန်းတွင်ဖြစ်စေ၊
 ဗိုလ်စက်စိန်၏ အခန်းတွင်ဖြစ်စေ ဆုံတွေ့လေ့ရှိသည်။
 နိုင်ငံရေးကိစ္စချည့်မဟုတ်၊ စာပေရေးရာ၊ နိုင်ငံတကာ

www.myanmarcupid.net

သတင်းစာများအကြောင်းမှသည် ကျန်ရစ်သူ ဇနီးသားသမီးများ ကိစ္စထိ ထွေရာလေးပါး ပြောတတ်ကြသည်။ သို့ကလို တွေ့ဆုံပွဲတိုင်းတွင် ဦးလှသည် တခုခုတော့ ကျွေးတတ်သည်။

လူထုဦးလှသည် ကျွန်တော်တို့နှင့်သာ ရင်းရင်းနှီးနှီး အစ်ကိုကြီးလို ဆက်ဆံသည်မဟုတ်၊ အပြင်တွင် ကျန်ရစ်သော မိသားစုများအရေးကိစ္စကိုပါ စိတ်ဝင်တစား မေးမြန်းလေ့ ရှိသည်။ စိတ်ရင်းကောင်းဖြင့် စူးစမ်းသည်။ အလားတူပင် သူ၏ဇနီး ဒေါ်အမာ၊ သူ့သားသမီးများအကြောင်း၊ အလေ့အထကိုပါ ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုတတ်သည်။ ဦးလှက ဒေါ်အမာနှင့် ပတ်သက်သည့်စကား တခွန်း ကျွန်တော် အမှတ်တရရှိနေသည်။ “ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဇနီးအမာကို စိတ်ဆိုးရင် မင်းငါ့ညီမသာဆိုရင် မလွယ်ဘူး၊ ငါရိုက်မိမှာပဲ” လို့ ပြောတတ်တယ်ဗျ။ ဒေါ်အမာ ကြိုးစားပုံ၊ ဇွဲကောင်းပုံများကို ပြောပြတတ်ပြီး “ခုတော့ဗျာ သူ့ခမျာ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းက အဖမ်းခံရဆိုတော့ တော်တော်ကို ပင်ပန်းရှာမှာပဲ” ဟု ကရုဏာစကား ဆိုသည်။

သားသမီးများအကြောင်း

သားကြီးမောင်စိုးဝင်းအကြောင်း ပြောတတ်သည်။
မောင်စိုးဝင်းကိုမူ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြုံဆုံကြရသည်။

www.myanmarcupid.net

(ဟိုခေတ်က ထောင်အာဏာပိုင်များနှင့် ဆက်ဆံရေး ပြေလည်လျှင် ပြေသလို ထောင်တွင်း ဝင်လိုရသည်။ အထူးသဖြင့် ထောင်တွင်း နှစ်ပတ်လည်အားကစားပွဲများ၊ စာဆိုတော်နေ့၊ ဆရာတော်ကြီးများ ဆွမ်းကပ်လှူပွဲများတွင်)

သူ၏ သားငယ်များဖြစ်သော ဖိုးသံချောင်းအကြောင်း၊ သန်းရင်မာ၊ မတင်ဝင်းနှင့် ဘိုညိုတို့အကြောင်းကိုလည်း ပြောလေ့ ရှိသည်။

ထိုနည်းလည်းကောင်းပင် ကျွန်တော်တို့အကြောင်းတွေ ကိုလည်း သူ၏မိသားစုထံ စာဖြင့် ရေးသားမိတ်ဆက်ပေး တတ်သည်။ (ဦးလှ၏ ထောင်တွင်းမှပေးစာများ စာအမှတ်- ၂၃)

ထောင်တွင်းတွင် ဦးလှနှင့် မသိသူ မခင်သူ မရှိ၊ နိုင်ငံရေးသမား၊ စာပေသမားများကို မဆိုထားဘိ၊ သာမန်အကျဉ်းသားများ ထောင်တွင်းရောက်လာသော အရာရှိကြီးငယ်များ၊ ထောင်အာဏာပိုင်များကအစ ဦးလှနှင့် မသိမခင်သူ မရှိ။

စံပြုပုဂ္ဂိုလ်

ထောင်တွင်းရောက်လာသူ နိုင်ငံရေးသမားများအပါအဝင် အကျဉ်းသားတိုင်းလိုလိုပင် စိတ်လေလွင့်တတ်သည်။ မလေ့လာ

www.myanmarcupid.net

ချင်၊ စာမဖတ်ချင်၊ ဘာမှမလုပ်ချင်၊ လေလွင့်တွေဝေ
စိတ်ဓာတ်ကျတတ်သည်။ အချို့တို့သာ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး
အားမာန်ကိုမွေးကာ ထောင်ကို ကျောင်းအဖြစ်သဘောထား
လေ့လာသင်ယူနိုင်သည်။

ဦးလှသည် အနည်းငယ်သောသူအချို့တွင် ပါသည်။
ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်သည်။ လမ်းလျှောက်သည်။ ကိုယ်ကာယ
လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်သည်။ ဦးလှသည် ထောင်တွင်းမှာပင်
ဂေါက်သီးရိုက်လေ့ကျင့်သင်ကြားပြီး ကောင်းစွာတတ်ကျွမ်း
သွားသည်။ သူကိုယ်တိုင်သာမဟုတ် အခြားအကျဉ်းသားများ
အားလုံးကိုပါ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်အောင်၊ အားကစားတွင်
စိတ်ဝင်စားလာ အောင်၊ ဘောလုံးပွဲ၊ ဘော်လီဘောပွဲ၊ စားပွဲတင်
တင်းနစ်၊ စစ်တုရင်၊ ကျားစသော အားကစားပြိုင်ပွဲများ
ဖြစ်လာအောင် ထောင်တွင်း ခေါင်းဆောင်များနှင့်ပေါင်းကာ
အာဏာပိုင်များနှင့် ညှိနှိုင်းကျင်းပဖြစ်အောင် လုပ်ဆောင်သည်။
ထိုခေတ်က ရန်ကုန်ထောင် အားကစားပြိုင်ပွဲများသည်
အပြင်တွင် ခရိုင်တခု၏ အားကစားပွဲထက် မနိမ့်ကျ၊
သာလျှင်သာ သာမည်။ သူ၏ မူရင်းအလုပ်ဖြစ်သော
စာဖတ်စာရေးတာဝန်ကိုကား ဘယ်တော့မှ အပျက်မခံ။

သတင်းစာဆရာ စာရေးဆရာပီပီ လူတကာနှင့် ဆက်ဆံ
ပေါင်းသင်းတတ်ခြင်းကြောင့်လည်း ထောင်တွင်းမှ

www.myanmarcupid.net

လူကြမ်းများစွာကို ကောင်းမွန်စွာအသုံးချသည်။
 “ထောင်နှင့်လူသား”၊ “လှောင်ချိုင့်တွင်းမှငှက်ငယ်များ”၊
 “လေနှင့်အတူ”၊ “ဇနီးနှင့်သားသမီးများသို့ ထောင်တွင်းမှ
 ပေးစာများ” စသောစာအုပ်များစွာ ရေးဖြစ်သွားသည်။
 အခြားသော ဆောင်းပါးများစွာကိုလည်း လစဉ်မပြတ်ရေးသည်။
 သူ၏ ချစ်စရာကောင်းသော အလေ့အထတစ်ခုမှာ သူရေးပြီးသော
 စာများကို ပေးဖတ်သည်။ တခါတရံကိုယ်တိုင် ဖတ်ပြသည်။
 ဝေဖန်ခိုင်းသည်။

သူသည် ထောင်တွင် အကျဉ်းကျနေရသော်လည်း
 အမြဲတမ်း ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် တက်တက်ကြွကြွဖြင့်
 လောကဓံကို ကြံ့ကြံ့ခံ၊ ရဲရင့်တည်ကြည်စွာ ကြံ့ခိုင်ပြုံးရွှင်စွာ
 ရင်ဆိုင်တတ်သူ၊ ငယ်ရွယ်သူတို့အတွက် နမူနာကောင်း
 စံပြုပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သည်။

ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းသူ
 ဦးလှသည် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒီ၊ လက်ဝဲသတင်းစာ
 စာပေသမားဟု အများက ယုံကြည်ဖွယ်ဖြစ်သော်လည်း
 ဘာသာတရားကို အင်မတန် ကိုင်းရှိုင်းသည်ကို အံ့ဩစွာ
 တွေ့ရသည်။ သူခေါင်းဆောင်သော ဝတ်အသင်းသည်
 နေ့စဉ်ဘယ်တော့မှ မပျက် အချိန်မှန် ဘုရားရှိခိုးသည်။

www.myanmarcupid.net

ဝတ်တက်သည်။ သူကိုယ်တိုင်မူ ဘုရား၊ ပန်း၊ ဆီမီး၊ ရေချမ်း၊
အမြဲကပ်လှူသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးလှနှင့် ရန်ကုန်ထောင်တွင် ၂
နှစ်ကျော်ခန့် နေထိုင်ရသည်။

ပထမလွတ်သူ

ကျွန်တော်တို့ လူစုထဲမှ ဗန်းမော်တင်အောင်သည်
ထောင်မှ ဦးစွာလွတ်သွားသည်။ သည့်နောက် လပိုင်းတွင်
ဦးလှ လွတ်သည်။ ဗန်းမော်တင်အောင်
လွတ်စဉ်ကလည်းကောင်း ကျန်ရစ်သူများက နှုတ်ဆက်ပွဲများ
ကျင်းပကြသည်။ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်စကား
ပြောကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဗန်းမော်တင်အောင်
လွတ်စဉ်ကရော၊ ဦးလှလွတ်စဉ်ကရော သခင်ဖေဌေး၊
ကိုအုန်းမောင် စသည်တို့နှင့်အတူ နှုတ်ဆက်စကား
ပြောရသည်။

ဦးလှသည် ထောင်ကလွတ်သွားပြီးနောက်
လူထုသတင်းစာတွင် တပတ်တကြိမ်ခန့် (ထင်ရဲ့)
ထောင်တွင်းမှ မိတ်ဆွေများသို့ ခေါင်းစဉ်ဖြင့်
အပြင်အခြေအနေများ သူ၏မိသားစုအကြောင်းကို
ရေးလိုက်သေးသည်။ ဘဝတူများအပေါ် ဤမျှသံယောဇဉ်

www.myanmarcupid.net

ကြီးရှာသည်။ ဦးလှ လွတ်သွားပြီးနောက် လပိုင်းတွင်
 ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန်ထောင်မှ မြောင်းမြထောင်သို့ ပြန်ရပြီး
 မြောင်းမြထောင်မှ လွတ်ခဲ့သည်။ ထောင်ကလွတ်သော်လည်း
 အာမခံဖြင့်သာမက မြို့နယ်နိမိတ်က မထွက်ရ၊
 နေ့စဉ်ရဲဌာနတွင် လက်မှတ်ထိုးရမည်ဆိုသော
 အမိန့်များကြောင့် ဟိုဟိုဒီဒီ သွားခွင့်မရသေး၊ တနှစ်ခန့်ကြာမှ
 ခြေချုပ်လွတ်သည်။

ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်လာသောအခါ
 ပမညတဌာနချုပ်တွင် နိုင်ငံရေးတာဝန်ယူသည့်အလျှောက်
 ဦးလှနှင့် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးလုပ်ငန်းများ၊
 ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေး၊ ဆရာကြီးသခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းမွေးနေ့
 စသည့် အခမ်းအနားများတွင် မကြာခဏ တွေ့ရတတ်သည်။
 ဖဆပလကွဲပြီးနောက် တွေ့ရသော ပွဲတပွဲတွင် ဦးလှက
 “ဗိုလ်ထိန်လင်းရေ၊ ဒီလိုအခြေအနေမှာတော့ ကျွန်တော်တို့
 နေခဲ့ရတဲ့နေရာ (ထောင်) ပြန်မရောက်နိုင်တော့ဘူးလို့
 ထင်သဗျ”ဟု ပြောသည်ကို အမှတ်ရနေသေးတော့သည်။

တိုင်းရင်းသားပုံပြင်များ

ဦးလှသည် လူချင်း မတွေ့ရသည့်တိုင် မကြာခဏ
 စာရေးလေ့ရှိသည်။ သူရေးသော စာအုပ်များနှင့်

www.myanmarcupid.net

လူထုတိုက်ထုတ် စာအုပ်တိုင်း ကျွန်တော့်ထံ ဝတ္တရားမပျက်
 ပေးပို့သည်။ သူ၏ တိုင်းရင်းသာပုံပြင်များကြောင့် ထိုစဉ်က
 ကလေးငယ်များသာဖြစ်သော ကျွန်တော်၏ သားသမီးများက
 လူထုဦးလှကို သိနေသည်။ ကျွန်တော့်သားကြီး
 မောင်ဇော်လင်းနှင့် ဦးလှသိသွားသောအခါ သူ၏စာအုပ်များကို
 မောင်ဇော်လင်းသို့ ခေါင်းစဉ်တတ်ကာ အမြဲတမ်း ပို့ပေးသည်။
 သူ၏ တိုင်းရင်းသားပုံပြင်များကို ကလေးငယ်များက
 သာမန်ရိုးရိုးပုံပြင်အဖြစ် နှစ်ခြိုက်သည်သာမက၊
 ယင်းပုံပြင်များ၏ စေ့ဆော်ချက်အရ တိုင်းရင်းသားလူမျိုး
 အချင်းချင်း သိနားလည်ရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုဖလှယ်ရေး၊
 ချစ်ကြည်ရေး၊ သွေးစည်းညီညွတ်ရေးမှသည် ပြည်ထောင်စု
 စည်းလုံးရေးအထိ အုတ်မြစ်ချနိုင်စွမ်းသည်ဟု
 ကျွန်တော်ဆိုလျှင် လွန်ရာရောက်မည် မထင်ပါ။
 သားစဉ်မြေးဆက်
 သူ့ပုံပြင်များကို ကျွန်တော့်သားသမီးများအားလုံး
 ဖတ်ခဲ့ကြပြီး ကျွန်တော့်မြေးများ စာဖတ်တတ်လာသောအခါ
 ဖတ်ကြပေဦးတော့မည်။ ဤနည်းဖြင့် သူ၏ ပုံပြင်များသည်
 သားစဉ်မြေးဆက် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးအချင်းချင်း
 သိနားလည်ရေး ချစ်ကြည်ရေးစိတ်ဓာတ်ကို အရှည်သဖြင့်
 မွေးမြူပေးမှာ သေချာသည်။

www.myanmarcupid.net

ဖုံထူနေပူအောက်တွင်

ကျွန်တော်သတင်းစာသမားဖြစ်လာသောအခါ ဦးလှနှင့်
ဆုံဆည်းဖို့ ပို၍အခွင့်သာလာသည်။ ၁၉၆၇ခုနှစ်
မိတ္ထီလာခရိုင်တွင်ကျင်းပသော ပထမဆုံး စာမတတ်သူ
ပပျောက်ရေး အသုံးလုံး လူထုလှုပ်ရှားမှုတွင် အလွန်ပူပြင်းသော
မိတ္ထီလာ တပေါင်းနေ၏ ဖုံတထောင်းထောင်းထနေသော
မိတ္ထီလာနယ် ကျေးရွာအနံ့အပြားတွင် လွယ်အိတ်ကြီး
လွယ်လျက် သွားလာလှုပ်ရှားနေသော ဦးလှ၊
လူထုအစည်းအဝေးတိုင်းတွင် တက်ကြွ စိတ်အားထက်သန်စွာ
လှုံ့ဆော်ဟောပြောနေသောဦးလှကို ကျွန်တော် မြင်ယောင်
နေသည်။

ကျွန်တော် သတင်းစာတာဝန်ဖြင့် မန္တလေးကိုရောက်တိုင်း
ဧည့်ဝတ်ကျေသော အိမ်ရှင်ဦးလှ၏ အပြုအစုကို ရသည်။

ဦးစောဦး ခေါင်းဆောင်ပြီး ဆရာဝေန၊
ကျွန်တော်တို့ပါသော သတင်းစာအဖွဲ့ ၁၉၆၅ခု မန္တလေးတွင်
သတင်းထောက်များ နှင့် နှီးနှောပွဲ၊ ၁၉၆၈ခု မန္တလေး
ပညာရေးနှီးနှောပွဲ၊ ၁၉၆၉ခုနှစ် မန္တလေးပြည်ထောင်စုနေ့
ကျွန်တော် မန္တလေးရောက်လေတိုင်း တည်းခိုရာသို့
လာရောက်တွေ့ဆုံသည်။ အပြန်တွင် လက်ဆောင်ပေးသည်။

ဟာသရှိသူ

မန္တလေးပြည်ထောင်စုနေ့အပြီး ရန်ကုန်မပြန်မီတရက်တွင် ကျွန်တော်တို့တည်းရာသို့ ဦးလှ ရောက်လာသည်။ လက်ဆောင် ပစ္စည်းများပေးပြီး ဦးလှက -

“ကိုသိန်း(ဇေန)နဲ့ ဗိုလ်ထိန်လင်းတို့ ဈေးလေးဘာလေး ဝယ်မလားလို့ ကျွန်တော်လာတာ၊ လာလေ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ မယ်”ဟု ဆိုကာ သူ့ကားနှင့် ဈေးဝယ်လိုက်ပို့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဈေးချိုတွင် ထိုးမုန့်၊ သစ်ကြားသီး စသော မန္တလေးမုန့်များ မန်းပြန်လက်ဆောင် ဝယ်သည်။ ဆိုင်တဆိုင် တွင် ကျွန်တော်က သစ်ကြားသီးဝယ်မည်ပြု ဈေးမေးပြီးမှ မဝယ်ဘဲ တခြားဆိုင် ထွက်သွားရာ ဦးလှက -

“ဗိုလ်ထိန်လင်း၊ ဟိုဆိုင်မှာ ဘာလို့ မဝယ်လဲ”

“ဈေးများတယ် ထင်လို့”

“တကယ်တော့ ခင်ဗျား ဟိုဆိုင်မှာ ဝယ်ဖို့ ကောင်းတယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်က သူ့အသိဆိုင်များဖြစ်နေသလားလို့

ပြုံးပြုံးပြာပြာဖြင့် -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟိုမှာ မတွေ့ဘူးလား၊ ဈေးသည်အဒေါ်ကြီးက ဗိုလ်တထောင်သတင်းစာ ဖတ်နေတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားအားပေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့”

“ဟာဗျာ”

“အေးလေ၊ ဗိုလ်တထောင်တော့ ဗိုလ်တထောင် ဖတ်နေတာပဲ၊ နို့ပေတဲ့ သတင်းစာက အဟောင်းကြီး ဖြစ်နေတော့လဲ ဟဲ ဟဲ”ဟု ရယ်သွမ်းသွေး ပြောပါသည်။

အမှန်မှာ သစ်ကြားသီးရောင်းသူ ဈေးသည်မကြီးသည် ကုန်ထုတ်ရန်စုပုံထားသော ဗိုလ်တထောင်သတင်းစာ အဟောင်းပုံကြီးမှ တစောင်ကို ကိုင်ထားပြီး အရုပ်ကြည့်နေသလား၊ ခေါင်းစဉ်များ ဖတ်နေသလား မသိပါ။ ဒါကို ဦးလှက တွေ့ပြီး ကျွန်တော့်ကိုစခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးလှသည် တခါတရံ တည်တည်ဖြင့် ဟာသဖက်ကာ သို့ကလို နောက်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစဉ်က ဈေးချိုတွင် ဦးလှဈေးဝယ်လိုက်ပို့ခြင်းသည် ကျွန်တော်နှင့် ဦးလှနောက်ဆုံး တွေ့ဆုံခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် မသိခဲ့ပါ။

ကျွန်တော်သည် စားဝတ်နေရေးအတွက် ရုန်းကန်ပြေးလွှား နေရခြင်းများကြောင့် စာပေသမား၊

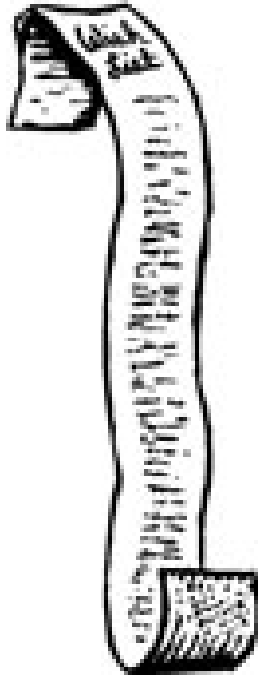
နိုင်ငံရေးရဲဘော်များ အပါအဝင် မိတ်ဆွေများနှင့်
ကင်းကွာနေသည်။

ဦးလှဆုံးသည် ကြားတော့လည်း မသွားနိုင်၊
ကိုယ့်ဒုက္ခနှင့်ကိုယ် ဝဲဂယက်ထဲ နစ်မြောနေသဖြင့်
ဝတ္တရားပျက်ခဲ့ရသည်။ လူထုချစ်သမျှ လူထုဦးလှ
စာအုပ်တွင်လည်း ပါဝင်မရေးဖြစ်ခဲ့။ ခု ဒေါ်အမာ၏
အသက်(၇၀)ပြည့် မွေးနေ့ပွဲမို့လည်း တက်နိုင်ဖို့ ဝေးလေရာ
ဒီဆောင်းပါးနှင့် ကျွန်တော်တို့အစ်ကိုကြီး၊ ရဲဘော်ကြီး၊
မိတ်ကောင်းကြီး၊ ပြည်ချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၊ ငြိမ်းချမ်းရေးသမားကြီး၊
ပြည်သူတို့ဘက်မှ ရပ်တည်သော စာရေးဆရာ၊
သတင်းစာဆရာ လူထုဦးလှ၏ ကျွန်တော့်အပေါ် တင်ရှိသော
ကြွေးပင်လယ်ရေကို ဤတစက်ပေါက်မျှသောစာဖြင့် တုံ့ပြန်ရင်း
ဒေါ်အမာမွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်ပါးလိုက်ရသည်။

ဗိုလ်ထိန်လင်း

၂၀-၁၁-၈၅

သတင်းစာရဲ့ အရေးပါပုံကို
အာဝဇ္ဇန်းကောင်းကောင်းနဲ့ ဟောနေတာ
တွေ့ပါတယ်။ အနားက သူငယ်ချင်းကို
မေးတော့မှ ကြီးပွားရေးဦးလှ (သို့)
လူထုဦးလှဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလို့
သိရပါတယ်။

ကျွန်တော် အကြွေးဆပ်ရမယ့် ဦးလေးလှ

ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်

ဦးလေးလှဟာ ၁၉၅၅-၆၀ ကာလလောက်မှာ
အကျဉ်းထောင်အတွင်းက ကိုယ်တွေ့အတွေ့အကြုံတွေကို
ဝတ္ထုအဖြစ်ရေးသားလို့ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်စောနေတာ
ကျွန်တော်ကြားရပါတယ်။

လူထုဦးလှ သို့မဟုတ် ဦးလေးလှ ကွယ်လွန်ခဲ့တာ
 ကြာပြီ။ ကွယ်လွန်တဲ့သတင်း ဖုန်းက ကြားစဉ်က
 တုန်လှုပ်သွားရုံမက အသုဘကို လိုက်ပို့မယ်လို့
 စိတ်ဆုံးဖြတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီတုန်းက
 ရန်ကုန်မှာနေပြီး အနုပညာဦးစီးဌာန၊ နိုင်ငံသမိုင်း
 သုတေသနဦးစီးဌာနနှစ်ရပ်လုံးရဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်တာဝန်
 ထမ်းဆောင်နေတော့ အလုပ်က ခွင့်ယူမရနိုင်လောက်အောင်
 အလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့ကြုံလို့ မန္တလေးလာပြီး ဦးလေးလှကို
 ဂုဏ်မပြုလိုက်ရတာပါ။ ဒါက အကြီးဆုံးသော
 အကြွေးတင်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သံသရာလည်ရင်း
 မန္တလေးတက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာနမှာ ပါမောက္ခဖြစ်
 လာရပြန်တယ်။ ဒီတော့ မန္တလေးတက္ကသိုလ်
 နယ်မြေနင်းမိကတည်းက လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်က
 မန္တလေးဥပစာ ကောလိပ်ကျောင်းသားဘဝက
 သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းတွေ သွားတွေ့မိရာမှာ ဦးလေးလှနဲ့
 ဒေါ်အမာတို့စုံတွဲကို စိတ်အာရုံထဲမှာ ပထမဆုံး မြင်လာတယ်။
 ဒါကြောင့်လည်း မန္တလေးက အသိမိတ်ဆွေတွေ
 အိမ်သွားလည်ရာမှာ ပထမဆုံးရောက်တာက လူထုတိုက်၊
 တွေ့လိုက်ရတာက ဒေါ်အမာ။

www.myanmarcupid.net

“ဦးလေးလှသာ မသေရှာသေးဘူးဆိုရင် ငါ ဒီပြန်ရောက်တာနဲ့တော့ တတွဲတွဲနဲ့ ဟောလိုက်၊ ပြောလိုက်၊ သွားလိုက်၊ စားလိုက်နေမှာကတော့ သေချာပေါ့” ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိတ်ထဲက ပြောပြောနေမိပါတယ်။ ၁၉၈၂ အောက်တိုဘာမှာ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကို ပြောင်းလာခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီနှစ်စာပေရာသီမှာပဲ အမရပူရက စာပေဟောပြောပွဲကို ဆရာဦးမောင်မောင်တင်က ဇွတ်ခေါ်သွားလို့ ပါသွားတယ်။ ပွဲခင်းရောက်တော့ အောက်ပြည်က ဆရာ၊ ဆရာမတစ်စုနဲ့အတူ ဝင်ဟောပါလို့ ဝိုင်းတိုက်တွန်းကြလို့ ဝင်ဟောပါတယ်။ စာရေးဖြစ်တာဟာ စာဖတ်ဖြစ်တာက စကြောင်း၊ ငယ်စဉ်က ဖတ်တဲ့ စာတွေအကြောင်းပြောရင်း လူထုဒေါ်အမာရဲ့ ဘာသာပြန် မြန်မာပြည်အမှုအခင်းများစာအုပ်ကို ပြောနေမိတယ်။ ဦးလေးလှရဲ့စာတွေလည်း ပါတာပေါ့။ ဟောပြောပြီးကြလို့ ထမင်းလည်းကျွေးရော၊ စားပွဲမှာလာထိုင်တာ ဒေါ်အမာ ဖြစ်နေတယ်။ နားထောင်ပရိသတ်ထဲမှာ ရှိနေတာ မမြင်မိဘူး။

“ဆရာခင်မောင်ညွန့်ရေ၊ ကိုလှအကြောင်း ဝိုင်းရေးကြတဲ့စာအုပ်တော့ မကြာခင် ထွက်တော့မယ်၊ ပို့လိုက်မယ်”

www.myanmarcupid.net

“ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ကျွန်တော်လည်း
ရေးချင်တာပေါ့၊ ပြီးတော့လည်း အသုဘတုန်းက
လိုက်ပို့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးမှ မလာလိုက်ရဘူး၊
ဦးလေးလှအပေါ် အကြွေးဆပ်စရာတွေ များနေပြီ”

“ဝိုင်းရေးကြတာတွေ ထပ်ရောက်နေသေးတယ်၊
နောက်တအုပ်ရိုက်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုဆို ကျွန်တော် ရေးမယ်နော်”

“စောင့်နေပါ့မယ်ရှင်”

ဦးလေးလှအကြောင်း ဝိုင်းရေးတဲ့ ပထမစာအုပ်
ဒေါ်အမာပေးလိုက်လို့ ကျွန်တော့်လက်ထဲ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။
ညတွင်းချင်း ကုန်အောင်ဖတ်ပြီး အတူနေတပည့်များကို
လက်ကမ်းပေးရာ၊ သူတို့လည်း တလှည့်စီ ပြီးအောင်
ဖတ်လိုက်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ နွေရောက်လာလို့ ရန်ကုန်ပြန်တော့
သားတွေ သမီးတွေဆီ လက်ဆင့်ကမ်းပြီး ဖတ်ခိုင်းလိုက်တယ်။
သူတို့ဆီကဆင့် သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေလက်ရောက်သွားတယ်။

“ဟဲ့-နောက်စာအုပ်မှာ ငါရေးတာလည်း ပါဦးမှာ”

သို့ပေမယ့် မရေးဖြစ်သေးပါ။ စိတ်နှင့်ရေးနေတဲ့
အကြိမ်ပေါင်း များပါပြီ။ ဒေါ်အမာနှင့် တွေ့တိုင်းလည်း
ရေးတော့မယ်လို့ ပြောရတာများပြီ။ ၁၉၈၃ခုနှစ်
စာပေရာသီရောက်ပြန်တော့ အခြားစာရေးဆရာတွေနဲ့

နယ်ထွက် ရွာရိုးလျှောက် ဟောပြောလိုက်၊ ပြန်လာတော့
 ကိုယ့်တာဝန်ပိနေလိုက်နဲ့ မရေးဖြစ်သေးပါ။ အဲဒီနှစ်
 နိုဝင်ဘာလရောက်တော့ အမေရိကန်၊ ဂျပန်၊ စင်ကာပူကို
 စေလွှတ်တဲ့ ပညာရေးလေ့လာရေးအဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်အဖြစ်
 လိုက်ပါသွားပြန်တယ်။ နိုင်ငံခြားရောက်လို့ ဟော်တယ်မှာ
 နားရင်း ဦးလေးလှအပေါ် တင်နေတဲ့ စာကြွေးကို
 ဆပ်ဖြစ်အောင် စိတ်ကူးကောင်းကောင်းနဲ့
 အပြတ်ရေးတော့မယ်လို့ အားခဲရင်း ပြည်ပခရီး
 ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

အောက်တိုဘာတပတ်လုံး ဝါရှင်တန်မှာ ရှိနေပြီး ညတိုင်း
 ဟော်တယ်မှာ ဘောပင်ကိုကိုင်ပြီး စရေးခြစ်ပါတယ်။
 ဖုန်းခေါ်သံလာလိုက်၊ ဧည့်သည်ရောက်လိုက်၊
 ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိက အစီအစဉ်တွေလာလုပ်လိုက်နဲ့
 ရေးလက်စ၊ စာရွက်ကလေးတွေ တောင်ထိုးမြောက်ထိုးနဲ့
 မြန်မာပြည်သာ ပြန်ရောက်လာတယ်။ ဒီစာရွက်လေးတွေ
 ဘယ်ထားမိမှန်းမသိ ဖြစ်ကုန်ပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ နေ့ကိုလစား၊
 လကိုနှစ်စားနဲ့ အခု ၁၉၈၅ခုနှစ်သာ ရောက်လာတယ်။ အကြွေး
 မဆပ်ရသေးပါ။ အတူနေ တပည့်တဦး ဖြစ်တဲ့ မောင်ဇော်မြင့်က
 စာရူးပေရူး၊ စကားစပ်တိုင်း စာပေနဲ့
 စာရေးဆရာတွေအကြောင်း ဆွဲဆွဲသွင်းပြောတတ်တယ်။

www.myanmarcupid.net

ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့အတူ သွားလေရာ
 နောက်တော်ပါဖြစ်လေတော့ စက်ဘီးနဲ့ နှစ်ယောက်စီးရင်း
 လူထုတိုက်ရှေ့က ဖြတ်ကြတဲ့အခါ “ဟဲ့-မောင်ဇော်မြင့်၊
 မြန်မြန်နင်းစမ်း၊ ဒီနားရောက်ရင် ငါရင်ခုန်တယ်၊
 လိပ်ပြာမသန့်ဘူး”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဆရာကြီး”

“ဒေါ်အမာနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုးမှာစိုးလို့၊
 ဦးလေးလှအကြောင်း ဆောင်းပါးရေးမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တာ
 နှစ်နဲ့ချီကြာနေပြီ၊ အခုထိ မရေးရသေးဘူး၊ ဒေါ်အမာကို
 အားနာတာထက်၊ တိုက်ရှေ့ရောက်ရင် ဦးလေးလှမျက်နှာကြီးကို
 မြင်မြင်နေတယ်။ အကြွေးရှင်ကြီး မျက်နှာကို
 အကြွေးဆပ်ရမယ့်သူ မကြည့်ဝံ့သလိုပဲကွ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် သတိပေး ပေးနေမယ်လေ”

“အေး-အေး-ဒါမှ ရေးဖြစ်မှာပါ”

မောင်ဇော်မြင့်က မကြာမကြာ သတိပေးပါတယ်။
 မကြာခင်က သူ ဒေါ်အမာဆီရောက်ပြီး စာအုပ်ငှားခဲ့တယ်
 ပြောပါတယ်။ ညဉ့်နက်နက် စာအကြောင်း ပေအကြောင်း
 ပြောကြရင်းက သူကစပြီး -

“ဆရာကြီး မတ်လကုန်ရင်၊ ရန်ကုန်ဆင်းဦးမှာဆိုတော့ ဒေါ်အမာနဲ့ ကျွန်တော်တွေ့ရင် ဆောင်းပါးကိစ္စ ဘယ်လိုပြောရ..”

“ဟဲ့၊ ဟဲ့ ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်လိုမှ မပြောနဲ့၊ ဆောင်းပါးပေးဖို့ပေါ့၊ ငါတကယ်ရေးမယ်”

ထိုည ၁၉၈၆ခု၊ မတ်လ (၁၂)ရက်နေ့ ညတွင် ဤဆောင်းပါးကို စရေးလိုက်ပါတယ်။

ဦးလေးလှကို ကျွန်တော်သိတာ ကြာပြီ၊ ဦးလေးလှကတော့ ကျွန်တော့်သိတာ ၁၉၄၈ခုနှစ်ကပါ။ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ဝမ်းကွဲအစ်မကြီး နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်း သိပ်ဖတ်တယ်။ စစ်ကြိုခေတ်ကတည်းက အိမ်မှာ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်တွေ သူတို့ ငှားလာလို့ ကျွန်တော်ကလေးဘဝက ထိတွေ့သိမြင်နေတယ်။ အဲဒီမဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်တွေမှာ သုခ၊ မြမျိုးလွင်၊ ဒဂုန်ခင်ခင်လေး၊ ကြီးပွားရေးဦးလှဆိုတဲ့ နာမည်တွေနဲ့ စာတွေဟာ မြင်တွေ့နေကျမို့ ဦးလေးလှကို ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ သိတာကြာပြီလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးတော့ မန္တလေးမှာ လူထုသတင်းစာနဲ့ လူထုဦးလှဆိုတာ အတူတူ ပေါ်လာတယ်။ ဒီတော့ လူထုဦးလှဟာ ကြီးပွားရေး

ဦးလှပဲဆိုတာ စာပေလောကပြောကြသံကြားလို့ သိရတယ်။
ဒေါ်အမာရဲ့ အမျိုးသားဆိုတာ မသိပါ။ ဒေါ်အမာရဲ့စာကို
အရင်ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဘီတီအင်ယောက်ျားလေးကျောင်း
ခြောက်တန်းမှာနေစဉ်က ဆရာကြီးဦးညွန့်နဲ့
ဦးထော်ရိုက်တို့က အပြင်စာပေဖတ်ဖို့ တိုက်တွန်းပြီး
စာအုပ်ငှားစဉ်က ဒေါ်အမာဘာသာပြန်တဲ့
မြန်မာပြည်အမှုအခင်းများနဲ့ စန္ဒမာလာဝတ္ထုတွေပါ။ ဒါကြောင့်
ဒေါ်အမာရဲ့စာကို ဦးလေးလှရဲ့စာထက် အရင်ဖတ်ဖူးပါတယ်။

မန္တလေး ဥပစာကောလိပ်ရောက်လို့ တနေ့မှာ
ဟောပြောပွဲကျင်းပနေချိန် သွားနားထောင်ပါတယ်။
အသားဖြူဖြူ မျက်နှာပြည့်ပြည့်၊ ကိုယ်ခန္ဓာကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်နဲ့
အသံကောင်းကောင်း ပုဂ္ဂိုလ်တယောက် ဟောပြောနေတာ
တွေ့ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက အကြီးဆုံးအခန်းဟာ
အေဝမ်းခန်းမဖြစ်တယ်။ ရှေ့တန်းမှာ ထိုင်နေကြတာက
ကျောင်းအုပ်ကြီး ဦးကိုလေး၊ အမ်အေဒေါ်အုန်း၊ မစ္စတာမူနီ၊
ဆရာဘသောင်းတို့ပါ။ ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်နားထောင်တော့
သတင်းစာရဲ့ အရေးပါပုံကို အာဝဇ္ဇန်းကောင်းကောင်းနဲ့
ဟောနေတာ တွေ့ပါတယ်။ အနားက သူငယ်ချင်းကို
မေးတော့မှ ကြီးပွားရေးဦးလှ (သို့) လူထုဦးလှဖြစ်ကြောင်း
ပြောပြလို့ သိရပါတယ်။

www.myanmarcupid.net

၁၉၄၉-၅၀ စာသင်နှစ်မှာ ဥပစာအထက်တန်း၊
 ဟိုတုန်းကအခေါ် စီနီယာအိုင်အေတန်း ရောက်လာပါတယ်။
 ဒီတော့ ကောလိပ်မှာရှိတဲ့ ဘာသာရပ်ဆိုင်ရာ အသင်းတွေမှာ
 ပါလာပြီး၊ မြန်မာစာအသင်းမှာ အတန်းကိုယ်စားလှယ်၊
 ရာဇဝင်အသင်းမှာ ရံပုံငွေရှာဖွေရေးအဖွဲ့ဝင်၊ လောဂျစ်နဲ့
 ဖီလော်ဆော်ဖီအသင်းမှာ အသင်းသားဖြစ်လာတော့
 ကောလိပ်ရဲ့လှုပ်ရှားမှုတွေ၊ ဖန်ရှင်တွေမှာ တွင်ကျယ်စ
 ပြုလာတာပေါ့။ အဲဒီနှစ် ဆောင်းဦးပေါက် တနေ့မှာ
 ရာဇဝင်အသင်းက တာဝန်ပေးလို့ အသင်းကခန့်တဲ့ နာယက
 လူကြီးတွေထံသွားပြီး အသင်းအတွက် အလှူငွေ
 ကောက်ခံကြပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပါသွားတယ်။
 လူထုသတင်းစာတိုက်ရောက်တော့ နာယကလူကြီးအဖြစ်
 ရွေးခံထားရတဲ့ ဦးလေးလှဆီက အလှူငွေ တောင်းကြတာပေါ့။
 ဦးလေးလှရော ဒေါ်အမာကပါ ကျွန်တော်တို့ကို ကော်ဖီ
 မုန့်များနဲ့ ဆီးကြိုဧည့်ခံပြီး အလှူငွေကျပ်ငါးဆယ်
 ထည့်လိုက်ပါတယ်။ ၁၉၄၉-၅၀နှစ်ဆီက ကျပ်ငွေ
 ငါးဆယ်ဆိုတာ အတော်တန်ဖိုးများပါတယ်။ ရန်ကုန်-မန္တလေး
 မီးရထား ရိုးရိုးတန်းလက်မှတ်ခဟာ ဂူကျပ် ၅၀ပြားသာ ပေးရ
 တာပါ။ ကျောင်းသားဆိုရင် လျှော့ဈေးပေးသေးတယ်။
 ဦးလေးလှက အသင်းအောင်မြင်ရေးအတွက် ဆုတောင်းကြောင်း

www.myanmarcupid.net

လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် တောင်းရန်၊ သူနှင့်ဒေါ်အမာရေးသော
 စာအုပ်များကိုလည်း ဖတ်ချင်ကြရင် လှူမည်ဟု
 ပြောလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီကတည်းက ကျွန်တော်ဟာ
 ဦးလေးလှကို ခင်မင်သွားပါပြီ။ သူ့အပြောအဟောကိုလည်း
 နားထောင်ဖူးပြီ။ ဒါပေမယ့် သူ့စာကိုမဖတ်ဖြစ်သေးပါ။
 ဒေါ်အမာ့ စာကိုသာ ဖတ်ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ၁၉၄၉-၅၀စာသင်နှစ် စိတ်ကြိုက်မြန်မာစာမှာ
 အမှတ်အများဆုံးရလို့ ဆရာမဒေါ်သန်းမေက စာအုပ်ဖိုး
 (၂၀)ကျပ် ဆုချတော့ အဲဒီဆုပေးပွဲကို ဦးလေးလှ
 လာတက်တယ်။ နောက် ၁၉၅၀-၅၁ခုနှစ် မြန်မာစာအသင်းက
 ကြီးမှူးကျင်းပတဲ့ မြန်မာစာပြိုင်ပွဲမှာ စကားပြေဆောင်းပါး
 ပထမဆုရပြန်တော့လည်း ဦးလေးလှရော ဒေါ်အမာပါ
 ဖိတ်ကြား ဧည့်သည်အဖြစ် လာတက်ကြလို့ ဦးလေးလှက
 လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သေးတယ်။ ၁၉၅၂ ဘီအေအောင်တော့
 ကျွန်တော် ရန်ကုန်ဆင်းပြီး ဂုဏ်ထူးတန်း တက်ရင်း
 ကျူတာဝင်လုပ်ပါတယ်။ မန္တလေးကောလိပ်မှာတော့
 ဘီအေစာမေးပွဲမှာ သမိုင်းဘာသာအမှတ်အများဆုံးရသူ
 ကျွန်တော့်ကို ရွှေတံဆိပ် ချီးမြှင့်တဲ့ပွဲ ကျင်းပသတဲ့။
 ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ကျွန်တော့်အစ်ကိုက
 ရွှေတံဆိပ်သွားယူတော့ ဦးလေးလှနဲ့တွေ့လို့ ကျွန်တော့်ကို

www.myanmarcupid.net

မေးတယ်လို့ အစ်ကိုကပြောပြတယ်။ ဒီအချိန်ကစပြီး
 ဦးလေးလှနဲ့ ဒေါ်အမာတို့နဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့ပါ
 တယ်။ သူတို့ရဲ့ စာတွေကို ကြိုးကြားကြိုးကြား
 စာနယ်ဇင်းတွေမှာ တွေ့ရဖတ်ရပေမယ့် သူတို့အကြောင်း
 သတင်းတွေက လောကဓံတရားရိုက်ခတ်တဲ့
 သတင်းတွေဖြစ်နေတယ်။

၁၉၅၅ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော်ဟာ မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့လည်းရ၊
 လက်ထောက်ကထိကလည်းဖြစ်၊ နိုင်ငံခြားပညာတော်သင်ဆု
 လည်းရလို့ ဘိလပ်ရောက်သွားပါတယ်။ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမှ
 သံလွင်သင်္ဘောနဲ့ ဘိလပ်သွားခဲ့တာမှာ
 သင်္ဘောပေါ်ရောက်ကတည်းက အတွေ့အကြုံတွေကို
 အင်္ဂလိပ်မြန်မာနှစ်ဘာသာနဲ့ရေးပြီး အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း၊ မန္တလေးနဲ့
 ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းကို ပို့တယ်။ ပါလာပါတယ်။
 မန္တလေးတက္ကသိုလ် မြန်မာစာဌာန
 ဆရာဦးမောင်မောင်တင်ကလည်း စာနဲ့ရေးပြီး ဆက်ရေးဖို့
 အားပေးတယ်။ ဒီလိုရေးဖြစ်တာဟာ ဦးလေးလှတို့ ဒေါ်အမာတို့
 ကျေးဇူး မကင်းဘူး။ ဦးလေးလှကတော့ ကျွန်တော် မြန်မာစာ
 ဆုရစဉ် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တုန်းက စာရေးဖို့၊ ကလောင်သွေးဖို့
 ပြောပါတယ်။ ဒေါ်အမာကတော့ ဒီလို မပြောခဲ့ပါ။ သူရေးတဲ့

www.myanmarcupid.net

စာတွေက ဖတ်သူ ကျွန်တော့်ကို စာရေးပါလားလို့ ပြောနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဘိလပ်မှာရှိစဉ် မြန်မာစာပေအကြောင်း
 စကားစပ်မိတိုင်း လူထုဦးလှ ဒေါ်အမာတို့ကို
 ပြောနေမိကြတယ်။ ဦးလေးလှဟာ ၁၉၅၅-၆၀
 ကာလလောက်မှာ အကျဉ်းထောင်အတွင်းက
 ကိုယ်တွေ့အတွေ့အကြုံတွေကို ဝတ္ထုအဖြစ်ရေးသားလို့
 လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်စောနေတာ
 ကျွန်တော်ကြားရပါတယ်။ ၁၉၆၀ ဇွန်လမှာ ကျွန်တော်
 ဒေါက်တာဘွဲ့ရပြီး မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်တော့
 ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ မော်လမြိုင်ကောလိပ်တွေမှာ
 အမှုထမ်းရပါတယ်။ ဦးလေးလှနဲ့ ဒေါ်အမာတို့နဲ့ ပြန်မဆက်မိ
 သေးပါ။ သူတို့ငါ့ကို ပြန်တွေ့ရင် မှတ်မိပါ့မလား မသိဘူးလို့ပဲ
 အောက်မေ့နေတယ်။ နေပူပူတနေ့
 ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်စာတိုက်က ကျွန်တော့်အတွက်
 စာအုပ်ထုပ်ကြီးတထုပ် ရောက်လို့ လာရွေးပါလို့
 ပြောလာတယ်။ ရောက်သွားပြီး အထုပ်ကြီးကို ဖောက်ကြည့်
 လိုက်တော့ ဦးလေးလှဆီက ပို့လိုက်တဲ့ သူရေးတဲ့
 တိုင်းရင်းသားရိုးရာပုံပြင်စာအုပ်သုံးအုပ်၊ သူ့လက်ရေးနဲ့
 ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်နဲ့ မိသားစုဖတ်ဖို့၊ မောင်လှဆိုတဲ့

www.myanmarcupid.net

သူ့လက်ရေးတွေနဲ့ပေါ့။ ဝမ်းသာလိုက်တာလွန်ရော၊ ငါ့ကို
မန္တလေးကောလိပ်က မြန်မာစာဆုရ
ကျောင်းသားခင်မောင်ညွန့်အနေနဲ့ မှတ်မိသေးတာကလား၊
ဒီတုန်းက ကျွန်တော့်သားနဲ့ သမီးတို့ဟာ ကာတွန်းတွေ
ရုပ်ပြတွေ စဖတ်နေကြပြီ။ အိမ်ကို ဒီစာအုပ်တွေ ယူလာတော့။
ကျွန်တော်မဖတ်ရသေးခင် သားနဲ့သမီးလက်ထဲ ရောက်သွားပြီ။
လူချင်းပြန်မဆုံသေးပေမယ့် အဲဒီနေ့ကစပြီး နောက်ပိုင်း
ဦးလေးလှထုတ်တဲ့ စာအုပ်တိုင်း သူ့လက်ရေး သူ့လက်မှတ်နဲ့
ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်ရောက်လာတယ်။
စာအုပ်စင်ကလေးတခုစာ ပြည့်လောက်ပါတယ်။ ၁၉၆၃-၆၆
မော်လမြိုင်ကောလိပ် ပြောင်းသွားရလို့
မော်လမြိုင်ရှိစဉ်ကလည်း သူ့စာအုပ်တွေ ကျွန်တော့်ထံ
ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာတာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့
ဘာမှ ကျေးဇူးမတုံ့ပြန်နိုင်ခဲ့ဘူး။ စာအုပ်ရလို့
ကျေးဇူးတင်ကြောင်း စာကလေးတစောင်တောင် မရေးမိခဲ့ပါ။
ဒါပေမယ့် မန္တလေးက လူကြုံတွေ့ တိုင်းတော့ စကားပါးပြီး
ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုခဲ့ပါတယ်။
ကျွန်တော်ဟာ ၁၉၆၅-၁၉၇၄ခုနှစ်များအတွင်းက
အင်္ဂလိပ်မြန်မာ နှစ်ဘာသာနဲ့ နေ့စဉ်၊
လစဉ်ထုတ်စာနယ်ဇင်းတွေမှာ ဆောင်းပါးတွေ အတော်ကြီး

www.myanmarcupid.net

ရေးနေချိန် ဖြစ်တယ်။ ဦးလေးလှနဲ့ ဒေါ်အမာတို့က ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးဖတ် ပရိသတ်ဖြစ်နေကြပြီကိုး။ သူတို့နဲ့ လူချင်းပြန်တွေ့ကြဖို့ ဖန်တီးလာတာကတော့ မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ်ပါတီဌာနချုပ်က တာဝန်ပေးလို့ တိုင်းရင်းသားတို့ ယဉ်ကျေးမှုမလေ့ထုံးစံများအကြောင်း စာအုပ်ရေးရန်၊ တိုင်းရင်းသားတို့ဌာနကို သွားရောက် ကွင်းဆင်းလေ့လာရန် ကိစ္စပါ။ ဒီတော့ တိုင်းရင်းသားတို့ ယဉ်ကျေးမှုပုံပြင်တွေကို ဆည်းပူးရာမှာ ရှေ့ဆုံးရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဦးလေးလှထံ ဆည်းကပ်ရတော့တာပေါ့။ သူ့ပုံပြင်စာအုပ်တွေ လေ့လာရုံနဲ့ အားမရနိုင်၊ သူနဲ့တွေ့ပြီး ဆွေးနွေး အကြံတောင်းရမယ်။ ဒါကြောင့် မန္တလေးကို အမြန် ပြေးလာရတယ်လေ။

ရောက်တော့လည်း ဝမ်းသာအယ်လဲပါပဲ။ မုန့်တီ၊ မြီးရှည်၊ ကောက်ညှင်းပေါင်း၊ အကြော်၊ အမျိုးမျိုးကျွေးပြီး ပြောမဆုံး၊ ဟောမဆုံး၊ ဒီကြားထဲ ရန်ကုန်နှစ် (၃၀) ရောက်နေတဲ့ မန်းသားကျွန်တော်က မုန့်ပစ်သလက် မစားရတာကြာပြီ၊ မုန့်ဆပ်တဖူးကော ရောင်းသူရှိသေးလား သွားလုပ်မိပါတယ်။ ဘုရားပွဲညဈေးတန်းတွေကို သူ့တပည့်တွေလွှတ်ပြီး အရဝယ်၊ အဝကျွေးသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းကလည်း ဦးလေးလှဟာ ကျန်းကျန်းမာမာ၊ ရုပ်ကလည်း မကျ၊ စိတ်ဓာတ်လည်း မကျသေးဘူး။

www.myanmarcupid.net

ကျွန်တော်က ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တော့ အသက် (၉၀)၊ တရာလောက် နေရမှာပဲလို့ ထင်မိခဲ့ပါတယ်။

၁၉၆၆-၁၉၇၄ ကာလမှာ ကျွန်တော်ဟာ ပညာရေးတက္ကသိုလ်မှာ အမှုထမ်းနေပါတယ်။ ဦးလေးလှ ဒေါ်အမာတို့နဲ့ ပြန်ဆက်မိနေချိန်ပါ။

ပညာရေးတက္ကသိုလ်မှလည်း စာပေယဉ်ကျေးမှု လှုပ်ရှားမှုတွေမှာ ပဲခူးဆားဟာ ကျွန်တော်ပဲ။ စနေနေ့တိုင်း လိုလို အခန်း ၂၁၂မှာ သမိုင်းဟောပြောပွဲ ကျင်းပပေးခဲ့ပါတယ်။ ဦးဖေမောင်တင်၊ ဒေါ်မြစိန်၊ ဗိုလ်မှူးဘရှင်၊ ဦးအောင်သော်၊ ဦးထင်ဖတ်၊ အဘဦးသန်းမြင့်၊ ရဲဘော်ချမ်းအေးတို့ရဲ့ သမိုင်း၊ ဂီတ၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ စာပေစီးပွားရေး၊ အနုပညာအကြောင်းတွေ ဟောပြောကြပြီ။ ဦးလေးလှ၊ ဒေါ်အမာတို့ အဟောခိုင်းဦးမှပဲ။

“ဒေါ်အမာက ရန်ကုန်လာလည်း ခဏပဲ၊ ဦးလေးလှကတော့ တပတ် နှစ်ပတ် ကြာတတ်ပါတယ်။ ရောက်ရင် အကြောင်း ကြားမယ်လေ”

၁၉၇၀ပြည့်နှစ် စက်တင်ဘာလ (၅)ရက်နေ့တွင် ဦးလေးလှထံမှ ရန်ကုန် ရောက်မည့်အကြောင်း စာရပါတယ်။ သူတည်းမည့် ဦးထွန်းမြတ်လမ်းနေအိမ်နှင့် ဖုန်းကိုပါ စာတွင် ရေးပေးလိုက်ပါတယ်။ စက်တင်ဘာလ (၁၉)ရက် စနေနေ့ အခန်း(၂၁၂)မှာ ဟောဖို့ စီစဉ်ပြီး ပိုစတာတွေကပ်။

www.myanmarcupid.net

သက်ဆိုင်ရာပါမောက္ခချုပ်ထံ စာတင်၊
 ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပါတယ်။ နေ့ခင်း (၁)နာရီမှာ စမှာကို (၁၁)
 နာရီခွဲကတည်းက နေရာလာဦးနေကြပြီ။ ပါမောက္ခချုပ်နဲ့
 ပါမောက္ခများအတွက် သီးသန့်နေရာများမှ
 အဖယ်ခိုင်းရပါတယ်။ ဦးလေးလှ ရောက်လာလာချင်း
 ဟောပြောပွဲစပါတယ်။ ဟောတဲ့ခေါင်းစဉ်က
 “ကျွန်တော့်စာအုပ်တွေထဲက သမိုင်းအချက်အလက် များ”။

ဦးလေးလှကို မိတ်ဆက်ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က
 စကားပြော ဝါသနာပါပါ။ လေ့ရှိရုံရှိရုံ၊ ဦးလေးလှကိုခင်တဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်စွဲကလည်း ရှိနေတော့ မိတ်ဆက်စကားဟာ (၄၅)
 မိနစ်လောက် ကြာသွားတယ်။ ဦးလေးလှကလည်း (၂)
 နာရီခွဲကြာအောင် ဟောပစ်လိုက်တယ်။ အခန်းလျှို့ဝှက်ပြီး
 သစ်ပင်တွေအောက်၊ ကော်ရီဒါတွေပေါ်ကရပ်ပြီး
 နားထောင်ကြတယ်။ ဟာသများ နှောနှောပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ၊
 သင်ခန်းစာယူစရာကောင်းအောင် ဟောပါတယ်။ အထူးသဖြင့်
 သူတွေ့ကြုံခဲ့ရသော လူတွေကို ဇာတ်ကောင်ပြုပြီး
 စရိုက်ဖော်ဝတ္ထုတွေနဲ့ ဒီဝတ္ထုတွေရဲ့
 နောက်ခံသမိုင်းကြောင်းတွေပါ။ လူငယ်လူရွယ်တွေ
 အကျင့်စာရိတ္တပြုပြင်ရေးကို အဓိကထား ဟောသွားတယ်။
 ညနေ(၅)နာရီမှ ပြီးတယ်။ မေးခွန်းတွေလည်း မေးကြတယ်။

www.myanmarcupid.net

အော်တိုစာအုပ်တွေ ယူလာပြီး ဦးလေးလှကို ရေးခိုင်းကြတယ်။
 အဲဒီတုန်းက အမှတ်တရ ရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံတပုံ ရှိတယ်။
 ကျွန်တော်က ထိုင်ရင်း ရယ်နေတယ်။ ဦးလေးလှ ကတော့
 စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဟောနေတယ်။ ဘီအီးဒီဆရာမလောင်းတွေရဲ့
 နောက်ကျောပုံတွေ၊ ဦးလေးလှ ဒီဓာတ်ပုံ မြင်သွားရှာပါ တယ်။

၁၉၇၅-၁၉၈၁ကာလမှာ ကျွန်တော်ဟာ
 ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန၊ အနုပညာဦးစီးဌာနနဲ့ နိုင်ငံသမိုင်း
 သုတေသနဦးစီး ဌာနနှစ်ရပ်ရဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်တာဝန်ကို
 ထမ်းဆောင်ရပါတယ်။ ဒီကာလအတွင်းမှာတော့ ဦးလေးလှနဲ့
 ဒေါ်အမာတို့နဲ့ တွေ့ဆုံ ရတဲ့အကြိမ် အများဆုံးပါ။ တာဝန်အရ၊
 မန္တလေးပန်းချီပန်းပုကျောင်းနဲ့ ပန်တျာကျောင်းကို နှစ်စဉ်
 ရောက်ရပါတယ်။ နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်တော်ကြီးတွေ လိုက်ပို့ရ၊
 နိုင်ငံခြားကပွဲ မန္တလေးသွားဖို့ လိုက်လာရတဲ့အခါတွေလည်း
 ရှိသေးတယ်။ ဒီအခါမျိုးမှာ ဦးလေးလှနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်မာတို့က
 သဘင်ပညာရှင် ဆိုင်းပညာရှင်ဟောင်းကြီးတွေ ခေါ်ခေါ်လာပြီး
 ပန်တျာကျောင်း ခန်းမမှာ သူတို့ပညာစွမ်း ပြခိုင်းပါတယ်။
 ဒီလိုအခါမျိုးမှာတော့ ဦးလေးလှတို့ ဇနီးမောင်နှံဟာ နံနက် (၁)
 နာရီ (၂)နာရီအထိ ကျွန်တော်နဲ့ မြန်မာ့ဇာတ်သဘင်
 ဆိုင်းအကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးကြတယ်။ စိန်ဗေဒါကြီးရဲ့
 တပည့်သားဆိုင်းဆရာတွေနဲ့ အဆိုသင်ဆရာ

www.myanmarcupid.net

ဦးသိန်းကြွယ်ကြီးတို့ အပြန်အလှန် ပညာစွမ်းပြကြတဲ့ညတွေကို အခုအထိ သတိရနေသေးတယ်။ အဝမ်းဆရာညာကြီးလည်း ဆိုက်ကားကြီးနဲ့ ပေါက်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို “မင်းကလေး” လို့ ခေါ်ရှာသေးတယ်။

အခု စိန်ဗေဒါကြီးကြေးရုပ် ပန်တျာကျောင်းရှေ့မှာ ရောက်နေတာဟာ ဦးလေးလှရဲ့ ကျေးဇူးမကင်းဘူး၊ ဒီအရုပ်ကြီးပြီးလို့ တမ္ပဝတီမောင်ဝင်းမောင်အိမ်ဝင်းထဲ ရောက်နေတာ အတော်ကြာတယ်။ မန္တလေးတမြို့လုံး ထားစရာနေရာ ရှာမရကြဘူး၊ ဘူတာရုံကြီးရှေ့ မြက်ခင်းထဲကိုထားဖို့ အကြံပေးတာ ဦးလေးလှရော ကျွန်တော်ကပါ ဘာဆိုလို့တုန်းလို့ တသံတည်းထွက်ပြီး ကန့်ကွက်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ရုံးစာနဲ့ အထက်ကို တင်ပြတယ်။ ပန်တျာကျောင်းဝင်းသာ အသင့်လျော်ဆုံးလို့လည်း အကျိုးအကြောင်း ထည့်ရေးလိုက်သေးတယ်။ သုံးလလောက်ကြာတော့ ထားစေဆိုတဲ့အမိန့် ကျလာတာပဲ။ ဦးလေးလှရော ကျွန်တော်ပါ ပျော်လိုက်ကြတာ၊ ဦးလေးလှက ရန်ပုံငွေထပ်ရှာပြီး ကြေးရုပ်ကြီးပတ်ဝန်းကျင် အနေအထား သာယာရေးအတွက် လုပ်ဦးမယ်တဲ့။

www.myanmarcupid.net

“ဆရာခင်မောင်ညွန့် မန္တလေးပြောင်းလာရင်
ကောင်းမှာပဲ”။

ဦးလေးလှက မကြာခဏ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ
၁၉၅၂ ဘီအေအောင်ပြီးကတည်းက မန္တလေးနဲ့ ကင်းကွာခဲ့ပြီး
ရန်ကုန်မှာပဲ အမှုထမ်းနေရတယ်။ မန္တလေးပြန်ရောက်မယ်လို့
မထင်ခဲ့ဘူး။ ၁၉၈၀ အစောပိုင်း ဖေဖော်ဝါရီလောက်မှာ ပန်းပု
ဦးဟန်တင်က ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်ပါတယ်။ လူထုဒေါ်အမာပုံတူ
ပလပ်စတာရုပ်ထုကပို လူထုဒေါ်အမာလက်သို့ ပေးအပ်မယ်၊
မိတ်ဆွေတွေဖိတ်ပြီး ကျွေးမယ်၊ သူ့အရုပ်ကို
ဝေဖန်ခိုင်းမယ်တဲ့။ သူ့စတူဒီယို ရောက်သွားတော့ ဒေါ်အမာပုံ
ပလာစတာရုပ်ဟာ အတော်ကြီးတူ အတော်ကြီး
အသက်ဝင်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်
ဝေဖန်ရမယ့်အလှည့်ရောက်တော့ ဦးဟန်တင်ကို
လီရော်နာဒိုဒါဘင်ချီနဲ့ နှိုင်းပြီး ဒေါ်အမာရုပ်ထုကို
မိုနာလို့ဇာနဲ့နှိုင်း ဝေဖန်ပါတယ်။ ဦးလေးလှဆိုတာ
မျက်ရည်ထွက်အောင် ရယ်ပါတယ်။ သဘောလည်း ကျတယ်။
ကျွန်တော်လည်း လေ့ရှိနေတာ မုန့်ဟင်းခါးတောင်
အေးကုန်တယ်။

ဒိနောက် မတွေ့ဘဲနေလိုက်ကြတာ
မန္တလေးပန်တျာကျောင်းက သတင်းရလို့ ကျွန်တော့်ရုံးက
စာရေးမကြီး ဒေါ်ကြည်က ကျွန်တော့်ထံ ဖုန်းဆက်ပြီး -

“ဆရာ ဆရာ၊ လူထုဦးလှဆုံးပြီတဲ့ဆရာရေ၊ မန္တလေးက
ဖုန်းလာတယ်”

“ဟိုက်- ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘာဖြစ်တယ်လို့
မကြားရ”

ဒေါ်တင်လှ၊ ဦးမောင်မောင်တင်တို့ထံ ဖုန်းဆက်တော့
ဟုတ်မှဟုတ်။ ဦးလေးလှတော့ မရှိတော့ဘူး။ သူမဆုံးခင်က -

“ကိုသန်းထွန်းကြီး ပင်စင်နီးပြီတဲ့၊ ဆရာခင်မောင်ညွန့်
မန္တလေး မလာချင်ဘူးလား၊ ကိုယ့်မြို့ကိုယ့်ကောလိပ်ပဲ၊
ပစ်မထား နဲ့ဦးလေ”

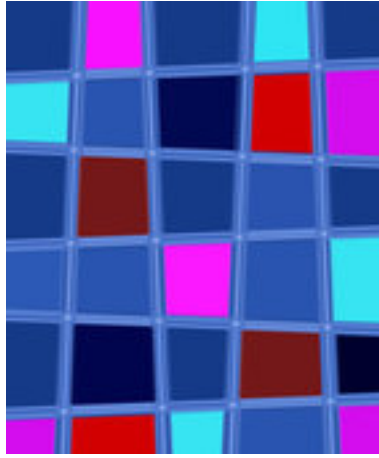
လို့ ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးပါတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ဦးလေးလှရေ၊ ကျွန်တော် အခု
မန္တလေးတက္ကသိုလ် ပြန်ရောက်နေပြီ၊ စာသင်လိုက်၊
စာရေးလိုက်၊ ဟောလိုက် ပြောလိုက်၊ ဟားလိုက် သွားလိုက်ပါ၊
ဦးလေးလှရှိရင် တတွဲတွဲနဲ့ ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ”

ဦးလေးလှ ရောက်စေချင်တဲ့ မန္တလေးကို ကျွန်တော်
ပြန်ရောက်လာပါပြီခင်ဗျား။

ဒေါက်တာခင်မောင်ညွန့်

လေးဘက်မြင်

ဝင်းဇော်

ကမ္ဘာ့ကလေးသူငယ်များအတွက် “ဘာဦးလှ”

လူငယ်တို့၏ “ဦးလေးလှ”

ရောင်းရင်းတို့၏ “ကိုလှ”

ပြည်သူတို့၏ “ပြည်သူ့ဘက်တော်သား လူထုဦးလှ”

ဦးလေးကွယ်လွန်သည်မှာ လေးနှစ်တင်းတင်း
 ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ ဦးလေးဆုံးစဉ်က ကျွန်တော်အပြင်လောကသို့
 ရောက်နေပါပြီ။ သို့သော် ဦးလေးဈာပနသို့ မရောက်နိုင်ခဲ့ပါ။
 ဂါဒီယန် ဦးစိန်ဝင်း၊ ဟံသာဝတီဦးဝင်းတင်တို့ထံ
 သွားရောက်ပြီး အတူလိုက်ပါနိုင်ရန် အဖော်စပ်ခဲ့သေးသည်။
 သို့သော် မိတ်သင်္ဂဟအားလုံးက လေဖြတ်ပြီး ကိုယ်တခြမ်းသေ
 ဒုက္ခိတအဖြစ် အိမ်ပြန်ရောက်လာရသော ကျွန်တော့်အား
 လိုက်ပါခြင်း မပြုရန် တားကြသည်။ နောက်ဆုံး၌
 ကျွန်တော့်စိတ်ကို လျှော့လိုက်ရသည်။ ဦးလေးအား နောက်ဆုံး
 သော နှုတ်ဆက်ခြင်း ဂါရဝအမှုကို မပြုလိုက်ရတော့ပါ။

ဦးလေး ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဦးလေးအမှတ်တရ
 စာတအုပ်ထုတ်ရန် ဒေါ်ဒေါ်က စာများ စုနေသောအခါ
 ကျွန်တော့်အားလည်း အရေးခိုင်းခဲ့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်
 မရေးဖြစ်ခဲ့။ ညာဘက်လက်တဘက် ညာဘက် ခြေတဘက်
 မလှုပ်ရှားနိုင်တော့သော ဒုက္ခိတမို့
 ကျွန်တော်စာမရေးနိုင်တော့ပြီဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။ စင်စစ်
 ကျွန်တော်သည် ဆေးရုံပေါ်မှာ (၆)လခန့် တက်ရောက်
 ကုသနေရစဉ်ပင် လက်ဝဲလက်နှင့် စာအရေးကျင့်ပြီး
 ရေးတတ်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် မရေးဖြစ်သည့်
 အကြောင်းမှာ ဦးလေး၏သားသမီးများ ဝင်ရောက်ရေးသားခြင်း

မပြုသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဦးလေးလူထုဦးလှ၏ အကြောင်းကို လူထုမှမွေးဖွားသန့်စင်ပြီး လူထုမှပင် လူတလုံး သူတလုံးဖြစ်အောင် မြေတောင်မြောက်ပေးခဲ့သော ကျွန်တော်တို့က ရေးသည်ဆိုလျှင် ကိုယ့်ဘက် ကိုယ်ဝိုင်းယက်နေကြသည်ဟု ယူမှတ်ဖွယ်ရာရှိနိုင်ပါသည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် ဦးလေး သိက္ခာထိခိုက်ဖွယ်ရှိသည်ဟု ထင်မြင်မိ၍ မရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ဦးလေး၏အကြောင်းကို ဦးလေး၏ တသက်တာလုပ်ရပ်များ ဦးလေး၏စာများက ပြောပြခဲ့ကြပြီးဖြစ်၍ ထူးထူးထွေထွေ ရေးသားနေစရာပင် မလိုအပ်တော့ဟုလည်း ထင်မိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ဒေါ်ဒေါ်က ဦးလေးအတွက် နောက်ထပ်စာအုပ် ထပ်ရိုက်ရန်စာများ စုနေသည်။ ရတန်သလောက်လည်း ရနေပြီ။ မင်းလည်းရေးပါဟု ခိုင်းစေသည်က တကြောင်း၊ ပထမစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးသည့်နောက် အတန်ငယ် ရေးစရာလေးများ ခေါင်းထဲမှာ ရှိထားသည်က တကြောင်းကြောင့် ဤစာကို ကျွန်တော်ရေးဖြစ်ပါသည်။ တသက်လုံး သုံးလာခဲ့သော ညာလက်ကို အသုံးမချနိုင်တော့သည့်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသော်လည်း ကျန်ရှိနေသေးသော လက်ဝဲလက်ကို ကြိုးစားကျင့်ယူ ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၍လည်း အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး

www.myanmarcupid.net

စိတ်ဓာတ်မျိုး မွေးကြရ၍ ဘဝကိုကြံ့ကြံ့ရင်ဆိုင်ကာ
 “လူတလုံး”ဖြစ်လာစေဖို့ ကြိုးစားရန်
 အမြဲသွန်သင်ဆုံးမနည်းလမ်းပြခဲ့သော ဦးလေး၏အကြိုက်
 ဖြစ်လိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်မိပါသည်။

ဦးလေးကို ထင်ရှားသော သတင်းစာဆရာကြီးတဦး၊
 စာအရေးကောင်းသော စာရေးဆရာကြီးတဦး၊
 အစုအဆောင်းကောင်းသော သမိုင်းပညာရှင်တဦးအဖြစ်
 မြန်မာသာမက ကမ္ဘာကပင် သိကြပါသည်။ ဦးလေးသည်
 ကမ္ဘာ့ကလေးသူငယ်များအတွက် ပုံပြောကောင်းသော
 “ဘဘဦးလှ”ဖြစ်သလို၊ လူငယ်စာပေသမားများအတွက်
 စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ပုံတိုပတ်စများဖြင့် ဆုံးမသွန်
 သင်ခြင်းကိုပင် ဆုံးမသွန်သင်သည်ဟု မသိရအောင်
 လမ်းညွှန်မှု ပေးတတ်သော “ဦးလေးလှ” ဖြစ်သလို၊
 မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း များအတွက်လည်း
 ယာလက်ကရေချမ်းအိုးကိုင်ကာ လက်ဝဲလက်က သပြေခက်ကို
 ကိုင်စွဲပြီး ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့စေတတ်သော “ကိုလှ”
 “နောင်ကြီးလှ”ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့သော ဦးလေးအား
 လူတကာကပင် ချစ်ခင်ကြည်ညိုဖွယ်ရာ သူတော်ကောင်းကြီး
 တဦးအဖြစ် လေးစားကြပါသည်။ ဦးလေးသည်
 ပြည်သူ့ဘက်သား သတင်းစာဆရာတဦး၏ သိက္ခာနှင့်

www.myanmarcupid.net

စောင့်စည်းအပ်သည့် ကျင့်ဝတ်သိက္ခာမှန်သမျှကို ခါးဝတ်ပုဆိုး
 မြဲသကဲ့သို့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စောင့်ထိန်းခဲ့သူ၊
 ရှာမှရှားသတင်းစာဆရာတဦး ဖြစ်ပါသည်။ အရက်သေစာ
 မဆိုထားနှင့် ဆေးလိပ်ကိုမျှ မသောက်သူတဦးလည်း
 ဖြစ်ပါသည်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ရဲဘော် ရဲဘက်များကို
 ကူညီစောင့်ရှောက်တတ်သူ၊ အတိဒုက္ခရောက်သူမှန်သမျှကို
 ကိုယ်ဖိရင်ဖိ ကူညီတတ်သူတဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤအချက်များကိုကြည့်၍ ဦးလေး၏ ရုပ်ပုံကားချပ်ကို
 ရေးချယ်လိုက်ကြသောအခါတွင် “သူတော်စင်” ကြီးတဦးအသွင်
 ထင်းထင်းကြီး ပေါ်ပေါက်လာလေ့ ရှိပါသည်။

စင်စစ် ဦးလေးသည် အခါခပ်သိမ်း မေတ္တာပွားနေသူ၊
 ခန္တီစ သည်းခံခြင်းတရားကို ဟောကြားလေ့ရှိသူ၊
 ရွှေပြည်အေးသမား တဦးမဟုတ်ဟူသော အချက်ကို
 လူထုသတင်းစာ ပိတ်လိုက်ဖွင့်လိုက် ကာလများတလျှောက်
 ဦးလေး၏ ရေးသားချက်များက ပြောပြနေပါသည်။
 ဦးလေးသည် အများသူငါ သတ်မှတ်ကြသည့်
 သူတော်ကောင်းဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးသက်သက် မဟုတ်ပါ။
 ဦးလေးသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ သမိုင်းစဉ်တလျှောက်လုံးတွင်
 မမှိတ်မသုန် ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့သော တော်လှန်ရေးသမားကြီး
 တဦးလည်း ဖြစ်သည်ဆိုသောအချက်ကို ဦးလေး၏ စာများက

www.myanmarcupid.net

ပြောပြခဲ့ကြပါသည်။ ဤအချက်ကို အတော်များများ
 အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မျိုးဆက်လူငယ်များက သတိမမူဘဲ
 ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်လူငယ်များသည်
 လူထုသတင်းစာကိုမူမီးရှူးတိုင်သဖွယ် လမ်းညွှန်အဖြစ်
 သဘောပိုက်ခဲ့ကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဒေါ်ဒေါ်၏
 စူးရှထက်မြက်သော အရေးအသားများကို အားရပါးရ ဖတ်ပြီး
 ကြက်သီးမွေးညင်းထခဲ့ကြရပါသည်။ ဒေါ်ဒေါ်က
 နာမည်နှင့်လိုက်အောင် မာသလောက်၊ ပြတ်သလောက်၊
 ရဲရဲတောက်ဖြစ်သလောက် ဦးလေးက ပျော့လွန်းသည်၊
 လစ်ဘရယ်ဆံလွန်းသည်၊ အပေးအယူလုပ်လိုသောသဘောတွေ
 များလွန်းသည် စသည် စသည်ဖြင့် အားမလိုအားမရ
 ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။ အချို့အချို့သောသူများကမူ ဦးလေးကို
 ပြုပြင်ရေးသမားကြီးမျှသာဖြစ်သည်ဟု ယူဆသတ်မှတ်
 ခဲ့ကြပါသည်။ ကတ္တီပါအိတ်ကိုသာမြင်ပြီး အတွင်းမှ
 လက်သီးကို မမြင်သူများနယ် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဦးလေး၏ တသက်တာလုပ်ရပ်များ၊ ဦးလေးတဘဝလုံး
 ရေးခဲ့သောစာများက ဦးလေး၏သမိုင်းကို ပြောပြခဲ့ပါသည်။
 သို့သော် ထိုအချက်များကို ကျွန်တော်တို့
 မေ့လျော့ပစ်ပယ်ထားခဲ့ကြပါသည်။

ဦးလေးသည် သူ့ကျွန်ဘဝ မြန်မာနိုင်ငံရေး နိုးကြွခါစ
 ခေတ်ဦးအစကပင် တပ်ဦးက ပါလာခဲ့သူတဦး ဖြစ်ပါသည်။
 ထိုခေတ် ထိုအခါက တိုးတက်သောလူငယ်
 ခေါင်းဆောင်များနှင့်အတူ လက်တွဲဆောင်ရွက်ခဲ့သူတဦး
 ဖြစ်ပါသည်။ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးကာလတွင်လည်း
 ဦးလေးသည် ကျရာတာဝန်ယူ၍ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။
 စစ်အပြီး လွတ်လပ်ရေး ဆိုရှယ်လစ်ရေးတိုက်ပွဲများတွင်
 တပ်ပေါင်းစုကြီးဖြစ်သော ဖဆပလတွင် တက်တက်ကြွကြွ
 ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ လွတ်လပ်ရေးခေတ်တွင်
 ဖဆပလတို့၏ ပြုစောထီးကာကွယ်ရေးများ
 ဗတလစခါးပိုက်ဆောင်တပ်များ “ရမ်ဘို” ဝါဒကျင့်သုံးပြီး
 ရမ်းကားခဲ့စဉ်ကလည်း သတင်းစာတိုက်ကို ဗုံးအခွဲခံ၊
 ချိပ်အပိတ်ခံ၊ လူပါအဖမ်းခံ၍ ဆန့်ကျင်ခဲ့ပါသည်။
 ဤသည်တို့မှာ ဦးလေး၏ ဘဝများက ပြောပြခဲ့သော
 ဦးလေး၏ နိုင်ငံရေးစစ်မျက်နှာမှ လုပ်ရပ်များပင် ဖြစ်ပါသည်။
 စာပေနှင့် ယဉ်ကျေးမှုစစ်မျက်နှာတွင်လည်း
 ဦးလေး၏ ဆောင်ရွက်ချက်များမှာ မနည်းလှပါ။
 လူအများမေ့လျော့ထားကြသော တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများ
 အချင်းချင်း ချစ်ကြည်ရင်းနှီးရေးကို ဦးလေးသည်
 တိုင်းရင်းသားပုံပြင်ပေါင်းများစွာ ပြုစုရေးသား၍

www.myanmarcupid.net

ဆော်ဩခဲ့ပါသည်။ ဦးလေး၏ ပုံပြင်စာအုပ်များသည်
 ကလေးများ အပျင်းပြေဖတ်ရန် သက်သက်ရေးခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ။
 တိုင်းရင်းသားလူမျိုးအချင်းချင်း တဦးကိုတဦး
 နားလည်သဘောပေါက်မှုများ တိုးပွားရေးကို
 ရှေးရှုရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျေးလက်ဒေသ
 စာမတတ်သူ ပပျောက်ရေးကိစ္စ၊ နတ်တော်လ တလလုံး
 စာရေးဆရာများ နယ်ထွက်ဟောပြောရင်း လူထုကြား ဆင်း၍
 လူထုကို ထိတွေ့ လေ့လာရေးစသောကိစ္စများတွင်လည်း
 ဦးလေးသည် စတင် ဆော်ဩသူတဦး ဖြစ်ပါသည်။ ယနေ့
 စာပေလောကတွင် တိုးတက်သောကဗျာဆရာ၊
 စာရေးဆရာအဖြစ် တည်ရှိနေကြသော လူလတ်ပိုင်း
 စာရေးဆရာတော်တော်များများမှာ ဦးလေး၏
 ပြုစုပျိုးထောင်မှုဖြင့် ရှင်သန်ကြီးထွားလာခဲ့ကြခြင်း
 ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဦးလေးသည် ကမ္ဘာ့ကလေးသူငယ်များ၏
 ပုံပြောကောင်းသော “ဘဘဦးလှ” ဖြစ်သလို

တိုးတက်သောလူငယ်လူရွယ်တို့
 ချစ်ခင်ကြည်ညိုလေးစားအပ်သော “ဦးလေးလှ” ဖြစ်သလို

www.myanmarcupid.net

ရောင်းရင်းမိတ်ဆွေများ၏ သဘောကောင်း၊
 မနောကောင်း၊ အကျင့်သီလကောင်းသော “ကိုလှ”
 “နောင်ကြီးလှ” ဖြစ်သလို.....
 ပြည်သူ့သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာကြီးတဦးလည်း
 ဖြစ်သည်ဟု ရဲရဲကြီးပင် ကျွန်တော်ဆိုလိုက်ပါသည်။

ဝင်းဇော်

ကျွန်တော်နှင့် လူထုဦးလှ

ချစ်ညို

ဦးလှမှာ အပစ်အခတ်တွေကြားမှ လူထုသတင်းစာ ထွက်နိုင်သဖြင့် ကျေနပ်အားရနေပုံရသည်။ “ကိုဘသိန်းရာ ခုလို တိုက်ပွဲဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ သတင်းစာဆရာ ဆိုတာဟာလည်း စစ်သားပဲဗျ” ဟု ကျွန်တော်တို့အားငယ်သွားမည်ကို စိုးသည့်အလား တမျိုးလှည့်အားပေးတတ်သည်။

“ဗီယက်နမ်တွေ ပြင်သစ်ကိုတော်လှန်ပြီး လွတ်လပ်ရေးတိုက်ယူတဲ့နေရာမှာ ဟန့်ငြိမ်မြို့က ‘ညံ့ခံ’ သတင်းစာကြီးဟာ တရက်မှ မပိတ်ခဲ့ဘူးဗျ။ စစ်ပွဲပြီးဆုံးအချိန်ထိအောင် သတင်းမှန်တွေကို ပြည်သူလူထုဆီအရောက်ပေးခဲ့လို့ ပြည်သူတွေ သတင်းမှန်ရပြီး အားကြီးမာန်တက်ခဲ့ကြတာပေါ့”ဟုလည်း ဥပမာပေးကာ အားပေးခဲ့သည်။

www.myanmarcupid.net

ရုံးခန်းတွင်းရှိတယ်လီဖုန်းမှ ဂလင်-ဂလင်နှင့်
မြည်လာသဖြင့် အပြေးကလေးသွား၍ ကိုင်လိုက်ရသည်။

“ဟယ်လို ဘယ်သူပါလဲခင်ဗျာ၊ ဪ
ဆရာကြီးဦးအောင်ညွန့်လား၊ ဘာကိစ္စများတုန်းဆရာ”

“အိုင်ဆေး ကိုဘသိန်း၊ ခင်ဗျားဦးလှကြီးကျွန်တော့်ရုံမှာ
အတော်ဖြစ်နေတယ်။ မနေ့ညကလည်း သွေးနှစ်ခါလောက်
အန်တယ်။ ခုလည်း Serious ပဲဗျာ”။

တယ်လီဖုန်းမှ သတင်းပေးသူမှာ
မန္တလေးပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး ခွဲစိတ်ရုံ(၂)မှ ခွဲစိတ်ပါမောက္ခ
ဆရာဝန်ကြီးဦးအောင်ညွန့် (ယခုအငြိမ်းစား) ဖြစ်သည်။

“ဘယ်ဦးလှကြီးလဲဆရာ”

“လူထုပေါ့”

“ဟိုက်”

ကျွန်တော့်ပါးစပ်မှ စိုးရိမ်ကြောင့်ကျမိသော
အာမေဇိုတ်သံ ထွက်သွားလေသည်။ နောက်ထပ်ဘာမျှ
မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဆေးရုံခုတင်နံပါတ်ကိုသာမေးပြီး
ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံ ဆေးရုံသို့ မော်တော်ကားဖြင့်
ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ခွဲစိတ်ရုံ (၂) အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လျှင်

ဦးလှကုတင်မှာ ရှင်းလင်းပြီးသား ဖြစ်နေ၏။ အနီးအနားရှိ ဆေးရုံသူနာပြုများမှာလည်း မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေကြသည်။

“ဒီကုတင်က လူနာရောခင်ဗျာ”ဟု ကျွန်တော်က ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဪ လူထုဦးလှလား၊ ခုနကပဲ ပြန်ယူသွားကြပြီ”

“နို့ ... ”

ကျွန်တော့်မှာ မဝေခွဲနိုင်ဘဲ ဝေဝေဝါ ဖြစ်နေမိသည်။ ထိုအဖြစ်ကို ရိပ်မိဟန်တူသော ထဘီပြာဝတ်ဆရာမက ...

“ဟုတ်ကဲ့ ဆုံးသွားပါပြီ”ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်တော့်မျက်လုံးများမှာ ပြာဝေသွားကြသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဆေးရုံမှ တဖန်လက်ဆည်ကန်ရပ်ရှိ လူထုတိုက်သို့ သုတ်သီးသုတ်ပြာ လိုက်ကြရပြန်သည်။ လူထုတိုက်မှာ လူတွေဝိုင်းနေသည်။ တိုက်ထဲသို့ ရောက်လျှင် ဧည့်ခန်းတွင် အရှေ့ခေါင်းပြုလျက် ပြင်ဆင်ထားသော ဦးလှ အလောင်းကို တွေ့ကြရပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်ရင်တွင်းဝယ် ဖော်မပြနိုင်လောက်အောင် ဆိုသွားပြီးမျက်ရည်များ ဝိုင်းလာပါသည်။ မြင်ရသည်ကိုပင် မယုံနိုင်အောင် ရှိနေ၏။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ၌မူ ဦးလှသည်

အခါတိုင်း ကျွန်တော်တို့ သွားလျှင်
ဆီးကြိုပြုံးရယ်နှုတ်ဆက်သလို ရှိနေသည်ဟုသာ
မြင်နေရသည်။ ကျွန်တော့်မှာကား မဖြေနိုင် မဆည်နိုင်ဘဲ
အတန်ကြာပင် ဦးလှ၏ ရုပ်အလောင်းကိုသာ ဝိုင်လျက်
ကြည့်နေမိပြီး ဘဝကို သုံးသပ်မိသည်။ လူ့ဘဝဆိုတာ
ဒါပါလားဟုလည်း တွေးရင်း အသိတရား ရလာ၏။
ကျွန်တော့်အတွေးများသည် ရုပ်ရှင်ဖလင်ပိတ်ကားကို
နောက်ပြန်ဆွဲသလို တရိပ်ရိပ်တရားရေးနှင့်
ပြေးလွှားနေကြသည်။ လူတွေထဲမှ လူတယောက်ဖြစ်သော
ဦးလှ၏ ဘဝဇာတ်လမ်းသည် ဤတွင်
ပြီးဆုံးသွားလေပြီပါတကားဟု သံဝေဂဖြင့် သက်ပြင်းချရင်း
နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ့်ငါးနှစ်ခန့်က အတိတ်ဘဝသည်
ရုပ်ရှင်သဖွယ် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် တရားရေးနှင့်
ပြန်လည်ထင်ဟပ်လာကြပါတော့သည်။

“ဟေ့ - ဘသိန်း မင်းကို လူထုဦးလှက တွေ့ချင်လို့တဲ့”

အချိန်မှာ ၁၉၄၆ ခု ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးစ ...

ပြောလာသူမှာ ကွယ်လွန်သူသခင်ဗထွန်း (ယခင်
ဟစ်တိုင်သတင်းပိုင်ရှင်) ဖြစ်သည်။

www.myanmarcupid.net

“မင်း ဘာသာပြန်တဲ့ ဆောင်းပါးကလေး ဒီလ လူထုဂျာနယ်အတွက် ရွေးလိုက်တဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်တယ်ကွ”

ကျွန်တော့်မှာ အပျော်ကြီးပျော်သွားသည်။ စာပေလောကကို ခြေစုံပစ်ဝင်မည်ဟု အခဲကြီးခဲထားခဲ့သော ကျွန်တော့်အနေဖြင့် အောင်မြင်ပြီဟု ဝမ်းသာကာ ပျော်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ကျောင်းနေစကတည်းကပင်လျှင် ကလောင်ကိုင်မည်၊ စာပေနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုမည်၊ မိဘကပေးသော ပညာကို ရနိုင်သ၍ယူပြီး မည်သည့်ဘွဲ့ထူးများပင်ရစေကာမူ အဆုံးတနေ့တွင် စာပေလောကတွင်သာ မွေ့လျော်မည်ဟု အမြဲတမ်း စိတ်ကူးယဉ်ထားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် စိတ်ကူးက စိတ်ကူးမျှသာ ရှိသည်။ ကျွန်တော့်ကို စာပေနယ်ထဲသို့အရောက် တွဲခေါ်မည့်သူကို အရိပ်အရောင်မျှ မတွေ့ရသဖြင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးလျှင်ပြီးချင်း (စစ်အတွင်းကတည်းက အိမ်ထောင်ကျနေပြီဖြစ်သော) ကျွန်တော့်မှာ သားကျွေးမှု၊ မယားကျွေးမှုတို့အတွက် မိရာအလုပ်ဖြစ်သော စီ-အေ-အက်စ်(ဘီ) ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းသင်တန်းကို ဝင်လိုက်ရပါတော့ သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်စာပေဝါသနာကား

ပျောက်ကွယ်သွားသည် မရှိ၍ သင်တန်းတက်ရင်း
 ကျွန်တော်ဝါသနာပါသော ဘာသာပြန်လုပ်ငန်းကို အပျော်တမ်း
 လက်ဆော့ရာက လူထုဂျာနယ်သို့
 တပုဒ်စမ်းပို့လိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။

စစ်ကြီးပြီးလျှင်ပြီးချင်း မန္တလေးတွင်
 ပထမဆုံးထွက်လာသောစာပေမှာ ဦးလှ၏
 “လူထုဂျာနယ်” ဖြစ်ရာ၊ စာငတ်နေသော မန္တလေးလူထုမှာ
 ရေချိုးချင်တုန်း တံတားကျိုးကျသလို အုတ်အော်သောင်းတင်း
 ဖြစ်သွားကြရသည်။ ထိုစဉ်က စက္ကူဆိုလျှင် မူးလို့
 ရှူစရာမရှိသေးရကား လူထုဂျာနယ်မှာ စက္ကူဖြူဖြူ
 အဖုံးခုံခုံညားညားနှင့် မဟုတ်ဘဲ တိုင်းပြည်အပျက်တွင်
 ခိုးသားငါးရာတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် မှောင်ခိုဈေးသို့
 ရောက်နေပြီဖြစ်သော မီးခြစ်စက်မှ မီးခြစ်ပတ်စက္ကူ
 ဖြစ်ဟန်တူသည့် အပြာရောင်စက္ကူဖြင့် ရိုက်နှိပ် ထားရခြင်း
 ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ထီပေါက်သည်ထက် ဝမ်းသာသွားမိသည်။
 ကျွန်တော်ရောက်လိုသည့် စာပေနယ်ထဲသို့ မလွဲအမှန်
 ဧကန်ရောက်ရတော့မည်။ ကျွန်တော်ရေးသော
 စာလုံးကလေးများကို ပုံနှိပ်စာလုံးကလေးများအဖြစ်နှင့်
 မြင်တွေ့ကြရတော့မည်ဟု အပျော်ကြီး ပျော်ကာ

www.myanmarcupid.net

ကျွန်တော်စာပေနယ်ထဲရောက်ရေးအတွက် ဦးလှကို
မလွတ်တမ်း တွယ်ကပ်ထားတော့မည်ဟုလည်း
ဆုံးဖြတ်မိလေသည်။

ချိန်းထားသောနေ့တွင် မမြင်ဘူး၊ မတွေ့ဖူးသေးသော
ဦးလှကို သွားတွေ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ယခုဦးချမ်းအရက်ဆိုင်
(၈၄လမ်း)မှာ လူထုဂျာနယ်နှင့် ကြီးပွားရေးစာအုပ်တိုက်
ဖြစ်လေသည်။

တိုက်ထဲသို့ ကျွန်တော်နှင့် သခင်ဗထွန်းတို့ ရောက်လျှင်
ဒေါ်အမာကဆီးကြိုပြီး ခဏအကြာတွင် ညက
စာတွေရေးသဖြင့် အိပ်ရေးပျက်ထားဟန်တူသော ဦးလှက
တဘက်ကလေးတခုကို လွှမ်းခြုံလျက် မျက်နှာသစ်ရာမှ
ထွက်လာ၏။

“ဪ-ကိုဗထွန်းတို့တောင် ရောက်နေကြပြီလား၊ ကိုချစ်ညို
ဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည်ဘသိန်းပါ၊ ကျားဘငြိမ်း
ညီပါ”

“ဪ”

ဦးလှမှာ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“မောင်ဘညိမ်းနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က အင်မတန်ခင်တာပဲ။
ကိုဘသိန်းက အနုပညာသမား၊ မောင်ဘညိမ်းက
အကြမ်းသမား ပေါ့နော်”

ဦးလှသည် ခေါင်းကလေးစောင်းကာ ဝေဖန်ရင်း
ကျွန်တော်တို့ညီအကို၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဝါသနာကို
သဘောကျသလို ပြုံး နေသည်။

“ကိုဘသိန်း စာရေးတာကြာပြီလား”

(ဦးလှသည် ကျွန်တော်၏ ထွားကြိုင်းသော
ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့်လားမသိ၊ ကျွန်တော့်ကိုအမြဲတမ်း
ကိုတပ်ခေါ်လေ့ရှိပြီး၊ ကိုဘညိမ်းကိုမူ မောင်ဘညိမ်းဟုသာ
ခေါ်လေ၏။)

“ကျွန်တော်မရေးဖူးပါဘူး၊ ခုမှ ဝါသနာပါလို့
စလေ့ကျင့်တာပါ”

“အေးဗျာ၊ ကြိုးစားပါ။ ကျွန်တော်တို့မန္တလေးမှာ လူငယ်တွေ
စာရေးကြဖို့လိုပါတယ်။ ခင်ဗျားပို့ထားတဲ့ ဘာသာပြန်
ဆောင်းပါးကလေးလည်း ရှေ့လျာနယ်မှာသုံးဖို့
ရွေးထားတယ်။ နောက်လည်း ဆက်ရေးပါဦး၊ ဘာတွေရေးသင့်၊
ပြန်သင့်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောပါ့မယ်”

ထိုခဏ၌ ဒေါ်အမာက ကော်ဖီနှင့် ပေါင်မုန့်
 ထောပတ်သုတ်များလာချလာသဖြင့် “ကဲ — ကဲ
 သောက်လိုက်ကြပါဦး”ဟု ဦးလှကဆိုကာ
 သူ့စာရေးစားပွဲကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားလေ၏။

ခဏအကြာတွင် ဦးလှသည်
 အင်္ဂလိပ်စာစောင်တခုကပိုကိုင်ပြီး ထွက်လာ၏။

“အင်း ကိုချစ်ညိုက ဘာသာပြန်လေ့ကျင့်စဆိုတော့
 ဟောဒီဆောင်းပါးကလေးကို ပြန်ရေးဗျာ၊
 နောက်အပတ်ဂျာနယ်မှာ သုံးရအောင်”ဟု ဆိုကာ
 အင်္ဂလိပ်စာစောင်နှင့် စာရေးရန် စက္ကူအလွတ်များကို
 ပေးလေ၏။

စာစောင်မှာ ဆိုဗီယက်ယူနီယံသတင်းစဉ်ဖြစ်ပြီး
 ဦးလှပြန်ဆိုရေးသားခိုင်းသော ဆောင်းပါးမှာ
 "Collectivisation in USSR" ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှ
 စုပေါင်းစိုက်ပျိုးရေးဟူသော ဆောင်းပါးဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်သည် စာပေနယ်ထဲသို့
 ခြေတလှမ်း လှမ်းဝင်မိပါတော့သည်။ ကျွန်တော်ရေးသော၊
 ဘာသာပြန် သောစာများမှာ လူထုဂျာနယ်တွင် ချစ်ညိုဟူသော
 ကလောင်အမည်ဖြင့် စတင်ပါလာကြပြီဖြစ်ရာ

www.myanmarcupid.net

ကျွန်တော့်ခြေထောက်များမှာ မြေကြီးနှင့် မထိကြတော့ဟု ထင်မိ၏။

အသစ်စက်စက် မိန်းမတယောက်ကိုရပြီးစ
လူပျိုတယောက်၏ ဝမ်းသာခြင်းမျိုး၊ သိန်းဆုပထမပေါက်သူ၏
ပျော်ရွှင်ခြင်း မျိုးတို့သည် အတိုင်းမသိ ကြီးမားဘိသော်လည်း
ကိုယ်ရေးသောစာလုံးကလေးများ
ပုံနှိပ်စာလုံးကလေးများအဖြစ်နှင့် ပထမဆုံးအကြိမ်
တိုင်းပြည်လူထုသို့ တင်ပြခွင့်ရရှိခဲ့သူ၏
ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ခြင်းမျိုးကား မည်သည့်ပျော်ရွှင်ခြင်းမျိုးနှင့်မှ
မယှဉ်သာအောင် ပိုကဲသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ မည်မျှ
ပျော်ရွှင်အားရ၍ သွေးနထင်ထိတက်သွားသည်ကို
ဖော်မပြနိုင်စွမ်းသဖြင့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ
တွေ့ကြုံခံစားဖူးသူတို့မှအပ မည်သူမျှ သိနားလည်မည်
မဟုတ်ပါ။

ဦးလှစေခိုင်းသော ဘာသာပြန်ဆောင်းပါးများကို
ကြိုးစားပမ်းစားရေးရ၍ ကျွန်တော့်ဘာသာပြန်မှာ
လအနည်းငယ်အတွင်း တိုးတက်လာသည်။ ဦးလှကလည်း
ကျွန်တော့်အရေးအသားကို အားရကျေနပ်နေပုံ ရလေ၏။
ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော့်မှာ ကြိုးမဲ့
ကြေးနန်းသင်တန်းကလည်းတဘက် ရှိနေ၏။ နောက်ဆုံးတွင်

ကျွန်တော်သင်တန်းအောင်၍ နယ်ဆင်း
 အလုပ်လုပ်ရတော့မည်ကဲ့သို့ ရှိလာ၏။ ထိုအခါ
 ကျွန်တော့်စာရေးမှုတို့မှာ ဦးလှနှင့် ဝေးသွားရ၍
 အဆက်ပြတ်သွားရမည်ကဲ့သို့ ရှိလာသဖြင့် ကျွန်တော်က ဦးလှ
 သို့ ဖွင့်၍ အကျိုးအကြောင်း ပြောလိုက်သောအခါ -

“ဒီလိုဆို ခင်ဗျား အဲဒီက ထွက်လိုက်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့
 လာလုပ်ပေါ့”ဟု ဦးလှက အကြံပေးလေ၏။

“ထွက်ဆို ဒီအတိုင်းထွက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊
 ကျွန်တော်လက်မှတ်ထိုးထားရတာ၊ နောက်ပြီး စတိုင်ပင်
 ထောက်ပံ့ကြေး ကလည်း လတိုင်းယူထားတာ”

“ဘယ်လောက်ယူထားပြီးပြီလဲ”

“တလခြောက်ဆယ်နဲ့ ခြောက်လရှိပြီ”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်ပြန်ဆပ်လိုက်မယ်။ ခင်ဗျာ
 ဒီလာလုပ်ဖို့ကိုသာ ပြင်ထားတော့”

ဦးလှသည် ကျွန်တော်စာပေနယ်ထဲသို့
 ခြေစုံပစ်ဝင်နိုင်အောင် သူ့အိတ်ထဲမှပိုက်ဆံပင်
 အဆုံးခံလိုက်သည်ကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်ပါ။
 ကျွန်တော့်ကလောင်ကို ကူ၍ သွေးပေးသည်မှာ ဦးလှ၊

ကျွန်တော် စာပေသမားတယောက်ဖြစ်လာဖို့ ကူညီသူမှာ ဦးလှသာလျှင် ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော်သည် ဦးလှ၏လူထုဂျာနယ်တွင် အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်တဦး ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော့်ကို ဦးလှက တလလျှင် (၈၀)ကျပ် ပေး၏။ (ထိုစဉ် ၁၉၄၆ ခုလောက်က ၈၀ ကျပ်မှာ ယခု ငွေ ၇၀၀ကျပ်လောက်နှင့် ညီမျှသည်။)

ကျွန်တော် နေ့စဉ်ပင် လူထုတိုက်သို့ ခြေကျင်အလုပ်တက်ရ၏။ ဦးလှမှာ တဘက်ကလည်း ဖဆပလအထွေထွေအတွင်းရေးမှူး လုပ်နေသေး၍ နေ့စဉ်ဖဆပလရုံးတည်ရာ (ယခု ဟံသာဝတီပုံနှိပ်တိုက်)သို့ ရှမ်းလွယ်အိတ်ကလေးတခု လွယ်လျက် စက်ဘီးကလေးတစီးနှင့် သွားနေရသည်။

တခါတလေ ဆရာကြီးဦးရာဇတ်နှင့်အတူ စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်သွားကြသည်ကို ယနေ့တိုင် မြင်ယောင်လျက် ရှိနေသေး၏။

မကြာမီတနေ့တွင် ယခု ဒေါက်တာမ ဖြစ်နေသော ဦးလှ၏သမီး ဒေါက်တာသန်းရင်မာက “ကိုဘသိန်း- ကိုဘသိန်း-နိနိ ကော-နိနိကော”ဟု ကျွန်တော့်သမီး ညိုညိုအကြောင်း မေးလာသည်မှစ၍ ကျွန်တော့်တွင်

အိမ်ထောင်ရှိကြောင်း၊ ကလေးရှိကြောင်း သိသွားသည်နှင့် ဦးလှက လခကို (၈၀)ကျပ်မှ (၁၀၀)ကျပ်သို့ ရုတ်ချည်း တိုးပေးသည်။ နောက် ကျွန်တော့်လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကို ကျေနပ်အားရ၍လားမပြောတတ် (၁၂၀)ကျပ်၊ (၁၂၀)ကျပ်မှ (၁၅၀)ကျပ်သို့ ၄-၅-၆လအတွင်း တိုးပေးတော့သည်။

ဦးလှသည် ကျွန်တော့်ကို ဘာသာပြန်များ တပုံတခေါင်းကြီး ပြန်ခိုင်းသည်သာမက၊ ဂျာနယ်စာစီ၍ မည်သို့ပုံသွင်းရမည်ကိုပါ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လေ့လာစေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ စာစီ၊ ပုံသွင်း၊ စက်ရိုက်ရသည့်လုပ်ငန်းများကိုပါ အတော်အတန် ကျက်မိမှတ်မိလာသည်။ ထို့နောက် မကြာမီ လူထုဂျာနယ်အပြင် လူထုသတင်းစာကိုပါ ထုတ်ဝေကြသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်က သတင်းစာလုပ်ငန်းကို အကျွမ်းမဝင်သေး၍လား မသိ၊ မပျော်မွေ့၍တကြောင်း၊ ကိုယ်တိုင်ရေးသော စာအုပ်များ ထုတ်ဝေချင်၍ တကြောင်းတို့ကြောင့် သတင်းစာမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

လူထုသတင်းစာကား နာမည်ကြီးစပြုလာနေ၏။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအလုပ်မှ မရှိတော့ဘဲ ယောက္ခမအားကိုးနှင့် လုံးချင်း ဘာသာပြန် ပထမဆုံးအုပ်ဖြစ်သော

www.myanmarcupid.net

“လွတ်လပ်ရေးခေါင်းလောင်း”ကို ရေးကာ အရဲစွန့် ထုတ်ဝေဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

တနေ့ ညနေစောင်းတွင် ဦးလှထံမှ လူတယောက် ပျာယိပျာယာဖြင့် စက်ဘီးစီးကာ ပေါက်လာ၏။

“ကိုဘသိန်း၊ ဆရာကြီးက အရေးကြီးလို့တဲ့၊ စာပေးခိုင်းလိုက်တယ်”ဟု ဆိုကာ စာကလေးတစောင် ထုတ်ပေးလေ၏။ စာမှာ —

ကိုဘသိန်း

အလုပ်အရေးကြီးလို့ ခဏလာကူပါ၊ ခုချက်ချင်း လိုက်ခဲ့စေလိုတယ်။

မောင်လှ

ဟုဖြစ်၍ ကျွန်တော်လည်း ဘာမျှမစဉ်းစားတော့ဘဲ ငေါက်ကနဲထကာ လိုက်သွားသည်။ တိုက်သို့ရောက်လျှင် လူထု သတင်းစာအယ်ဒီတာတဖွဲ့လုံး သပိတ်မှောက်သွားကြသည်ကို အံ့ဩစွာ ကြားသိရတော့သည်။

“ကိုဘသိန်းရေ - သပိတ်တော့ မှောက်သွားကြပြီ၊ ကျွန်တော်တို့လင်မယားပဲရှိတယ်၊ ခင်ဗျား ခဏလောက်

ကူပေးဦးဗျာ” ဟု ဦးလှက မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့်ဆို၍
ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

အရေးကြီးသည်မှာ နောက်တနေ့တွင်
သတင်းစာထွက်နိုင်ဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဦးလှ၊
ကျွန်တော်နှင့် ဒေါ်အမာတို့သာ ပါဝင်သော
အယ်ဒီတာအဖွဲ့သုံးဦးတည်းနှင့် စိုင်းပြင်းကြရတော့၏။
ဦးလှက နယ်သတင်းတွေ ဖြတ်တောက်၊ ကျွန်တော်က
နိုင်ငံခြားသတင်းတွေ ရေဒီယိုမှ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့်
ဖမ်းပြီးရေး၊ ဒေါ်အမာက ဆောင်းပါးရေး စသည်ဖြင့်
နောက်တနေ့ အတွက် သတင်းစာကို တန်ဆာဆင်ကြရသည်။

စာစီအဖွဲ့မှာလည်း လူမစုံတော့သဖြင့်
တော်တော်အခက်အခဲ တွေ့နေ၏။ သို့သော် အညံ့မခံ
အရှုံးမပေးတတ်သော ဦးလှ၏ စိတ်ဓါတ်ကြောင့်
နောက်တနေ့တွင် သတင်းစာမှာ ပုံပန်းမပျက်
ထွက်မြဲတိုင်းထွက်လာသဖြင့် သပိတ်သမားများ အံ့အားသင့်
သွားကြရသည်။

ဘာလိုလိုနှင့် ကျွန်တော့်မှာ လူထုသတင်းစာ၏
ရေဒီယိုသတင်း လက်ရေးတိုသမားနှင့် ဘာသာပြန်ဆရာ

www.myanmarcupid.net

ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာ၏။ ဦးလှက “ကိုဘသိန်း ခင်ဗျားလက်ရေးတိုတတ်လို့လား”ဟု စူးစမ်းလာ၏။

“ပုံသေကားကျ၊ စနစ်တကျတော့ မတတ်ပါဘူး ဦးလှ”

“နို့ ဘယ်လိုနည်းလဲဗျ၊ ခင်ဗျားလက်ရေးတိုက စက်ဝိုင်းတွေရော၊ ကြက်ခြေတွေရော၊ ညီမျှခြင်းတွေရော၊ တောင်မြောက်ပြတဲ့ မြားတွေရော စုံလို့ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မြန်မြန်လိုက်ရေးနိုင်အောင် ကျွန်တော့်မှတ်ဉာဏ်နဲ့ ကျွန်တော်ထွင်ထားတာပါ။ ဥပမာ စက်ဝိုင်းက ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ၊ ကြက်ခြေက တိုက်ပွဲ၊ ညီမျှခြင်းနဲ့ မျဉ်းပြိုင်က အစည်းအဝေး၊ မြားတွေက တောင်မြောက်အရပ်ကို ပြတဲ့သဘောပါပဲ”

ဦးလှ သဘောကျသဖြင့် မျက်လုံးများပိတ်သွားမတတ်ပင် အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်နေပြီး -

“အေးဗျာ၊ အရေးကြီးတဲ့အခါ ဒီလိုပဲ ထိုးထွင်းဉာဏ်ရှိမှပေါ့”ဟု အားပေးချီးကျူးလေ၏။

ကျွန်တော်တို့ အယ်ဒီတာအဖွဲ့သို့ သတင်းထောက်ကိုချစ်ဆွေ တိုးလာ၍ တော်တော်လေးနေရာကျသွားသည်။ ဦးလှမှာ နေ့မအား

ညမအား ကူလုပ်သလို ကျွန်တော်လည်း နေ့ရောညပါ အလုပ်ဆင်းပေးရသည်။ တခါတလေ ဦးလှသည် ညကြီး သန်းခေါင်တွင် အိပ်ချင်မူးတူးကြီးဖြင့် ဖက်ထုပ်ကိုကိုင်ကာ တိုက်ဘက်မှကူးလာပြီး ကျွန်တော်တို့ အိပ်ချင်ပြေအောင် လုပ်တတ်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သတင်းစာလုပ်ငန်းကပို ဝါသနာမပါဘဲ ဂျာနယ်ကိုသာ လုပ်ချင်ကိုင်ချင်သော ကျွန်တော်သည် သတင်းစာလုပ်ငန်းတွင် ပျော်သလိုလိုရှိလာ၏။ ဦးလှသည် ကျွန်တော့်ကို သတင်းစာလုပ်ငန်းတွင် ကျွမ်းကျင်စေလိုသည့် စေတနာဖြင့် သတင်းရေးပုံရေးနည်း၊ သတင်းဖြတ်တောက်နည်း၊ သတင်းခေါင်းစဉ်တပ်နည်းများကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သင်ပြခဲ့သည်။

မကြာမီ လွတ်လပ်ရေးရတော့မည်ဖြစ်ပြီး ကေအင်ယူ အရေးကလည်း ပူညံ ဖြစ်လာသည်။ သတင်းစာလုပ်ငန်းကလည်း အရေးကြီးအလုပ်များလာ၏။

ဗိုလ်ချုပ်တို့ကျဆုံးချိန်

ကျွန်တော်တို့သတင်းစာတိုက်ပိတ်သော နေ့တနေ့ဟု မှတ်မိပါသည်။ ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် တိုက်သို့အသွား ရန်ကုန်ရောက် နေသောတိုက်မှ ကြော်ငြာမန်နေဂျာ ကိုထွန်းရင် (ကွယ်လွန်) တယ်လီဖုန်းလာ၍ ကောက်ကိုင်မိသည်။

“ကိုဘသိန်းလား၊ ဒီမယ်အရေးကြီးတဲ့သတင်းရှိတယ်။
 သေသေချာချာကူးထားပါ။ ဒီနေ့မနက် (၁၀) နာရီခွဲလောက်က
 ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့အတူ ဝန်ကြီးတဖွဲ့လုံး
 သူသတ်သမားလက်ချက်နဲ့ ကျဆုံးသွားပြီ။ ဦးလှတို့ကို
 အခုချက်ခြင်းပြောပေးပါ။ သတင်းစုံဆက်ပို့ဦးမယ်။ ဒါပဲ”

ကိုထွန်းရင်အသံမှာ တုန်တုန်ချိချိနှင့်တပ်ထဲက
 ရေဒီယိုကြေးနန်းပြောနေသလို တုံးတိတိကြီး ပြောရင်း ဒါပဲဟု
 ရုတ်ချည်း ရပ်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ထိုအချိန်က ဦးလှမှာ တိုက်ဖွိုက်အဖျားမှ
 နာလန်ထူစဖြစ်၍ နေ့လယ်နေ့ခင်းတိုင်း အတွင်းခန်းထဲ
 လှဲနေတတ်ရာ ကျွန်တော်က အပြေးကလေးဝင်သွားပြီး -

“ဦးလှ ဗိုလ်ချုပ်တို့ လုပ်ကြံခံလိုက်ရပြီ။
 ရန်ကုန်ကိုထွန်းရင်ဆီက သတင်းပို့တယ်”ဟု ပြောသည်တွင်
 အင်အားချိနဲ့နေသေး သော ဦးလှမှာ အိပ်ယာမှ ငေါက်ကနဲ
 ထထိုင်ပြီးသား ဖြစ်သွား၏။

“ဟိုက် - ကိုယ်ကျိုးနည်းကြပါပြီ” ဟုဆိုကာ ဦးလှသည်
 ဖိနပ်ပင် မစီးတော့ဘဲ တိုက်ပေါ်မှ ဆင်းသွားလေ၏။

ရှေ့ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ၌လည်း မည်သူ့ကိုမျှ
 မပြောတော့ဘဲ တောင်ဘက် ၃၄ လမ်းထိပ်ရှိ ပြည်သူ့ရဲဘော်
 ရုံးစခန်းသို့ ဖိနပ်မပါဘဲ ကပျာကရာ ပြေးသွားပြီးသည်တွင်
 ဗိုလ်ချုပ်တို့ သတင်းဆိုးကြီးကို မသိကြသေးသဖြင့်
 အေးအေးဆေးဆေး သွားလာနေသော မြို့လူထုသည်
 ဦးလှဖိနပ်မပါဘဲ မောကြီးပန်းကြီး ပြေးသွားနေသည်ကို
 တအံ့တဩနှင့် ရပ်၍ပင် ကြည့်နေကြလေ၏။ ဦးလှမှာ
 ရင်ထုမနာဖြစ်နေသည်။ သတင်းဆိုးကြီး ကြားရ၍
 သွေးလန့်သွားကြသော ပြည်သူ့ရဲဘော်တို့အား၊ ဦးလှက
 သတိဉာဏ်ဖြင့် အုပ်ထိန်းထားလိုက်ပြီး ရုံးသို့ပြေးပြန်၏။
 တိုက်ပြန်လာချိန်တွင် အရေးပေါ် ညနေသတင်းစာကို
 ရုတ်ချည်းထုတ်ရန် စိုင်းပြင်းလေ၏။

ခဏအကြာတွင် ကျွန်တော်တို့အလုပ်ခွင်သို့
 အားလုံးရောက်လာကြပြီဖြစ်၍ နံနက်ပိုင်းအတွင်း
 ညနေသတင်းစာကို သတင်းထူးကြီးဖြင့် ထုတ်ဝေရန်
 စတင်စိုင်းပြင်းကြ၏။ သတင်းစာမှာ ကျဆုံးသော
 အာဇာနည်ကြီးများ ရုပ်ပုံတို့ဖြင့် ကရောင်း (၄)ချိုး (၄)
 မျက်နှာသာရှိ၏။ အခါတိုင်း စောင်ရေ(၃၀၀၀)သာ
 ထုတ်ဝေရသော လူထုမှာ ထိုနေ့ညနေစောစော (၈၀၀၀) အထိ
 ရိုက်နှိပ်ရပြီး အရောင်းသမားကလေးများ တိုက်မှထွက်ပြီး

www.myanmarcupid.net

ရုံတော်ကြီးအရောက်တွင် အားလုံးကုန်သွားတော့သည်။
 ရောင်း၍ ကုန်ရ သည်မဟုတ်။ အချို့က ဝိုင်း၍ သူ့ထက်ငါ
 လုယက်ကြသည်ဟု ဆို၏။ သတင်းစာ
 အရောင်းသမားကလေးများမှာ အကျီများ စုတ်ပြု၍ သွားရ၏။

မကြာမီ လွတ်လပ်ရေးရခဲ့၏။ လွတ်လပ်ရေးအပြီး
 ကေအင်ယူသောင်းကျန်းမှု ပြန့်ပွားလာ၏။ တစတစနှင့်
 နောက်ဆုံး မန္တလေးမှာ ကေအင်ယူ
 သောင်းကျန်းသူများလက်သို့ ကျသွားသည်။ တဖန်
 ကေအင်ယူလက်မှ အစိုးရက ပြန်သိမ်းပြီး အစိုးရနှင့်
 ညွန့်ပေါင်းတပ်များစုံကြသောအခါ အစိုးရတပ်က
 နန်းမြို့တွင်းတွင် တပ်စွဲနေပြီး၊ ရဲဘော်ဖြူများကား
 နန်းမြို့အပြင်ဘက် ယခုမြို့တွင်း၌ တပ်စွဲလျက် ရှိကြ၏။
 မန္တလေးသတင်းစာများကား အပစ်အခတ်များကြောင့်
 ပိတ်သွားကုန်ကြသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့လူထုသတင်းစာ
 တတိုက်တည်းသာလျှင် ထီးထီးကြီးကျန်၍
 ဆက်လက်ထုတ်ဝေနေခဲ့၏။ ကျွန်တော်အိမ်မှ အလုပ် တိုက်သို့
 သွားရသည်မှာ နန်းတွင်းပြအိုးနှစ်ခုကို မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး၍
 ဖြတ်ကျော်ရလေရာ၊ ပြအိုးနှင့် တည့်တည့်ပြကို ဖြတ်တိုင်း
 နန်းတွင်းမြို့ရိုးပေါ်ရှိ လက်ဖြောင့်တပ်သား၏ ကျည်သည်
 ရွှိကနဲ ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ်မှ ပွတ်ကာသီကာ ဖြတ်သွားသဖြင့်

www.myanmarcupid.net

မျက်လုံးပြူး ရင်ဖိုခဲရသည်။ အလုပ်ခွင်သို့ ရောက်မှသာလျှင်
 ကျွန်တော်အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားမကွဲသေးပါကလားဟု
 သက်ပြင်းချရဲခဲရသည်။ အလုပ်မှအိမ်သို့
 ပြန်သည့်အခါတိုင်းလည်း စတာလင်ဂရက်စစ်မြေပြင်တွင်
 ဖြတ်သန်းနေသည့်အလား တရွှီရွှီ၊ တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် ...

ဦးလှမှာ အပစ်အခတ်တွေကြားမှ လူထုသတင်းစာ
 ထွက်နိုင်သဖြင့် ကျေနပ်အားရနေပုံရသည်။ “ကိုဘသိန်းရာ
 ခုလို တိုက်ပွဲဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ သတင်းစာဆရာ
 ဆိုတာဟာလည်း စစ်သားပဲဗျ” ဟု
 ကျွန်တော်တို့အားငယ်သွားမည်ကို စိုးသည့်အလား
 တမျိုးလှည့်အားပေးတတ်သည်။

“ဗီယက်နမ်တွေ ပြင်သစ်ကိုတော်လှန်ပြီး
 လွတ်လပ်ရေးတိုက်ယူတဲ့နေရာမှာ ဟန့်ငြိမ်းမြို့က ‘ညံ့ခံ’
 သတင်းစာကြီးဟာ တရက်မှ မပိတ်ခဲ့ဘူးဗျ။
 စစ်ပွဲပြီးဆုံးအချိန်ထိအောင် သတင်းမှန်တွေကို
 ပြည်သူလူထုဆီအရောက် ပေးခဲ့လို့ ပြည်သူတွေ
 သတင်းမှန်ရပြီး အားကြီးမာန်တက်ခဲ့ကြတာပေါ့”
ဟုလည်း ဥပမာပေးကာ အားပေးခဲ့သည်။

www.myanmarcupid.net

အလုပ်ပြီး၍ အိမ်ပြန်ရသည့်အခါ ညအတော်နက်ပြီး
 ဖြစ်နေ၏။ ထိုအခါ ဦးလှက စိတ်မချဖြစ်ကာ
 ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်ကို တိုက်တွင်ထားစေခဲ့ပြီး ဦးလှနှင့်
 သတင်းထောက်တဖွဲ့လုံးသည် ကျွန်တော့်ကို ၂၆၀၀လမ်း
 ကာတစ်ကုမ္ပဏီအထိ ဂျစ်ကားဖြင့် လိုက်ပို့ကြသည်။ ဦးလှကား
 အဖွဲ့သားများ တိုက်သားများအပေါ် အမြဲတမ်း စိတ်မချဘဲ
 စိုးရိမ်ကြောင့်ကြတတ်ရှာ၏။

အစိုးရတပ်များ နန်းမြို့တွင်းမှ ထွက်လာသောအခါ
 ကျွန်တော်တို့သတင်းစာလည်း ပိတ်ခဲ့ရသည်။ ထိုအခါ
 ကျွန်တော်နှင့် လူထု တခန်းရပ်သွားသည်။ လအတန်ကြာ
 ငြိမ်နေကြပြီးနောက် ဦးလှက ကိုဘသိန်းရေ
 ဂျာနယ်ပြန်ထုတ်စို့လားဟုဆိုကာ ဆိုက်ကြီး၍
 အသွင်ပြောင်းလာသော လူထုဂျာနယ်ကို ဒုတိယအကြိမ်
 ပြန်လည်ထုတ်ဝေကြပြန်သည်။ ဦးလှက တာဝန်ခံ
 အယ်ဒီတာချုပ်၊ ဒေါ်အမာက တွဲဖက်အယ်ဒီတာ၊
 ကျွန်တော်ကလည်း တွဲဖက်အယ်ဒီတာ တာဝန်များကို
 ယူကြရသည်။

ဤတကြိမ်တွင် လူထုဂျာနယ်မှာ ကာလာရောင်စုံ
 ဝေဖြာလျက် ဘလောက်တွေ၊ ပန်းချီတွေ မြိုင်မြိုင်ကြီးနှင့်
 ထွက်လာသဖြင့် စောင်ရေ (၃၀၀၀)မှာ ရုတ်ချည်းကုန်သွားပြီး

www.myanmarcupid.net

ရန်ကုန်တွင် နာမည်အလွန်ကြီးသွား၏။ ရန်ကုန်မှ
နောက်ထပ်အုပ်ရေ(၁၀၀၀) အမြန်ပို့ရန် သံကြိုးလာ၍ ဦးလှမှာ
သံကြိုးစာကိုင်လျက် အလွန်အမင်း ကျေနပ်အားရနေ၏။

ဦးလှ၏ ချစ်စရာကောင်းသောအကွက်ကလေးတကွက်ကို
ဇနီးဒေါ်အမာမြင်မိလေသလားမသိ။ ကျွန်တော်ကတော့
သတိထားမိ၏။ ထိုအခြင်းအရာမှာ မထိတထိနှင့်
ကလိတတ်သော ဟဒယရွှင်ဆေးသတ္တိပင် ဖြစ်သည်။
ဦးလှသည် လိမ္မာပါးနပ်သော သတင်းစာဆရာပီပီ
ဝေဖန်ချက်ရေးသည့်အခါတွင်လည်း အဝေဖန်ခံရသူအား
ပိဿာလေးနှင့် အပစ်ခံရသလိုမရှိစေဘဲ ညက်ညက်ကလေးနှင့်
စဉ်းစားပြီးမှ အဓိပ္ပာယ်ပေါ်ကာ ရယ်ရသည်အဖြစ်နှင့်
ဝေဖန်တတ်သည်။ ရေးသားတတ်သည်။

သတင်းစာခေါင်းစဉ်တပ်သည့်အခါတွင်လည်း
မည်သည့်အခါမျှ ရုန်းရင်းကြမ်းတမ်းမှုမရှိဘဲ အဓိပ္ပာယ်
ပေါ်လွင်အောင် တပ်တတ်သည်။ တခါက ကျွန်တော်
နေ့သတင်း အယ်ဒီတာအဖြစ် တာဝန်ကျနေစဉ် မေမြို့
(ပြင်ဦးလွင်) သတင်းတခုရောက်လာ၏။ သတင်းမှာ
နာမည်ကြီး ပထန်ကုလားကုန်သည်ကြီးတဦးနှင့်
မြန်မာအမျိုးသမီးကလေးတို့ ချစ်ကြိုးသွယ်ကြပြီး
နောက်ဆုံးတွင် အမျိုးသမီးလေး ကိုယ်ဝန်နှင့်ကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့်

www.myanmarcupid.net

ရုံးရောက်ကြရသည့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်ရာ၊ ကျွန်တော်က
 သတင်းခေါင်းစဉ်အတပ်ခက်နေသဖြင့် ဦးလှထံသို့
 တင်ပြလိုက်၏။ ထိုအခါ ဦးလှကခေါင်းတပ်လိုက်ပုံမှာ
 “မွေးတုန်းတော့ဖြင့် ပန်ချင်ပြန်တယ်၊ နံရင်ပစ်ပယ်
 ချစ်လက်စမဆုံးခင် ရှောင်ကြဉ်မုန်းရက်တယ်” ဟူ၍
 ဖြစ်သတည်း။

နောက်သုံးရက်အကြာတွင် မေမြို့ (ပြင်ဦးလွင်)မှ
 ပထန်ကုလားကြီး ပေါက်လာပါတော့သည်။ ထိုအခါ
 ကျွန်တော်က ကြည့်၍ ရှင်းလိုက်၏။

လူထုဂျာနယ်ကို ဒုတိယအကြိမ်
 ပြန်လည်ထုတ်ဝေနေခိုက် ဖြစ်သည်။ ဂျာနယ်တွင်
 “ကျွန်ုပ်တို့၏ ပန်းချီဆရာ”ဟူ၍ ကဏ္ဍတခု ပါရှိရာ
 စာဖတ်ပရိသတ်က ကိုယ်မြင်လိုသည့် တွေ့လိုသည့်ပုံများကို
 ကျွန်ုပ်တို့ ပန်းချီဆရာအား ဆွဲခိုင်းလေ့ရှိသည်။ တနေ့တွင်
 မန္တလေး၌ ညစဉ်မီးပျက်နေခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍
 ပြည်သူ့ဟစ်တိုင်သို့ စာများရောက်လာကြရာ၊ ဦးလှက ၎င်းတို့
 အော်ကြဟစ်ကြအသံများကို မဖော်ပြဘဲ -

“ကျွန်ုပ်တို့ ပန်းချီဆရာ” အခန်းမှသာ ရုပ်ပုံဘာမျှ
 မပါသည့်ပိန်းအနက်ဘလောက်ကြီးတခုကို

ထည့်ရိုက်ပေးလိုက်ပြီး၊ ကျွန်ုပ်တို့ပန်းချီဆရာရေးဆွဲသည့်
 မန္တလေးမြို့၏ ညဟု ခေါင်းတပ်ပေးလိုက်သည်။
 ထိမှန်ချက်ကား ပြင်းထန်လှဘိသည်။
 နောက်နှစ်ရက်ခန့်ကြာသောအခါ မန္တလေးလျှပ်စစ်ဌာနမှ
 သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲသို့ တက်ရောက်ပါရန် ဖိတ်ကြားသော
 စာတစောင် ရောက်လာပါသည်။ ဦးလှမှာ ဖိတ်စာကိုဖတ်ရင်း
 ပြုံးနေသည်။

လူထုသတင်းစာတွင် အဆင်မပြေပုံများ၊
 ကိုးလို့ကန့်လန့်နိုင်သော မြင်ကွင်းများကို
 ဖော်ပြသည့်အညာသာလက်သုံးစကား “ဝွကျတာပဲ”
 အခန်းတခန်းကိုလည်း ဦးလှတီထွင်ခဲ့သေးသည်။ ထိုအခန်းတွင်
 အကြည့်ရခက်သော၊ အဆင်မပြေသောအဖြစ်အပျက် များကို
 ပျက်ရယ်ပြုထားတတ်လေသည်။ တခါက-

“မီးရထားသံလမ်းအုပ်ကြီးရုံးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်
 ရဲနှင့်မီးရထားအမှုထမ်းများ ပျောက်ဆုံးနေသော သံလမ်းများကို
 ရှာဖွေနေကြတာလည်း ဝွကျတာပဲ” ဟူသောစာပုဒ်သည်
 တွေးမိတိုင်း မပြုံးဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ကြရသည်။

ဦးလှသည် ဒေါသဖြစ်ခဲ့သည်။ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်
 ပြောသံကို တခါမျှ မကြားခဲ့ဘူးပါ။ သူ့အခန်းနှင့်

www.myanmarcupid.net

ကျွန်တော့်အခန်းမှာ ကပ်လျက်ဖြစ်သည်။ တနေ့တွင်
 ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ဆူညံဆူညံနှင့် မပီကလာပီကလာ
 မြည်တွန်တောက်တီးရင် အဘိုးကြီး တဦးဝင်လာသည်ကို
 တွေ့ရ၏။ အမှန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဂုဏ်နိဝင်းအတွင်းရှိ
 အယ်ဒီတာများရုံးခန်းသို့ သတင်းနှင့် ပတ်သက်သူများသာ
 လာရပြီး၊ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း ကြော်ငြာစသည်တို့နှင့်
 ပတ်သက်သူများသည် လက်ဆည်ကန်လမ်းမတန်းက တိုက်ကို
 သွားကြရသည်။ ယခုတရုတ်အဘိုးကြီးကား
 ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းဌာနကို ကျော်လွန်၍ ဝင်လာချေပြီ။

အဘိုးကြီးသည် ဆူဆူညံညံနှင့်ပင် ဦးလှအခန်းသို့
 စွပ်ဝင်သွားလေ၏။ တရုတ်အဘိုးကြီးမှာ လူထုတွင်
 ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းများ အမြဲအပ်နှံနေသော ခေါင်းကိုက်ပျောက်ဆေး
 လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ဦးလှအခန်းထဲ၌ ဆူဆူညံညံ
 ပြောနေသောစကားများအရ အဘိုးကြီးက ရိုက်နေကျဖြစ်သော
 သူ့တံဆိပ်များကို စာရွက်တရွက်ပေါ်၌ (၁၆)ခုအစား
 (၁၈)ခုရအောင် ရိုက်ပေးရန် ပုံနှိပ်မန်နေဂျာသို့ ပြောရာ
 မန်နေဂျာက မရနိုင်ကြောင်း၊ (၁၆)ခုပင် နေရာကျပ်ရာ (၁၈)ခု
 ရအောင် လုပ်ပေးရမည် ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်းနှင့်
 ငြင်းလိုက်၍ မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ ဦးလှသို့ တိုက်ရိုက်လာ၍
 တိုင်တန်းခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အခန်းဘက်မှ နားစွင့်လျက်
နားထောင်ကြည့်ရာ၌ ကြားရသည်မှာ -

“ဆရာကြီး တံဆိပ်တွေက နေရာပြည့်နေပြီလေ၊ မရလို့
မရဘူးပြောတာနေမှာပေါ့၊ မဟုတ်တာ မလုပ်ပါဘူးဆရာကြီး”

“မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ တံဆိပ်နှစ်ခုပဲ အတိုးခိုင်းတာ
ရမှာပါ၊ ခင်ဗျားပြောရင် သူတို့ရအောင်
လုပ်ပေးမှာပါဦးလှရယ်”

“ကျွန်တော်ထက် သူတို့ပိုနားလည်တယ်။ ဒါ
သူတို့အလုပ်ပဲ ကျွန်တော့်အလုပ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊
မရလို့လုပ်မပေးတာ နေမှာပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးလှရယ်၊ ရမှာပါ၊ ခင်ဗျား
ပြောကြည့်ပါဦးလေ”

တရုတ်အဘိုးကြီးက အတင်းကပ်၍ ပူဆာနေသည်။
ဦးလှကမူ တစုံတရာမပြောတော့ဘဲ ရယ်နေသံ ကြားရသည်။

“လုပ်ပါဦး ဦးလှရယ်၊ ပြောပေးပါဦး”

ဦးလှက ဘာမျှမပြော၊ စာရေးလက်စကိုရပ်ကာ
ကလောင်ကိုချပြီး ရယ်၍သာနေ၏။ အတန်ကြာလတ်သော်
လေအေးအေးနှင့်ပြောသော ဦးလှအသံကို ကြားရသည်။

“ဒီမယ် ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်ပုံတခုပြောမယ် နားထောင်ပါ။ မြို့တမြို့မှာ လူတယောက်ရှိသတဲ့။ အဲဒီလူက သိပ်လောဘကြီးတာပဲတဲ့။ တနေ့တော့ သူ့ဦးထုပ်ချုပ်နေကျ အပ်ချုပ်ဆိုင်သွားပြီး ပေးနေကျအထည်စ တကိုက်ပေးပြီး ဦးထုပ်ချုပ်ခိုင်းသတဲ့။ ဒီတခါတော့ သူက ဦးထုပ်ကို နှစ်လုံးရအောင် ချုပ်ပေးပါ ပြောလိုက်တယ်။ အပ်ချုပ်သမားက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး “မရနိုင်ဘူး” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

အဲဒီလူကလည်း ဇွတ်အတင်းပဲ ရအောင်ချုပ်ပေးပါ ပြောတော့ အပ်ချုပ်သမားက အထည်ကို ဖင်လှန်ခေါင်းလှန်တိုင်းရင်း ထွာရင်း -

“ကောင်းပြီလေ၊ ရအောင်ချုပ်ပေးမယ်” ပြောလိုက်တော့ အဲဒီလူလည်း ဝမ်းသာအားရထပြီး ပြန်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် လမ်းရောက်တော့ အဲဒီလူက -

“ကြည့်စမ်း ဒီကောင်နှစ်လုံးချုပ်နိုင်ရဲ့သားနဲ့ ငါ့ကို တလုံးပဲ ချုပ်ပေးနေတာကြာလှပြီ၊ ငါ့ကိုချနေတာ ကြာပြီပေါ့လေ” လို့ စဉ်းစားပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်တာနဲ့ အပ်ချုပ်ဆိုင်ကို တခေါက်ပြန်သွားသတဲ့။

ဟိုရောက်တော့ သူက “ဒီမယ်- ခင်ဗျားနှစ်လုံးချုပ်ပေးနိုင်မှတော့ မထူးပါဘူး၊ သုံးလုံး

www.myanmarcupid.net

ရအောင်ချုပ်ပါ”လို့ ပြောသတဲ့။ အပ်ချုပ်ဆရာလည်း ပိုပြီး မျက်လုံးပြူးတူးပြဲတဲ ဖြစ်သွားတာပေါ့။

“ဟာ ခင်ဗျားဟာက လွန်တယ်ဗျာ၊ နှစ်လုံးကနေ သုံးလုံးဆိုတော့ ဘယ်လိုချုပ်မလဲ၊ မရနိုင်ဘူး”ပြောတော့ လောဘကြီးတဲ့ လူက -

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားကြံဖန်ပြီးချုပ်ပေးပါ၊ အခါတိုင်းတလုံးချုပ်ရာက နှစ်လုံးတောင်ရသေးတာပဲ၊ နောက်တလုံးနဲ့ မထူးပါဘူး၊ သုံးလုံးချုပ်ပေးပါလို့ ဇွတ်ပြောပြန်သတဲ့။ အပ်ချုပ်ဆရာကလည်း နားငြီးလွန်းလို့ “ကဲ ကောင်းပြီ ချုပ်ပေးမယ်”လို့ ပြောလိုက်တော့မှပဲ အဲဒီလူလည်း ကျေနပ်ပြီး ပြန်သွားတယ်။

လမ်းရောက်တော့ တခါ အဲဒီလူက စဉ်းစားမိပြန်သတဲ့။

“ကြည့်စမ်း၊ ဘုရား - ဘုရား ဒီအပ်ချုပ်သမား ငါ့ကိုညစ်နေတာ ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲမသိဘူး။ အခုသုံးလုံးချုပ်ခိုင်းတော့လည်း ရပါမယ်တဲ့။ ဒါဆိုရင် နောက်ထပ်အထည်စကို ဘယ်လောက်ခိုးထားဦးမလဲ မသိဘူးဆိုပြီး မကျေမနပ်နဲ့ အပ်ချုပ်ဆိုင်ကို ပြန်သွားတယ်။ ဟိုရောက်တော့ -

www.myanmarcupid.net

“ဒီမယ်ဆရာကြီး-ခင်ဗျားတသက်လုံး ကျွန်တော့်ကို တလုံးပဲ ချုပ်ပေးနေရာက ခု သုံးလုံးဆိုတော့လည်း ရမယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ မထူးပါဘူး။ ငါးလုံးလည်း ရမှာပါ။ ငါးလုံးပဲရအောင် ချုပ်ဗျာ” လို့ ပြောသတဲ့။

အဲဒီတော့ အပ်ချုပ်သမားကလည်း -

“ကဲ ဒီလောက်တောင်ရှိတာ၊ ခင်ဗျားဆန္ဒအတိုင်း ငါးလုံးကို ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ချုပ်ပေးမယ်ပြောတော့မှ၊ အဲဒီ လောဘသမားကြီးလည်း ကျေနပ်ပြီး ပြန်သွားတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီတခါ လမ်းရောက်ပြန်တော့ သူက စဉ်းစားမိတယ်တဲ့။ အင်း-ဦးထုပ် အရွယ်အစားကိုတောင် မမေးမိခဲ့ရဘူး။ မေးဦးမှဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး အပ်ချုပ်သမားဆီ တခေါက် ပြန်သွားပြီး -

“ဒီမယ်ဆရာကြီး ခင်ဗျားငါးလုံးရအောင် ချုပ်ပေးတာက ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျုပ်ဦးထုပ်အရွယ်က ဘယ်လောက်ရှိမလဲ” လို့မေး တော့ အပ်ချုပ်သမားက လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းနဲ့ လက်မနှစ်ခုကို ကျပ်ပြားဝိုင်းလောက်ဝိုင်းပြတဲ့ပြီး -

“ခင်ဗျားဦးထုပ်တွေက ဒီလောက်ပဲရမှာပေါ့” လို့ဆိုမှ အဲဒီလောဘသမားလည်း “ဟိုက်” ဆိုပြီး “တော်ပြီဗျာ၊

တော်ပြီတလုံးပဲချုပ်ပေးပါတော့” လို့ သူ့လောဘကို
လျှော့လိုက်ရတော့သတဲ့ဗျာ။

ဦးလှပုံပြင်အဆုံးတွင် တရုတ်ကြီးမှာ
သဘောကျလွန်းသဖြင့် အသံများထွက်အောင်ပင် တဟားဟား
အော်ရယ်သဖြင့် တဘက်ခန်းမှ အယ်ဒီတာချုပ် ဆရာကြီး
ရွှေဥဒေါင်းပင် အလန့်တကြား ဖြစ်သွားခဲ့ရဖူးသည်။

ထို့နောက် တရုတ်ကြီးလည်း “ကဲပါဗျာ
ကျုပ်တံဆိပ်တွေလည်း ဦးထုပ်လို အရင်ကအတိုင်းပဲ
လုပ်ပါတော့၊ တော်တော်ကြာ ဦးထုပ်ကလေးတွေလို
ငယ်ငယ်ကလေးတွေဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်” ဟု ဆိုကာ
တဟားဟားရယ်ရင်း ပြန်သွားပါတော့သည်။
တရုတ်ကြီးရယ်သံသည် ခပ်ဝေးဝေးရောက်သည်အထိ
မရပ်သေးဘဲ ခပ်သဲ့သဲ့ကြားနေရသဖြင့် ဦးလှ၏ ဒေါသကို
ချုပ်တီးနိုင်သောစိတ်၊ ဆင်ရိုင်းကိုအုပ်သောချွန်းကဲ့သို့
စာပေပညာဖြင့် လူတယောက်၏ မကျေနပ်မှုကိုလည်း
ငြိမ်းစေနိုင်ပါကလားဟု တွေးတော နေမိပါတော့သည်။

“ကျွန်တော်နှင့် လူထု” အကြောင်း ဆောင်းပါးရေးရာ၌
ကျားဘညိမ်းနှင့် ဦးလှတို့အကြောင်း ထည့်ရေးရလျှင်

www.myanmarcupid.net

မဆီလျော်သော်လည်း ဤနေရာ၌ အလျဉ်းသင့်နေ၍ အနည်းငယ် ဖော်ပြလိုပါသည်။

ဦးလှသည် ကျွန်တော့်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိသလို ကိုဘညိမ်း(ကျားဘညိမ်း) အပေါ်၌လည်း သူ၏ ယောက်ျားပီသသော ကိုယ်ခံအနုပညာကြောင့် လွန်စွာ မြတ်နိုးခဲ့၏။ ကိုဘညိမ်း လက်ဝှေ့ထိုးမည့်ညများ၌ ရန်ကုန်မှာဖြစ်စေ၊ မန္တလေးမှာဖြစ်စေ ဖင်တကြွကြွနှင့် ရှိနေခဲ့၏။ မန္တလေးမှာထိုးလျှင် ကိုယ်တိုင်သွား၍ အားပေးခဲ့၏။ ရန်ကုန်မှာဆိုလျှင်လည်း ဦးလှက ကျားဘညိမ်းအတွက် ငွေ၁၀၀၊ ၂၀၀ မုန့်ဖိုးအပြင် လိုအပ်သည့်ခြေနင်း ဘောင်းဘီ စသည်များကို ဝယ်ပေးလိုက်တတ်သည်။ ထို့နောက် ထိုနေ့ည ထိုးသတ်သည့်ပုံသတင်းကိုလည်း ရန်ကုန်ရှိ လူထု သတင်းထောက်ထံမှ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ညတွင်းချင်း စောင့်ယူကာ နောက်တနေ့ လူထုသတင်းစာတွင် ခေါင်းစည်းမည်းကြီးများဖြင့် ဖော်ပြ၍ ဂုဏ်ယူတတ်လေ၏။

ကိုဘညိမ်းနိုင်သည့် သတင်းကို နောက်တနေ့ လူထု သတင်းစာတွင် ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ကြရမည် ဖြစ်သော်လည်း ဦးလှကား မအောင့်အည်းနိုင်၊ လူထုသတင်းစာမှ

www.myanmarcupid.net

ညစာစီသမားများ လင်းအားကြီးပြန်သည့်အချိန်တွင်
ကျွန်တော့်အိမ်နှင့် လမ်းကြိုသည့် အလုပ်သမားသို့ -

“ကိုဘသိန်းရေ ... ကိုဘညိမ်း နိုင်တယ်ဗျ” ဟု
စာလေးတစောင် ကောက်ရေးပေးလိုက်တတ်သည်။ ဦးလှသည်
ကိုဘညိမ်း၏ လက်ဝှေ့အနုပညာ၊ ပန်းချီအနုပညာများကို
အထူးသဖြင့်မြတ်နိုးပြီး “ကိုဘသိန်းရာ
ခင်ဗျားတို့အမေကလည်း အကြမ်းသမားရော၊ အနုပညာ
သမားရော နှစ်ယောက်စလုံး မွေး-မွေးတတ်ပလေဗျာ၊
ပိုဆန်းတာက ကိုဘညိမ်းက အနုရော၊ အကြမ်းရော ရတာဗျ၊
မြန်မာရှင်ဘုရင်တွေသာရှိရင် ခင်ဗျားတို့ ညီအစ်ကိုကို
“ဗျတ်ညိမ်း၊ ဗျတ်သိန်း” လို့များ ဘွဲ့ပေးလေမည်လားမသိ” ဟု
တပြုံးပြုံးနှင့် မှတ်ချက်ချခဲ့၏။

၁၉၅၂ခုနှစ်လောက်တွင် ကျွန်တော် လူထုနှင့် ခွဲခွာ၍
ကိုယ်ပိုင်အလုပ်လုပ်တော့ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့်
ကျွန်တော့်ဇနီးသည် နေမကောင်း၍ မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)သို့
ခေတ္တသွားကာ ဆေးကုသခံယူဦးမည်ဟု အကြောင်းပြလျက်
ခွင့်တလ ယူခဲ့သည်။ ဦးလှက လစာအပြည့်နှင့်ပင်
ခွင့်ပေးခဲ့သည်။ တလကုန်လျှင် နောက်ထပ်တလ
ထပ်ယူပြန်သည်။ ဤအကြိမ်တွင်လည်း ဦးလှက

www.myanmarcupid.net

လစာအပြည့်နှင့် ခွင့်ပေးပြန်သည်။ ဦးလှကား တော်တော် ပါးနပ်လိမ္မာသည်။ ကျွန်တော်အလုပ်မှ ထွက်ချင်၍ လုပ်နေသည်ကို ရိပ်မိ၍လားမသိ၊ ကျွန်တော့်အပေါ် သံယောဇဉ် ကြိုးရှည်ရှည်နှင့် အလိုလိုက်နေခဲ့၏။ ကျွန်တော့်အပေါ် သားသမီးလို ဦးလှရော ဒေါ်အမာတို့ကပါ သံယောဇဉ် ရှိသည်ကိုသိ၍ ကျွန်တော်အလုပ်ထွက်လိုကြောင်း ပါးစပ်က မထွက်ရက်တော့ပေ။

နောက်ဆုံးတွင် မလွဲမရှောင်သာတော့ပဲ ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်လိုကြောင်း ဖွင့်ပြောလိုက်သောအခါ ဦးလှမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ထွက်မလဲကိုဘသိန်းရာ Journalism ဆိုတာ သတင်းစာမှာမှ ပညာကုန်တာ ပြည့်စုံတာပဲ” ဟု တားရှာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးလှ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလည်း လုပ်ချင်သေးလို့ပါ”

“အေးလေ- ဒီလိုဆိုတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ မတားသင့်တော့ပါဘူး”

www.myanmarcupid.net

တားမရသည့်အဆုံးတွင် ဦးလှက ခွင့်မပြုချင်ပြုချင်ဖြင့်
ခွင့်ပြုလိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်လည်း လူထုမှ ထွက်လာခဲ့ပါ
တော့သည်။

ထွက်လာခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ
ဦးလှပေးလိုက်သော ပညာကလေးဖြင့် ဆက်၍
ကိုယ့်ဘဝကိုယ်ကျောင်းခဲ့ရသည်။ လူထုတွင် လုပ်ကိုင်နေစဉ်
နေ့စဉ်မြင်တွေ့နေရသော ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းများသည်
ကျွန်တော့်အတွက် မြင်ဆရာများသဖွယ် ရှိလာသဖြင့်
ကိုယ်ပိုင်ပုံနှိပ်စက်ကလေးတလုံးထောင်ကာ ကိုယ်ရေးသော
စာအုပ်များကို ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ပုံနှိပ်လုပ်ငန်းများကို
လက်ခံလုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ယနေ့အထိ ကျွန်တော်
လုပ်ကိုင်နေရသော လုပ်ငန်းများသည် ဦးလှ
မျိုးစေ့ချပေးခဲ့သည် ဟုဆိုလျှင် မှားမည် မဟုတ်ပေ။

ဦးလှသည် ကျွန်တော်၏ ကျေးဇူးရှင် ဆရာမိဘပင်
ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကလောင်ကိုင်နေသ၍၊ ကျွန်တော်ပုံနှိပ်
လုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်နေသ၍ ဦးလှသည် ကျွန်တော့်အတွက်
မသေ၊ ကျွန်တော့်ဘဝတလျှောက်လုံး တိုးတက်ရာ၊
တိုးတက်ကြောင်း မိဂျူးတန်ဆောင်သဖွယ် ရပ်တည်
လမ်းညွှန်နေမည်သာ ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်မိသဖြင့်
ဦးလှရောက်လေရာဘဝတိုင်း၌ ကောင်းရာ သုဂတိလားပါစေဟု

ကျွန်တော် ဦးလှကို လေးလေးနက်နက် ဦးညွတ်လျက်
နောက်ဆုံးဂါရဝ ပြုလိုက်ပါသည်။

ချစ်ညို

၂၁-၅-၈၅

ဦးလှကကြည့်ပြီးလျှင် ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ချက်ချင်းသံသရာက
လွတ်မြောက်သွားနိုင်ပါလျက်နဲ့ သင်္ချေသင်္ချာဘဝတွေ
ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲခံပြီး ပါရမီဖြည့်လာတာဟာ ဒါမှ
တကယ့်ပရဟိတပဲဗျာတဲ့။

မြီးရှည်နှင့် ဒိန်ချဉ်

ဗိုလ်မှူးအောင်သိမ်း

တံတားဦးက ကွမ်းနုဝါ ငမြာကဆေး ကွမ်းသီးတောင်ငူနဲ့
ကိုင်းထုံးဖြူ ပြည်ရှား သာဝါးလို့ထွေး။

ရှေးခေတ် မြန်မာအိမ်တိုင်း သုံးလေ့ရှိတဲ့ ကွမ်းစားလေ့
သရုပ်ဖော်ကဗျာကလေးပေါ့။ လိုရင်းအဓိပ္ပါယ်လည်းစုံ၊
အပြုအမူတွေလည်းစုံနဲ့ အလင်္ကာဂုဏ်မြောက်ပြီး ရသစုံပါတဲ့
အရသာဘွဲ့ကဗျာလေး တပုဒ်ပေါ့လေ။ ဒါစားစရာတခုကို
ယိုးမယ်ဖွဲ့ပြီး ရှေးပညာရှိကြီးများ စုစည်းထားခဲ့တဲ့
မှတ်သားစရာလေး တခုပေါ့။

ဒီလိုပစ္စည်းတမျိုးကို တစည်းတည်း မဟုတ်ဘဲ
သူ့ဒေသနဲ့သူ ထင်ရှားတဲ့ အရသာထူးကလေးများလည်း
ရှိသေးတယ်။ ဒါကို စာကလေးတပုဒ် လုပ်လိုက်ရရင်
ဒီပုံဖြစ်တန်ကောင်းပါရဲ့ -

“ပုသိမ်က ဟာလဝါ၊ ဇေယျာက အနုဆုပ်၊
လက်ဖက်သုပ် ပျဉ်းမနားနဲ့၊ နွားနို့ပြားက ရွာသစ်ကြီး၊
မုန့်ကြွပ်ကြီး ပျော်ဘွယ်၊ သာစည်နယ်ပေါက်စီ၊ ကူမဲဆီ
ဒန်ပေါက်၊ ရန်ကုန်ရောက် ကိတ်မုန့်ဆန်း၊ ရွှေမန်းကမြီးရှည်
...”လို့များ ဆိုရမလား မသိဘူး။

ဒီအရပ်တွေနဲ့ ဒီမုန့်တွေနဲ့ဟာ အများအားဖြင့် တွဲနေတာ
များတယ်။ အများအားဖြင့်လို့ ဆိုလိုရတာက ရွှေမန်းပြန်ဆိုရင်

လမုန့် ထိုးမုန့်တွေ အပါများကြသေးတာကိုး။ ဒါပေမယ့်
 အထက်ကစာအတိုင်း အဲဒီအရပ်တွေ ရောက်ရင် ဒီမုန့်တွေနဲ့
 မနီးပါးခဲ့ရတဲ့သူ ရှားပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း
 ပါတာပေါ့။ သဲသဲမဲမဲကြီး မဟုတ်ပေမယ့် မန္တလေးရောက်တိုင်း
 မြီးရှည်ဆိုင်ကိုတော့ ရောက်တာချည်းပဲ။ ကျွန်တော်
 အလုပ်လုပ်တာက တပ်မတော်ရေဆိုတော့ မန္တလေးကို အလုပ်နဲ့
 ပတ်သက်လို့ အင်မတန် ရောက်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့်
 ၁၉၅၂ခုနှစ်လောက်ကတော့ ချင်းတွင်းမြစ်ကြောင်း ရေလမ်းခရီး
 လုံခြုံရေးကိစ္စ ပေါ်လာခဲ့တယ်။ ပြည်သူပြည်သားများ
 စိတ်အေးချမ်းသာ သွားလာရေးအတွက် တပ်မတော်ရေက
 တာဝန်ယူဖို့ရာ အကြောင်းပေါ်လာတဲ့အခါမှာ
 ချင်းတွင်းမြစ်ကြောင်း ရေတိမ်သွား
 နှစ်ထပ်သဘောတစင်းပေါ်မှာ အမြောက်တပ်ဆင်ဖို့ကို
 စီစဉ်ခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ တွက်ချက်တပ်ဆင်ဖို့
 တာဝန်အရ ကျွန်တော်သွားရတဲ့အခါ အားတဲ့နေ့ခင်းမှာ
 အရပ်ဝတ်အရပ်စားနဲ့ ဈေးချို အလယ်ပေါက်က
 နာမည်ကြီးတဲ့ဆိုင်တဆိုင် စုံစမ်းပြီး ခုံလေးတခုပေါ်ထိုင်ရင်း
 မြီးရှည်တလုံးပေးပါဆိုပြီး မှာစားတာပေါ့။ ဆာလည်းဆာ
 အာသာကလည်းရှိနေ ဒီဆိုင်ဟာ နာမည်ကြီး
 ပထမတန်းပဲဆိုတဲ့အစွဲကလည်းပါ။ စားလို့

www.myanmarcupid.net

“နေပါဦး၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်က ရောက်နေတာလဲ၊ အခုဘယ်မှာလဲ”

“ရေတပ်ကိစ္စနဲ့လာတာ၊ မန္တလေးမြို့ကို ရေတပ်ကိစ္စနဲ့လာတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားအံ့ဩသွားမှာပေါ့၊ တည်းတာကတော့ နန်းတွင်းက အရာရှိရိပ်သာမှာလေ”

အဲဒီလိုနဲ့ မန္တလေးမှာ စစ်ပြီးခေတ် ပထမဆုံး ပြန်လည်ဆုံမိကြပါတယ်။ ဦးလှနဲ့ ငယ်ပေါင်းရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်း မဟုတ်ပေမယ့် လူချင်း သိနေတာတော့ကြာပါပြီ။ ကြာဆိုတော့ (ယခု ဗိုလ်ချုပ်ဈေး) ဆိုင်ခန်းငယ်လေးတခုမှာ စာကြည့်ခန်း ဖွင့်ကတည်းကပါပဲ။ ဈေးရောက်တိုင်း၊ ကောလိပ်ကျောင်းက မြို့ထဲရောက်လာတိုင်း၊ အချိန်အားရင် ရသလောက် စာကြည့်ခန်းလေး ဝင်ပြီး သတင်းစာ မဂ္ဂဇင်းတွေ ဖတ်လေ့ရှိနေတာကိုး။ ဒီနောက် ဆူးလေဘုရားလမ်း လူငယ်များကြီးပွားရေး စာဖတ်ခန်းဖွင့်တော့ လည်း မကြာမကြာ ရောက်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ စကား မပြောဖြစ်တောင် တွေ့ရင် ပြုံးနှုတ်ဆက်တဲ့ အနေရှိနေတာပေါ့လေ။

ဒီနောက် တခုသော နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အခု အထူးကုအရေပြားကုဆေးရုံ (ယခင်က

www.myanmarcupid.net

အစိုးရဟိုက်စကူးကျောင်း)မှာ ကျေးလက်ပြုပြင်ရေး
 သင်တန်းဖွင့်တော့လည်း သင်တန်းသားအဖြစ်နဲ့
 တက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဦးဘလွင်၊ ဦးတင့်ဆွေ၊ သိပ္ပံမောင်ဝ၊
 တိုးတက်ရေးဦးသိန်း စသည်တို့နဲ့အတူ ဦးလှကို မြင်တွေ့နေကျ
 ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အထူးသဖြင့် ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း ထုတ်တဲ့အခါ
 ကျတော့ လစဉ်ဖတ် ပရိသတ်တယောက်အနေနဲ့
 ကြီးပွားရေးကိုလှလို့ သိနေပြီပေါ့။ နောက် ဒုတိယ
 ကမ္ဘာစစ်ဖြစ်လာ၊ စစ်ပြီး၊ ကက်စဘီခေတ်ပေါ်လာ၊
 အင်္ဂလိပ်အစိုးရခေတ်မှာ ကျွန်တော်လည်း
 ရေတပ်မတော်ရောက်၊ ဦးလှလည်း ရန်ကုန်မြို့မှာ မရှိတော့ဘဲ
 မန္တလေးရောက်နေ၊ မတွေ့ကြတော့ပါဘူး။

အခု ရေတပ်မတော်တာဝန်နဲ့ ရောက်လာပြီး
 မမျှော်လင့်ဘဲ မြီးရှည်စာရင်း လာတွေ့နေတော့
 ပြန်လည်ဆက်မိကြပြီး အိမ် အတင်းခေါ် ထမင်းကျွေး၊
 အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းဆွေးနွေးကြတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာ
 ဦးလှကိုယ်တိုင်ကလည်း လူထုသတင်းစာ ထုတ်ပြီး
 တွင်ကျယ်ကြီးပွား စောင်ရေတိုးနေချိန်၊ မန္တလေးမှာ
 အခြားသတင်းစာတွေနဲ့ အပြိုင်အဆိုင်ထုတ်နေချိန်
 လူထုသတင်းစာ အတွက် (စကူးပံ) သတင်းထူးတခု
 ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဦးလှက သူကိုယ်တိုင်

www.myanmarcupid.net

ဂေါဝိန်ဆိပ်လိုက်လာပြီး သဘောကြီးပေါ် သူကိုယ်တိုင်ဝင်ပြီး
 ကိုင်တွယ်ကူညီပေးသေးတယ်။ နောက်တနေ့
 လူထုသတင်းစာမှာတော့ ချင်းတွင်းခရီးသည်များ
 လုံခြုံဘေးကင်း ရေးအတွက် ရန်ကုန်စစ်ရုံးချုပ်က မြစ်ကြောင်း
 ကာကွယ်ရေး အမြောက်တပ်သဘောဆောက်လုပ်ရန်
 စီစဉ်တိုင်းထွာနေပုံ ဓာတ်ပုံနှင့်တကွ ဖော်ပြတော့
 ခရီးသွားလူထု အားလုံး ကျေနပ်အားရတဲ့ သတင်းတပုဒ်
 ဦးဦးဖျားဖျား သိကြရတာပေါ့။

နောက်ထပ် တရက်နှစ်ရက်ကြာသေးတဲ့အတွက်
 အဲဒီရက်များမှာလည်း သူ့အားတဲ့အချိန်ဟာ
 ကျွန်တော်သွားလိုတဲ့ နေရာတွေ လိုက်ပို့၊ မိတ်ဆွေများ
 နှုတ်ဆက်ပေါ့လေ။ မြီးရှည်လည်း စားကြသေးသပေါ့။
 ဒီနောက်ပိုင်းမှာတော့ ဒီလုံခြုံရေးကိစ္စနဲ့ ရောက်တဲ့အပြင်
 မန္တလေးမှာ မြစ်ကြောင်းကာကွယ်ရေးတပ်စုလေးလည်း
 ရေတပ်ကထားသေးတော့ လာပြီး စစ်ဆေးစောင့်ရှောက်ရမယ့်
 အကြောင်းက မကြာမကြာပေါ်လာ၊ ဦးလှနဲ့
 အဆက်မပြတ်တော့ဘူး။ ရောက်တိုင်း ရောက်တိုင်း
 မြီးရှည်ဆိုင်တခေါက်ကလည်း တာဝန်တခုလိုပဲ ဖြစ်နေတယ်။

လူနှစ်ဦး ယှဉ်တွဲပေါင်းဖော်မိခြင်းဟာ
 “ရှေးရှေးဘဝရင်းနှီးကြလျက် ပစ္စက္ခကိစ္စတွင် ကျိုးပြုစပ်ယှဉ်

ရင်နှီးခင်၏ ”လို့ ဆိုနိုင်တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်နဲ့
 ဦးလှအဖို့ အလုပ်ချင်း ကွာဝေးခြားနားလှလို့
 ဒုတိယအကြောင်းဖြစ်တဲ့ ကျိုးပြုစပ်ယှဉ် ရင်းနှီးခင်၏
 ဆိုတဲ့ထဲတော့ မပါဘူး။ ရှေးရှေးဘဝ ရင်းနှီးကြလျက်ဆိုတဲ့
 ပုဗ္ဗေစ သန္တဝါသေနပစ္စည်းဆက်နဲ့ တူပါတယ်။ တနေ့တခြား
 တနှစ်ထက်တနှစ် ပိုပိုရင်းနှီးလာပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့
 အင်မတန်ရင်းနှီးတဲ့ ဦးခင်ဇော်နဲ့လည်း ရန်ကုန်မှာ
 အမြဲတွေ့တွေ့ နေတော့ ဦးလှ-ဒေါ်အမာသတင်းကို
 အမြဲကြားသိနေရတယ်။ ဒီဆူဇာဦးခင်ဇော်ဆိုတာက
 အပေါင်းအသင်းများကို အင်မတန် ခင်မင်တတ်ပြီး
 အားအားရှိတိုင်း မိတ်ဆွေတွေဖိတ်ခေါ်ပြီး
 ဧည့်ခံနေတတ်တဲ့လူစားမျိုး၊ ဦးလှကလည်း
 စာရေးဆရာအသင်းကိစ္စ၊ သတင်းစာကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်
 ခဏခဏရောက်တော့ မကြာခဏ ဆုံတွေ့ကြတယ်။

တချိန်က ဦးလှဟာ “ကျွန်တော်မြင်းသမား”၊
 “ကျွန်တော်စတီးပွဲစား” စတဲ့ ကျွန်တော်စာအုပ်တွေနဲ့
 ပတ်သက်ပြီး ရန်ကုန် ခဏခဏ ဆင်းလာတယ်။ ကျွန်တော်က
 “ကျွန်တော်ဇာတ်လိုက်မင်းသား” ဆိုတဲ့
 စာအုပ်တအုပ်လောက်လည်း ရေးစမ်းပါဗျာ ဆိုတော့
 ရယ်နေတယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်းသားဘဝတုန်းက

www.myanmarcupid.net

အမျိုးသားအောင်ပွဲနေ့ စီတန်းလှည့်လည်တဲ့အခါ တခုသော
 လမ်းဆုံမှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသားဘတင့်က
 တူးဆီတာနှစ်ယောက်စီးကားလေး ကိုယ်တိုင်မောင်ပြီး
 တပြုံးပြုံးနဲ့ လက်ပြတာ မြင်ယောင်နေတယ်။ တခါလည်း
 ကျောင်းနားလာပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့အခါ ခေတ္တနားချိန်
 ထမင်းစားချိန်မှာ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးက ဒါရိုက်တာ
 ထမင်းစားနေတာကို ယပ်ခပ်ပေးနေတာ မြင်ဖူးတယ်။
 ဒါတွေစုဆောင်းပြီး အကြောင်းစုံရေးတာ ဖတ်ရရင်
 ခေတ်ပြောင်းလဲလာပုံကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်ရမှာပဲဆိုတဲ့
 စိတ်ကူးရပြီး ဦးလှကို တိုက်တွန်းတာ ပြုံးနေရုံပါပဲ။ ရေးတော့
 မရေးဖြစ်ပါဘူး။

အဲဒီစာအုပ်တွေ ရေးတုန်းက အင်တာဗျူး
 တွေဆုံမေးမြန်းခန်းတွေက မှတ်စုတွေဟာ အင်မတန်
 အရေးကြီးတာကိုး။ ပြောသမျှစကားတွေကို
 လိုက်ရေးလို့ကလည်းမဖြစ်။ စောင့်ဆိုင်းနေပြန်ရင်လည်း
 အာရုံအဆက်ပြတ်သွားမှာမို့ အသံသွင်းကြိုးခွေနဲ့ ဖမ်းပါလို့
 တိုက်တွန်းပြီး၊ ယူငင်ကိုင်တွယ်လို့ရတဲ့
 အသံသွင်းစက်ငယ်ငယ်ကလည်း ထွက်ပေါ်စ
 ကျွန်တော့်ထဲမှာရှိတာနဲ့ ယူသွားဖို့ ပေးလိုက်ပါသေးတယ်။

www.myanmarcupid.net

ဦးလှလည်း အဲဒါ ယူသွားပြီး တော်တော်
အသုံးပြုဖြစ်ပါသေးတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ သားကြီး လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ပေါ်လာတဲ့အခါ
ပထမဆုံးကြုံရတဲ့ အထူးမင်္ဂလာပွဲအဖြစ် လက်ထပ်ပေးစေလိုတဲ့
ဇနီးမောင်နှံကို အထူးစဉ်းစား ရွေးချယ်ရပြန်ပါတယ်။
သတို့သမီး ဖခင်ဖြစ်တဲ့ ပန်းတနော်ဦးအေးမောင်နဲ့
တိုင်ပင်တဲ့အခါကျတော့ နှစ်ယောက်
အသံတူထွက်လာကြတယ်။ မန္တလေးက လူထုဦးလှနဲ့
ဒေါ်အမာရအောင် ခေါ်ကြမယ်ဗျာတဲ့။ ဝမ်းသာလိုက်တဲ့
ဖြစ်ခြင်း၊ ခမည်းခမက် စစချင်း ကျေကျေနပ်နပ် ရွေးချယ်ရတာ
မင်္ဂလာတပါးပဲ မဟုတ်ပါလား။ သုံးဦးသုံးဖလှယ်
ကြည်ညိုချစ်ခင်ရင်းနှီးပြီးသား မိတ်ဆွေများစုပြီး မင်္ဂလာပွဲ
ကျင်းပရတာထက် ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ ကျက်သရေမင်္ဂလာ
ရှိပါဦးမလား၊ ဦးလှနဲ့ ဒေါ်အမာ ကိုယ်တိုင် မန္တလေးက
တမင်ဆင်းလာပြီး လက်ထပ်ပေးရှာကြပါတယ်။ အခု
ဦးလှလက်ထပ်ပေးခဲ့တဲ့သားက သားလေးသုံးယောက်
တိုးလာပြီး အကြီးဆုံးက ရှစ်တန်းတောင် ရောက်နေပြီလေ။

ဂျပန်ခေတ် အင်္ဂလိပ်ပြန်ဝင်တဲ့ခေတ်များအတွင်း
တမျိုးတမည်ပုံစံတွေဝင်နေတဲ့ ခေတ်လူငယ်တွေနဲ့
လူကြီးတွေဟာ ခေတ်ကွာဟမှုရှိနေတော့ ပေါင်းသင်းရတာ

www.myanmarcupid.net

သိပ်အဆင်မပြေကြဘူး မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ အသက်အရွယ်
မတိမ်းမယိမ်း လူကြီးချင်းဆုံတွေ့တဲ့အခါ ငယ်မူပြန်ပြီး
သတိရသမျှပြော၊ ခေတ်အကြောင်းဆွေးနွေး၊
တွေ့ကရာသောင်းပြောင်း ပြောရဆိုရတာ တွေကလည်း
လွတ်လပ်တဲ့အရသာတမျိုးပဲ။ တခါတော့
အောက်ပိုင်းမြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်ကို သင်္ဘောခရီးထွက်ကြတယ်။
သင်္ဘောဦးပိုင်းအခန်းမှာ ဦးသုခဇနီးမောင်နှံ၊ ဦးလှဇနီးမောင်နှံ၊
ကျွန်တော်တို့ဇနီးမောင်နှံ၊ တရားသူကြီး ဦးအေးကြည်နဲ့ တခြား
(၃-၄)ယောက်ပါကြတယ်။ ခရီးကတော့ ဦးသုခရဲ့ ဇာတိရပ်မြေ
ကျိုက်လတ်တို့ ဖျာပုံတို့ကိုပေါ့။ အဲဒီထဲမှာ အသက်
(၂၀)ရွယ်လောက် လူငယ်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်အမာတူမ
တယောက်လည်း ပါတယ်။ သူ့ခမျာ လူကြီးတွေနဲ့လာတော့
ဗဟုသုတစုဆောင်းမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနဲ့ မှတ်စုစာအုပ်ကလေး
တကိုင်ကိုင်ပေါ့လေ။ လူကြီးလူကောင်း ပညာရှင်ကြီးတွေ
ပြောကြဆိုကြတဲ့ ထွေရာသောင်းပြောင်း ဗဟုသုတစုံ
မှတ်သားပြီး “ဉာဏ်ကြီးရှင်မှတ်တမ်း” များ
ထုတ်မယ်ကြံသလားမသိ။ သင်္ဘောခရီး တနေ့လောက်
သွားမိပြီး လူကြီးတွေ ကရော်ကမယ် ဗလွတ်ရွတ်တတွေ
ရယ်စရာမောစရာတွေ တသောသော ပြောတာပဲ ကြားရတော့
သူ့မှတ်စု ဘေးချပြီး မှတ်သားစရာစကားတခွန်း

www.myanmarcupid.net

ဆိုလိုက်တယ်။ “လူကြီးတွေ တစုတဝေးထိုင်ပြီး ဆွေးနွေးဝေဖန်၊ ပညာရှင်ပီပီ မှတ်လောက်သားလောက်တွေ ပြောကြမှာပဲဆိုပြီး ဂရုစိုက်နားထောင်လာတာ သူတို့ဟာ လူငယ်ဝိုင်းလိုပဲ တသောသောနဲ့ ရယ်စရာ တွေ ပြောနေကြတာပဲ”တဲ့။

ဒါနဲ့ တခါက ကြုံဖူးတဲ့အဖြစ်တခု သွားသတိရတယ်။ ကျွန်တော်ရွှေတိဂုံ ဂေါပကလူကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်စဉ်ကပေါ့။ တနေ့တော့ ရွှေကျင်သာသနာပိုင်ဆရာတော်ကြီး (သက်တော် ၉၀ကျော်) ကိုဗဟိန်း တိုင်တရာကျောင်းမှာ ဆရာတော်ကြီးများက ကန်တော့ပြီး သြဝါဒခံယူပွဲ ကျင်းပမယ့် အခမ်းအနားကို ဖိတ်ကြားလို့ ဖူးမြော်ဖို့ ရောက်သွားတယ်။ လာကန်တော့မယ့် ကိုယ်တော်ကြီးတွေက သက်တော် (၇၀) ကျော်၊ (၈၀)ကျော်တွေ များတယ်။ တချို့ကိုယ်တော်ကြီးများကို ဦးပဉ္စင်းလေးများက တွဲခေါ်လာရ တယ်။ ဆရာတော်အကြီးဆုံးကို ဆရာတော်ကြီးများက ကန်တော့တာ ဘယ်လိုများထူးမလဲဆိုပြီး နားစွင့်နေတာ ကန်တော့ကြတဲ့ အခါကျတော့ “ဩကာသ၊ ဩကာသ၊ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနော ... ” ဆိုတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကန်တော့နေကျ ဆိုရိုး ဩကာသ ကန်တော့ခန်းပဲ ဖြစ်နေတော့ အမှတ်တမဲ့ ပြုံးမိတယ်။

စိတ်ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ရွတ်ကြမယ်၊ ပူဇော်ကြမယ်
ထင်ထားတာကိုး။

ရေလမ်းခရီးဆိုတာ တအိအိနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်
သွားနေရတာဖြစ်တော့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်လိုက်၊
အိပ်ရာပေါ်လှဲလိုက်၊ စားပွဲမှာထိုင်လိုက်၊ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လမ်းလျှောက်လိုက်နဲ့ စကားပြောဆွေးနွေးလို့ အင်မတန်ကောင်း
တယ်။ တသောသောနဲ့ ငယ်မူပြန်စကားတွေ ပြောနေကြရင်
သဘောနှေးလည်းမသိ၊ မြန်လည်းသတိမထား၊ ဒီလိုနဲ့
ကျိုက်လတ် ဖျာပုံ ရောက်ခဲ့ရော။

ဦးလှ၊ ဦးသုခ၊ ဒေါ်အမာတို့ ရောက်လာကြတယ်ဆိုတော့
မြို့ပေါ်ကလူကြီးလူငယ် စာပေသမားတွေ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့
မိတ်ဆွေတွေ လာကြ နှုတ်ဆက်ကြ၊ ဖိတ်ခေါ်ကြ
ဟောပြောပွဲကျင်းကကြနဲ့ နားရတယ် မရှိတော့ပါဘူး။
မြို့ပေါ်မှာ ကြည့်သင့် ကြည့်ထိုက်တဲ့နေရာတွေလည်း အစုံ
လိုက်ပြကြတယ်လေ။ အဲဒီအထဲမှာ မှတ်မှတ်ရရ
ဖြစ်နေတာတခုက ဖျာပုံမှာ ပရဟိတစခန်း တခု ရှိတယ်။
နေရာထိုင်ခင်း ကျယ်ဝန်းသပ်ရပ်ပြီး
စီစဉ်ဆောက်လုပ်နေရာချထားပုံ၊ ပြင်ဆင်ထားပုံဟာ
အတော်ခေတ်မီတယ်။ အတုယူစရာ ချီးကျူးစရာ
သိပ်ကောင်းတာပဲ။ တကယ့် အများကောင်းကျိုးသက်သက်

www.myanmarcupid.net

တဦးတယောက် တဖွဲ့တစုရဲ့ အကျိုးမဖက်၊
 ပရဟိတသက်သက်ပဲ။ အဲဒီမှာ ဧည့်သည်မှတ်တမ်း
 စာအုပ်တအုပ် ရှိလေတော့ ရေးကြပါဆိုတာနဲ့ တဦးစီ
 ရေးကြတယ်လေ။ ဦးလှက အဲ-ထင်မြင်ချက်ကလေး
 ဘာလေးရေးပါဦးလေဆိုတာနဲ့ စဉ်းစားလိုက်တော့ နိဗ္ဗာန်နဲ့
 လက်တကမ်းသာ လိုတော့တဲ့ ဘုရားလောင်း သုမေဓာဘဝကို
 သွားသတိရမိတာနဲ့ အောက်ပါအတိုင်း ရေးခဲ့တယ်။

တို့များထွတ်တင် သုံးလူ့ရှင်သည် နုစဉ်အခါ သုမေဓာက
 ခေမာဆိပ်ကမ်း နိဗ္ဗာန်နန်းကို လက်တလှမ်းတွင်
 ထင်းထင်းမြင်လျက် လူရှင်အများ ကယ်လိုအားကြောင့်
 စိတ်ထားကိုယ်ဒဏ် နစ်နာခံလျက် သံသရာဆက်
 ခံလာချက်ကား သက်သက်ပရဟိတတည်း။

ဦးလှကကြည့်ပြီးလျှင် ဟုတ်တယ်ဗျာ၊
 ချက်ချင်းသံသရာက လွတ်မြောက်သွားနိုင်ပါလျက်နဲ့
 သင်္ချေသင်္ချာဘဝတွေ ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲခံပြီး
 ပါရမီဖြည့်လာတာဟာ ဒါမှ တကယ့်ပရဟိတပဲဗျာတဲ့။

ထိုအချိန်က အားလုံး အစိုးရတည်းခိုခန်းတွင်
 စခန်းချတည်းခိုကြရာ ညကျတော့ အနီးအနားမှာ
 ခင်းကျင်းနေတဲ့ ပြပွဲက ပြဇာတ်ကို အထူးဧည့်သည်တွေအနေနဲ့

သွားကြည့်ကြသေးတယ်။ အဲဒီခရီးဟာ အမှတ်တရပါပဲဆိုရင် မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီထက်ခရီးရှည်ပြီး (၁၄)ရက်တိတိ စက်လှေပေါ်မှာ အတူအိပ်၊ အတူစား၊ အတူသွားခဲ့တဲ့ မုံရွာ၊ ကလေးဝ၊ မော်လိုက်ခရီးက ပိုပြီး အမှတ်တရ ဖြစ်ရပါသေးတယ်။ ဒီခရီးကို ဒေါ်အမာကိုယ်တိုင်လည်း ဆောင်းပါးတွေရေးပြီး ရှိပါပြီ။ ဆရာဦးသုခကိုယ်တိုင်လည်း မှတ်တမ်းတင်ထားတာ ရှိပြီးမို့ အထူးမရေးတော့ပါဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်က ကျားသူဌေးကတော် ဒေါ်ဒေါ်စောက မီးရထားတွဲလုံးငှားပြီး မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်းဘုရားဖူးလာစဉ်က မန္တလေးရောက်တဲ့အခါ ဦးလှကိုယ်တိုင် မမောနိုင်မပန်းနိုင် နေရာအနှံ့အပြား လိုက်ပို့တာ၊ ဘုရားစုံလိုက်ပို့တာ၊ စစ်ကိုင်းတောင်သီတဂူရေစက်ချကို လိုက်ပို့တာတွေဟာ သတိရအောက်မေ့လို့ မဆုံးနိုင်အောင် ရှိနေပါတယ်။ အထူးသဖြင့် မန္တလေးတောင်ခြေက ဘိုးဘွားရိပ်သာရောက်တော့ သူ ကြိုးစားထားတာတွေ မမောနိုင် မပန်းနိုင် ပြလိုက်ပြောလိုက်ဟန်တွေ မြင်ယောင်လို့ မဆုံးနိုင် ဖြစ်ရတယ်။ ရေးလို့ကုန်နိုင်ဖွယ် မရှိပါဘူး။

ဒီခရီးတွေမှာ အမြဲပြုံး အမြဲရွှင်ပြီး
 အမြဲပျော်စရာစကားစပြောတဲ့ ဦးလှမှာ ထူးခြားချက်တခု
 သတိထားမိတာကတော့ ကလေးလိုပဲ တခုခုစားနေ

www.myanmarcupid.net

ဝါးနေတာမြင်ရတာပဲ။ မြေပဲလှော်လည်း ဝါးတာပဲ။
ဆီးသီးလည်း စားတာပဲ။ အာလူးကြော်လည်း ဝါးတာပဲ။
အကြော်လေးနဲ့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းလည်း တယ်မပြတ်ဘူး။
အထူးသဖြင့် ချင်းတွင်းမြစ်ခရီးမှာ ပုံပြောသူ၊ ကလေးဆန်ပုံ၊
ပျော်ရွှင်တတ်ပုံ၊ တယောက် တယောက်ကို
နောက်တတ်စတတ်ပုံ၊ ချစ်စရာတပုံကြီး တွေ့မြင်ရကြုံရတယ်။

တမင်ချိန်း၊ တမင်ဆုံပြီး တမင်လာကြံဖန်ပြီး
စကားလက်ဆုံကျခဲ့ရတဲ့ အလုပ်လည်း သတိရသေးတယ်။
နိုင်ငံကျော် ပန်းပုဆရာကြီး ဦးဟန်တင်ဟာ
အမျိုးသမီးစာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်အမာပုံတူ ထုလုပ်လိုတယ်။
ပုံတူဟာ အသက်ဝင်ရမယ်၊ မူလ နဂိုဟန်ပန်ဖြစ်ရမယ်။
သဘာဝအနေအထား မျက်နှာပေးဖြစ်ရမယ်။
ပုံထုမယ်ပုံရိုက်မယ်ဆိုလို့ မသိမသာ တောင့်တင်းဟန်
လုပ်တာမျိုး မဖြစ်စေရဘူးဆိုတဲ့ ဝါဒရှိတဲ့ ပန်းပုဆရာကြီးကိုး၊
ဒီအချိန်မှာ အနားမှာခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့လူတွေနဲ့
ခါတိုင်းပြောနေကျစကားတွေ ပြောနေယင် မျက်နှာအနေအထား
အမူအရာ ကိုယ်ထည်အနေအထား သဘာဝမှန်တယ်တဲ့။
အဲဒီအတွက် အနားနားမှာစကားပြောဖို့လို့ ကျွန်တော့်ကို
အကူအညီခေါ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ ဦးလှက
သူပုံတူထုလုပ်နေတဲ့အနားမှာ ထိုင်ပြီး စကားတွေရှာပြီး

ပြောနေရတယ်လေ။ ပန်းပုအထုခံတဲ့ ဒေါ်အမာကလည်း
 ဆုံဝိုင်းကြီးပေါ်ထိုင်ရင်း ဝင်ပြောလိုက်၊
 ပန်းပုဆရာဦးဟန်တင်က သူ့လက်က ကရိယာလေးတွေနဲ့
 မူလရွံ့ပုံက ဖြည့်လိုက်ဖြုတ်လိုက် ထပ်ဆင့်လိုက်၊
 ပါးပါးလေးလှီးချလိုက် လုပ်ရင်း စကားတချက် တချက်
 ဝင်ပြော၊ ဦးလှနဲ့ကျွန်တော်က စကားတွေ မပြတ်အောင်ပြော၊
 အလုပ်လည်းပြီး၊ အပျင်းလည်းပြေ၊ နဂိုနေလည်းရ၊ အတော်
 ဟန်ကျတဲ့ အလုပ်ပဲလို့ ဆိုချင်ဆို၊ ဒီလိုသာရုပ်ထုတူလုပ်တိုင်း
 စီစဉ်ရမယ်ဆိုတော့ တယ်မလွယ်တဲ့ ကိစ္စပဲ။

ဒီဆောင်းပါးအစမှာ မြီးရှည်ကိစ္စပါခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်
 နောက်ပိုင်းမှာရှမ်းခေါက်ဆွဲပြောင်းသွားတယ်။ တိုးလာတဲ့
 အာဟာရ တခုကတော့ ဒိန်ချဉ်ပဲ။ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးနဲ့
 အထင်ကြီးခံရအောင် လျှပ်စစ်ဒိန်ချဉ်လို့ ခေါ်ကြပါဖို့လေ။
 လျှပ်စစ်မော်တာနဲ့ လှည့်မွှေထားတာကိုး။ နောက်ပိုင်းမှာ
 မန္တလေးရောက်တိုင်း သူ့အိမ်ဝင်တိုင်း ဒိန်ချဉ်တခွက်ကတော့
 ရောက်ရောက်လာတော့တာပဲ။ စကားပြောနေတုန်း ရုတ်တရက်
 ဆိုင်သွားယူမယ့်လူ မရှိသေးလို့ ဆိုင်းနေရသေးတယ်။
 ကျွန်တော်ပြန်ခါနီး လူရှာပြီး သွားဝယ်စေတာပဲ။
 “လူနဲ့တည့်တယ်ဗျ၊ ကိုယ်တွင်းအေးတယ်၊ ဓာတ်မှန်တယ်ကိုး”။
 ကျွန်တော်ကလည်း အကြိုက်ပါပဲ။ တခါတော့

www.myanmarcupid.net

မန္တလေးဘူတာရုံဆင်းခါနီး သူ့အိမ်မှာ စကားကောင်းနေရင်းက
 ဒိန်ချဉ်ရောက်လာခဲ့တာနဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် ခဏခဏ
 ထွက်မျှော်ရတာ သတိရသေးတယ်။ ဘူတာအသွား
 သူ့ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပြီး သံလမ်းဘေးနားက ဆိုင်တခုက
 ပန်းသေးခေါက်ဆွဲ ဝယ်ကျွေးလိုက် သေးတာလည်း
 အမှတ်တရပါပဲ။

ယခုသော် မြီးရှည်လည်းဆွေး၊ ဒိန်ချဉ်ဝေး၍၊
 လေအေးလည်းရပ်၊ အပြုံးဓာတ်လည်း၊ အဆုံးသတ်ခါ
 ကွယ်ခဲ့ပါပြီတကား။

ချစ်မိတ်ဆွေကြီးဦးလှအား အစဉ်သတိရလျက်
 ဗိုလ်မှူးအောင်သိမ်း

သတိရပါတယ် ဦးလေးလှကို

ပါမောက္ခအိုးနီတိုးရ(ဂျပန်ပြည်)

လူမျိုးတမျိုးရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ ဘာသာစကားတခုထဲနဲ့
 ဘယ်တော့မှ မပြီးပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ နေထိုင်စားသောက်မှု၊
 လေ့ထုံးစံကိုလည်း လေ့လာဖို့လိုအပ်ပါတယ်။
 မျက်မှောက်ခေတ်ဘဝကိုသာ မကဘဲ၊ အတိတ်ကာလက
 အခြေအနေကိုလည်း သုတေသနလုပ်သင့်တယ်။ အဲဒီလို
 ထင်မြင်လာတာနဲ့ အခုတော့ လူမျိုးသမိုင်းကို ဦးစားပေး
 လေ့လာနေပါတယ်။ ဗမာလူမျိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
 ပြောရမယ်ဆိုလို့ရှိရင် ပုဂံခေတ်၊ တောင်ငူခေတ်၊
 ညောင်ရမ်းခေတ်တွေကို လေ့လာနေပါတယ်။ ဒီတော့
 မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းထဲက တစုံတခု ရေးရမလား
 စိတ်ကူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးလေးလှအကြောင်းစာအုပ်ဆိုရင်
 ဦးလေးလှနဲ့ ဆက်ဆံမှုကို အခြေခံပြီးတော့ ရေးတာ....

အိုဆာကာတက္ကသိုလ်

နိုင်ငံခြားဘာသာသင်ကြားရေး

အိုဆာကာမြို့၊ ဂျပန်ပြည်။

ရက်စွဲ။ ။ ၁၉၈၅-၂-၁၃

ဒေါ်ဒေါ်ခင်ဗျား

(၂၈-၁-၈၅) နေ့စွဲနဲ့စာကို ရပါတယ်။ ဦးလေးလှ
 အကြောင်း ဒုတိယစာအုပ်ထုတ်မယ်ဆိုတာ သိရလို့
 ဝမ်းသာပါတယ်။ ဆက်ပြီးတော့ဖတ်နိုင်မှာကို
 မျှော်လင့်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဆောင်းပါးတပုဒ်
 ရေးကြည့်ပါတယ်။ သဘောကျမလား မသိပါဘူး။
 ဦးလေးလှက ဂျပန်ပြည်ရောက်ဖူးတဲ့လူဆိုတော့
 ဦးလေးလှအကြောင်း စာအုပ်ထဲမှာ ဂျပန်လူမျိုးရေးတဲ့
 ဆောင်းပါး တပုဒ်ပါရင် ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့
 (၁၅)နှစ်လောက်အထိတော့ ကျွန်တော်က
 ဘာသာစကားများကိုပဲ စိတ်ဝင်စား ပါတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ
 မြန်မာစကားအပြင် ကချင်တို့၊ ချင်းတို့၊ ရှမ်းတို့၊ မွန်တို့၊
 ပလောင်တို့ စသဖြင့် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတွေ ပြောကြတဲ့
 ဘာသာစကားမျိုးစုံ ရှိပါတယ်။ ဒီစကားတွေကို

ဘာသာဗေဒရှုထောင့်နဲ့ ဟုတ္တိပတ္တိ လေ့လာမယ်ဆိုရင်
 ဘာသာစကား တခုနဲ့တခု ဆက်စပ်နေပုံကို သိနိုင်ပါတယ်။
 တိဘက်-မြန်မာ အုပ်စုဝင် ဘာသာစကားတွေကိုတော့
 မလေ့လာဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ ဒီလိုပဲ ယူဆမိပါတယ်။ ဒီအမြင်
 မှားလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် လူမျိုးတမျိုးရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာ
 ဘာသာစကားတခုထဲနဲ့ ဘယ်တော့မှ မပြီးပါဘူး။ သူတို့ရဲ့
 နေထိုင်စားသောက်မှု၊ မလေ့ထုံးစံကိုလည်း
 လေ့လာဖို့လိုအပ်ပါတယ်။ မျက်မှောက်ခေတ်ဘဝကိုသာ
 မကဘဲ၊ အတိတ်ကာလက အခြေအနေကိုလည်း
 သုတေသနလုပ်သင့်တယ်။ အဲဒီလို ထင်မြင်လာတာနဲ့
 အခုတော့ လူမျိုးသမိုင်းကို ဦးစားပေး လေ့လာနေပါတယ်။ ဗမာ
 လူမျိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောရမယ်ဆိုလို့ရှိရင် ပုဂံခေတ်က
 အခြေအနေကို ကျောက်စာတွေဖတ်ပြီး လေ့လာကြည့်ပါတယ်။
 တောင်ငူခေတ်၊ ညောင်ရမ်းခေတ်က အခြေအနေကိုတော့
 အမိန့်တော်တွေကို ထောက်ထားပြီး လေ့လာနေပါတယ်။
 ဒီတော့ မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်းထဲက တစုံတခု ရေးရမလား
 စိတ်ကူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးလေးလှအကြောင်းစာအုပ်ဆိုရင်
 ဦးလေးလှနဲ့ ဆက်ဆံမှုကို အခြေခံပြီးတော့ ရေးတာ

www.myanmarcupid.net

အကောင်းဆုံးထင်တာနဲ့ ပူးတွဲပါဆောင်းပါးကို ရေးကြည့်ခြင်း
ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာရွှင်လန်းပါစေ။

ပါမောက္ခအိုးနိုတိုးရ

သတိရပါတယ် ဦးလေးလှကို

၁၉၆၇ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ဖြစ်ပါတယ်။
မန္တလေးမြို့ကို ကျွန်တော်အမြန်ရထားနဲ့ ဆိုက်ရောက်ပါတယ်။
ရောက်တဲ့ အချိန်က ညနေ (၆)နာရီတိတိမို့လို့ ဘူတာရုံကနေ
တည်းခိုရာဟော်တယ်ကို တန်းသွားရတာနဲ့ မြို့ကိုလှည့်တောင်
မကြည့်ရသေးပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက မန္တလေးမြို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး
ကျွန်တော်ဘာများသိသလဲ။ မြန်မာပြည်မှာ
ဒုတိယအကြီးဆုံးမြို့တမြို့။ ကုန်းဘောင်မင်းဆက်ရှင်ဘုရင်တွေ
ထီးနန်းစိုက်ခဲ့တဲ့ နေပြည်တော်ဟောင်း။ ဒါလောက်ပဲ
သိပါတယ်။ မြို့လူဦးရေ ဘယ်လောက် ရှိသလဲ။
မင်းတုန်းမင်းအုတ်ဂူ ဘယ်နားမှာများ ရှိသလဲ။ မြန်မာမင်းများ
အဆက်တွေဟာ အခုထက်ထိ မြို့မှာနေထိုင်ကြသေးသလား။
အညာစကားဆိုတာ ရန်ကုန်ကစကား အသုံးအနှုန်းနဲ့စာရင်

ဘယ်လိုကွာခြားသလဲ။ မြန်မာပြည်က ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့
ဂျပန်ပြည်က မဟာယနဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာ
ခြားနားနေသလဲ။ ဘာတခုမှ မသိသေးတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ
ရှိပါတယ်။

တခုတော့ရှိပါတယ်။ မန္တလေးမြို့ရောက်ရင် လူထုဦးလှနဲ့
တွေ့နိုင်မှာပဲ။ စာရေးဆရာလူထုဦးလှ။ ဒီနာမည်ကို သိရတာ
ကြာပါပြီ။

၁၉၆၃ခုနှစ် ဧပြီလက ဂျပန်ပြည် အိုဆာကာမြို့
နိုင်ငံခြားဘာသာသင် တက္ကသိုလ်မှာ မြန်မာစာဌာန
အချိန်ပိုင်းဆရာအဖြစ် ကျွန်တော် အမှုစတင်
ထမ်းဆောင်ခဲ့ရပါတယ်။ ပထမနှစ်သင်တန်း တက်ရောက်
လာကြတဲ့ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကိုတော့
သင်ပုန်ကြီးကုန်အောင် သင်မယ်။ ဒုတိယနှစ်သင်တန်း၊
တတိယနှစ်သင်တန်းနဲ့ စတုတ္ထနှစ်သင်တန်းတွေအတွက်ကော
ဘာများသင်ကြားပို့ချရမလဲ။ ဖတ်စာအုပ်အနေနဲ့
ဘယ်လိုစာအုပ်မျိုးတွေ ဖတ်ပြရမလဲ။ မနည်း
စဉ်းစားရပါတယ်။ မြန်မာစာဌာနလို့သာခေါ်ကြတယ်။
မြန်မာစာအုပ်၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်တွေဆိုရင် မယ်မယ်ရရ
မရှိသေးလို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှာရပါတယ်။ မလွဲသာ လို့
လက်လှမ်းမီသလောက် စာအုပ်တွေကို ကျွန်တော်

ဖတ်ရှုလေ့လာ ကြည့်ပါတယ်။ စတုတ္ထနှစ်သင်တန်းက
 ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေဆိုရင် အဆင့်အတန်း
 အတော်မြင့်နေပြီ။ မြစလွယ်ရဲ့ “သုံးဆောင်ပြိုင်၊ ဆရာမနိုင်”ကို
 ဖတ်မယ်။ အကောင်းဆုံးထင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။
 စာအုပ်တွေက များများမရှိလို့ပါ။ တတိယနှစ်
 သင်တန်းအတွက်တော့ စောဦးရေးတဲ့ “တမိုးသောက်သော်”ကို
 ဖတ်ပြမယ်။ ခက်တာက ဒုတိယနှစ်သင်တန်း အတွက်ပါ။
 ထမင်းစားရေသောက်လောက်ပဲ တတ်ကြတဲ့ သင်တန်းသူ
 သင်တန်းသားများနဲ့ စာကြီးပေကြီးနဲ့တော့ မတန်ဘူး။
 ကျောင်းသားတွေက အသက်အရွယ်အားဖြင့်
 (၂၀)ပတ်ဝန်းကျင်လောက် ရှိနေကြပြီဆိုတော့ မြန်မာပြည်က
 ကျောင်းသုံးစာအုပ်တွေကို တိုက်ရိုက်ဖတ်ပြရင်လည်း
 သင့်တော်မှာမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားတယ်။ သူတို့အတွက်
 တော့ ဖတ်လို့လွယ်ကူရမယ်။ စာကပြတ်သားရမယ်။
 အကြောင်းအရာတွေက စုံလင်ရမယ်။

စာအုပ်စင်ထဲက ကျွန်တော်ရွေးလိုက်တဲ့စာအုပ်က
 လူထုဦးလှရေးတဲ့ စာအုပ်(၂)အုပ်။ တအုပ်က
 “ဂျပန်ပြည်တခေါက်”။ ဦးလှဂျပန်ပြည်ရောက်တုန်းက
 အတွေ့အကြုံတွေကို ရေးသားတဲ့ ခရီးသွားမှတ်တမ်းစာအုပ်ပါ။
 ဂျပန်လူမျိုးနဲ့ ဂျပန်ယဉ်ကျေးမှုအပေါ်

www.myanmarcupid.net

ဗမာစာရေးဆရာတယောက် ဘယ်လိုမြင်တယ်ဆိုတာကိုလည်း
 သိနိုင်ပါတယ်။ ဂျပန်လူမျိုးတွေအနေနဲ့ စိတ်ဝင်စားစရာ
 ကောင်းတဲ့စာအုပ်တအုပ်ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။
 နောက်တအုပ်က “ထောင်နဲ့လူသား”။ ဦးလှထွင်လိုက်တဲ့
 မြန်မာစာပေ ကဏ္ဍသစ်တခုလို့ ဆိုရမယ့်
 “ထောင်ဝတ္ထု”တွေထဲကတအုပ်ပါ။ ဖတ်ကြည့်တော့
 ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအပါအဝင် အာဇာနည်(၇)ဦး ကို
 လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခဲ့တဲ့ ဂဠုန်ဦးစောရဲ့
 တပည့်တယောက်အကြောင်း လည်းပါကြောင်း သိရပါတယ်။
 ကျွန်တော်က ဖတ်စာအဖြစ် “ထောင်နဲ့လူသား”ကိုပဲ
 ရွေးလိုက်ပါတယ်။

မန္တလေးရောက်ရင် လူထုဦးလှနဲ့ သွားတွေ့မယ်။
 မြန်မာပြည် မရောက်ခင်ကတည်းက ကျွန်တော်
 မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်မြို့က ဘာသာခြားစာသင်
 သိပ္ပံကျောင်းမှာ ဂျပန်စာပါမောက္ခအဖြစ် စတင်
 အမှုထမ်းဆောင်ရတာ ၁၉၆၇ခုနှစ်မေလက ဖြစ်ပါတယ်။
 (၅)လရှိသွားပြီ။ အခုမှ တွေ့နိုင်မယ်။

မန္တလေးရောက်ပြီး နောက်တနေ့မှာပဲ ဦးလှနဲ့
 တွေ့ခွင့်ရပါတယ်။ ဦးလှက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း
 ရှိတယ်။ ထွားကျိုင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် မျက်နှာထား

www.myanmarcupid.net

ချိုသာတယ်။ စကားပြောအေးဆေးတယ်။ ဣန္ဒြေရှိရှိ
ဆက်ဆံတယ်။ ဟန်ကြီးပန်ကြီး မလုပ်ဘူး။ ဖော်ဖော်ရွေရွေ
ရှိတယ်။ လူရိုးလူကောင်းတယောက် ဖြစ်ပုံ ရပါတယ်။

၁၉၆၈ခုနှစ် စာဆိုတော်နေ့ကျတော့ ဦးလှဖိတ်လို့
မန္တလေး နောက်တခေါက် ရောက်ရသေးတယ်။ ဦးလှက
စာတမ်းတခုခုဖတ်ဖို့ တိုက်တွန်းပါတယ်။ ကျွန်တော်က
ဘာသာဗေဒလိုက်စားသူမို့လို့ “ဒေသန္တရသုံး ဗမာစကား”ဆိုတဲ့
ခေါင်းစဉ်နဲ့ စာတမ်းတခု ဖတ်ရပါတယ်။ စာဆိုတော်နေ့
ဟောပြောပွဲမှာ တက်ရောက်နားထောင်ကြတဲ့ ပရိသတ်တွေကို
ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်။ ဂုဏ်လည်းယူမိပါတယ်။
စာအကြောင်း၊ ပေအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
မြို့သူမြို့သားတွေနဲ့ ဆွေးနွေးနေတဲ့ ဦးလှကိုကြည့်ပြီး
“လူထု”ဆိုတဲ့ နာမဝိသေသနကို ဘာလို့
တပ်လိုက်သလဲဆိုတာကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။

ဦးလှနဲ့တော့ ဒီနောက်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်
တွေ့ရပါတယ်။ မန္တလေးရောက်တဲ့ အခါတိုင်းလိုလို
ကြီးပွားရေးပုံနှိပ်တိုက်မှာ သွားတွေ့ပါတယ်။ ဦးလှဆီ
တနေ့ကရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကို ဦးလှက ဧည့်ခံခန်းကနေ
စာရေးခန်းထဲ ခေါ်သွားပါတယ်။ စာရေးစားပွဲမှာတော့
ရေးလက်စစက္ကူတွေက တပုံကြီး။

www.myanmarcupid.net

“ငါ့တူကို အကူအညီတောင်းချင်လို့ပါ။ ဦးလေးဆီမှာ
ဓာတ်ပုံ(၃)ပုံရှိတယ်။ စစ်ပြီးခါနီးမှာ ဂျပန်စစ်ဘက်ဌာနချုပ်က
ထုတ်တဲ့ ပိုစတာနဲ့တူတယ်။ ဂျပန်လိုရေးထားတာနဲ့
အဓိပ္ပာယ်အတိအကျ မရလို့ပါ”

ဦးလေးလှ လှမ်းပေးလိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို
ကျွန်တော်ကိုင်ကြည့်ပါတယ်။ တပုံက မိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို
ရှာဖွေစုံစမ်းဖို့ ညွှန်ကြားတဲ့ အမိန့်စာဖြစ်ပါတယ်။
ကျန်နှစ်ပုံကတော့ မိုလ်နေဝင်းနဲ့ မိုလ်ကျော်ဇောတို့အတွက်
ရှာဖွေစုံစမ်းရေး အမိန့်စာတွေပါ။ ဂျပန်လို
ရေးထားတဲ့စာဆိုပေမယ့် တချို့စာလုံးတွေက
မထင်ရှားတော့ဘူး။ ဝါကျရှေ့နောက်ထောက်ပြီး
ကုတ်ကတ်ဖတ်ရပါတယ်။ ဦးလှက ကျွန်တော်
ဘာသာပြန်သမျှကို စက္ကူဖြူပေါ်မှာ ရေးချလိုက်တယ်။
အဲဒီဘာသာပြန်ချက်က “သတင်းစာများပြောပြတဲ့ စစ်တွင်း
မြန်မာပြည်” စတုတ္ထတွဲမှာ ပါလာကြောင်း နောက်မှ
သိရပါတယ်။

အဲဒီတုန်းက လူထုဦးလှဟာ တိုင်းရင်းသားပုံပြင်
စာအုပ်တွေကိုလည်း ဆက်ကာဆက်ကာ ရေးနေပါတယ်။
ထုတ်ဝေသမျှ ပုံပြင်စာအုပ်တွေကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်လို့
ကျွန်တော်လည်း ဖတ်ရပါတယ်။ ဘာသာဗေဒ

www.myanmarcupid.net

လိုက်စားသူတယောက် အနေနဲ့ တိုင်းရင်းသားပုံပြင်
 စာအုပ်တွေထုတ်တဲ့အခါ တိုင်းရင်းသား လူမျိုးရဲ့ နေထိုင်ပုံ
 လုပ်ကိုင်ပုံလည်း ထည့်ရေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ နောက်မှာ
 ထွက်တဲ့စာအုပ်တိုင်းမှာတော့ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများရဲ့
 နေထိုင်မှုဘဝ ဖော်ထုတ်တဲ့ အပိုင်းလည်း အမြဲပါလာကြောင်း
 တွေ့ရပါတယ်။ ဦးလှထုတ်ဝေတဲ့ တိုင်းရင်းသားပုံပြင်စာအုပ်
 (၄၃)အုပ်ရှိပြီးဖြစ်ကြောင်း ၁၉၇၄ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ
 (၈)ရက်နေ့ထုတ် “အာဆာဟီ”သတင်းစာမှာ ဆောင်းပါးရေးပြီး
 ဂျပန်ပရိသတ်တွေကို ကျွန်တော် မိတ်ဆက်
 ဖော်ပြလိုက်ပါတယ်။

ဦးလှဟာ မြန်မာဘာသာ၊ မြန်မာစာပေလေ့လာနေကြတဲ့
 နိုင်ငံခြားသုတေသီတွေအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုရှိပုံပေါ်ပါတယ်။
 ၁၉၇၃ခုနှစ်ဆန်းလောက်က ထင်ပါတယ်။ မြန်မာနိုင်ငံ
 သမိုင်းဆိုင်ရာ အချက်အလက်တွေ စုဆောင်းလေ့လာဖို့
 ဂျပန်ပြည်က သုတေသနအဖွဲ့ငယ်တဖွဲ့ မန္တလေးကို
 ရောက်ရှိလာပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း
 အဖွဲ့ဝင်တယောက်အဖြစ် လိုက်ပါလာတယ်။
 မန္တလေးဟော်တယ်မှာ တည်းခိုနေခိုက် ဦးလှက တယ်လီဖုံး
 လှမ်းဆက်ပါတယ်။ ဦးလေးဆီ အလည်လာပါဦးတဲ့။
 ကြီးပွားရေး ပုံနှိပ်တိုက်ရောက်တော့ မန္တလေးတက္ကသိုလ်

www.myanmarcupid.net

သမိုင်းပါမောက္ခ ဒေါက်တာသန်းထွန်း ရောက်နှင့်နေပါတယ်။
 ဒေါက်တာသန်းထွန်းနဲ့အတူ မျက်နှာဖြူအမျိုးသမီး
 တယောက်လည်း ရောက်နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။
 ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပါရစ်တက္ကသိုလ်က မြန်မာစာပါမောက္ခပါ။
 အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့တော့ လွန်ခဲ့တဲ့ (၃-၄)နှစ်လောက်က
 ရန်ကုန်မြို့မှာ တခါ တွေ့ဖူးပါတယ်။ ပထမအကြိမ်တွေ့စဉ် က
 ဗမာစကားကို မတောက်တခေါက်သာတတ်တဲ့
 အဲဒီပြင်သစ်အမျိုးသမီးဟာ ဒုတိယအကြိမ်တွေ့တဲ့အခါကျတော့
 ရေရေလည်လည် ပြောတတ်ဆိုတတ်နေပြီ။ ဘာသာဗေဒကနေ
 သမိုင်းဘက်ကို အာရုံကူးပြောင်းနေတဲ့ ကျွန်တော်က
 စကားပြော သိပ်မတွင်ဘူး။ ပြင်သစ်အမျိုးသမီးက
 ခရားရေလွတ် ပြောတယ်။ စကားဖောင်ဖွဲ့နိုင်တယ်။
 ပြင်သစ်အမျိုးသမီးနဲ့ ဂျပန်အမျိုးသား အလာပ
 သလ္လာပပြောနေကြတာကို ဦးလှက အကဲခပ်ပြီး
 သဘောကျပုံပေါ်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာတော့ ဗမာစကားက
 အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ ဘာသာစကားနေရာကို ယူနေလို့ပေါ့။

၁၉၇၃ခုနှစ် မကုန်ခင် မြန်မာနိုင်ငံသမိုင်း ဒုတိယမြောက်
 လေ့လာရေးအဖွဲ့က အဖွဲ့ဝင်တယောက်အနေနဲ့ မန္တလေး
 ရောက်ပြန်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဦးလှက ဖုန်းတဖန်ဆက်ပါတယ်။
 စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်းဆုံးပြီ၊ အသုဘရှုမယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါတဲ့။

www.myanmarcupid.net

စစ်ကိုင်း ဦးဘိုးသင်းနဲ့တော့ သက်ရှိထင်ရှားရှိစဉ်က
 တကြိမ်တခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျွန်တော်က
 ဂါရဝပြုတဲ့သဘောနဲ့ လိုက်သွားပါတယ်။
 မသာအိမ်ရောက်တော့ ကုတင်ပေါ်မှာ ရုပ်ကလာပ်ကို
 လဲလျောင်းထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နဲ့
 မရှေးမနှောင်းမှာ ရောက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက “ဘဘ၊
 ဘဘ”နဲ့ အော်ဟစ်ငိုကြွေးလိုက်တယ်။ ဦးလှကို
 အကဲခတ်ကြည့်တော့ စိတ်မကောင်းပုံ ပေါ်လွင်နေပါတယ်။
 လူဆိုတာ သင်္ခါရတရားက ဘယ်နည်းနဲ့မှ
 မကင်းနိုင်ပါကလား။

ဦးလှနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ရတာ ၁၉၈၀ပြည့်နှစ်
 မကုန်ခင်တနေ့ကဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီနှစ်မှာ ကျွန်တော်က
 ဂျပန်အစိုးရ အထောက်အပံ့နဲ့ မြန်မာပြည်ရောက်နေပါတယ်။
 ကုန်းဘောင်ခေတ်က ပေ၊ ပုရပိုက်တွေကို တနှစ်တာလေ့လာဖို့
 ရောက်လာခြင်း ဖြစ်တယ်။ သက်တမ်းစေ့ခါနီးလို့ မန္တလေးကို
 ကမန်းကတန်းနဲ့ ခရီးထွက်ရပါတယ်။
 သွားချင်တဲ့နေရာတွေသွား၊ တွေ့ချင်တဲ့ လူတွေနဲ့
 တွေ့ရပါတယ်။ ဦးလှ၊ ဒေါ်အမာနဲ့လည်း တွေ့ရပါတယ်။
 ဦးလှမှာ ဧရာထောင်းခြင်း၊ အိုစာသွားခြင်း အစအနကိုတောင်
 မတွေ့ရလို့ ကျွန်တော်အံ့သြပါတယ်။ အသက် (၉၀-၁၀၀)

www.myanmarcupid.net

အထိတော့ အသက်ရှင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုပဲ
ကျွန်တော်ယုံကြည်မိပါ တယ်။

ဦးလှက မြန်မာစာလေ့လာနေတဲ့ နိုင်ငံခြားသားအပေါ်
စိတ်ဝင်စားမှုရှိသေးဟန် တူပါတယ်။ ဗမာလိုစာရေးပါဦး၊
ဆောင်းပါးရေးပါဦးလို့ တိုက်တွန်းပြန်တယ်။ ဥရောပနိုင်ငံ
တနိုင်ငံက အမျိုးသမီးတယောက်ဆီက ဗမာလိုရေးတဲ့
စာတစောင် ရတယ်တဲ့။ ဂျပန်ပြည် ပြန်ရောက်လို့ရှိရင်
ဗမာလိုစာထည့်ပါ။ ဦးလှက ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောပါတယ်။
ဦးလှရဲ့ တောင်းဆိုချက် ကို ကျွန်တော်လက်ခံလိုက်ပါတယ်။
ရေးမှာပါ။ ရေးပါဦးမယ်လို့။ ဒါပေမယ့်
ဂျပန်ပြည်ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော် စာမရေးဖြစ်တဲ့
အခြေအနေကို ဆိုက်ရောက်ပါတယ်။ ဦးလှရဲ့တောင်းဆိုချက်ကို
မေ့သွားလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဂျပန်ပြည်
ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မြန်မာစာဌာန ပါမောက္ခ ရုတ်တရက်
ကွယ်လွန်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မြန်မာစာအခြေခံ
သင်ကြားပေးတဲ့ ကန့်ကူလက်လှည့် ဆရာပါ။ ကျွန်တော်
စိတ်ထိခိုက်သွားပါတယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲပါတယ်။
ပါမောက္ခကွယ်လွန်တော့ ဌာနဆိုင်ရာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး တွေ
ကျွန်တော့်ပန်းပေါ် တခါတည်း ကျရောက်လာပါတယ်။
မြန်မာစာဌာနမှာ ပထမနှစ်သင်တန်းက

www.myanmarcupid.net

စတုတ္ထနှစ်သင်တန်းအထိ အတန်း (၄)တန်း ဖွင့်ထားပါတယ်။
 မြန်မာစာသင်ကြားမယ့် ဂျပန် ကျောင်းသူ
 ကျောင်းသားတွေအတွက် မြန်မာစာကို စနစ်တကျ
 သင်ကြားပို့ချရမယ့်တာဝန် ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ရှိပါတယ်။
 အတန်းလိုက် ဖတ်စာအုပ်တွေ ပြုစုရပါတယ်။ သဒ္ဒါကျမ်း
 ရေးသားရပါတယ်။ ဝေါဟာရကျမ်းကလေးကိုလည်း
 ပြုစုရပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် ဦးလှဆီ စာမရေးဖြစ်တာပါ။
 ပြီးတော့ စာရေးပျင်းတဲ့ ပင်ကိုယ်စရိုက်ကလည်း ကျွန်တော့်မှာ
 ရှိပါတယ်။

ဦးလှကွယ်လွန်ကြောင်း တိုကျိုမြို့က “တိုယိုတာ”
 ရန်ပုံငွေအဖွဲ့က အမျိုးသမီးတယောက် ဖုန်းဆက်ပြောပြမှသာ
 သိရပါတယ်။ ၁၉၈၂ခုနှစ် သြဂုတ်လက ဖြစ်ပါတယ်။
 အဲဒီအမျိုးသမီးဟာ မန္တလေးသွားပြီး ဦးလှနဲ့ တွေ့တယ်တဲ့။
 အင်တာဗျူးမလုပ်ခင် ဦးလှက လဲကျသွားတယ်။
 သွေးအန်တယ်။ သူ့မျက်စိအောက်မှာ ပြိုလဲသွားလို့
 စိတ်အလွန်ထိခိုက်သွားကြောင်း ပြောပါတယ်။
 ကျွန်တော်ရင်ထဲက ဟာသွားသလို ခံစားမိပါတယ်။ ယူကျုံးမရ
 ဖြစ်မိပါတယ်။ ဦးလှဆီ စာရေးရမှာကို ဘာလို့ မရေးသလဲ။
 ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဒေါပွမိတယ်။

www.myanmarcupid.net

စာရေးတဲ့အခါတိုင်း ကျွန်တော့်ကို “ငါ့တူ” လို့
 ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်ခင်မင်မင် ရေးလေ့ရှိတဲ့ ဦးလေးလှ။
 ဗမာလိုရေးတဲ့စာကို ကျွန်တော့်ဆီက ရောက်လာနှီးနှီးနဲ့
 မျှော်နေမယ့် ဦးလေးလှ။ တွေ့တဲ့အခါတိုင်း
 သိမ်မွေ့နူးညံ့တဲ့အမူအရာနဲ့ လက်ခံ ပြောဆိုလေ့ရှိ တဲ့
 ဦးလေးလှ။ ဒီစာနဲ့ပဲ ဂါရဝပြုပါရစေ ဦးလေးလှရယ်။

ပါမောက္ခ အိုးနိုတိုးရ (ဂျပန်ပြည်)

ဦးလေးကို လွမ်းတော့

မောင်ရင်မွှေး

ကျွန်တော့်အမှားကို ဦးလေးအပေါ် လွှဲချတဲ့ အဖြေမျိုး
 ကျွန်တော်ဖြေခဲ့မိပါတယ်။ ဖြေလည်းပြီးရော၊ ရင်ထဲမှာ
 ဒိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ကနဲ
 မြည်လိုက်တဲ့အသံဟာ ကျွန်တော့်နှလုံးသားမှာလည်း
 တုန်ခါသွားပါတယ်။ မလိမ်နဲ့။ မဟုတ်တာမပြောနဲ့၊
 သူတပါးထိခိုက်မယ့် အပြောအဆိုမျိုးမပြောနဲ့လို့
 ဦးလေးကဆုံးမတဲ့အသံပါပဲ။ သည့်နောက်တော့
 မိမိကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက်ဖြစ်စေ၊
 သူတပါးအကျိုးဆောင်ရွက်ပေးရသည်ဖြစ်စေ၊
 မလိမ်ညာမိအောင် မိမိကိုယ်ကို အစွပ်စွဲ မခံရအောင်
 (အတ္တာနုဝါဒ) အစဉ်သတိထားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဦးလေးကိုလွမ်းတော့။

မော့ကြည့်မိ စာအုပ်စင်

ဟို . . . အရင်

ဦးလေးအသက်ရှင်စဉ်က

တွေးခဲ့ရေးခဲ့တဲ့ စာပေဘဝ။

ဦးလေးရဲ့ စာပေနှလုံးသားနဲ့

အပြုံးများဟာ

ပြည်သူတွေကြားမှာ

ကျွန်တော်တို့မျက်နှာစာ

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့

ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲ ဦးလေး . . .။

ကျွန်တော်ဟာ ကဗျာသမား မဟုတ်ပါဘူးဦးလေး၊
 သို့ပေမယ့် ဦးလေးကို လွမ်းလို့၊ ကဗျာလိုလို၊ စာလိုလို၊
 တညိုတမိုက်နဲ့ ဦးလေးကို ပူဇော်လိုက်ရပါတယ်။
 ဦးလေးကိုလွမ်းလို့ လွမ်းစာတပုဒ် ဖွဲ့သီမိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဦးလေးလှ (လူထုဦးလှ)ကို ကျွန်တော်တို့က ဦးလေးလို
 ခေါ်ကြပါတယ်။ ဦးလေးကလည်း ကျွန်တော်တို့နဲ့
 စကားပြောတဲ့ အခါ “ဦးလေး ဒီလိုထင်တယ်”၊ “ဦးလေး
 နေကောင်းတယ်” စသည် စသည်ဖြင့်၊ ကိုယ့်တူအရင်းလိုပဲ
 သဘောထားပြီး စကားပြောတာပါ။ ဦးလေးစကားပြောတဲ့အခါ
 အလွန်ညင်သာပါတယ်။ အသံကလည်း အေးပါတယ်။
 ငြိမ်းချမ်းပါတယ်။ ဦးလေးကို တွေ့တိုင်း မြင်ရတိုင်း
 ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ကျက်မှတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ပါဠိကဗျာ
 ဂါထာတပုဒ်ပို အမြဲသတိရတတ်ပါတယ်။ ကဗျာရဲ့
 ဆိုလိုတဲ့အနှစ်သဘောကိုပဲ ကျွန်တော်ပြောပြချင်ပါတယ်။

“ဤသို့သော ယောက်ျားကောင်းအာဇာနည်၏
 မိခင်ဖြစ်ရသူမှာ နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းလေစွ”

“ဤသို့သော ယောက်ျားကောင်းအာဇာနည်၏
 ဖခင်ခင်ဖြစ်ရသူမှာ နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းလေစွတကား”

“ဤသို့သော ယောက်ျားကောင်းအာဇာနည်၏
 ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် ချစ်ခွင့်ရတဲ့ အမျိုးကောင်းသမီးသည်
 နှလုံးစိတ်ဝမ်း ငြိမ်းချမ်းလေစွတကား” တဲ့။

သို့ကလို တင်စားနိုင်လောက်အောင်ပင်
 ဦးလေးနှလုံးသားနဲ့ အပြုံးများက ဖြူစင်သန့်ရှင်းပါတယ်။

www.myanmarcupid.net

ကျွန်တော်တင်စား လိုက်တာ “အတိဿယဂုတ္တိ” ဒေါသများ သင့်သွားမလား မပြောတတ်ပါ။

ဦးလေးအကြောင်း ရေးရင် ဦးလေးအသက်ရှင်စဉ်က ကျွန်တော်တို့နဲ့ သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းခွဲရပုံအကြောင်းလည်း ပြောဖို့ လိုမယ်ထင်ပါတယ်။ လှေသွားရာ ရေပါဆိုသလို ဦးလေးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ စာပေဘဝ၊ သဟဇာတဖြစ်စဉ်လည်း တင်ပြဦးမှ ပြည့်စုံပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ စာလေးဘာလေး ရေးလာလို့ အရှိန်လေး ရလာတော့ လူထုသတင်းစာမှာလည်း ကျွန်တော်စာရေးချင်လာတယ်။ သည်တော့ မဝံ့မရဲနဲ့ ဦးလေးအလုပ်လုပ်တဲ့ စာရေးစားပွဲရှေ့ရောက်အောင် ကျွန်တော် ကြိုးစားကြည့်ပါတယ်။ လူထုသတင်းစာတိုက်ထဲ ဦးလေးနဲ့ ဝင်တွေ့ဖြစ်အောင် ကြိုးစားတာဟာ လူထုသတင်းစာတိုက်ထဲ ပထမဆုံးအကြိမ်ရောက်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ။ သည့်အရင်က တခေါက်ဝင်ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အကြောင်းက ဒီလိုပါ -

စာပေကိစ္စနဲ့ စပ်လျဉ်းလို့ ဦးလေးနဲ့ မတွေ့ခင် အရင်က ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ (လူထုဒေါ်အမာ) ပထမဆုံးတွေ့ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ပင်လျှင် မှတ်မိကောင်းမှ မှတ်မိတော့မယ် ထင်တယ်။

ကျွန်တော်က စာပေဆောင်းပါး အရေးများပါတယ်။
 ကျွန်တော့်စာမူများကို ကျွန်တော်ရေးပြီးရင် ကျွန်တော်နဲ့
 နီးစပ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကိုပြပြီး အပိုအလိုတွေညှိ၊ နုတ်သင့်ရာနုတ်၊
 ဖြည့်သင့်ရာဖြည့်ပေးဖို့ တောင်းပန်လေ့ရှိပါတယ်။
 ဆောင်းပါးတပုဒ်ကိုတော့ ဆရာဦးမောင်မောင်တင် (မဟာဝိဇ္ဇာ)
 ကဖတ်ပြီး မှတ်ချက်ပေးပါတယ်။ သိပ်ကောင်းတဲ့
 ဆောင်းပါးတဲ့။ သည်ဆောင်းပါးက စာဆိုနှင့်
 ဘဝပတ်ဝန်းကျင်ခေါင်းစည်းနဲ့ ဆောင်းပါးပြိုင်ပွဲမှာ
 ကျွန်တော်ပထမရတဲ့ ဆောင်းပါးပါ။

စာမူကိုင်ပြီး ဒေါ်ဒေါ်ထံ ကျွန်တော်သွားတွေ့ပါတယ်။
 လူထုသတင်းစာတိုက် အဝင်ဝရဲ့ ဘယ်ဘက်ခန်းမကြီးထဲမှာ
 ဒေါ်ဒေါ်က စားပွဲကြီးတချပ်နဲ့ အလုပ်လုပ်ပါတယ်။
 တကယ့်စာရေးဆရာမကြီး၊ သတင်းစာဆရာမကြီးရဲ့
 ရှေ့မှောက်ရောက်နေတဲ့ ကျွန်တော့်မှာ စာပေအရှိန်အဝါကြောင့်
 ခပ်ကြောက်ကြောက်ပင် ဖြစ်နေပါသေးတယ်။

ဒေါ်ဒေါ်က ဆောင်းပါးစာမူကို ယူကြည့်ပြီး
 ဟိုလှန်သည်လှန်နှင့် ဖတ်ကြည့်ပါတယ်။ အကြမ်းသဘော
 ဖတ်ကြည့်တာပါ။ ဖတ်ပြီးတော့ ပြုံးလည်းပြုံးပါတယ်။
 နှုတ်ခမ်းလေးလည်း နည်းနည်းလေး မဲ့ယောင်ပြုပါတယ်။
 ကျွန်တော်ဖြင့်အတော်ပဲ ရှက်သွားပါတယ်။ ယခု

www.myanmarcupid.net

စာရေးနေချိန်မှာပင် တွေးပြီး ရှက်သလိုလိုဖြစ်နေပါတယ်။
 ဆောင်းပါးခေါင်းစဉ်ကလည်း နပါတယ်။ “နှစ်မေတ္တာ နှင်းပမာ
 ထုံဆွတ်လို့”တဲ့။ အတွင်းစာသားတွေမှာလည်း
 ကျွန်တော်စိတ်ကူးယဉ်သမျှ အနုအညုအခရာ၊ အတွယ်အတာ၊
 ရင်ထဲရှိတာတွေ အကုန်လုံးကို စာလုံးတွေနဲ့ စီထားခြင်း
 ဖြစ်ပါတယ်။ သမ္မေဟသိင်္ဂီရ ရသ (စုံတွဲအချစ်)၊
 ဝိယောဂသိင်္ဂီရ ရသ (ခွဲခွာအချစ်)၊ အယောဂသိင်္ဂီရ ရသ
 (တဖက်သတ်အချစ်)ဆိုတဲ့ အချစ်တယ်ကို ချဲ့ချင်တိုင်းချဲ့ပြီး
 သီကုံးနှုန်းဖွဲ့ထားတဲ့ စာမူတစ်ခုလို့ ပြောလို့ ရပါတယ်။

အချစ်အတွက်ဆိုရင် ဝါးရုံဝါးဆွေး၊
 သစ်ကျားဘေးကိုလည်း ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်။
 တောကြီးမျက်မဲ(မည်း) ခရီးခဲကိုလည်း သွားရဲပါတယ်။
 မုန်တိုင်းထန်ထန်၊ လှိုင်းသန်သန် ပင်လယ်ပြင်ကိုလည်း
 ဝင်ထွက်ရဲပါတယ်။ စသည် စသည်ပေါ့၊ သည်ဆောင်းပါး ရဲ့
 အနှစ်ချုပ်ထားတဲ့ ကဗျာတပုဒ်လည်း ပါဝင်ပါတယ်။ ကဗျာက
 —

“သည်ဘဝသည်မျှနဲ့တန်စေလေ

ဟိုနောက်နောင် နောက်နောင်ဘဝကာမျှ

အလှကို ပိုလို့ချစ်ပါ့မယ် မျိုးစစ်တဲ့ဆွေ

ဗုဒ္ဓဟော ညောင်ရွှေနှင့်သဖန်း

နှစ်မေတ္တာ နှင်းပမာထုံဆွတ်လို့

မူဝတ်ကယ်ညှာတန်ကြွေကာမှ

လွမ်းပြေဖို့မှန်း” . . . တဲ့။

အဲသည်တုန်းက မန္တလေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသား
 ဖြစ်တဲ့ကျွန်တော်က မြန်မာစာအပြင်၊ မြန်မာ့အနုစာပေ
 ဆိုတာလည်း ယူခဲ့သေးတယ်။ မြန်မာစာပေထဲက အနုအယဉ်၊
 အဆင်ဆန်းမှန်သမျှ ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲမှာ
 အကွက်ဆန်းဆင်ထားတာကိုး၊ မေတ္တာရက်ကန်းရှယ်၍
 သစ္စာအကွက်ဆန်းခြယ်တဲ့အရွယ်ဖြစ်နေတာကိုး၊ သည်တော့
 ကျွန်တော့်စာတွေ သိပ်နု သိပ်ယဉ်နေပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတုန်းက
 သံမဏိနှလုံးသားပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ဒေါ်အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို
 သခံန်းစာပေးလိုက်တယ်လို့ ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်။
 နောင်စာရေးတဲ့အခါ အချစ်လွန်ခြင်း၊ အမုန်းလွန်ခြင်းဆိုတဲ့
 အစွန်းနှစ်ပါး၊ ရှောင်ရှားသတိထားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့
 ကျေးဇူးကြီးမားလေစွ။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်ရဲ့စာမူကို ပယ်လိုက်တော့
 အဲဒီစာမူကို “အင်းဝခေတ် ကဗျာတပုဒ် ဖော်ထုတ်ခြင်း”လို့

www.myanmarcupid.net

ဆောင်းပါး ခေါင်းစဉ်ပြောင်းပြီး ဦးလေးဆီ ကျွန်တော် ပြန်ပို့ရော။ ဦးလေးက လူထုသတင်းစာမှာ ဖော်ပြပါတယ်။ ကဲ - ဘယ်လောက်ချစ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ဦးလေးပါလဲ။

နောက်တော့ ကျွန်တော့်စာပေဆောင်းပါး၊ ခရီးသွားဆောင်းပါးတို့ လူထုသတင်းစာမှာ မကြာခဏ ပါပါတယ်။ အဲသည်တုန်းက ကျွန်တော့်ကလောင်နာမည်က မောင်ရင်မွှေး မဟုတ်သေးပါဘူး။ မြတ်သိန်း (မန်းတက္ကသိုလ်)၊ ပြင်စည်မြတ်သိန်း ဆိုတဲ့ ကလောင်နာမည်တွေနဲ့ ရေးတာပါ။ နောက်တော့မှ ကျွန်တော့်အမေ “ဒေါ်မွှေးရင်”ကို အစဉ်သတိရနေအောင် ဒေါ်မွှေးရင်မှ မောင်ရင်မွှေးသို့ ပြောင်းခဲ့တာပါ။ ဒါတောင်မှ မောင်ရင်မွှေး(ပြင်စည်)လို့ ရေးနေတာပါ။ အဲဒါကို ဟံသာဝတီသတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ သတင်းစာဆရာ ဦးဝင်းတင်က ပြင်စည်ဆိုတဲ့ နောက်ဆွဲကို ဖြုတ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သဘောကတော့ စာရေးသူတဦးဟာ ဒေသစွဲအခြေခံ မဖြစ်သင့်ဘူး၊ အများပိုင်တဲ့ စာရေးသူတဦးဖြစ်စေလို၍ ဖြစ်ပါတယ်။ လူထုဦးလှဆိုတာလည်း ပြည်သူတို့ရဲ့ စာရေးဆရာ၊ ပြည်သူတို့ရဲ့သတင်းစာဆရာလို့ ခေါ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

www.myanmarcupid.net

ဦးလေးထံ စာမူသွားပို့တိုင်း ဦးလေးက အပြုံးနဲ့
 ကြိုဆိုပါတယ်။ သို့ပေမယ့် အချိန်ကြာကြာ
 လက်ခံစကားပြောနေဖို့ ဦးလေးမှာ အချိန်မပေးနိုင်တာတော့
 အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့က အလိုက်သိရပါတယ်။
 လူထုသတင်းစာတိုက်အဝင်ဝရဲ့ တောင်ဘက်အခန်းကြီးထဲမှာ
 ဦးလေးရဲ့ အလုပ်စားပွဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒီစားပွဲကြီးမှာ
 ဆံပင်ဖွာလန်ကျဲနှင့်ထိုင်ပြီး စာရေးနေတဲ့ ဦးလေးကို
 ကျွန်တော်သွားတိုင်း တွေ့ရပါတယ်။ ဦးလေး
 ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်လို့ နှုတ်ဆက်လိုက်ရင် စာစောင်တခုခု၊
 စာအုပ်တအုပ်အုပ်ဖြစ်ဖြစ်၊ လူငယ်စာစောင် လူငယ်စာပေ၊
 လူတလုံးသူတလုံး စတဲ့ စာအုပ်မျိုးဖြစ်ဖြစ် တခုခုတော့
 ပြန်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဤသို့သော သတင်းစာဆရာကြီးက
 ပေးလိုက်တဲ့ စာအုပ်စာစောင်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က
 ပတ္တမြားဆန်ကျိုး၊ အဖိုးပြည်တန် ဆိုသလိုပေါ့။

ဦးလေးက ကျွန်တော်တို့ရေးတဲ့စာမူတွေဆိုရင် စိတ်ချပုံ
 ရှိပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း အမှားအယွင်းတွေ ပါချင်ပါမှာ၊
 ဒါပေမယ့် ပမာဒလေခပြီး ပြင်ပေးဖို့
 မေ့ချင်မေ့နိုင်တာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ တကြိမ်မှာ
 ပုဂံညောင်ဦးသွားဆောင်းပါးမှာ အမှားတွေပါသွားပါတယ်။
 ကျွန်တော်မှားတာပါ။ ပုဂံက တူရွင်းတောင်လို့ ရေးရမှာကို

www.myanmarcupid.net

ကျွန်တော်က ဖိုးဝန်းတောင်လို လူထုသတင်းစာမှာ
 အမှားပါသွားတယ်။ အဲဒီတော့ မိတ်ဆွေများက
 ထောက်ပြကြတယ်။ မှားနေတယ်ပေါ့၊
 ကျွန်တော်ဘယ်လိုဖြေတယ် ထင်ပါသလဲ၊ ကျွန်တော့်အမှားကို
 ဦးလေးအပေါ် လွဲချတဲ့ အဖြေမျိုး ကျွန်တော်ဖြေခဲ့မိပါတယ်။
 ဖြေလည်းပြီးရော၊ ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားပါတယ်။
 ရင်ထဲမှာ ဒိတ်ကနဲ မြည်လိုက်တဲ့အသံဟာ
 ကျွန်တော့်နှလုံးသားမှာလည်း တုန်ခါသွားပါတယ်။ မလိမ်နဲ့။
 မဟုတ်တာမပြောနဲ့၊ သူတပါးထိခိုက်မယ့်
 အပြောအဆိုမျိုးမပြောနဲ့လို့ ဦးလေးကဆုံးမတဲ့အသံပါပဲ။
 သည့်နောက်တော့ မိမိကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက်ဖြစ်စေ၊
 သူတပါးအကျိုးဆောင်ရွက်ပေးရသည်ဖြစ်စေ၊
 မလိမ်ညာမိအောင် မိမိကိုယ်ကို အစွပ်စွဲ မခံရအောင်
 (အတ္တာနုဝါဒ) အစဉ်သတိထားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဦးလေးရဲ့
 ကျေးဇူးကြီးပါတယ်ဦးလေး။

ဦးလေးက ကျွန်တော့်အပေါ် စာကြွေးဆပ်ဖို့
 ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဦးလေးက ပုံပြင်စာအုပ်တွေ
 အများကြီးထုတ်ခဲ့ပါတယ်။ ဦးလေးအသုံးပြုနိုင်ရင် ပြုဖို့၊
 ပုံပြင်လေးတွေ၊ ကျွန်တော် ပို့ပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။
 တချို့ပုံပြင်လေးတွေ ပြင်ဆင်ပြီး ဦးလေးက အသုံးပြုပါတယ်။

www.myanmarcupid.net

အဲဒီပုံပြင်စာအုပ် ထွက်လာရင် ပုံပြင်ပေးပို့သူတွေကို ဦးလေးက
 စာအုပ်လက်ဆောင် ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော့်ပုံပြင်
 အတွက်လည်း စာအုပ်လက်ဆောင်ပေးရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်က
 မန္တလေးမှာ မရှိဘူး၊ အဝေးရောက်နေတာ၊ အဲဒီတော့
 ဦးလေးပေးတဲ့ ပုံပြင်စာအုပ် ကျွန်တော်မရခဲ့ဘူး၊ အဲဒီအကြောင်း
 ဦးလေးကိုကျွန်တော် တကြိမ်မှာပြောပြပါတယ်။ ပုံပြင်အတွက်
 ဆိုပြီးတော့သာ အဲဒီစာအုပ် ကျွန်တော်မရခဲ့တာပါ။ တခြား
 ဦးလေးထုတ်တဲ့ စာအုပ်တွေ၊ ကျွန်တော့်စာအုပ်စင်မှာ
 ရှိပါတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ စာအုပ်တွေလည်း
 ကျွန်တော့်စာအုပ်စင်မှာ ရှိတာပါပဲ။

ဦးလေးက ကျွန်တော်တို့ စာပေလူငယ်တွေကို
 သိပ်သံယောဇဉ်ကြီးပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုဆိုရင်
 စာများများရေးဖို့ တွေ့တိုင်း ပြောပါတယ်။
 အလုပ်တာဝန်တွေများလို့ ဘာလို့ စသဖြင့် ကျွန်တော်က
 ဆင်ခြေပေးရင် ဦးလေးက ပြုံးနေတာပါပဲ။ မင်းတို့ပျင်းတာ
 ငါသိပါတယ်ကွာဆိုတဲ့ သဘောပါ။ မှန်လည်း မှန်ပါတယ်။
 ကျွန်တော်က စာရေးဖို့ပျင်းတဲ့ စာရေးသူတဦး မဟုတ်လား။

ကျွန်တော် မန္တလေးပြန်ရောက်ချိန်မှာတော့
 ဦးလေးနဲ့တွေ့ဖို့ မခဲယဉ်းတော့ဘူး၊ ဦးလေးက
 စာပေကိစ္စမှာရော၊ လူမှုဝန်ထမ်း ကိစ္စတွေမှာကော၊

www.myanmarcupid.net

ပါနေရလေတော့ သိပ်အလုပ်များပါတယ်။ ဦးလေးကျန်းမာရေး သိပ်ကောင်းနေတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့က ထင်နေတာပဲ။ ခပ်စောစောပိုင်းကဆိုရင် ဦးလေးရော၊ ဒေါ်ဒေါ်ရော တောင်ဘက်ကျုံးဘေးအတိုင်း အစဉ်အမြဲ လမ်းလျှောက်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ သည်တော့ ဦးလေးတို့ကျန်းမာရေးအတွက် ကျွန်တော်တို့ သိပ်စိတ်မပူမိကြဘူး။

ဆရာတော် အရှင်အာဒိစ္စဝံသက အသက် ၃၀၀ အထိနေပြီး အလုပ်လုပ်မယ်လို့ ကြွေးကြော်ခဲ့ပါတယ်။ အသက် (၃၀၀) အထိတော့ မနေရဘူးပေါ့။ အားတင်းအားပေး၊ အလုပ်ကြွေးကြော်သံလေးနဲ့ဆိုတော့ အလုပ်တွင်တယ် မဟုတ်လား။ ဦးလေးကိုလည်း အသက်ရှည်နိုင်သမျှ ရှည်ရှည်နေရပြီး စာပေလုပ်ငန်းတွေ၊ ပြည်သူတို့ အကျိုးစီးပွားဖြစ်ထွန်းမည့် အလုပ်တွေ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ အကြာကြီး လုပ်နေစေချင်သေးတာတော့ ကျွန်တော့်ဆန္ဒပါပဲ ဦးလေး။

သို့ပေမယ့် ဦးလေးဟာ ကွယ်လွန်ချိန်အထိ၊ စာပေလုပ်ငန်းတွေ၊ လူမှုဝန်ထမ်းလုပ်ငန်းတွေ တိုင်းရင်းသား အချင်းချင်း၊ နားလည်မှု ရစေနိုင်တဲ့စာပေလုပ်ငန်းတွေ၊ အများကြီး လုပ်သွားနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ စာပေလူငယ်

မျိုးနွယ်ဆက်တွေကိုလည်း ဦးလေး အများကြီး
မျိုးစေ့ချပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

သည်ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေကို အမှတ်ရအောက်မေ့ပြီး
ဦးလေးကို ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ်လွမ်းနေရပါတယ်။ ဦးလေးကို
လွမ်းလို့ “ကဗျာတဆစ် စာတရစ်”နဲ့ အလွမ်းသစ်နေရပါတယ်။
ကျွန်တော့်အလွမ်းစာဟာ ဦးလေးဂုဏ်ကို လွမ်းခြုံမိမယ်တော့
မဟုတ်ပါ။ ဦးလေးရဲ့ စာပေဂုဏ်သိန် အရှိန်အဝါက
အလွန်ကြီးမြင့်ပါတယ်။ သို့ပေမယ့် ကျွန်တော်လွမ်းတတ်သလို
လွမ်းမိခြင်း ဖြစ်ပါတယ် ဦးလေး။

ဦးလေးကိုလွမ်းတော့

မော့ကြည့်မိ စာအုပ်စင်

ဟိုအရင်

ဦးလေးအသက်ရှင်စဉ်က

တွေးခဲ့ရေးခဲ့စာပေဘဝ။

ဦးလေးရဲ့ စာပေနှလုံးသားနဲ့

အပြုံးများဟာ

ပြည်သူတွေကြားမှာ

ကျွန်တော်တို့မျက်နှာစာ

ကမ္ဘာကုန်ကျယ်သရွေ့

ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲ ဦးလေး။

မောင်ရင်မွှေး

ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် လူထုဦးလှကို

ကောင်းကောင်းကြီး

သိရှိကြပါသည်

မလှကျော့

မြန်မာပြည်သူတို့၏ ပုံပြင်များကို နိုင်ငံခြားဘာသာသို့
 ပြန်ဆိုထုတ်ဝေသည့် ဘာသာစကားများကို
 တွက်ချက်ဖော်ပြထားရာတွင် ဂျပန်၊ ဂျာမန်၊
 အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားတို့ကို စာမျက်နှာ (၆၇)တွင်
 ဖော်ပြထားပါသည်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် လူထုဦးလှ၏
 စုဆောင်းပြုစုရေး လုပ်ငန်းကို မြင့်မားစွာ တန်ဖိုးထားကြပြီး
 ဦးလှထုတ်ဝေခဲ့သော ပုံပြင်စာအုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတွင်
 စောင်ရေပေါင်းများစွာဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့သည့်
 မြန်မာတိုင်းရင်းသားလူမျိုးတို့၏ ပုံပြင်ပေါင်းချုပ်
 စာအုပ်နှစ်အုပ်တို့၏ အခြေခံအုတ်မြစ်ဖြစ်ခဲ့သည်ကို...

www.myanmarcupid.net

၁၉၇၀ခုနှစ်က ကျွန်မ ရန်ကုန်ဝိဇ္ဇာနှင့်
 သိပ္ပံတက္ကသိုလ်ကျောင်းသို့ သွားရောက်ပြီး မြန်မာစာပေ
 ပညာရပ်များကို ဆက်လက် ဆည်းပူးလေ့လာစဉ်က
 လူထုဦးလှနှင့် မတွေ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို တွေးမိတိုင်း
 ကျွန်မအဖို့ ယူကျုံးမရဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ထိုနှစ်က
 ဒေါ်အမာနှင့် ဦးလှတို့ နှစ်ဦးစလုံးပင် ရန်ကုန်မြို့သို့
 ဆင်းလာကြဟန်မတူဘဲ ကျွန်မအနေနှင့်လည်း မန္တလေးမြို့သို့
 မသွားရောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ယင်းအဖြစ်ကို ကျွန်မ
 ရန်ကုန်မြို့တွင် ရှိခဲ့စဉ်နှင့် လီနင်ဂရက်မြို့သို့ ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီး
 ယနေ့ထက်တိုင်အောင် စဉ်းစားမိတဲ့အခါတိုင်း
 တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် ရေရွတ်ပြောဆိုနေမိပါသည်။
 ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ရသည်မှာ အကြောင်းရင်းများ ရှိပါသည်။
 လူပုဂ္ဂိုလ်၏ အကျင့်စရိုက်ပင် ဖြစ်သည်ဟု
 ကျွန်မဆိုချင်ပါသည်။

၁၉၅၈ခုနှစ်က တာ့ရှ်ကင်းမြို့တွင် အာရှနှင့်
 အာဖရိကနိုင်ငံများမှ စာရေးဆရာများ၏
 ပထမဆုံးဆွေးနွေးပွဲကို ကျင်းပပြု လုပ်ခဲ့ရာ
 စာရေးဆရာဦးယောခေါင်းဆောင်ပြီး မြန်မာစာရေးဆရာများ
 အသင်းမှ ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့လည်း ပါဝင်တက်ရောက်ခဲ့ပါ
 သည်။ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့တွင် ဦးယောအပြင်

www.myanmarcupid.net

နောက်ထပ်အဖွဲ့ဝင် ခြောက်ယောက်ပါဝင်ကြရာ ၎င်းတို့မှာ ဦးသာညွန့်၊ ဦးဘဝင်း၊ ဒေါင်းနွယ်ဆွေ၊ ဦးခင်မောင်ရီ၊ တက္ကသိုလ်မြတ်သူနှင့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်တဦးတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထိုအချိန်က လီနင်ဂရက် နိုင်ငံတော်တက္ကသိုလ်ကျောင်း အရှေ့တိုင်းမဟာဌာနတွင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံ၌ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည့် မြန်မာဖီလော်လောဂျီဌာနခွဲတွင် ကျွန်မမှာ ဒုတိယနှစ်ကျောင်းသူဖြစ်ပါသည်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံသို့ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ လာရောက်မည့်သတင်းကို ဖတ်ရသည့်အခါ ဝေးလံပြီး အသိအကျွမ်းမရှိသည့် တာရှ်ကင့်မြို့သို့ သွားခွင့်ပြုပါမည့်အကြောင်း မိဘများကို ကျွန်မအပူကပ်မိပါတော့သည်။ မိဘများကလည်း ကျွန်မ မြန်မာစာပေ လေ့လာသင်ကြားလိုလှသည့် အာသာဆန္ဒ စိတ်ဓာတ်ပြင်းထန်မှုကို သိထားသည်နှင့်အမျှ ကျွန်မကို ဥဘောက်ပြည်နယ် တာရှ်ကင့်မြို့သို့သွားရန် ရှော့ရှော့ရှုရှုပင် လိုက်လျော ခွင့်ပြုကြပါသည်။

စာရေးဆရာများ ဆွေးနွေးပွဲတွင် ဦးယော၊ ဦးသာညွန့်၊ ဦးခင်မောင်ရီတို့၏ မိန့်ကြားချက်များ၊ တာရှ်ကင့်မြို့၊ လီနင်ဂရက်၊ မော်စကိုမြို့များတွင် သက်ရှိစာပေပညာရှင်ကြီးများနှင့် ဆွေးနွေးခဲ့ရမှုတို့သည် ကျွန်မနှလုံးသားထဲတွင် အချိန်ကြာမြင့်စွာ စွဲကျန်နေရစ်ခဲ့ပြီး

www.myanmarcupid.net

မြန်မာပြည်မှ ပထမဆုံး မြန်မာမိတ်ဆွေများအပေါ်
 ခင်မင်လေးစားမှု၊ ကျေးဇူးတင်ရှိမှုများ တဖွားဖွား
 ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာခဲ့မိပါသည်။ ကံကောင်းထောက်မသည့်
 ကျွန်မအဖို့ သူတို့အားလုံးလိုလိုနှင့်ပင် နောင်အခါတွင်
 ရန်ကုန်မြို့၌ တွေ့ဆုံခဲ့ရပြီး ကျွန်မတသက်တာလုံး အမှတ်တရ
 ဖြစ်နေရစ်ပါသည်။ သူတို့နှင့် စာပေရေးရာ ဆည်းပူး နှီးနှော
 ဆွေးနွေးဖလှယ်ခွင့်ရခဲ့ပြီး ကျွန်မကိုပင် မလှကျော့ဟု
 မြန်မာနာမည်ကင်ပွန်းတပ်ပေးမှည့်ခေါ်ခဲ့ကြပါသည်။

နောင်တွင် ဦးယောက “ဆိုဗီယက်က မလှကျော့”
 အမည်ဖြင့် ကျွန်မတို့ တွေ့ဆုံခဲ့မှုအကြောင်းအရာ
 ဆောင်းပါးကို ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ဦးယောရေးသားခဲ့သော
 “စာတိုပေစ” စာအုပ်ထဲတွင် ယင်းဆောင်းပါးကို
 ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်း “စာတိုပေစ”စာအုပ်ကို
 ကျွန်မ၏ ပထမဆုံး မြန်မာစာ ဆရာမဖြစ်ခဲ့သူ ဒေါ်ခင်ခင်အေး
 (၁၉၇၀ခုနှစ်က မော်စကိုမြို့တွင်
 ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့သူ)က စာအုပ်ထွက်လာပြီး
 နှစ်အချို့အကြာတွင် လက်ဆောင်ပေး၍ ရရှိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မအနေဖြင့် မြန်မာစကားဘက်တွင်
 ပေါက်ပေါက်ရောက်ရောက် မတတ်မြောက်သေးလင့်ကစား
 မြန်မာစာရေးဆရာကြီးများ၏ စာပေရေးသားချက်များကို

www.myanmarcupid.net

လက်ဝယ်ရရှိထားလိုစိတ် ကိန်းအောင်းလျက်ရှိနေသည်ကို
ကဗျာဆရာကြီးဒေါင်းနွယ်ဆွေက ကောင်းကောင်းကြီး
ရိပ်စားမိပါသည်။ မြန်မာဘာသာဖြင့် တရုတ်ပြည်တွင်
ထုတ်ဝေသော ကလေးများအတွက် ပန်းချီရုပ်ပုံကား
ကလေးများနှင့် စာအုပ်များသာလျှင် ကျွန်မတွင် ရှိပါသည်။
မြန်မာဖိလော်လောဂျီဌာနခွဲတွင် စာသင်ကြားနေသည်ကို
သိရှိကြ၍ မိတ်တွေများက ပို့ပေးကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
ဒေါင်းနွယ်ဆွေက မိမိတို့နှင့်အတူ စာအုပ်နှစ်အုပ်တည်းသာ
ပါလာသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းမိကြောင်း ပြောဆိုကာ
၎င်းစာအုပ်နှစ်အုပ်ကိုပင် လက်ဆောင်အဖြစ် ကျွန်မကို
ပေးသွားပါသည်။ ၎င်းစာအုပ်နှစ်အုပ်မှာ
“အလုပ်သမားသူရဲကောင်းများ” နှင့် “ထောင်နှင့်လူသား”
စာအုပ်တို့ပင် ဖြစ်ကြပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပိုင်
မြန်မာစာပေရေးရာ စာကြည့်တိုက်ကလေး ပြုစုပျိုးထောင်ရာ၌
လူထုဦးလှ၏ စာအုပ်ကလေးများသည် အခြေခံအုတ်မြစ်
အုတ်ချပ်လွှာကလေးများ ဖြစ်လာကြပေသည်။
ကျွန်မတွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် လူထုဦးလှ၏
“အလုပ်သမားသူရဲကောင်း” စာအုပ်ကို ဒေါင်းနွယ်ဆွေ
ဆိုဗီယက်ယူနီယံသို့ ယူဆောင်လာခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့
မတော်တဆ မဟုတ်ချေ။ ဆိုဗီယက်ပြည်သူများနှင့်

www.myanmarcupid.net

လူပုဂ္ဂိုလ်ရေး တွေ့ဆုံဆက်သွယ်ရာတွင်
 ချောမောလွယ်ကူစေရန် ဖြစ်ပါသည်။ “ထောင်နှင့်လူသား”
 စာအုပ်နှင့် နောင်တွင် ကျွန်မ ဖတ်ခဲ့သော “လှောင်ချိုင့်တွင်းမှ
 ငှက်ငယ်များ” စာအုပ်တို့သည် စာရေးသူဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့်
 ဘဝလမ်းခရီး၏ ကြမ်းကြုတ်ခက်ခဲ
 မတ်စောက်မှုကိုလည်းကောင်း၊ သူ၏
 သတင်းစာဂျာနယ်လုပ်ငန်းအတွင်း တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရမှုကို
 လည်းကောင်း၊ သူ၏ တစေ့တစောင်း လေ့လာမှုနှင့်
 တွေ့ကြုံရသမျှတို့ကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုရန်
 ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုကိုလည်းကောင်း ထင်ဟပ်ပြနေပေသည်။

ဖော်ပြပါစာအုပ်နှစ်အုပ်တို့သည် စာရေးသူ
 ထောင်ကျစဉ်ကာလက ထောင်အတွင်း
 မိမိလေ့လာစုဆောင်းထိတွေ့ခဲ့ရမှုများကို
 ရေးသားဖော်ပြထားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထောင်အတွင်း
 အကျဉ်းကျနေသည့် ထောင်သားများ၏ ကြေကွဲဖွယ်ရာ၊
 ရင်ဆို့ရင်နှင့်ဖွယ်ရာ ဘဝဖြစ်ထွေများကို
 ရင်ဖွင့်ကာတိုင်တည်ခဲ့သမျှ ကြားရချက် နားဝပင်
 မသက်သာသည့် တကယ့်ဖြစ်ရပ်များကို ဦးလှက
 စီကာပတ်ကုံးကြားရ ဖတ်ရသူ ဝမ်းနည်းလို့မဆုံးအောင်
 စာပေအနုပညာ ပြောင်မြောက်စွာဖြင့် ရေးသားထားခြင်း

www.myanmarcupid.net

ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူရှေ့မှောက် အိပ်သွန်ဖာမှောက်
မချွင်းမချန် ပြောပြကြသည့် အဖြစ်သနစ်အားလုံးကို
“ထောင်နှင့်လူသား” စာအုပ်ထဲတွင် စုပေါင်းဖော်ပြထားပေရာ
စာအုပ်ကို ဖတ်ကြရသူတိုင်းအဖို့ အဖြစ်မှန်ကို
သိရသည်နှင့်အမျှ စိတ်မကောင်းစရာ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာ များ
ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာမိကြပါသည်။ စာအုပ်ထဲတွင်
ပါဝင်ကြသူတို့၏ ကံအကျိုးပေး နုံချာသလောက်
ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည့် ရာဇဝတ်မှုလုပ်ရပ်တို့ကလည်း
မျိုးစုံလှပေသည်။ ၎င်းတို့ထဲတွင် နိုင်ငံရေးလုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မှု၌
ပါဝင်သူကအစ လုယက်မှု၊ ခိုးဝှက်မှု၊ ဓားပြမှု၊
ငွေအတုလုပ်မှုအထိပင် အမှုပေါင်း မျိုးစုံလှပေသည်။
ဤကဲ့သို့သော ရာဇဝတ်မှုမျိုးစုံ ကျူးလွန်ကြသည့် အထဲတွင်
အများစုကြီးမှာ တောင်သူလယ်သမားများ၊
ကုန်သည်ပွဲစားကလေးများဖြစ်ကြပါသည်။
အသက်အရွယ်အားဖြင့်လည်း အရွယ်အစားစား
ပါဝင်ကြပြီး ကိုးကွယ်ယုံကြည်ကြသည့် ဘာသာများမှာလည်း
အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ရှိကြပါသည်။ အခုတော့ သင်းတို့ အားလုံးကို
မိခင်ထောင်ကြီးက စုစည်းထားလိုက်ပေသည်။
လူမှုရေးတရားမျှတမှုမဲ့သည့် ဝန်ဒဏ်ကိုကုန်းရုန်းကာ
ခံနေရသည့် လူကံကြမ္မာအပေါ် စာရေးဆရာအနေနှင့်

www.myanmarcupid.net

ရတက်မအေးပဲ ပူပင်သောက ရောက်နေရှာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
 လူငယ်တဦး၏ အကျဉ်းအကျပ် အခက်အခဲများ
 ဖြတ်သန်းခဲ့ရမှု၊ သူ၏ အလွဲအချော် စွန့်စားမှု၊
 မျှော်လင့်တောင့်တမှု၊ ခံစားမှုတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
 လေးဆယ်ပြည့်လွန်နှစ်များတိုက်ဆီက မြန်မာပြည်တွင်
 ဖြစ်ပေါ်နေသော အခြေအနေတို့ကို “လေနှင့်အတူ” စာအုပ်ထဲ၌
 ရေးသား ဖော်ပြထားပါသည်။ ၎င်းစာအုပ်ထဲမှ
 ဇာတ်ဆောင်သည် ရဲရင့်သည့် အလုပ်ကို
 ဆောင်ရွက်ခဲ့ပေသည်။ ထောင်တွင်းမှ အပြစ်မဲ့သူ များကို
 ကယ်တင်ခဲ့ပြီး ဂျပန်မိစ္ဆာများနှင့် အခြားသူယုတ်မာတို့ကို
 တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော်လည်း ၎င်းမှာ
 သူခိုးသူဝှက်ဖြစ်ပြီး မိမိ၏ ဘဝတသက်တာ ခဏကာလအတွင်း
 အများပိုင်းမှာ ထောင်နှင့်သာလျှင် ပုလဲနံပ
 သင့်ခဲ့ရသူဖြစ်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဘဝညံ့ တွင်းမှ
 ရုန်းကန်ထွက်ခြင်းငှာ မစွမ်းဆောင်နိုင်ရှာဘဲ
 အဝဲလည်လည်ဖြစ်နေရသည့်အဆုံး စိတ်ပျက်အားလျော့ကာ
 ထောင်က တနေ့လျှင် ထမင်းတော့ နှစ်ထပ်မှန်မှန်
 ကျွေးသေးသည်။ ညဉ့်အခါတွင် အိပ်စရာနေရာပင် ပေးပါသည်။
 ကျယ်ပြောလှသော ဤကမ္ဘာလောကကြီးတွင်မူ ဘာမျှ
 မျှော်လင့်အားကိုးအားထားပြုစရာ မမြင်ပါတကားဟု ဘဝကို

www.myanmarcupid.net

အရှုံးပေးပြီး နောက်ဆုံးတွင် လောကကြီးကို
 ကျော့ခိုင်းသွားပေတော့သည်။ ဦးလှက ဘဝကို ဂရုတစိုက်ဖြင့်
 ကြည့်ရှုလေ့လာကြရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ထားပြီး
 အချို့စာရေးဆရာများကဲ့သို့ “ရွှေနန်းပြသာဒ်ထဲတွင်”
 တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်တို့မှ ပုန်းကွယ်ရှောင်ရှားနေသူမဟုတ်ပေ။
 ကျွန်မ မှတ်မိနေသည့် ငါးဆယ်ပြည့်လွန်နှစ်များက
 ထုတ်ဝေခဲ့သော စာအုပ်များသည် ထိုအချိန်ထိုကာလက
 မြန်မာစကားပြေ ရေးသားချက်များ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး
 လုပ်ငန်းတွင် ပင်မရေစီးကြောင်းအဖြစ် တည်ရှိခဲ့ပါသည်။
 အဖြစ်အပျက်အကြောင်းအရာ ဆိုင်ရာ စာပေရေးသားချက်
 သမိုင်းတွင် လူထုဦးလှ၏ ရေးသားချက်အနေနှင့်
 မသေးငယ်သော အခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင်နေသည်ဟု ကျွန်မ
 ထင်မြင်ယူဆပါသည်။

စာနယ်ဇင်းသမိုင်းဆိုင်ရာ အခန်းကဏ္ဍ
 အတွက်လည်းကောင်း၊ ဧရာဝတီမြစ်စီးဆင်းရာ တိုင်းနိုင်ငံမှာ
 စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး အတွက် စိုင်းပြင်းနေစဉ်နှင့်
 မျက်မှောက်ခေတ် မြန်မာပြည် အနုပညာအကြောင်း
 ဆောင်းပါးရေးသားရန်အတွက်လည်းကောင်း၊
 အချက်အလက်များ စုဆောင်းစဉ်ကာလက “လူထု”စာပေ
 ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းအကြောင်းမပါလျှင် ပြည့်စုံ ကုန်စင်မည်

www.myanmarcupid.net

မဟုတ်ကြောင်းကို ကျွန်မ နားလည် သဘောပေါက်မိပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မတွင် အချက်အလက် များများစားစား မရှိဘဲ ဖြစ်နေပါ သည်။ မြန်မာဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုပြီး ထုတ်ဝေသည့် ဝန်ဒါဝစီလီးရက်ဖ်စကားယား ရေးသားသည့် “သက်တံရောင်” (ဂျတ်စ်လပ်) ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ့ရတော့မှ “လူထု” ဂျာနယ်ထုတ်ဝေကြောင်း ကျွန်မ ပထမဆုံးအကြိမ် သိရှိလာပါသည်။ ယင်းဘာသာပြန် ဝတ္ထုစာအုပ်အဖုံးပေါ်တွင် လေးဆယ်ပြည့်လွန်နှစ်များ ဒုတိယပိုင်းမှစ၍ မန္တလေးမြို့တွင် “လူထု” ဂျာနယ် တလနှစ်ကြိမ်ထုတ်ဝေ သည့် ကြော်ငြာကို သွားဖတ်မိပါသည်။ “လူထု”စာပေ ထုတ်ဝေရေးတိုက်က စာပေထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ရင်း သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း၊ ဦးကြီးသိပ္ပံမောင်၊ ရွှေဥဒေါင်းနှင့် အခြားစာရေးဆရာအမြောက်အများတို့၏ စာအုပ်များ ထုတ်ဝေနိုင်ခြင်းမှာလည်း အရေးပါလှပေသည်။ ငါးဆယ်နှင့် ခြောက်ဆယ်ပြည့်လွန်နှစ်များအတွင်း “လူထု” စာပေထုတ်ဝေရေးတိုက်မှ ရရှိသည့် ယင်း အချက်အလက်များအရပင်လျှင် အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုသမိုင်း တလုံးတဝတည်း ဖြစ်ပေါ်တိုးတက်ရေးအတွက် အစဉ်တစိုက် စီမံကိန်းတကျ ပြုလုပ်ရေးတွင် အရေးပါလှပါသည်။ အကြောင်းမသင့်ချင်တော့ မျက်မှောက်ခေတ် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု

www.myanmarcupid.net

စာအုပ်နှင့် ပီမိုးနင်းအကြောင်း သူ၏ဘဝနှင့်
 ရေးသားချက်အကြောင်း စာစောင် (မော်စကို၊ ၁၉၈၅ ခုနှစ်)တို့
 ထွက်လာပြီးမှလျှင် “လူထုချစ်သမျှ လူထုဦးလှ” စာအုပ်
 ကျွန်မလက်ဝယ် ရောက်ရှိလာပါသည်။
 ယင်းဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်စာစောင်ကို ခွဲခြမ်း သုံးသပ်ချက်က
 မြန်မာစာနယ်ဇင်းသမိုင်း ပြန်လည်ပြုစုရာတွင် ပိုမိုပြည့်စုံရန်
 အထောက်အကူပြုမည်မှာ သံသယ ဝင်စရာလိုမည်ပင်
 မထင်ချေ။ မျိုးဆက်အသီးသီးမှ ကဗျာဆရာများ၊
 စကားပြေဆရာများ၊ သတင်းစာဂျာနယ်ဆရာများတို့သည်
 မိမိတို့ ဘဝတာနှင့် စာရေးသားမှုလမ်းခရီးအတွင်း
 လူထုဦးလှနှင့် တွေ့ထိခဲ့ရသည့် အဆင့်အသီးသီးအလိုက်
 အမြင်ရှုထောင့်မျိုးစုံတို့ဖြင့် ရေးသားကြပေသည်။
 “လူထုချစ်သမျှ လူထုဦးလှ” ဆောင်းပါး
 ပေါင်းချုပ်စာအုပ်ထဲတွင် လူထုဦးလှ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို
 ၎င်းတို့၏ စုတ်ချောင်းစုတ်ချက်တို့ဖြင့် ခြယ်သထားမှုတို့က
 အမိနိုင်ငံ ယဉ်ကျေးမှုသမိုင်းတွင် မည်မျှကျယ်ဝန်းပြီး
 ဘက်စုံကျသည့် အခန်းကဏ္ဍမှ
 လူထုဦးလှပါဝင်ဆောင်ကြဉ်းခဲ့သည်ကို ထင်ရှားပေါ်လွင်
 စေပါသည်။

www.myanmarcupid.net

ဦးလှသည် အသိပညာ ဗဟုသုတကြွယ်ဝပြီး
 မြင်တွေ့သမျှ အရာခပ်သိမ်းကို စိတ်ဝင်တစားဖြင့်
 စူးစမ်းလေ့လာတတ်သူ ဖြစ်ကြောင်း ၎င်းကိုယ်တိုင်
 ရေးသားသည့် စာအုပ်များနှင့် ဆောင်းပါးတို့က လက်ဦးမဆွ
 ဖော်ပြနေကြပေသည်။ “လူထု” စာပေထုတ်ဝေရေးတိုက်မှ
 ထုတ်ဝေသည့် စာရေးဆရာ အမြောက်အများ ရေးသားကြသည့်
 စာအုပ်များ၏ နိဒါန်းများကို ဦးလှ ကိုယ်တိုင်ပင်
 ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ၁၉၇၉ခုနှစ် ဇူလိုင်လက လီယိုတော်စတွိုင်း
 နှစ်တရာငါးဆယ်ပြည့် မွေးနေ့နှင့် ပတ်သက်ပြီး
 လူထုဦးလှဆောင်းပါးတစောင် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်မှာ
 မှတ်သားစရာကောင်းလှပါသည်။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးတို့မှ
 စာရေးဆရာများ၏ အကြောင်းကိုပါ ၎င်းက
 ရေးသားဖော်ပြထားပါသည်။ ဦးလှ၏
 ဤကဲ့သို့ပင်ကိုယ်ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ထူးခြားချက် ဩဇာ
 အရှိန်ကြောင့်ပင် ကဗျာဆရာကြည်အောင်က “လူထုချစ်သမျှ
 လူထုဦးလှ” စာအုပ်ထဲတွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြထားသည့်
 မိမိကဗျာထဲ၌ သိပ္ပံနည်းကျ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို
 အခြေခံအုတ်မြစ်ချခဲ့သူ မှာကံစံ၊ အိန်ဂျယ်စံ၊
 လီနင်တို့အကြောင်း၊ လူထုခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြသော
 နေရှူး၊ ဟိုချီမင်း၊ အင်ဒီရာဂန္တီ၊ ကမ္ဘာ့ယဉ်ကျေးမှု

www.myanmarcupid.net

လုပ်သားကြီးများဖြစ်ကြသည့် အယ်ဇီပါ၊ ချော်ဆယ်ရာ၊
လာဖုန်းတီနာ၊ ပုရှ်ကင်၊ ချယ်ဟော့ဖ်၊ ဂေါ်ကီ၊
မာယာကော့စကီးတို့ အကြောင်းကို အမှတ်တရ ဖော်ပြခြင်းမှာ
ရှင်းလင်းလှပေသည်။

မိမိနိုင်ငံ ရိုးရာဓလေ့ထုံးတမ်းစဉ်လာ
ဓလေ့လာရေးသမိုင်းစဉ်တွင် လူထုဦးလှသည့်
အထူးအခန်းကဏ္ဍမှ ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။ ၎င်း၏ မမောမပန်း
ဇွဲနဲနှင့် ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့်
မြန်မာတိုင်းရင်းသားပြည်သူများ၏ ပုံပြင်စာစောင်များ
အသီးသီးပေါ်ထွက်လာပြီး ၎င်းတို့သည် ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင်
ထုတ်ဝေခဲ့သည့် တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတို့၏ ပုံပြင်စာအုပ်
နှစ်အုပ်တို့၏ အခြေခံအုတ်မြစ်များ ဖြစ်လာကြပေသည်။
“မြန်မာတိုင်းရင်းသားလူမျိုးတို့၏ ပုံပြင်” ပထမစာအုပ်ကို
၁၉၇၆ခုနှစ်က ထုတ်ဝေ သည့် “အရှေ့တိုင်းပြည်သူများ၏
ပုံပြင်နှင့် ဒဏ္ဍာရီစာအုပ်ထုတ်ဝေရေးအစီအစဉ်အရ
စာမျက်နှာပေါင်း (၅၈၅) ဖြင့် “နယူးကာ” (သိပ္ပံပညာစာစောင်)
စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးတိုက်၊ အရှေ့စာပေအယ်ဒီတာချုပ်ဌာနက
စောင်ရေပေါင်း ခုနှစ်သောင်းငါးထောင် ရိုက်နှိပ်
ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ မြန်မာတိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုဆယ်စု (နာဂ၊
ချင်း၊ ကချင်၊ အင်းသား၊ ရခိုင်၊ မြန်မာ၊ ပလောင်၊ မွန်၊ ကရင်၊

www.myanmarcupid.net

ရှမ်း) တို့၏ ပုံပြင်များကို မော်စကိုမြို့နှင့် လီနင်ဂရက်မြို့များရှိ မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်း လေ့လာသုတေသီပြုလုပ်သူတို့က ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ကြပါသည်။ နောက်နှစ်ကျတော့ “ရသစာပေ” စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးတိုက်က “ဣဒ္ဓိပါဒ်စောင်း” အမည်ဖြင့် စာမျက်နှာပေါင်း (၃၄၄)မျက်နှာပါသည့် မြန်မာ့ရိုးရာပုံပြင်ပေါင်းချုပ် စာအုပ်ကို မြန်မာဘာသာပြန်ဆိုပြီး စောင်ရေးပေါင်း ငါးသောင်းထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။ ၎င်းပုံပြင်ပေါင်းချုပ်စာအုပ်တွင် မြန်မာ၊ ရခိုင်၊ အင်းသား၊ ကရင်၊ ကချင်၊ လီစူး၊ နာဂ၊ ပိုးကရင်၊ တောင်ရိုး၊ ရှမ်း၊ ယော၊ ကယား၊ လားဟူ၊ မြောင်ဇီ၊ ပဒေါင်၊ ပလောင်၊ ပအိုဝ်၊ ရာဝမ်၊ ထားဝယ်၊ ချင်းတိုင်းရင်းသား လူမျိုးစု (၂၁)စုတို့၏ ပုံပြင်များ ပါဝင်ပါသည်။ ဘာသာပြန်ဆိုရန် အခြေခံအဖြစ်ဖြင့် နောက်ပိုင်းကျကျ ထုတ်ဝေသည့် လူထုဦးလှ ပုံပြင် ပေါင်းချုပ်ထဲမှ ရွေးချယ်သတ်မှတ်ခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ခုနှစ်ဆယ်ပြည့်လွန်နှစ်များ မတိုင်မီက ဆိုဗီယက်စာဖတ်ပရိသတ်တို့သည် မြန်မာများကိုယ်တိုင် အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ဘာသာပြန်ဆို ထုတ်ဝေခဲ့ကြသည့် အချို့ပုံပြင်များကိုသာ ထိတွေ့အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်ခဲ့ရသည် ဆိုပါကမူ ယနေ့ လူထုဦးလှ၏ ဂရုတစိုက်စုဆောင်းပြီး ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်များကောင်းမှုကြောင့် ပြည်ထောင်စု

www.myanmarcupid.net

ဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် ပြည်သူများ၏
ယဉ်ကျေးမှုထုံးတမ်းစဉ်လာ ဓလေ့များနှင့် ပတ်သက်၍
ကောင်းကောင်းကြီး အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်လာကြပေသည်။

“လူထုချစ်သမျှ လူထုဦးလှ” စာအုပ်ထဲတွင်
ဖော်ပြထားသော ဦးသိန်း(ဇေန)အား ပေးသည့် ဦးလှစာထဲတွင်
ဂျာမန်ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ၊ ပြည်ထောင်စုသမ္မတ
ဂျာမနီနိုင်ငံ၊ သြစတြေးယားနိုင်ငံ၊ ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံတို့တွင်
မြန်မာ့တိုင်းရင်းသား လူမျိုးတို့၏ ပုံပြင်များကို
ဘာသာပြန်ဆိုကြောင်း ၎င်းသိရသည်ဟု စာမျက်နှာ (၆၈)တွင်
ညွှန်ပြထားပါသည်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် မိမိ၏
ရိုးရာပုံပြင်များ ဘာသာပြန်ဆိုမှုနှင့်ပတ်သက်၍ တလုံးတပါဒမျှ
ဖော်ပြထားခြင်းကို မတွေ့ရှိရချေ။ ၁၉၈၃-၈၄ ခုနှစ်က
ရေးသားခဲ့သည့် “ပြည်သူချစ်သော ပုံပြောဆရာ”
ဆောင်းပါးတွင် ဆောင်းပါးရှင်ဦးသိန်း (ဇေန) ကိုယ်တိုင်
မြန်မာပြည်သူတို့၏ ပုံပြင်များကို နိုင်ငံခြားဘာသာသို့
ပြန်ဆိုထုတ်ဝေသည့် ဘာသာစကားများကို
တွက်ချက်ဖော်ပြထားရာတွင် ဂျပန်၊ ဂျာမန်၊
အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားတို့ကို စာမျက်နှာ (၆၇)တွင်
ဖော်ပြထားပါသည်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် လူထုဦးလှ၏
စုဆောင်းပြုစုရေး လုပ်ငန်းကို မြင့်မားစွာ တန်ဖိုးထားကြပြီး

ဦးလှထုတ်ဝေခဲ့သော ပုံပြင်စာအုပ်တို့သည် ကျွန်မတို့နိုင်ငံတွင်
 စောင်ရေပေါင်းများစွာဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့သည့်
 မြန်မာတိုင်းရင်းသားလူမျိုးတို့၏ ပုံပြင်ပေါင်းချုပ်
 စာအုပ်နှစ်အုပ်တို့၏ အခြေခံအုတ်မြစ်ဖြစ်ခဲ့သည်ကို လူထု
 ဦးလှ မသိရှိသွားကြောင်း စိတ်မကောင်းစွာနှင့်ပင်
 နိဂုံးချုပ်ရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

တၢၢ်ကၢၤမြို့တွင် မြန်မာစာရေးဆရာကြီးများနှင့် ကျွန်မ
 ပထမဆုံးအကြိမ်တွေ့ခဲ့သည့်နေ့ရက်များကို လက်ချိုးရေတွက်
 လိုက်မည်ဆိုပါက ယခုဆိုလျှင် အနှစ်သုံးဆယ်နီးပါး
 ပြည့်တော့မည် ဖြစ်ပါသည်။ ဦးယော၊ ဒေါင်းနွယ်ဆွေ၊
 ဦးဘဝင်းတို့ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။
 ဦးလှလည်း အနိစ္စတရားကို မလွန်ဆန်နိုင်ရကား
 သူတို့နောက်သို့ပင် လိုက်ပါသွားရပြီး ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင်
 ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံပြည်သူ့ရိုးရာပုံပြင်
 များ ရုရှားဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုထုတ်ဝေခဲ့သည့်အကြောင်းကိုပင်
 သိရှိမသွားရှာပေ။ သို့ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် ကျွန်မကတော့
 ထိုအကြောင်းကို ဦးလှသိသည်ဟုပင် အတပ်စွဲချင်ပါသည်။
 အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူ ၎င်းစာအုပ်များကို ဆိုဗီယက်နိုင်ငံတွင်
 ၁၉၇၆ခုနှစ်နှင့် ၁၉၇၇ခုနှစ်များက ထုတ်ဝေခဲ့သောကြောင့်
 ဖြစ်ပါသည်။

www.myanmarcupid.net

“ဣဒ္ဓိပါဒ်စောင်း” (မော်စကို ၁၉၇၇ခု) ပုံပြင်ပေါင်းချုပ်
 စာအုပ်အတွက် အမှာစာတွင် မြန်မာပြည်သူတို့၏ နှုတ်တိုက်
 ပါးစပ်ပုံပြင်များ စုဆောင်းရာ၌ လူထုဦးလှ၏ အခန်းကဏ္ဍကို
 အထူးပဲအရေးပေး၍ ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ မြန်မာစာရေးဆရာနှင့်
 သိပ္ပံပညာရှင် လူထုဦးလှက ‘ပေထက်အက္ခရာ
 တင်ထားကြသည့် ကျောက်စာနှင့် ပေစာတို့ကို သမိုင်းက
 သိရှိကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ပုံပြင်များမှာမူကား
 လေထဲတွင်ပျောက်လွင့်နေကြပါသည်’ဟု မှတ်ချက်ချ
 ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ပြည်သူပြည်သားများ၏ ဖန်တီး
 တည်ထွင်ချက်အပေါ် အမြတ်တနိုးတန်ဖိုးထားတတ်မှုက
 ပထမဆုံး မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုထုံးတမ်းစဉ်လာလေ့
 စာအုပ်ပြုစုရေးအတွက် မိမိ၏မွန်မြတ်လှသော အလုပ်ကို
 လွန်ခဲ့သည့် ဆယ့်ငါးနှစ်ကစတင်၍ ပြုလုပ်လာစေရန်
 ဦးလှအား တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ပေးခဲ့ပါသည်။ ပြည်သူတို့၏
 ယဉ်ကျေးမှုထုံးတမ်းစဉ်လာလေ့များ စုဆောင်းခြင်းနှင့်
 လေ့လာခြင်းတို့ကို မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကိုလိုနီ ထမ်းပိုးအောက်မှ
 လွတ်မြောက်ပြီးပြီးချင်း စတင်ပြုလုပ်လာကြပါသည်။
 မြန်မာပြည်တွ် ခြောက်ဆယ်ပြည့်လွန်နှစ်များအစတွင်
 လူမှုပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးလမ်းကြောင်းအရ
 တက်လှမ်းလာသည့်အခါကျမှ ယင်းလုပ်ငန်းများ

www.myanmarcupid.net

ပိုမိုတက်ကြွလာပြီး အရှိန်အဟုန်ပါ မြင့်တက်လာပါသည်။
 မြန်မာပြည်သူများ၏ ယဉ်ကျေးမှု ထုံးတမ်းစဉ်လာဓလေ့များနှင့်
 အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်မှုက စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသော
 တွေ့ဆုံမှုအသစ်တရပ်အတွက် ပဏာမ ခြေဆင်းဖြစ်လာပြီး
 ကျွန်မတို့နိုင်ငံ ပြည်သူများနှင့် မြန်မာပြည်သူတို့အကြား
 ရစ်နှောင်ထားသည့် ချစ်ကြည်ရေးကိုပါ ပိုမိုခိုင်မြဲလာစေမှာသာ
 ဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်နေပါသည်။

လွန်ခဲ့သည့်ဆယ်နှစ်က ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင်
 ထုတ်ဝေခဲ့သည့် စာအုပ်ထဲတွင် ရေးသားသော
 အထက်ပါစာပိုဒ်တို့ကို ဖော်ပြရင်း လီနင်ဂရက်မြို့မှ
 ပေးပို့လိုက်သည့် သိပ်မရှည်လျားသော ကျွန်မ၏ ပေးစာကို
 ဤမှာတင်ပဲ အဆုံးသတ်လိုက်ပါရစေ တော့ရှင့်။

မလှကျော့

(ရယ်လင်နာ ဇာပါးနိုးဗား)

ဇူလိုင်လ ၁၉ ရက်၊ ၁၉၈၇ ခုနှစ်
 လီနင်ဂရက်မြို့

ဦးလှ၊ ချက်-မြန်မာ ယဉ်ကျေးမှုဗလှယ်ရေး ပဏ္ဍိတ်ချခဲ့သူ

ဒဂ္ဂမာဘက်ချကိုဗား (ခေါ်) မြသီတာ

ဦးလှက ကမ္ဘာ့ခေတ်ယဉ်ကျေးမှုတွေထဲက
မြန်မာလက်ခံနိုင်မယ့် ယဉ်ကျေးမှုကို ရွေးချယ်ရာမှာ
တော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ပါ။ မန္တလေးမြို့နဲ့
မြန်မာတနိုင်ငံလုံးက ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်း
တိုးတက်အောင် ဦးလှရော၊ ဒေါ်အမာပါ လုပ်ဆောင်နေတာ
ဘယ်လောက်အရေးပါတယ်။ နိုင်ငံချင်း လူမျိုးချင်း
သိနားလည်ရေးအတွက် ဘယ်လိုတန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာကို

ချစ်သောဒေါ်အမာ

ရှင်ခင်ပွန်းဦးလှ ဆုံးတဲ့သတင်းကို နောက်ကျမှ
 ကြားရပေမယ့် ကျွန်မတို့ အများကြီး ဝမ်းနည်း စိတ်မကောင်း
 ဖြစ်ကြ ရပါတယ်။ ရှင်အတွက်လည်း အတော် စိတ်ဆင်းရဲမှာ
 ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးလှရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်မတို့
 သုံးယောက်၊ ဒေါက်တာ မိလိုဆလပ်ခရာစာ၊ ဒေါက်တာ
 ယန်ဘက်ချကာ (ခင်မောင်အေး)နဲ့ ကျွန်မ မြသီတာအဖို့တော့
 ရှင်နဲ့ ဦးလှတို့ကို ကျွန်မတို့ တွေ့ရှိသိကျွမ်းခဲ့ရတာများကို
 ပြန်လည်သတိမရဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရတယ်။

ဦးလှဟာ သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာ၊ ကြီးပွားရေးနဲ့
 လူထုဂျာနယ်၊ လူထု သတင်းစာတို့ရဲ့ အယ်ဒီတာ၊ မြန်မာနိုင်ငံ
 စာရေးဆရာအသင်းနဲ့ သတင်းစာဆရာအသင်း၊
 ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးအဖွဲ့တွေရဲ့ တက်ကြွလှုပ်ရှားတဲ့
 အဖွဲ့ဝင်တဦး စတာ စတာတွေ အပြင် မြန်မာနဲ့
 ချက်ကိုစလိုဗက် ချစ်ကြည်ရေးနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုဖလှယ်ရေးကို
 အစကစပြီး မစွတာခရာစာနဲ့ နှစ်ယောက်သား ပန္နက်ချ
 ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့ကြသူနှစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါတယ်။
 အဲဒီအချိန်က မြန်မာနိုင်ငံက လွတ်လပ်ရေးရပြီလို့တောင်
 မကြေညာ ရသေးပါဘူး။

www.myanmarcupid.net

ဒေါက်တာခရာစာရဲ့ စာအုပ်စင်ပေါ်က ဝါးနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ပန်းစိုက်လှလှလေးကို ပြန်ကြည့်ပြီး လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် (၄၀)က အကြောင်းတွေကို ဒေါက်တာခရာစာက ဘယ်လို ဖော်သလဲဆိုတော့ -

“ဒီပန်းစိုက်ကလေးက ဗမာ့အနုပညာ လက်ရာကလေးမို့၊ ဦးလှ ဒေါ်အမာတို့နဲ့အတူ မန္တလေးမှာ ကျွန်တော်နေရတဲ့အချိန် တွေကို ပြန်လည်သတိရစေပါတယ်။ ဒါကလေးက စင်စစ်တော့ ဒေါ်အမာ ၁၉၆၂ခုနှစ်က ပရပ်ကိုအလည်လာတော့ ကျွန်တော့်ဖို့ လက်ဆောင်ဆိုပြီး သူယူလာတာပါ။ နို့ပေမယ့် ကျွန်တော် မြန်မာပြည်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် ဘယ်လိုရောက်သွားသလဲ ဆိုတာကို ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။

၁၉၄၇ခုနှစ်က မဒရပ်မှာ ကျင်းပတဲ့ ကမ္ဘာ့ကျောင်းသားများ ကွန်ဖရင့်ကို ကျွန်တော်က ပရပ်ကျောင်းသားကိုယ်စားလှယ် တယောက်အနေနဲ့ တက်ရောက်ခဲ့တယ်။ ဒီကွန်ဖရင့်မှာ ဗမာကျောင်းသား ကိုယ်စားလှယ်တွေနဲ့ တွေ့ပါတယ်။ သူတို့ အားလုံးက ခင်စရာကောင်းသူတွေချည်းပါပဲ။ အဲဒီကွန်ဖရင့်မှာ အထူးဧည့်သည်တော်အဖြစ် တက်ရောက်လာသူကတော့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ ကဲဘိနက်အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ပညာရေးဝန်ကြီးဖြစ်သူ မစ္စတာအဗ္ဗဒူရာဇတ်ပါ။ အဲဒီတုန်းက

www.myanmarcupid.net

မစ္စတာရာဇတ်က ကျွန်တော်နဲ့ ဥရောပ ကျောင်းသားအချို့ကို
 မြန်မာပြည်ကို လေ့လာရေး အလည်အပတ်လိုက်ခဲ့ဖို့
 ဖိတ်ကြားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့
 အလည်လိုက်သွားကြတယ်လေ။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်
 သြဂုတ်လကုန်လောက် ရန်ကုန်ကို ရောက်သွားကြတယ်။
 ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားတော့ ဖိတ်ကြားတဲ့
 မစ္စတာရာဇတ် မရှိတော့ဘူး။ ၁၉၄၇ ခု ဇူလိုင်လ
 (၁၉)ရက်နေ့က ဖြစ်ပွားတဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့
 ကဲဘိနက်လုပ်ကြံခံရမှုကြီးမှာ တယောက်အဖြစ်နဲ့
 သူပါဝင်သွားရှာပြီ။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းသားတွေရဲ့ တာဝန်
 တရပ်က ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးကြောင့် မြန်မာတက္ကသိုလ်တွေ
 ဘယ်လောက်ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို
 စာရင်းကောက်ပြီး အစီရင်ခံစာ ရေးတင်ပြီး
 ကမ္ဘာ့ကျောင်းသားအဖွဲ့ချုပ်က ဒီတက္ကသိုလ်တွေနဲ့
 ကျောင်းသားအဖွဲ့အစည်းတွေကို တတ်နိုင်တဲ့
 အကူအညီပေးရေးကို တိုက်တန်းဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကတော့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုတွေကို
 သိရှိနားလည်ချင်နေတယ်။ ရှေးကရှိခဲ့တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုရော၊
 လက်ရှိယဉ်ကျေးမှုရောပေါ့လေ။ ပြီးတော့
 နှစ်နိုင်ငံယဉ်ကျေးမှုချင်း ဘာတွေ ဖလှယ်နိုင်

www.myanmarcupid.net

မလဲဆိုတာကိုလည်း လေ့လာချင်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ရာဇဝင်ရှိတဲ့ ရန်ကုန်၊ ပဲခူး၊ ပြည်၊ ပုဂံနဲ့ မန္တလေးကို လည်ပတ်ခွင့် ရယူခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးကို ၁၉၄၇ခု စက်တင်ဘာလဆန်းမှာ ဂျစ်ကားတစ်စီးနဲ့ ဆိုက်ရောက်သွားကြတယ်။ မန္တလေးက ဘယ်ကိုပဲကြည့်ကြည့် စစ်ရဲ့အမာရွတ်တွေ၊ တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့တဲ့ အခြင်းအရာတွေက တွေ့မြင်လို့ချည်းနေရတယ်။ ဒီကြားထဲမှာပဲ ကျွန်တော်တို့ကို ပျူငှာဖော်ရွေစွာ မိတ်ဆွေအဖြစ် လက်ခံတဲ့သဘော၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်နိုင်ငံယဉ်ကျေးမှုချင်း ဆက်သွယ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေတွေကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ မန္တလေး တက္ကသိုလ်က ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ ကျောင်းအုပ်ဦးကိုလေးနဲ့တွေ့တော့ တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာတွေလိုနေသေးတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူနဲ့ ဆွေးနွေးရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို နေရာတကာလိုက်ပို့တဲ့ ကျောင်းသားတယောက်ကိုလည်း ကျွန်တော် သတိရနေသေးတယ်။ သူ့နာမည်က ကိုလေးမောင်တဲ့။

မန္တလေးမှာ သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာဖြစ်တဲ့ ဦးလှနဲ့တွေ့တာတော့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ မှတ်မှတ်ထင်ထင် အရှိဆုံးပါတဲ့။ သူက ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့လည်း တော်တော်သိတယ်။ သူလုပ်ဆောင်နေတဲ့ အလုပ်တွေကလည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်နိုင်ငံပူးပေါင်းပြီး

www.myanmarcupid.net

ဆောင်ရွက်နိုင်တဲ့၊ ကျောင်းသားချင်း ကျောင်းဆရာချင်း၊
 ယဉ်ကျေးမှုရေးရာချင်း ဖလှယ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေမှာ သူ့အကြံပြု
 ချက်တွေဟာလည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလှပါတယ်။
 ဒါကြောင့် သူနဲ့ကျွန်တော် ပထမအကြိမ်တွေ့ရကတည်းက
 တယောက်ကိုတယောက် နားလည်ပြီး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ချစ်ခင်မှု
 ရရှိသွားကြတယ်။ ပြီးတော့လည်း သူနဲ့ကျွန်တော်က
 နာမည်ချင်းလဲ တူနေတာကိုး။ မြန်မာလို လှတယ်ဆိုတာကို
 ချက်စကားနဲ့ပြောရင် ခရာစာလို ပြောရပါတယ်။ အဲဒီတော့
 ကျွန်တော့်နာမည် ခရာစာက မြန်မာလို ဦးလှပါပဲ။ ပြီးတော့
 သူ့ယောက်ျားနဲ့အတူတူ လူထုသတင်းစာတိုက်မှာ
 အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဒေါ်အမာကိုလည်း ကျွန်တော်က
 သဘောကျတယ်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ဝမ်ဒါဝါစီ
 လုစ်ကားရေးတဲ့ သက်တံရောင်ကို အဲဒီတုန်းက မြန်မာလို
 ပြန်ထားပါတယ်။

ဦးလှက ကျွန်တော်တို့ကို မန္တလေးတောင်ပေါ်
 လိုက်ပို့တယ်။ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ ဘုရားဖူးတဲ့တောင်ပေါ်။
 အဲဒီပေါ်ကနေပြီး စစ်ပြီးကာနီးမှ ၁၉၄၅ခုနှစ်က
 ဂျပန်တွေတိုက်လို့ ပျက်စီးသွားတဲ့ မန္တလေးနန်းတော်ကြီးနဲ့
 မန္တလေးမြို့ပျက်ကြီးကို မြင်ရတယ်။ ဦးလှက ကျွန်တော့်ကို

www.myanmarcupid.net

မြန်မာရာဇဝင်လည်း ရှင်းပြတယ်။ ကျွန်တော်တို့
ပုဂံသွားနိုင်ဖို့အတွက် အစပျိုးပေးလိုက်တာပေါ့။

ဦးလှက ကမ္ဘာ့ခေတ်ယဉ်ကျေးမှုတွေထဲက
မြန်မာလက်ခံနိုင်မယ့် ယဉ်ကျေးမှုကို ရွေးချယ်ရာမှာ
တော်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တယောက်ပါ။ မန္တလေးမြို့နဲ့

မြန်မာတနိုင်ငံလုံးက ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်း
တိုးတက်အောင် ဦးလှရော၊ ဒေါ်အမာပါ လုပ်ဆောင်နေတာ
ဘယ်လောက်အရေးပါတယ်။ နိုင်ငံချင်း လူမျိုးချင်း

သိနားလည်ရေးအတွက် ဘယ်လိုတန်ဖိုးရှိတယ်ဆိုတာကို
ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်ခဲ့ပါတယ်။
ကျွန်တော် ဦးလှဒေါ်အမာတို့နဲ့ ခွဲခွာခဲ့တော့ ချစ်ကြည်တဲ့

မိတ်ဆွေတွေ အဖြစ်နဲ့ ခွဲခွာခဲ့ပြီး အဲဒီမိတ်ဆွေ ဖြစ်မှုဟာ
ဦးလှကို လူချင်း ထပ်မတွေ့ရတော့ပေမယ့် နှစ်ပေါင်းများစွာ
ကြာညောင်းခဲ့ပါတယ်။ သူနဲ့ လူချင်း မတွေ့ကြပေမယ့်

နှစ်နိုင်ငံ ယဉ်ကျေးမှု ဖလှယ်တဲ့အလုပ်ကတော့
ကောင်းကောင်းစတင်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။ နောက် (၁၀) နှစ်ကြာတဲ့အခါ
စလပ်လို့ခေါ်တဲ့ စလိုဗက်တိုင်းရင်းသားရိုးရာ

အဆိုအကအဖွဲ့တဖွဲ့ ချက်ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့အဖြစ်နဲ့
မြန်မာနိုင်ငံကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ၁၉၆၁ခုနှစ်မှာ
မြန်မာယဉ်ကျေးမှု အဆိုအက၊ အတီးအဖွဲ့တဖွဲ့ မြို့တော်ပရပ်

www.myanmarcupid.net

အပါအဝင် ချက်မြို့ကြီးတွေမှာ လှည့်လည်
က,ပြသွားနိုင်ခဲ့တယ်။

၁၉၅၀ ကျော် ၆၀ နားနီးတော့ မြန်မာပညာရှင် ဦးသာမြ၊
မြို့တော်ပရပ်ကို အကြိမ်ကြိမ် အလည်ရောက်လာခဲ့တယ်။
ဒီနောက် ဂီတပါရဂူဦးခင်ဇော်တို့ပါဝင်တဲ့ မြန်မာယဉ်ကျေးမှု
အဖွဲ့တဖွဲ့လည်း ချက်ကိုစလိုဗားကီးယားကို
အလည်လာခဲ့ကြတယ်။ ဒီအဖွဲ့တွေက ပရပ်မှာ
မြန်မာစာသင်ကြားနေတဲ့ ကျောင်းသားနှစ်ယောက်နဲ့
တွေ့သွားကြပါတယ်။ သူတို့ကတော့ မြန်မာနာမည်
မြသီတာလိုခေါ်တဲ့ ဒဂုံမာနိဗာကိုဗားနဲ့ ခင်မောင်အေးလို
မြန်မာနာမည်ပေးထားတဲ့ ယန်ဘက္ကာတို့ဖြစ်ပါတယ်။
ဒီကျောင်းသား နှစ်ယောက်က ၁၉၅၈ စက်တင်ဘာလမှာ
မြန်မာဘာသာ စာပေသမိုင်းနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုများ သင်ကြားကြဖို့
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကို လွှတ်လိုက်လို့ ရောက်လာရပါတယ်။

အဲဒီနှစ် ၁၉၅၈ ခရစ္စမတ်အချိန်မှာ ကျွန်မတို့ မန္တလေးကို
သွားလည်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြပါတယ်။ မန္တလေးက အထက်
မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ ဗမာရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုရဲ့ အသည်းနှလုံးသာမက
ချက်ကိုစလိုဗားကီးယားရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးနှစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဦးလှ၊
ဒေါ်အမာတို့ရှိတဲ့မြို့လည်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ
ဒေါက်တာခရာစာဆီက ကျွန်မတို့ကြားသိပြီးသား ဟုတ်လား။

www.myanmarcupid.net

အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်မတို့က ကျောင်းသားတွေဆိုတော့
 အတွေ့အကြုံက နည်းလှသေးတာမို့ ဦးလှနဲ့ ဒေါ်အမာဟာ
 ကျွန်မတို့ကို အရာရာ စောင့်ရှောက်ကူညီသူများ
 ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ သူတို့နှစ်ဦးရှေ့မှောက်မှာပဲ မြန်မာစကား
 ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို လည်း ကျွန်မတို့ ကျကျနန
 သဘောပေါက်နားလည်ခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်မတို့နဲ့ တခါမှ
 အရင်က မတွေ့ရဘူးသေးပေမယ့် ကျွန်မတို့ကို
 ဆွေမျိုးအရင်းလို လက်ခံပါတယ်။ အိမ်သားတယောက်ကို
 ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်သလိုလည်း ကျွန်မတို့ကို အစကအဆုံး
 စောင့်ရှောက်လိုက်ကြပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်တဲ့အကူအညီမှန်သမျှ
 အားလုံးရရှိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရောက်တဲ့ ညနေမှာ ဦးလှရဲ့
 သားအကြီးဆုံးက ကျွန်မတို့ကို ဘူတာလာကြိုတယ်။
 ထွန်းလှဟိုတယ်ကို သူ့ကားနဲ့လိုက်ပို့တယ်။ ဟော်တယ်ခကို
 ကျွန်မတို့အတွက် အရင်ပေးထားနှင့်ပါတယ်။
 နောက်မနက်မှာတော့ ဦးလှနဲ့ ဒေါ်အမာက ကျွန်မတို့ကိုတွေ့ဖို့
 လူထုတိုက်က အသင့်စောင့်မျှော်နေကြပါတယ်။ တွေ့ရတော့
 နွေးနွေးထွေးထွေး လက်ခံတဲ့အပြင် ဒေါက်တာခရာစာရဲ့
 ကျန်းမာရေး၊ ကျွန်မတို့ ရန်ကုန်မှာ ပညာသင်နေတဲ့ကိစ္စ
 အဆင်ပြေမှု ရှိမရှိ စတာတွေ မေးပြီးတော့ ကျွန်မတို့
 မန္တလေးနေမယ့် ရက်အတွင်း သွားလာလည်ပတ်ဖို့

www.myanmarcupid.net

အားလုံးအစီအစဉ် ရေးဆွဲပေးပါတော့တယ်။
 စီစဉ်ထားတာတွေက အားလုံးချောမောပါတယ်။ ဦးလှသားနဲ့
 သမီးတွေက ကျွန်မတို့ကို မန္တလေးတောင်ပေါ်လိုက်ပို့တယ်။
 ပြီးတော့ မန္တလေးနန်းတော်ထဲကိုလည်း လိုက်ပို့ပါတယ်။
 နန်းတော်တော့ ကျုံးနဲ့မြို့ရိုး၊ ပြအိုးတချို့နဲ့ ဘုရားတချို့
 ကျန်ရှိတာကိုပဲ တွေ့မြင်ရပါတော့တယ်။ နန်းတော်ခေါ်တဲ့
 ပုံစံငယ်ကလေးတွေကို မြင်ရတော့ နန်းတော်ဟာ
 မြန်မာ့အဆောက်အဦ ဆောက်လုပ်ရေးနဲ့ အနုပညာများ
 အလွန်ကောင်းမွန်မယ့် အဆောက်အဦတွေ
 ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာကို ခန့်မှန်းမိပါတယ်။ ကျွန်မတို့
 ကုသိုလ်တော်ဘုရားကြီးကိုလည်း သွားပြီး
 ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံးစာအုပ်ကြီးဖြစ်တဲ့ ပိဋကတ်သုံးပုံကို
 ကျောက်ပြားကြီး ဂျပာပြားပေါ်မှာ ထွင်းထုထားပြီး၊
 စေတီငယ်တခုအတွင်းမှာ တချပ်စီထည့်ထားတာကိုလည်း
 ကြည့်မြင်ခဲ့ရပါတယ်။ မဟာမုနိဘုရားကိုတော့
 ဒေါ်အမာကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပါတယ်။ ဘုရားရှေ့က
 ခြင်္သေ့ကြီးနှစ်ကောင်ကလည်း အသက်ဝင်ပါဘိသနဲ့။ ပြီးတော့
 ဘုရားစောင်းတန်းတွေကြားက ရိုးရာအနုပညာသည်တွေ
 အလုပ်လုပ်နေတာကိုလည်း လိုက်ပြပါတယ်။
 ကျောက်ဆစ်ဘုရား ထုဆစ် လုပ်နေပုံ၊ ယွန်းထည်လုပ်ကြပုံ၊

www.myanmarcupid.net

ရွှေပြားခတ်ပုံတွေကို မြင်ရပါတယ်။ ဦးလှနဲ့ ဒေါ်အမာက ကျွန်မတို့ကို အင်းဝ၊ အမရပူရ၊ စစ်ကိုင်း တောင်က ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ မင်းကွန်းကို ခေါင်းလောင်းကြီးကြည့်ဖို့ ရေလမ်းခရီးစသဖြင့် ပို့ပေးပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ ဒေါ်အမာက ကျွန်မတို့ ပြင်ဦးလွင်ခေါ်တဲ့ တောင်ပေါ်မြို့ကိုလည်း ပို့ပေးသေးတယ်။ အဲဒီမှာ သူတို့မိတ်ဆွေတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတာ။ ရုက္ခ ဗေဒဥယျာဉ်နဲ့ သစ်ခွဉ်ဥယျာဉ်ကိုလည်း ပို့ပေးတယ်။ မန္တလေးမှာတော့ ရိုးရာပိုးလုံချည် ရက်တဲ့နေရာကိုလည်း ပို့ပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကိုပေါ့။

ဒီနည်းနဲ့ ကျွန်မတို့ဟာ မြန်မာမှု၊ မြန်မာ့အစဉ်အလာနဲ့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုများနဲ့ ကျွမ်းဝင်ရင်းနှီးသွားရပါတော့တယ်။ ပြီးတော့ ဦးလှနဲ့ ဒေါ်အမာက ကျွန်မတို့ မသိသေးတဲ့ အကြောင်းအရာအသစ်အဆန်းတွေကို ကျွန်မတို့ သဘောပေါက် နားလည်အောင် ရိုးရိုးနဲ့ယဉ်ယဉ် ရှင်းလင်း ပြောပြတတ်ပြန်လေတော့ ကျွန်မတို့သင်ယူနေတဲ့ မြန်မာစာနဲ့ စကားကို အများကြီး အထောက် အကူ ဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ၁၉၅၉ခု ဧပြီလမှာ တခါ မန္တလေးကို ဦးလှနဲ့ ဒေါ်အမာတို့ရဲ့ ဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့ ရောက်ရှိကြပြန်ပါသေးတယ်။ အဲဒီအချိန်ဟာ

မြန်မာနှစ်သစ်ကူးချိန်နဲ့ ရေသဘင်ပွဲအချိန်ပါ။ ကျွန်မတို့က ဦးလှသားတွေနဲ့ ဂျစ်ကားတစ်စီးပေါ်မှာ ရေပုံးတွေတင်၊ ရေတွေထည့်ပြီး မန္တလေးက လမ်းတကာကို လျှောက်မောင်းပြီး ကိုယ်က ငယ်ရွယ်သူတွေကို ရေလောင်းလိုက်၊ သူတို့က ဝိုင်းပြီး လောင်းပက်တာကို ကိုယ်ကခံလိုက်နဲ့ မမေ့နိုင်တဲ့ တကယ့်အတွေ့အကြုံကြီး တခုပါ။

၁၉၅၉ခုနှစ်မှာ ကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်ကြီး ရတော့လည်း ရှမ်းပြည်နဲ့ ကချင်ပြည်နယ်ကို သွားလည်ရာမှာ မန္တလေးမြို့ဝင်ပြီး အတော်ကြာအောင် နေခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဒေါ်အမာက ပြင်ဦးလွင်မှာ ကျွန်မတို့ကို ဒေါ်မေသန်းတင်တို့အိမ်မှာ တည်းခိုစေပြီး သီပေါမှာတော့ တခြား ဒေါ်အမာတယောက်အိမ်မှာ တည်းခိုဖို့ စီစဉ်ပေးပါတယ်။ အဲဒီကမှ လားရှိုး၊ နမ့်တူ၊ ဘော်တွင်း၊ ကွတ်ခိုင်၊ မူဆယ်၊ ဗန်းမော်၊ မြစ်ကြီးနား၊ ပြီးတော့ ဗန်းမော် ပြန်လာခဲ့ကြပါတယ်။ ဗန်းမော်ကမှ သင်္ဘောနဲ့ မန္တလေး ကို ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။ မန္တလေးမှာ ကျွန်မတို့ရောက်ခဲ့တဲ့ နေရာတွေက အတွေ့အကြုံတွေကို သိချင်တဲ့ ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ကို ပြော ပြကြပါတယ်။

၁၉၆၄-၁၉၆၅ခုမှာ မြန်မာပြည်ကို ဒုတိယအခေါက် ပြန်လာပြန်တယ်။ ဒီတခေါက်လာတဲ့ ကျွန်မတာဝန်က

www.myanmarcupid.net

ခေတ်စမ်းစာပေပုံနှိပ်ပတ်သက်လို့ အချက်အလက်များ
 ရှာဖွေစုဆောင်းဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအခေါက် မန္တလေးကို
 ၁၉၆၅ခု မတ်လထဲမှာ ရောက် သွားပါတယ်။
 အဲဒီအခေါက်တုန်းက ဦးလေးနဲ့ အများကြီး
 စကားပြောဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာစာပေ ခေတ်သစ်အရေးအသားနဲ့
 ပတ်သက်တာ၊ ၁၉၃၀ကျော်တုန်းက ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း
 အယ်ဒီတာအဖြစ်နဲ့ ဦးလေးလုပ်ဆောင်ခဲ့တာတွေ၊ အထူးသဖြင့်
 ဦးစိန်တင်နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်မှုနဲ့ ဆက်ဆံရေးများအကြောင်းပေါ့။
 ဦးစိန်တင်က ခေတ်စမ်းသမား သိပ္ပံမောင်ဝ ကလောင်အမည်နဲ့
 ခေတ်စမ်း စာပေမှာ ထင်ရှားတဲ့ စာရေးဆရာကြီးတယောက်
 မဟုတ်လား။

ဦးလှက ဦးစိန်တင်ကို ၁၉၃၃ခုနှစ်ကစပြီး စာတွေ
 အပြန်အလှန်ရေးကြရင်း အသိဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ ဦးစိန်တင်က
 ဦးလှဆီကို စာအစောင် (၅၀၀)လောက် ရေးခဲ့တယ်။ ဦးလှက
 ဦးစိန်တင်ဆီကို စာအစောင် (၇၀၀)လောက် ရေးခဲ့တယ်။
 ဦးစိန်တင်က စာရေးတဲ့အခါ လူချင်းစကားပြောတာထက် ပိုပြီး
 ရွှင်တယ်၊ သွက်တယ်၊ ဦးလှနဲ့ ဦးစိန်တင်နဲ့ လူချင်းတွေ့ဆုံ
 သိကျွမ်းတာတော့ ၁၉၃၄ခုနှစ်က စတယ်။ ၁၉၃၄-၃၆ အတွင်း
 ရန်ကုန်မှာ ဦးလှ ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေနေဆဲ
 ဦးစိန်တင်က အင်းစိန်ကြေးတိုင် ဌာနမှာ

www.myanmarcupid.net

တာဝန်ထမ်းဆောင်နေဆဲ ကာလတွေမှာတော့ တွေ့ဆုံကြမှု
 အများဆုံးပဲ။ ဦးလှနဲ့ ဦးစိန်တင် အတူတူထမ်းစားကြရင်း
 မြန်မာစာပေအကြောင်း ဂျာနယ် မဂ္ဂဇင်း သတင်းစာတွေ
 အကြောင်း အများကြီးပြောဆိုဆွေးနွေးဖြစ်ကြတယ်။
 ဦးစိန်တင်က ကလောင် နာမည်အမျိုးမျိုးနဲ့ ဂျာနယ်တွေ၊
 သတင်းစာတွေမှာ စာရေးတယ်။ ဦးလှက ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းမှာ
 စာပေပြိုင်ပွဲလုပ်တော့လည်း ဦးစိန်တင် စာပေဆု ဝင်ပေးတယ်။
 ဒီပြိုင်ပွဲတွေကို အကဲဖြတ်စာရေးပေးတယ်။ ဦးလှက ဦးစိန်တင်
 အမျိုးသမီးတဦးရဲ့ နာမည် ဖြစ်တဲ့ တင်တင့် ကလောင်အမည်နဲ့
 ဝေဖန်သရော်စာပြဇာတ်တိုကလေးတွေ ရေးတာကိုလည်း
 မှတ်မိတယ်။ အဲဒီတုန်းက ခေါင်းစီးက
 အမျိုးသမီးတယောက်ရဲ့ပုံနဲ့တဲ့။ ဒီပြဇာတ်တွေကို
 မြန်မာစကားပြေဆရာကြီး ပီမိုးနင်းက ချီးကျူးကြောင်း
 ပြောပြတော့ သိပ္ပံမောင်ဝက သဘောကျသတဲ့။
 နောက်တနှစ်လောက်ကြာတဲ့အခါ ပီမိုးနင်းကို တင်တင့်ဆိုတာ
 ဘယ်သူပဲလို့ ဦးလှကပြောပြတဲ့အခါ ပီမိုးနင်းက “ဒါကြောင့်
 ဒီပြဇာတ်တွေက ကောင်းတာကိုး”လို့ ပြောသတဲ့။

ဦးလှ ကျွန်မကို တင်တင့်ပြဇာတ်တွေပါတဲ့
 ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းတွေကို ထုတ်ပြပြီး ကျွန်မကို
 အဲဒီပြဇာတ်တွေ အဖတ်ခိုင်း လို့ ဖတ်ကြည့်ရတဲ့အခါ ကျွန်မက

ဦးလှကို ဒါတွေစာအုပ်ရိုက်ပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။
 ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းအဟောင်းတွေကလည်း ရှားနေပြီဆိုတော့
 ဦးစိန်တင်ရဲ့စာတွေ ပျောက်ကွယ်ကုန်မှာစိုးလို့ပါ။ ကျွန်မ
 ပရပ်(ဂ်)ကို ပြန်ရောက်ပြီးလို့ (၂)နှစ် (၃)နှစ် ကြာတဲ့အခါ
 ဦးလှက တင်တင့်ပြဇာတ်များဆိုပြီး စာအုပ်ရိုက်ဖြစ်ပါတယ်။
 ဒါကြောင့် နှောင်းခေတ်လူငယ်များအတွက် သိပ္ပံမောင်ဝ
 ရဲ့စာများကျန်ရှိရစ်ပါပြီ။ ဦးလှကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါပဲ။
 သိပ္ပံမောင်ဝကလောင်အမည်နဲ့ ဦးစိန်တင်ရေးခဲ့တဲ့စာတွေကို
 တချို့က သိပ္ပံမောင်ဝဟာ သူ့အကြောင်းတွေကိုချည်း
 ရေးနေတာဖြစ်တယ်။ တခြားအကြောင်းကိုရေးတာမဟုတ်ဘူးလို့
 ဝေဖန်ပြစ်တင်မှု ရှိတယ်လို့ ဦးလှက ကျွန်မကို ပြောပြပါတယ်။
 သိပ္ပံမောင်ဝကတော့ သူရေးတဲ့အကြောင်းအရာတွေဟာ
 သူ့ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့တဲ့ အကြောင်းအရာ၊
 သူ့ခေတ်ကလူတွေရဲ့အကြောင်း၊ လူတွေရဲ့ဘဝတွေကို
 သူရေးတာဖြစ်တယ်လို့ ဦးလှကို ပြခဲ့ဖူးပါသတဲ့။ သိပ္ပံမောင်ဝက
 ဒါမှလည်း သမိုင်းဆရာတွေက အဲဒီခေတ်အကြောင်းကို
 ကောင်းကောင်းသိမြင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်သတဲ့။

ဂျပန်တွေ ပါးလ်ဟားဘားကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ချိန်ကစပြီး
 စစ်တွင်းမှတ်တမ်း ဦးစိန်တင်ရေးခဲ့တာကို ကြည့်ရင် ဦးစိန်တင်
 ပြောတာ သိပ်မှန်တာပေါ့။ ဦးစိန်တင်ရေးတဲ့

www.myanmarcupid.net

ဒိုင်ယာရီစာမျက်နှာ ၃၀၀လောက်ကို ဦးလှ ဖတ်ကြည့်လိုက်ရတယ်။ စစ်က ဘယ်သူနိုင်မယ်မှန်း မသိလို့ ဦးစိန်တင် သတိထားပြီး ရေးသားထားတယ်။ ဒါမှ ဘယ်အစိုးရတက်တက် သူ့ဒိုင်ယာရီကို စာအုပ် ရိုက်လို့ရမယ်လို့လည်း ပြောပါသတဲ့။ သူရေးထားတဲ့အထဲမှာ ရေဒီယိုကရတဲ့ သတင်းလည်း ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ရတာလည်းပါတယ်။ သူ့အနေနဲ့ကတော့ အင်္ဂလိပ်ဘက် ပါတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် စာရေးတော့ အဲဒီလို မရေးဘူး။ အင်္ဂလိပ်တွေ အခု လုပ်နေသလိုသာ ဆက်လုပ်နေရင် ဒီစစ်ကို နိုင်နိုင်ဘူးလို့လည်း ဦးစိန်တင်က ဦးလှကို ပြောသတဲ့။

သိပ္ပံမောင်ဝရဲ့ စစ်တွင်းဒိုင်ယာရီစာအုပ် ဘာလို့ စာအုပ်မဖြစ်သလဲလို့ ကျွန်မက ဦးလှကိုမေးတော့၊ ဦးလှက စစ်အတွင်းမှာ ပျောက်ဆုံးသွားတယ် ထင်ပါရဲ့လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်မ ရန်ကုန်ရောက်တဲ့အခါ ဦးစိန်တင်ရဲ့ဇနီး ဒေါ်ခင်ခင်မြင့်နဲ့တွေ့ပြီး စုံစမ်းပါလို့လည်း မှာပါတယ်။ ကျွန်မ ရန်ကုန်မှာ သူ့ကိုတွေ့တော့ အံ့ဩစရာ ဒေါ်ခင်ခင်မြင့်က ဦးစိန်တင်ရဲ့ စစ်တွင်းဒိုင်ယာရီ ကြီးကို ကျွန်မထုတ်ပြတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မဓာတ်ပုံရိုက်ပါရစေဆိုတာကိုလည်း ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။ ဦးစိန်တင်က ၁၉၄၂ခုနှစ်က

အသတ်ခံရတာပါ။ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်မက
 (၁၅)ရက်တကြိမ်ထုတ် တယူးအိုရီရင့် မဂ္ဂဇင်းမှာ ၁၉၆၆ခု
 မေလက “မြန်မာပြည် တွင် ခေတ်စမ်းကို ခြေရာခံခဲ့စဉ်က”
 ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဆောင်းပါး ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။
 ၁၉၆၆ခု ဒီဇင်ဘာလမှာတော့ သိပ္ပံမောင်ဝ၏ စစ်အတွင်း
 နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ပုဂံစာအုပ်တိုက်က
 ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ ဦးလှရဲ့အကြံပြုချက်သာ မရှိခဲ့ရင်
 ဒေါ်ခင်ခင်မြင့် အမြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားတဲ့
 စစ်အတွင်းမှတ်တမ်းဟာ စာအုပ်အဖြစ် ရောက်ကောင်းမှ
 ရောက်ပါလိမ့်မယ်။

ဦးလှနဲ့တွေ့ရဆုံရ ဆွေးနွေးရတာတွေအပြင်
 ဦးလှကအထက်မြန်မာနိုင်ငံမှာရှိတဲ့
 လူငယ်စာရေးဆရာတွေဖြစ်တဲ့ စွမ်းရည်၊ သာနိုး စသူတို့အပြင်
 တခြားကလောင်ရှင်တွေနဲ့ပါ တွေ့ဆုံစေပြီး မြန်မာစာပေနဲ့
 မြန်မာယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာတွေကို ဆွေးနွေးစေခဲ့ပါတယ်။
 ဒီတွေ့ဆုံပွဲတွေကို သတင်းအဖြစ်နဲ့ရော ဓာတ်ပုံသတင်းပါ
 လူထုသတင်းစာမှာ ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။

၁၉၆၅ခုနှစ် ချက်အမျိုးသမီး ရုပ်သေးဆရာမကြီး
 (၂)ဦးဖြစ်တဲ့ ဒေါက်တာအီဗာဗိုဒင်ရှုကိုးဒပါးနဲ့ ဇာနာဟာဗလီ
 ကိုးဗားတို့ မန္တလေးကို လာကြတဲ့အခါ ဦးလှနဲ့ ဒေါ်အမာတို့က

www.myanmarcupid.net

အထက်မြန်မာနိုင်ငံ ပညာသည်တွေနဲ့ တွေ့ဆုံခွင့်ပေးပြီး သူတို့
သတင်းတွေ လူထုသတင်းစာမှာ ဖော်ပြပေးခဲ့ပါတယ်။
၁၉၇၆ခုနှစ်က ကျွန်မ မြန်မာပြည်ကို
ခဏလာတဲ့အခေါက်ကတော့ မန္တလေးမှာ နှစ်ရက်ပဲ
နေနိုင်တယ်။ အဲဒီအခေါက်မှာ ဦးလှနဲ့ ဒေါ်အမာက
သူတို့အိမ်မှာရှိတဲ့ ပန်းချီကားတွေထဲက အထက်မြန်မာ နိုင်ငံက
ပန်းချီဆရာကြီးတွေရဲ့ လက်ရာတွေကို
ကျွန်မဓာတ်ပုံရိုက်ယူချင်တာကို ခွင့်ပြုပါတယ်။ ကျွန်မက
ဒီပုံတွေနဲ့ ဆောင်းပါးကို နယူးအိုရီရင့်မှာ နောက်တော့
ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။ ဦးလှရော ဒေါ်အမာကပါ
ကျွန်မရောက်မလာတဲ့ အတောအတွင်းမှာ သူတို့ရေးသား
ထုတ်ဝေတဲ့ စာအုပ်သစ်တွေကို လက်ဆောင်ပေးပါတယ်။
မြန်မာပြည်ဟာ ချက်ကိုစလိုဗားကီးယားနဲ့ အဝေးကြီးမို့
မြန်မာပြည်ဟာ ချက်ကိုစလိုဗားကီးယားနဲ့ အဝေးကြီးမို့၊
မြန်မာစာအုပ်တွေထွက်တိုင်း ရရှိဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပေမယ့်
ဦးလှနဲ့ ဒေါ်အမာတို့ စာအုပ်တွေ ကတော့ တနည်းနည်းနဲ့
ကျွန်မတို့ဆီကို ရောက်လာတာမို့၊ အမှန်ပြောရရင်
ကျွန်မစာကြည့်တိုက်မှာ သူတို့စာအုပ်တွေ အစုံလင်ဆုံး
ရှိမယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။

www.myanmarcupid.net

၁၉၇၆ခုနှစ်က ကျွန်မ ဦးလှကို တွေ့ခဲ့ရတာဟာ နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံရခြင်းပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက ဦးလှနဲ့ နောက်ဘယ်တော့မှ ဆွေးနွေးရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဦးလှအကူအညီတွေကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ယူနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့စာအုပ်လက်ဆောင် တွေကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်နှယ်လုပ် သိနိုင်ပါ့မလဲ၊ တကယ်ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာပါပဲ။ နို့ပေမယ့် တခုတော့ ဖြေသိမ့်စရာရှိပါရဲ့။ လူထုစာအုပ်တိုက်ကို ရောက်ရှိပြီး ဦးလှ ဒေါ်အမာတို့နဲ့ တွေ့ပြီး မြန်မာစကား မြန်မာစာပေနဲ့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုများကို စစ်မှန်တဲ့ မြန်မာ့အစဉ်အလာ ရိုးရာမပျက်စေဘဲ ခေတ်မီအောင် ဘယ်လို ပြုပြင်မယ်ဆိုတာတွေကို ဆွေးနွေးဖူးတဲ့ လူငယ်စာရေးဆရာ သတင်းစာဆရာ၊ အနုပညာသည် အမျိုးမျိုးနဲ့ ဘာသန္တရသမားတွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဒီလူတွေအားလုံး ဦးလှ ဒေါ်အမာတို့ရဲ့ အကြံဉာဏ်တွေ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတွေကို ရရှိပြီးမို့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု တိုးတက်ရှင်သန်ရေး မီးတိုင်ကို ဆက်လက်ကိုင်ဆောင်သွားနိုင်ကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးလှကို သတိရရင် ဒါဟာ အကောင်းဆုံး သူ့ကို သတိရနည်းပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ဒဂုံမာဘက်ချက်ကိုနား (ခေါ်) မြသီတာ

www.myanmarcupid.net

ကျွန်တော် မှတ်မိတဲ့ လူထုဦးလှ

လှသိန်း (ခေါ်) ဂျွန်အိုကယ်

တိုင်းရင်းသားညီညွတ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ လူထုဦးလှရဲ့
 ကျေးဇူးကြောင့် အဆင်ပြေသွားမှုတရပ် မှတ်တမ်းတင်လိုပါ
 တယ်။ မြန်မာပြည်တခေါက် ရောက်နေတုန်း လေ့လာလိုတဲ့
 အကြောင်းအရာ လေးငါးရပ်ရှိတဲ့အထဲမှာ မရှုစကားက
 တရပ်အဖြစ် ပါဝင်နေပါတယ်။ မြန်မာစကားရဲ့ အရင်းအမြစ်
 မြန်မာစကား ဆင်းသက်လာပုံလေ့လာချင်ရင်
 မြန်မာစကားသက်သက် ဆန်းစစ်တဲ့အပြင် မြန်မာစကားနဲ့
 ဆက်နွယ်တဲ့ ဘာသာစကားများပါ လေ့လာမှ...

www.myanmarcupid.net

လူထုဦးလှနဲ့ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်တွေ့တာက
 ၁၉၆၀ပြည့်နှစ်မှာ မန္တလေးမြို့ သူ့နေအိမ်မှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။
 ကျွန်တော်က လန်ဒန်တက္ကသိုလ် School of Oriental and
 African Studies မှာ ပါမောက္ခဆရာ ဦးလှဖေရဲ့ တပည့်အဖြစ်နဲ့
 မြန်မာစာ မြန်မာစကားကို တနှစ်ခွဲလောက် သင်ထားပြီးသား။
 မြန်မာစကား ဆက်သင်ရင်း မြန်မာမှု မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု
 မြန်မာနေပုံထိုင်ပုံ ကိုယ်တွေ့လေ့လာနိုင်အောင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ
 တနှစ်ကြာကြာ လာလည်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်
 မြန်မာစာဆရာ ဦးလှဖေဟာ ဦးလှနဲ့ ခင်ပါတယ်။ ဒီတော့
 မန္တလေးရောက်တဲ့အခါ ဆရာဦးလှဖေမှာတဲ့အတိုင်း ဦးလှဆီ
 အလည်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဆရာဦးလှဖေတပည့်ဆိုလို့ ဦးလှရော
 ဒေါ်အမာရော အင်မတန်ပဲ ခင်မင် ဖော်ရွေခဲ့ပါတယ်။
 အလုပ်အလွန်များနေသူများ ဖြစ်နေပေမယ့်
 ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဧည့်ခံတယ်။ သူတို့ သိပ်ကြိုက်တဲ့
 စလေဆီးသီးများကို ကျွေးတယ်။ စာပေအကြောင်း၊
 စာရေးဆရာ ၁၀အကြောင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့
 ပြောပြကြပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီတုန်းက အသက်ကလည်း
 ၁၀ဝလောက်ပဲ ရှိသေး။ မြန်မာစာပေလည်း တီးမိ
 ခေါက်မိရုံလောက်ပဲရှိသေး။ မြန်မာစကားတောင်
 လေးလုံးဆက်အောင် ကောင်းကောင်း မပြောတတ်သေးတဲ့

www.myanmarcupid.net

အညတရ နိုင်ငံခြားသားတယောက် ဖြစ်နေပေမယ့် အဲဒီလောက်
 စေတနာထားပြီး သဘောကောင်းခဲ့ကြတာကို ကျွန်တော်
 သိပ်ကြည်ညိုမိပါတယ်။ အဲဒီကစပြီး ဦးလှအကြောင်း
 တဖြည်းဖြည်း ပိုသိလာပါတယ်။ သူနဲ့ တခါ တခါ
 ထပ်တွေ့ရတော့လည်း ပိုခင်လာပါတယ်။ နှစ်စေ့တော့
 အင်္ဂလန်ပြန်သွားရလို့ အဆက်ပြတ်သွားသလို ဖြစ်နေပေမယ့်
 မြန်မာပြည် နောက်ထပ်ရောက်သွားတဲ့အခါများမှာလည်း
 လူထုဦးလှတို့က အမြဲပဲ ဖော်ရွေခင်မင်ကြပါတယ်။ သိလာ
 ခင်လာတာနဲ့ အလျောက် ဦးလှရဲ့ စိတ်နေသဘောထား၊
 သူ့ခံယူချက်များကို တဖြည်းဖြည်း လေးစားတတ်လာပါတယ်။
 အထူးသဖြင့် မြန်မာစာ အရေးအသားဟာ ပါးစပ်ကပြောတဲ့
 စကားနဲ့ ပိုမိုနီးစပ်စေချင်တဲ့ စေတနာရယ်၊
 မြန်မာတိုင်းရင်းသား အားလုံး ညီညွတ်စည်းလုံးစေချင်တဲ့
 စေတနာရယ် ကျွန်တော် ချီမွမ်းလေးစားခဲ့မိပါတယ်။

တိုင်းရင်းသားညီညွတ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ လူထုဦးလှရဲ့
 ကျေးဇူးကြောင့် အဆင်ပြေသွားမှုတရပ် မှတ်တမ်းတင်လိုပါ
 တယ်။ မြန်မာပြည်တခေါက် ရောက်နေတုန်း လေ့လာလိုတဲ့
 အကြောင်းအရာ လေးငါးရပ်ရှိတဲ့အထဲမှာ မရူစကားက
 တရပ်အဖြစ် ပါဝင်နေပါတယ်။ မြန်မာစကားရဲ့ အရင်းအမြစ်
 မြန်မာစကား ဆင်းသက်လာပုံလေ့လာချင်ရင်

www.myanmarcupid.net

မြန်မာစကားသက်သက် ဆန်းစစ်တဲ့အပြင် မြန်မာစကားနဲ့ ဆက်နွယ်တဲ့ ဘာသာစကားများပါ လေ့လာမှ အမြင်မှန် ရောက်နိုင်စရာအကြောင်း ရှိတယ်လို့ ယူဆထားပါတယ်။ မရူစကားပြောသူများဟာ မြစ်ကြီးနား ဗန်းမော်တို့ တဝိုက်မှာ နေထိုင်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီအချိန်မှာ မြစ်ကြီးနားတို့ ဗန်းမော်တို့အထိ ခရီးမသွားနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ကံကောင်းချင်တော့ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မန္တလေးမြို့ ဆရာအတတ်သင်ကျောင်း တက်နေတဲ့ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများထဲမှာ မရူအမျိုးသားတယောက် ပါပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေတယောက် မိတ်ဆက်ပေးလို့ အဲဒီ မရူအမျိုးသားနဲ့ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ နာမည်က ကိုခါလွမ်းပါ။

ကိုခါလွမ်းက အင်မတန်သဘောကောင်းတဲ့ လူငယ် တယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ မရူစကားကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူမျိုးခြားတယောက်နဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာကြောင်း၊ ကျောင်းအလုပ်ကို အချိန်ပြည့်လုပ်ရပေမယ့် အားလပ်တဲ့ အချိန်ကလေးတွေမှာ တတ်နိုင်သ၍ ကူညီအားပေးဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ ကျွန်တော် ဟိုတုန်းက တည်းနေတဲ့အိမ်က ကိုခါလွမ်းနေတဲ့ကျောင်းနဲ့ ဝေးနေတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် တွေ့နိုင်တဲ့နေ့များမှာ အသွားအလာမှာ အချိန်ကုန်နေမှာ စိုးရိမ်မိပါတယ်။

ဒီပြဿနာပါပြေလည်အောင် မိတ်ဆွေများက ဆောင်ရွက်ပေး
 လိုက်ပါသေးတယ်။ ကျောင်းနဲ့မလှမ်းမကမ်းက အိမ်တအိမ်ရဲ့
 အပေါ်ထပ်တခုလုံးအားနေပါတယ်။ အိမ်ရှင်များကလည်း
 ကျွန်တော်လာတည်းဖို့ သဘောတူထားပါတယ်။ အဲဒီမှာ
 ကိုခါလွမ်းနဲ့ အသံသွင်း၊ အသံသွင်းထားတာကူးရေး၊
 အသံထွက်ကော အဓိပ္ပာယ်ရော အသုံးအနှုန်းများကိုပါ
 ကိုခါလွမ်းကို ပြန်မေး စတဲ့ လုပ်ရပ်များကို အေးအေးဆေးဆေး
 ဆောင်ရွက်နိုင်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်ကလေး
 အတော်အောင်မြင်ဖို့ အလားအလာ ရှိနေပါတယ်။ မရူရွာများ
 ကိုယ်တိုင် မသွားနိုင်ပေမယ့် မန္တလေးထဲတွင်ပဲ
 မရူအမျိုးသားတယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။
 ကိုခါလွမ်းကလည်း အလုပ်များနေပေမယ့် ကူညီလိုတဲ့
 စေတနာအပြည့် ရှိပါတယ်။ တည်းတဲ့အိမ်ဟာ ကိုခါလွမ်းနဲ့
 ဝေးနေတဲ့ အခက်အခဲကလည်း ကောင်းကောင်းပြေလည်
 သွားပါပြီ။ အလုပ်စလုပ်ဖို့ ပါးစပ်ပြင်ထားပြီးပါပြီ။

ဒီတော့မှ ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှတစ်တယ်ဆိုတဲ့
 စကားပုံရဲ့ အဓိပ္ပာယ် ကျွန်တော်သဘောပေါက်သွားပါတယ်။
 ကိုခါလွမ်းက လိမ္မာစွာနဲ့ပဲ “ဒီအလုပ် လုပ်မယ်ဆိုတာ
 ကျောင်းအုပ်ဆရာမဆီ သွားတိုင်ရင်ကောင်းမယ်” လို့

www.myanmarcupid.net

ပြောတယ်။ ကျွန်တော် လည်း ဒုက္ခမရောက်စေချင်တာနဲ့ သဘောတူလိုက်ပါတယ်။ ဆရာမကြီးနဲ့ သွားတွေ့တော့ “ဒီအတိုင်းပဲ ခွင့်မပြုနိုင်ပါဘူးတဲ့။ သူ့အနေနဲ့ ရန်ကုန်ပညာရေးဌာနကို အကျိုးအကြောင်း တင်ပြဖို့လိုမယ်။ အမိန့်ကျလာတဲ့အထိ စောင့်နေပါ” လို့ ပြောတယ်။

ကျွန်တော်က ပျော်မြူးနေရာကနေ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားမိပါတယ်။ အချိန် သိပ်မရှိဘူး။ ရန်ကုန်၊ ရခိုင်၊ တနင်္သာရီဘက် သွားစရာ ရှိပါသေးတယ်။ ရန်ကုန်က အဖြေလာတာကြာရင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ နောက်တနေ့ မနက် စာတိုက်ကနေ ဆရာမကြီးဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ အလုပ်ချက်ချင်းစဖို့ အရေးကြီးတဲ့အကြောင်း ထပ်ပြောမလို့၊ ဆရာမကြီးကတော့ ဖြတ်ပြောလိုက်ပါတယ်။ ကိုခါလွမ်းနဲ့ လုပ်နိုင်ပါပြီတဲ့။ ရန်ကုန်က အမိန့်ကျလာတာ မြန်လှသည်လား။ “မဟုတ်ဘူး” တဲ့။ ရန်ကုန်က အမိန့်မလိုတော့ပါဘူး။ လုပ်ချင်တာသာ လုပ်ပါ။ ကိုခါလွမ်း ကျောင်းစာတော့ မပျက်စေနဲ့။ ဒါပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာအယ်လဲနဲ့ အဲဒီနေ့ကစပြီး ကိုခါလွမ်းနဲ့အတူ မရူစကား လေ့လာရေး စလုပ်လိုက်တော့တာပေါ့။

ဆရာမကြီး ဘာကြောင့် စိတ်ပြောင်းသွားတယ်ဆိုတာ နောက်တရက်နှစ်ရက်နေမှ သိရပါတယ်။ ဟိုတနေ့က

www.myanmarcupid.net

ဆရာမကြီး ဆီကအပြန် သူ့ဆရာအတတ်သင်ကျောင်းက အင်္ဂလိပ်ဆရာနဲ့ တွေ့မိတာနဲ့ ကျွန်တော်စိတ်ပျက်တဲ့အကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဆရာက ချင်းလူမျိုး တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကား လေ့လာရေးအားပေးလိုသူ ဖြစ်ပါတယ်။ လူထုဦးလှနဲ့လည်း ခင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို အသိမပေးဘဲ ဦးလှဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး တိုင်ပင်ထားပါတယ်။ ဦးလှကလည်းပဲ ဆရာမကြီး ဆီ တခါဖုန်းဆက်ပြီး John Okell ဆိုသူကို စိတ်ချရပါတယ်။ မတရားလုပ်မယ့်သူ မဟုတ်ပါဘူးလို့ဆိုပြီး ထောက်ခံလိုက်လို့သာ ကျွန်တော် ကိုခါလွမ်းနဲ့အတူ မရူ စကားကို အားရပါးရ လေ့လာခွင့်ရခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ လွမ်းဆွတ်သူ လူထုဦးလှကို သတိရတဲ့အခါ သူ့ရဲ့ ပျူပျူငှာငှာ ဧည့်ခံခဲ့ပုံ၊ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ရှင်းပြချက် ပေးတတ်ခဲ့ပုံ စတဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အလေ့အကျင့်များကို တွေးမိတိုင်း ကျွန်တော် ဟိုတုန်းက အခက်အခဲကြုံတုန်း ဦးလှက ချက်ချင်းပဲ ဝင်ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးကြီးခဲ့ပုံကိုပါ ထည့်တွေးစမြဲ ဖြစ်ပါတယ်။

လှသိန်း (ခေါ်) ဂျွန်အိုကယ်

မြန်မာစာပါမောက္ခလန်ဒန်ယူနီဗာစီတီအရှေ့တောင်အာရှဌာန

ဦးလေးလှက မြန်မာပြည်သာမက ကမ္ဘာကသိသော
 စာရေးဆရာ သတင်းစာဆရာတဦးဖြစ်သည်မို့ ကျွန်မ၏
 စာစုသည် မြင့်မိုရ်တောင် အဓိပဓိမှ မြေမှုန့်တမှုန့်လောက်သာ
 ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ကျေးဇူးရှင်သို့ ပူဇော်ခြင်း

မြင့်မြင့်ကြည် (ခိုင်အို)

တခုသော ညနေခင်း၌ ဖြစ်ပါသည်။ သမားတော်ကြီး
 ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်၏ ဆေးခန်းသို့အသွား၊ ဆေးခန်းအဝင်ဝ
 လမ်းကြားသို့အရောက် အသားဖြူဖြူ
 ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဥပမိရုပ်ကောင်းလှသော
 လူကြီးတဦးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတဦးတို့ ဆေးခန်းအတွင်းမှ
 ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်လာသည်ကိုတွေ့ရ၍ လှမ်းနေသော
 ကျွန်မ၏ ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်ပြီး ကိုယ်ကိုအသာရီ၍
 ရပ်နေလိုက်ပါသည်။ လူကြီးဟန်မှာ အနည်းငယ်နွမ်းနေပြီး
 အမျိုးသမီးကြီးကမူ ဓာတ်မှန်ဖလင်အိတ်ကို ချိုင်းတွင်ညှပ်၍
 ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွား၏။ ကျွန်မသည် သူတို့နှစ်ဦးကို
 ငေးမော၍ ကြည့်နေရင်း ရင်တွင်းမှ အသံတခု ကြားရ၏။
 “လူထုဦးလှနဲ့ ဒေါ်အမာ”ပါလား။ ဆေးခန်းအတွင်းသို့
 မဝင်နိုင်သေး။ သူတို့အပြန်ခရီးကို မမှိတ်မသုန်
 စိုက်ကြည့်နေမိပြန်သည်။ အဝါနုနုကားတွင်း နှစ်ဦး
 ဝင်ထိုင်ကြပြီး ကားထွက်သွားသည် အဆုံးထိ လာရင်းကိစ္စကို
 မေ့ကာနေမိ၏။

အတန်ကြာမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိသည်။
 ဆေးခန်း၏အနောက်ဘက်တွင် ဝင်လှဆဲဆဲ နေမင်းကို
 မြင်တွေ့ရ၏။ သတင်းစာလောက၊ စာပေလောကမှ ထင်ရှားတဲ့
 ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဦးလေးလှကို နေဝင်ချိန်တွင် ပထမဦးဆုံးအကြိမ်

မြင်ဖူးလိုက်တော့ ကျွန်မရင်တွင် တမျိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။
ပထမဆုံးအကြိမ်နှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်
မြင်တွေ့လိုက်ကြောင်းကို နောက်မှ သိရခြင်း ဖြစ်၏။

ဆေးခန်းသို့ရောက်သော် တိုက်ယူကာ
ကျွန်မအလှည့်သို့စောင့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် စောစောက
တွေ့လိုက်ရသည့် ဦးလေးလှ၊ ဝိုးတဝါး မှတ်မိစအရွယ်မှ
အဖေစာအုပ်စင်၊ အစ်ကိုပန်းချီဆရာ၏ စာအုပ်ဗီရိုမှစာအုပ်များ၊
အဖေစာအုပ်စင်မှ ဦးလေးလှ၏ ရွဲ့နှင့်စစ်သားစာအုပ်ကို
ဦးစွာယူကြည့်လိုက်၏။ စာအုပ်မှာ တော်တော်ဟောင်းနေ၍
စာရွက်ကလေးများ ဝါကျင်နေပြီ။ နောက် လေနှင့်အတူ၊
လှောင်ချိုင့်တွင်းမှ ငှက်ငယ်များ။ စာဖတ်စ ကျွန်မသည်
ဦးလေးလှ၏ စာအုပ်များဖြင့် ဦးစွာ မိတ်ဆက်မိခြင်း ဖြစ်၏။

နောက် အမှတ်(၄) အမျိုးသမီး
အထက်တန်းကျောင်းသို့ရောက်သော် ကျွန်မ၏
အချစ်ဆုံးဆရာမ ဒေါ်လှတင်သည် ဦးလေးလှ၏
ကြီးပွားရေးပုံနှိပ်တိုက်မှ ဖိုမင်ဦးမိုးနှင့်အကြောင်းပါ၍
ကြီးပွားရေးတိုက်ထုတ်စာအုပ်များသည် ကျွန်မနှင့်
အဆက်မပြတ်တော့။ ဆရာမရှိရာ ကြီးပွားရေးပုံနှိပ်တိုက်
အပေါ်ထပ်သို့ သွားလည်တိုင်း ဆရာမနှင့် စကားပြောဖြစ်
သည်ထက် စာအုပ်ထိုင်ဖတ်မိသည်က များပါသည်။

www.myanmarcupid.net

ဝါသနာကြီးသော တပည့်အတွက် ဆရာမက တချို့ကို အိမ်သို့
 ငှားဖတ်စေခြင်း၊ တချို့ကို လက်ဆောင်ပေးလိုက်ခြင်းများ
 ရှိခဲ့ပါသည်။ နောက် အကိုဖြစ်သူက ဦးလေးနှင့် ခင်မင်သူဖြစ်၍
 ဦးလေးလှစာအုပ် များထွက်လျှင် အားမနာတမ်း တောင်းခဲ့ပြီး
 ဦးလေးလှ၏ သေသပ်လှပသော လက်ရေးများဖြင့်
 မေတ္တာလက်ဆောင်ဟု စာတန်းထိုးကာ ပေးခဲ့သော
 စာအုပ်များကိုလည်း တရိုတသေဖတ်ရှု သိမ်းထားခဲ့ရာ
 ဦးလေးလှသည် ကျွန်မတို့ မိသားစုနှင့် စိတ်ချင်း အလွန်
 ရင်းနှီးနေပါသည်။ လူကိုယ်တိုင်ကိုယ်မူ ယခု
 ပထမဆုံးမြင်လိုက်ရတော့ ဆယ်တန်းကျောင်းသူဘဝက
 သူငယ်ချင်းမတဦးကို သတိရမိသည်။ သူငယ်ချင်းက
 ဒေါ်အမာ့ပရိသတ်ဖြစ်သည်။ တရက်တွင်
 ပင်ရင်းမြန်မာစာလက်ရွေးစဉ်မှ ဦးလေးလှ၏ သနပ်ခါး
 ဆောင်းပါးမှ လေ့ကျင့်ခန်းများကို ကျွန်မလုပ်နေစဉ်
 ထိုသူငယ်ချင်းက စကားစလာသည်။ ဦးလှနှင့် ဒေါ်အမာ
 လိုက်လည်း လိုက်ဖက်တဲ့နှစ်ယောက်၊ သူတို့နှစ်ယောက်
 မန္တလေးမှာ ရှိနေတာဖြင့် ဂုဏ်ယူစရာကြီးဟု ဆိုပါသည်။
 ကျွန်မက ဦးလေးလှ စာအုပ်များဖြင့် ကြီးပြင်းလာသူဖြစ်၍
 ဦးလေးလှ တကယ်တော်တာဟု ပြောမိ၍ သူက ဒေါ်အမာက
 ပိုတော်တာဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်မက

ကျွန်မအကိုးအကားများဖြင့် သူက သူ့အကိုးအကားများဖြင့်
ဆက်ပြောကြရာ ကြာသော် တဖက်ခုံမှ သူငယ်ချင်းက
မနေသာတော့ နှစ်ယောက်စလုံး အတူတူတော်တာပါပဲဟု
ဝင်ရောက်ဖျန်ဖြေမှ ပြီးသွားပါသည်။

ဟိုတလောက မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုတွင် ဦးလေးလှ
ခါးနာနေသလိုလို ဖတ်ရတော့ စိုးရိမ်ခြင်း သိပ်မဖြစ်မိ။ ယခု
ဆေးခန်းအထွက်တွင် တွေ့ရသော ဦးလေးလှ၏ ဟန်မှာ
ဝေဒနာကြောင့် နွမ်းနယ်နေပုံတွေ့ရ၍ စိတ်ထဲတွင်
ထင့်သွားသည်။ ဦးလေးလှကို မသေစေလိုသေး၊
ဟိုတွေးဒီတွေးလုပ်နေစဉ် ကျွန်မအလှည့်သို့ ရောက်လာ၍
သမားတော်ကြီးနှင့် တိုင်ပင်ပြီး စားသုံးရမည့် ဆေးများကို
ယူကာ ပြန်လာသည်။ ညွှန်ကြားသောဆေးများကို
သောက်ပါ၏။ သက်သာသလိုလိုရှိသော်လည်း
ပျောက်ကင်းမသွား၊ နောက်တကြိမ်ဆေးခန်းအသွားတွင်
ဆရာမကြီးက ကိုယ်အလေးချိန် ချပစ်ရန် အကြံပေးသည်။
ဟုတ်ကဲ့ဟုသာ ခေါင်းညိတ်မိ သည်။ မည်သို့လုပ်ရမှန်း မသိ။
ကြံမိကြံရာ ကြိုးခုန်ခြင်း၊ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ခြင်းများ၊
လမ်းလျှောက်ခြင်းများ ရှိခဲ့ပါသည်။ ကိုယ်အလေးချိန်က
ကျမသွား။ တခါဆေးခန်းသွား၊ တခါ ပေါင်ချိန်ပေါ်တက်၊
ဆရာမကြီးက တဆူဆူ ကြာသော် ရှက်လာပါသည်။ ကျွန်မ၏

www.myanmarcupid.net

တွေ့ကြုံနေရသော အခက်အခဲများကို မိတ်ဆွေတဦးကို
 ပြောပြရာ၊ ထိုမိတ်ဆွေက စာအုပ်တအုပ် ပို့ပေးလိုက်၏။
 ထိုစာအုပ်မှာ လူထုသတင်းစာ သောင်းပြောင်းထွေလာ
 ရေးချင်ရာရာကဏ္ဍမှ ဆောင်းပါးများကို ပေါင်းရိုက်ထားသည့်
 ဦးလေးလှ၏ သောင်းပြောင်းထွေလာ ရေးချင်ရာရာ
 စာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ကိုယ်အလေးချိန် ကျသည်
 မကျသည်ထက် ဖတ်ချင်သော စာအုပ်တအုပ်ဖြစ်၍
 တအုပ်လုံးကို တထိုင်တည်း ဖတ်လိုက်ပါသည်။
 စာအုပ်ဆုံးလျှင် စိတ်ထဲရှိ လိုအပ်ချက်အားလုံး
 ပြည့်စုံသွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ ထိုစာအုပ်တွင် ဝ၍
 သွေးတိုးနှင့် နှလုံးရောဂါဝင်လာကာ အသက်ဆုံးရှုံးသွားသည့်
 ဗိုလ်မှူးတဦးအကြောင်း ဝခြင်းသည် အန္တရာယ်ရှိသည်၊
 ကိုယ်အလေးချိန်လျှော့ရာတွင် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်သော်လည်း
 သိပ်လျော့သွားသည် မဟုတ်၊ အထပ်ပေါင်းများစွာရှိသည့်
 လှေကားကို တက်ချည်ဆင်းချည် ကြိမ်ဖန်များစွာ
 လုပ်သော်လည်း ကိုယ်အလေးချိန် အနည်းငယ်သာ ကျမည်။
 လမ်းလျှောက်ခြင်းသည် ကျန်းမာရေးအတွက်
 သင့်တော်မည်ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်အလေးချိန်
 ကျလိုသူများအတွက် ထိရောက်သည့်နည်းမဟုတ်။
 အလေးချိန်ချလိုသော် အောက်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါဟု

www.myanmarcupid.net

ဆောင်ရွက်ပုံအဆင့်ဆင့်၊ လူတဦး၏ ရှိသင့်သော
 ကိုယ်အလေးချိန်နှင့် အရပ်အမောင်းကို ယှဉ်တွဲဖော်ပြထား၏။
 စားသုံးသင့်သည့် အစားအစာများကိုလည်း ဝေဝေ ဆာဆာ
 ရေးထားပြီး ဦးလေးလှကိုယ်တိုင် စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး၍ တကယ်
 ကိုယ်အလေးချိန်ကျသည်ဆိုတော့ ကျွန်မစိတ်ပါလာသည်။
 စာအုပ်ပါ အချက်အလက်များကို သေသေချာချာ အခါခါ
 ဖတ်ပါသည်။

ဦးလေးလှအဆိုအရ မြန်မာလူမျိုးများသည်
 ထမင်းများများ စားနိုင်လျှင် ကျန်းမာသည်ဟု ဆိုကြ၏။
 တကယ်တော့ ထမင်းများများ စားခြင်းသည် ကျန်းမာခြင်းကို
 အန္တရာယ်ပေးနိုင်သည်။ ကိုယ်အလေးချိန် လျော့လိုသော်
 ထမင်းကို ရှောင်ရမည်။ ဦးလေးလှ ကိုယ်အလေးချိန်
 လျော့ရာတွင် ထမင်းလုံးဝမစား၊ နံနက်ခင်းတွင် နို့မှုန့်တခွက်
 ဖျော်သောက်သည်။ တခါတရံ စွပ်ပြုတ် သောက်သည်။
 ထမင်းဝိုင်းသို့ ရောက်သော် အသီးအရွက်ကြော် တမျိုးမျိုးကို
 စားသည်။ ထမင်းကိုမူ လုံးဝမစား၊ အဆင်သင့် တွေ့ရပါက
 ချဉ်ရည်ဟင်း သို့မဟုတ် ဟင်းချိုကို အနည်းငယ်
 သောက်သည်။ အိမ်သားများ ထမင်းကို မြိန်ရှက်စွာ
 စားနေသည်ကို မြင်သော်လည်း စားချင်စိတ် မရှိ။

www.myanmarcupid.net

ထိုနည်းအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရာ လူမပင်ပန်းဘဲနှင့်
ကိုယ်အလေးချိန် လျော့ပါသည်ဟု တွေ့ရ သည်။

ကျွန်မ၏ ဝေဒနာမှာ သမားစုံသလောက် ရှိနေပြီ၊
နောက်ဆုံး ဒီနည်းကို ကျင့်သုံးရန် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး
ဆောင်ရွက်ရာ တပတ်အတွင်း (၁၀) ပေါင်တိတိ ကျသွား၏။
အသက်ရှူလျှင် ရှိုက်ငင်နေတတ်သော ရောဂါပါတပါတည်း
ပျောက်သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးလေးလှကိုရော
သင့်တော်မည့်စာအုပ်ကို ပေးပို့ကူညီသော မိတ်ဆွေကိုပါ
ကျန်းမာစေရန် မေတ္တာပို့ရ၏။ လူချင်း ခင်မင်သိကျွမ်းလျှင်ဖြင့်
ကျွန်မကိုယ်တိုင် သွားရောက်ကာ ဦးလေးလှကို ကျေးဇူးစကား
ဆိုဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ယခုသော် ကျေးဇူးရှင်ကို
ကျေးဇူးတင်ကြောင်း မပြောဖြစ်လိုက်ရပါ။

မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဦးလေးလှ နေမကောင်းကြောင်း
ရံဖန်ရံခါ ပါလာ၏။ သို့သော် ဒေါ်ဒေါ်၏ ဆောင်းပါးတခုမှ
ပေးစာတစောင်တွင် ဦးလေးလှ၏ ကျန်းမာရေးကောင်းလာပြီး
ကိုတက်ထွဋ်ဟူသော စာအုပ်တအုပ် ရေးနေပြီဆိုတော့
စိတ်အေးသွား၏။ ပြီး သမီးဆရာဝန်မကြီး
ဒေါက်တာသန်းရင်မာရှိနေသား၊ ဦးလေးလှ
ကံကောင်းပါလိမ့်မည်။ သို့သော် မကြာမီ ဦးလေးလှ
ကွယ်လွန်ကြောင်း ကြားရပါတော့သည်။ ထိုသတင်းအတွက်

ကျွန်မအဖေ ဆုံးသည့်နေ့ရက်ကလို၊ စိတ်မကောင်းခြင်း
 ဖြစ်မိသည်။ သာမန်ထက် ပိန်ပါးသော ဒေါ်ဒေါ်ကျန်းမာရေးကို
 စိတ်ပူလိုက်၏။ ရွှေမန်းတင်မောင် ကွယ်လွန်ချိန်က
 ဒေါ်သိန်းညွန့်၏ ပရိဒေဝမီးကို အသေးစိတ်ဖော်ညွှန်းပြခဲ့သည့်
 ဒေါ်ဒေါ်အလှည့်တွင် မည်သူမျှ မရေးကြ။ ကျွန်မရင်တွင်
 တန့်န့်နှင့် မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိသည်။ နောက်လ
 စန္ဒာမဂ္ဂဇင်းတွင် ဦးလေးလှအတွက် မောင်စွမ်းရည်ရေးသည့်
 ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရမှ စိတ်သက်သာသွား၏။
 စာပေအရေးအသားဖြင့် ပူဇော်ထိုက်သူကို ပူဇော်ခြင်း၊
 ချီးမြှင့်ထိုက်သူကို ချီးမြှင့်သည့် နေရာတွင် ဦးလေးလှ
 ဘယ်တော့မှ လက်မနှေးခဲ့။ သူ့အလှည့်သို့ ရောက်သော်
 ဝေဝေဆာဆာနှင့် ကျွန်မတို့ဖတ်ချင်သည့်စာမျိုး
 ကျေနပ်လောက်အောင် မဖတ်ခဲ့ရ။ ကျွန်မရေးလိုက်ချင်ပါသည်။
 စာရေးဆရာမဟုတ်၍ မရေးတတ်ခဲ့။ တဖန် “လူထုချစ်သမျှ
 လူထုဦးလှ”စာအုပ် ထွက်လာသည်။ စိတ်ထဲ၌ မပြည့်စုံသေး။
 ဦးလေးလှအတွက် ဒေါ်ဒေါ်ရေးမည့် လုံးချင်းစာအုပ်ကြီးကို
 တောင့်တနေမိသည်။

အိုးဝေဦးညိုမြ တိုက်တွန်းခဲ့သလို
 ဦးလေးလှ၏ ဒေါ်ဒေါ်ထံ ပေးစာများနှင့် ပတ်သက်၍
 စာအုပ်ထွက်မည်ဆိုပါက မည်မျှ ကောင်းလိုက်ပါမည်နည်း။

www.myanmarcupid.net

မောင်စွမ်းရည်ရေးသလို ဦးလေးမရှိပေမယ့် ဒေါ်ဒေါ်
 ကျန်ပါသေးသည်။ စာပေနှင့်ပတ်သက်၍ ဒေါ်ဒေါ်
 ဆက်လုပ်သွားပါလိမ့်မည်ဆိုတာ မှန်ပါသည်။ ဦးလေးလှ
 ကွယ်လွန်ပြီးနောက် စာရေးခြင်းအလုပ်ကို ဒေါ်ဒေါ် မရပ်ခဲ့ပေ။
 ဒေါ်ဒေါ် ကျန်းမာစေရန် ဆုတောင်းရင်း လူထုတိုက်ရှေ့မှ
 ဖြတ်သွားမိသည့်အခါတိုင်း လည်ပြန်၍ ကြည့်မိပါသည်။
 ဒေါ်ဒေါ် ကျန်းမာပါစေ၊ ဒေါ်ဒေါ်သည်
 တိုက်ရှေ့စာရွက်ပုံကြီးနံဘေးတွင် လိုအပ်သလို
 စီစဉ်ညွှန်ကြားနေသည်ကိုလည်းကောင်း၊ တခါတရံ
 ဈေးချိုဘက်သို့ သမီးဒေါ်တင်ဝင်းနှင့်အတူ
 လာကြသည်ကိုလည်းကောင်း မြင်ရ၍ အားတက်မိသည်။
 ဒေါ်ဒေါ်ကျန်းမာရေးကောင်းတုန်း ဦးလေးလှ အတွက်
 လုံးချင်းစာအုပ် ပြုစုသွားစေလိုပါသည်။

ဦးလေးလှက မြန်မာပြည်သာမက ကမ္ဘာကသိသော
 စာရေးဆရာ သတင်းစာဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်မို့ ကျွန်မ၏
 စာစုသည် မြင့်မိုရ်တောင် အဓိပဓိမှ မြေမှုန့်တမှုန့်လောက်သာ
 ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဦးလေးလှတော်ကြောင်း၊
 ဒေါ်ဒေါ်ထက်မြက်ကြောင်း ရေးလျှင် ရေးကြလျှင် ကုန်နိုင်စရာ
 မရှိပါ။

www.myanmarcupid.net

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းအရာများကို
စဉ်းစားမိသည့်အချိန်တွင် မျက်ရည်ကျလာမိပါသည်။

စိတ်စေတနာ ဖြူစင်ကောင်းမွန်သော ဦးလေးလှ
ကောင်းရာသုဂတိသို့ လားမည် မလွဲပါ။

အစဉ်ရှိသေသတိရအောက်မေ့စွာဖြင့်
မြင့်မြင့်ကြည် (ဒိုင်အို)

ဦးလေးလှက “စာပေသည်
 ပြည်သူ့အတွက်” ဆိုတဲ့
 စာတမ်း ဖတ်ပါတယ်။
 ပရိသတ်ထဲက ဆွေးနွေးရန်
 ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ဦးလေးလှရဲ့
 ထောင်တွင်းမှ

အဖြစ်အပျက်မှန်များကို ဖတ်ထားရလို့ ပြည်သူ့ဘဝမှန်
 စာပေများ ထွက်ပေါ်စေချင်မိခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ထပြီး
 ဆွေးနွေးခဲ့ပါတယ်။ လူတန်းစားအသီးသီးထဲက
 စာရေးဆရာတွေ ထွက်ပေါ်မှသာ တကယ့်သရုပ်မှန်
 သဘာဝကျသော စာပေများ ထွက်ပေါ်လာနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊
 လူထုဦးလေးလှတို့ ထောင်ထဲရောက်ခဲ့ရတဲ့အတွက်
 ထောင်တွင်းရောက်နေရတဲ့သူများရဲ့ ဘဝအဖြစ်မှန်ကို
 ပြည်သူ့သို့ တင်ပြနိုင်ခဲ့ကြောင်း ဆွေးနွေးလိုက်တယ်။

လူငယ်တွေရဲ့ရှေ့က ဦးလှ

သန်းသန်းတင့်

မန်းတက္ကသိုလ်ရောက်စနစ် ၁၉၆၀ခုနှစ်ကဖြစ်ပါတယ်။
 ကျောင်းပိတ်ရက်တနေ့မှာ အဖော်များနဲ့ ဈေးချိုသို့ ထွက်ခဲ့မိ
 တယ်။ “ရဲရင့်စာပေ” စာအုပ်ဆိုင်ရှေ့ဖြတ်မိတော့ စာအုပ်များကို
 တအံ့အဩ ကြည့်မိတယ်။ မြို့ကြီးပြကြီး ရောက်ဖူးစ
 တောသူဖြစ်တဲ့အတိုင်း အားလုံးဟာ ကြီးကျယ်ခမ်းနား
 ထူးဆန်းနေပါတော့တယ်။ ကျွန်မက နွားထိုးကြီးမြို့သူ
 ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့မြို့မှာတော့ စာအုပ်ဆိုင် ကြီးကြီးမားမား
 မရှိပဲကိုး။

ကျွန်မက စာအင်မတန် ဖတ်ချင်ပါတယ်။
 ဖတ်စရာစာအုပ်ကလည်း ရှားပါး ခက်ခဲလှပါတယ်။ ဒီအထဲ
 ကျွန်မမိဘများက ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်းဖတ်တာ မကြိုက်ကြတော့
 မိဘတွေအလစ်မှာမှ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဖတ်ရပါတယ်။
 အဲဒီအချိန်က မဂ္ဂဇင်းဆိုရင် ဝယ်ထားချင်လို့ ပိုက်ဆံခြစ်ချုပ်
 စုခဲ့ရတယ်။ မဂ္ဂဇင်းဘိုး (၂)ကျပ်ကိုပဲ မပြည့်တဲ့လမှာ
 အစ်မကြီးနဲ့ စပ်တူ မဂ္ဂဇင်းဝယ်ပြီး အရင်ဖတ် နောက်ဖတ်ကို
 ခေါင်းပန်းလှန်ရပါတယ်။ အရင်ဖတ်ခွင့်ရရင် ပျော်လိုက်တာ
 အလွန်ပါပဲ။ စာအုပ်များ မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ ကျွန်မဟာ
 ရဲရင့်စာအုပ်ဆိုင်က စာအုပ်တွေမြင်ရတော့ အံ့ဩရာက
 ဝမ်းလည်းသာမိတယ်။ ဒါနဲ့ စာအုပ်တွေ လျှောက်ကြည့်မိတော့
 “ဇနီးနှင့် သားသမီးများထံ ထောင်တွင်းမှ ပေးစာများ”

www.myanmarcupid.net

‘လူထုဦးလှ’ဆိုတဲ့စာအုပ် သွားတွေ့မိပါတယ်။ ဒီတော့မှ လူထုဦးလှဆိုတဲ့ စာရေးဆရာကြီးအမည်ကို စပြီး သိတာပါ။ ဇနီးနဲ့ သားသမီးများထံ ပေးတဲ့စာကို အခုလို အများဖတ်ရတဲ့ စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေတာ လည်း အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေမိတယ်။ နှစ်ကိုယ်ချင်းရေးတဲ့စာတွေကို ဘာလို့ စာအုပ်ထုတ်ဝေပါလိမ့်လို့လည်း တွေးမိတယ်။ သိလည်း သိချင်လာတယ်။ သိချင်စိတ်နဲ့ပဲ ဇနီးနှင့်သားသမီးများထံသို့ ထောင်တွင်းမှ ပေးစာများဆိုတဲ့ စာအုပ် ဝယ်လာမိတော့တယ်။

စာအုပ်ရဲ့ မိတ်ဆက်မှာပါတဲ့ ယနေ့တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကြောင့် မိဘနှင့်သားသမီးများသည် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ကွဲကွာနေကြရပါသည်။ မိဘကလည်း သားသမီးကို မစောင့်ရှောက်နိုင်။ သားသမီးကလည်း မိဘ၏ ဆုံးမပဲ့ပြင်မှုကို မခံကြရ။ လင်ယောက်ျားကလည်း ဇနီးနှင့်သားသမီးများကို မကူညီနိုင်။ ဇနီးနှင့်သားသမီးများကလည်း ခင်ပွန်းသည်နှင့်ဖခင်ကို ဘာမှ ဂရုမစိုက်နိုင်။ အချို့မှာ သေကွဲ၊ အချို့မှာ ရှင်ကွဲ ကွဲကြရလှပြီ။

ဒီစာပုဒ်ကစပြီး ရင်ထဲမှာ ခံစားမိရပါတယ်။ စာအုပ်တအုပ်လုံး ဖတ်ပြီးတော့လည်း ကွေကွင်းနေကြရတဲ့ မိသားစုကို သနားကရုဏာ သက်မိတယ်။ သားသမီးတို့ရဲ့ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပျော်ရွှင်ရေးအတွက် အဝေးက

www.myanmarcupid.net

စီစဉ်ဆောင်ရွက်ပေးပုံလေးတွေ ဖတ်ရတယ်။ ပုံပြင်တွေ၊
 ကလေးချော့တေးသီချင်းလေးတွေ ရတတ်သမျှ
 စုဆောင်းပေးပို့တာတွေ့ရတယ်။ ကလေးအများစု
 အတွက်လည်း ဖြစ်စေပါတယ်။ ရေးတဲ့စာတွေက ဖတ်ရသူကို
 အားရှိစေတယ်။ ဗဟုသုတပွားစေတယ်။
 စိတ်ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းစေတယ်။ အိမ်သားများ
 ဆွေမျိုးများလောက်သာဆိုင်တဲ့စာတွေကို ဘာလို့ အများဖတ်ရန်
 စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေပါလိမ့်ဆိုတဲ့ အတွေးရဲ့ အဖြေရပါပြီ။
 တကယ်တော့ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ကွေကွင်းနေကြရတဲ့
 ပြည်သူအများစုကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ စာတွေပေကိုး။

လဆန်းလို့ အိမ်က ငွေရောက်လာရင် စာအုပ်ဆိုင်
 သွားမိတော့တယ်။ စာအုပ်တွေ တအုပ်ပြီးတအုပ်
 မြည်းစမ်းဖတ်ကြည့်ရတာကို အရသာတွေ့လာတယ်။
 မြည်းစမ်းဖတ်ကြည့်ပြီး လူထုဦးလှရေးတဲ့
 စာအုပ်တအုပ်ကတော့ ဝယ်လာဖြစ်တော့တာပဲ။ ဈေးချို
 မွေ့ယာတန်းဘက်မှာ အားမနာတမ်းစာအုပ်တွေ ဖွဲ့လိုရတဲ့
 စာအုပ်ဆိုင်တဆိုင် တွေ့ခဲ့တယ်။ စာအုပ်ဆိုင်အမည်က
 စန်းသော်တာ စာအုပ်ဆိုင်၊ ပိုင်ရှင်က ကိုသန်းညွန့်ဖြစ်ပါတယ်။
 ဒီဆိုင်ရှင်က စာအုပ်အကြောင်း၊ စာရေးဆရာအကြောင်း၊
 စာပေအကြောင်းလည်း စကားလက်ဆုံကျလို့ရတဲ့သူပါ။

www.myanmarcupid.net

လူထုဦးလှရေးတဲ့ စာအုပ်တွေဖြစ်တဲ့ ထောင်နဲ့လူသား၊
 လှောင်ချိုင့်ထဲကငှက်ငယ်များ၊ အားလုံး ကောင်းကြရဲ့လား
 တို့ကို ဖတ်ပြီး ထောင်တွင်းအကျဉ်းသားများဘဝ၊
 ထောင်အမှုထမ်းများဘဝ၊ ထောင်အကြောင်းများ
 သိလာရပါတယ်။ ကျွန်မအရင်ဖတ်ဖူးတဲ့
 ထောင်မင်းသားဦးဖိုးထော်စာအုပ်နဲ့ မတူပါဘူး
 ဦးဖိုးထော်ဖတ်ပြီး ကြောက်စိတ်ဝင်လာပါတယ်။ လူထုဦးလှရဲ့
 ထောင်ထဲက အကျဉ်းသားလေးတွေရဲ့ဘဝက
 သနားစရာကောင်းလှပါတယ်။ မိန်းကလေးဆိုရင်လည်း
 မိဘအုပ်ထိန်းသူအရိပ်က လွတ်သွားရင်
 အန္တရာယ်များလှပါလားလို့ သိလာရတယ်။ အခုလို ဘဝမှန်တွေ
 သိရတော့ လူထုဦးလှနဲ့ စာရေးဆရာတွေ
 ထောင်ထဲရောက်တာကိုပဲ ဝမ်းသာစရာလိုလို ဖြစ်လာမိတယ်။
 တကယ်တော့ ဝမ်းမသာပါဘူး။

လူထုဦးလှရေးတဲ့ စာအုပ်တွေဖတ်ပြီး လူကိုယ်တိုင်
 မြင်ဖူး တွေ့ဖူးချင်လာတယ်။ စာဆိုတော်လမှာ
 ဆန္ဒပြည့်ဝလာပါတယ်။ မန်းတက္ကသိုလ်စာဆိုတော်နေ့မှာ
 စာရေးဆရာများ စာပေဟောပြောပွဲ ပါပါတယ်။ လူထုဦးလှ
 ဟောပြောပါတယ်။ လူထုဦးလှသာမက သမီးကြီး
 မသန်းရင်မာကိုပါ မြင်ဖူးလိုက်ရပါတယ်။ စာအရေးအသား

ရှင်းလင်းလွယ်ကူ ညက်ညောသလို စကား ပြောရာမှာ
 အင်မတန် သိမ်မွေ့ညင်သာလှပါတယ်။
 စိတ်ဝင်စားအောင်လည်း ပြောနိုင်တယ်။ ဟောပြောပွဲမှာ
 နားထောင်ပြီးက တည်းက အင်မတန်
 ကြည်ညိုလေးစားမိပါတော့တယ်။ ကျွန်မရဲ့ သွေးရင်းသားရင်း
 ဦးလေးကဲ့သို့ ထင်မှတ်မိပြီး ဦးလေးရေးတဲ့ စာက ဘဝစာပေ၊
 နားလည်လွယ်အောင်ရေးတဲ့ စာရေးဆရာလို့ သူငယ်ချင်းများနဲ့
 စာပေအကြောင်း ပြောမိတိုင်း ဦးလေးလှလို့ ခေါ်ဝေါ်
 သုံးစွဲမိပါတော့တယ်။ ကျွန်မတို့ လူငယ်စာပေ
 ဝါသနာရှင်အများစုက 'ဦးလေး'လို့ ခေါ်ဝေါ်ကြပါတယ်။

ယခင်နှစ်များက နတ်တော်လ၊ လဆန်း(၁)ရက်နေ့မှာ
 စာဆိုတော်နေ့ ကျင်းပလေ့ရှိပါတယ်။ စာဆိုတော်နေ့မှာ စာရေး
 ဆရာများက ပြဇာတ်ကပြီး ကျင်းပပါတယ်။ ၁၉၆၃ခုနှစ်မှာ
 မန္တလေးမြို့တော်ခန်းမမှာ စာဆိုတော်နေ့ အခမ်းအနားအတွက်
 စာဆိုတော်ကြီးများကို ကန်တော့ပွဲနဲ့
 စာပေဝါသနာရှင်အပေါင်းက ကန်တော့ကြပါတယ်။
 စာပေနှီးနှောဖလှယ်ပွဲတရပ်လည်း ကျင်းပကြပါတယ်။ အဲဒီ
 အခမ်းအနားမှာ ဦးလေးလှက သဘာပတိ လုပ်ပါတယ်။
 နတ်တော်လတလလုံးကို စာဆိုလလို့ သတ်မှတ်ဖို့ ဦးလေးက
 တင်ပြခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကြီးရွှေပြည်ဦးဘတင်နဲ့ ဆရာကြီး

www.myanmarcupid.net

မြမျိုးလွင်တို့က ထောက်ခံကြပါတယ်။ အဲဒီနှစ် ကစပြီး နောက်နှစ် စာဆိုတော်လတွေမှာ မန္တလေး အနောက်ကျုံးလမ်းဓမ္မဗိမာန်၊ အလမ်းသာသနာ့ဗိမာန်တို့မှာ စာတမ်းဖတ်ပွဲများ ပြုလုပ်ပြီး စာတမ်းများကို စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါဟာ စာပေတိုးတက်ရေးအတွက် ဦးလေးရဲ့ ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက် ချက်တွေပါ။

၁၉၆၃ခုနှစ် စာဆိုလ စာတမ်းဖတ်ပွဲမှာ ဦးလေးလှက “စာပေသည် ပြည်သူ့အတွက်” ဆိုတဲ့ စာတမ်း ဖတ်ပါတယ်။ ပရိသတ်ထဲက ဆွေးနွေးရန် ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ဦးလေးလှရဲ့ ထောင်တွင်းမှ အဖြစ်အပျက်မှန်များကို ဖတ်ထားရလို့ ပြည်သူ့ဘဝမှန် စာပေများ ထွက်ပေါ်စေချင်မိခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ထပြီး ဆွေးနွေးခဲ့ပါတယ်။ လူတန်းစားအသီးသီးထဲက စာရေးဆရာတွေ ထွက်ပေါ်မှသာ တကယ့်သရုပ်မှန် သဘာဝကျသော စာပေများ ထွက်ပေါ်လာနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ လူထုဦးလေးလှတို့ ထောင်ထဲရောက်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ထောင်တွင်းရောက်နေရတဲ့သူများရဲ့ ဘဝအဖြစ်မှန်ကို ပြည်သူ့သို့ တင်ပြနိုင်ခဲ့ကြောင်း ဆွေးနွေးလိုက်တယ်။ ကျွန်မ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ထိုင်ပြီး ဦးလေးလှကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ပြုံးနေတဲ့ ဟန်ပန်လေးကို ခုတိုင် မြင်ယောင်မိပါတော့တယ်။ ဦးလေးလှက စာရေးချင်နေတဲ့ လူငယ်ကလေးတွေကို

www.myanmarcupid.net

စကားပြောရဲအောင်၊ စာရေးရဲအောင် လိုက်လျောကူညီမှု အားပေးမှုတွေ ပြုပါတယ်။ လူငယ်တွေရဲ့ ဆန္ဒကိုလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျောတတ်ပါတယ်။

ကျွန်မလည်း ဦးလေးက သိရှိခင်မင်သွားပြီဖြစ်လို့ ၁၉၆၄ခုနှစ် စာဆိုလမှာ ဦးလေးအမှူးပြုတဲ့ အထက်မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းကို ကျွန်မတို့ဆီကို ဖိတ်ကြားခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်က ကျွန်မက မန္တလေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျောင်းရက်ရှည် ပိတ်ထားချိန်မို့ စာဆိုတော်နေ့ ဖြစ်မြောက်ရေးမှာ အင်တိုက်အားတိုက် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မက နွားထိုးကြီးမြို့ “မာန်ဝင့်ချိန်” ကလောင်ရှင်အသင်းမှာ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တာဝန်ယူချိန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဦးလေးက သူ့ရဲ့စာပေအဖွဲ့သား ဝိုင်းတော်သားတွေ စုံစုံညီညီနဲ့ လာရောက်ဟောပြောခဲ့ပါတယ်။ လူထုဒေါ်အမာ၊ အထက်မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်း ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဦးကြည်မြ၊ အတွင်းရေးမှူး ကိုသာနိုး၊ မောင်စွမ်းရည်၊ ဒွါရာဝတီဘုန်းလူ၊ ရွှေသော်စတဲ့ လူပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် နွားထိုးကြီးမြို့မှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ခမ်းနားတဲ့ စာဆိုတော်နေ့ အခမ်းအနားတရပ် ကျင်းပနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလောက်အထိ ဦးလေးက လူငယ်တွေရဲ့ ဆန္ဒကို
 လိုက်လျောခဲ့ပါတယ်။ စာပေအတွက်ဆိုရင် လူငယ်တွေရှေ့က
 မားမားရပ်ပြီး တက်တက်ကြွကြွ လှုပ်ရှားလေ့ ရှိပါတယ်။
 ပင်ပန်းတယ် မရှိပါဘူး။ နောက်နှစ် ဆက်ပြီးတော့လည်း
 ဦးလေးဟာ သူ့ရဲ့အဖွဲ့သား စုံလင်စွာနဲ့ နွားထိုးကြီးမြို့
 စာဆိုတော်ပွဲကို လာရောက်ဟောပြောပါတယ်။ အဲဒီနှစ်ဆီက
 ဦးလေးက တိုင်းရင်းသား ပုံပြင်များကို အဆက်မပြတ်
 ထုတ်ဝေချိန် ပုံပြင်တွေ စုဆောင်းချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မက
 ပုံပြင်ရတတ်သမျှစုပြီး ဦးလေးဆီပို့ပေး၊ ဦးလေးက သတင်းစာ
 သောင်းပြောင်းထွေလာရေးချင်ရာခန်းမှာထည့်ပေးတော့
 ကိုယ်ရေးတာ ပုံနှိပ်စာလုံးနဲ့မြင်ရတာ အလွန်ကို
 ဝမ်းသာမိရပါတယ်။ ကိုယ်ရေးတဲ့ဆောင်းပါးလေး
 ပါတဲ့နေ့ဆိုရင် ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ကို ပျော်မိတယ်။

ဦးလေးက တကယ့်ကို ပြည်သူကြားက
 ပြည်သူတွေချစ်တဲ့ ဦးလေးပါ။ ကျွန်မ မန္တလေးရောက်တဲ့အခါ
 ဦးလေးတို့တိုက်ကို သွားဖို့ ဆိုက်ကားစီးရင်
 ဆိုက်ကားသမားတွေက လိုလိုလားလား အလကားကို
 လိုက်ပို့ပါတယ်။ ဦးလေးလှက ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ မိတ်ဆွေလေ၊
 ကျွန်တော့်အဖေက လူရွှင်တော်ကြီး ဦးဘယ်သူပါလို့ပြောတယ်။
 ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးဆီသွားတာ ကျွန်တော့်အနေနဲ့

www.myanmarcupid.net

လိုက်ပို့ဖို့တာဝန်ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့်
 မန္တလေးရောက်ရင် ဆိုက်ကားမြင်းလှည်း စီးရမှာ
 တယောက်တည်းရယ်လို့ မစိုးရွံ့မိတော့ဘူး။ ဦးလေးရဲ့
 မေတ္တာအေးရိပ်ကြောင့် ဘေးရန်မရှိလို့ ထင်မြင်မိပါတော့တယ်။

သန်းသန်းတင့်

လွန်ခဲ့တဲ့ (၄၅)နှစ်က

လူထုဦးလှရဲ့ အဟမ်း

ဒီပြည့်တန်ဆာများ ပပျောက်ရေးလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ရာမှာ
 အစိုးရကလည်း များစွာ ငွေကုန်ကြေးကျခံတယ်။ ဆေးရုံများ
 ဖွင့်လှစ်ပေးတယ်။ လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့လည်း
 လက်မှုစက်မှုပညာများ သင်ပေးတယ်။ အကျင့်စာရိတ္တ
 ကောင်းမွန်ရေး၊ မိမိသည် အမျိုးသားများအတွက်
 အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ အမျိုးသမီး ဖြစ်ရေးတွေကို ဦးနှောက်ထဲ
 သွင်းပေးတယ်။ ငွေရေးကြေးရေး ကျပ်တည်းခြင်းက
 လွတ်ကင်းအောင်လည်း ငွေကြေး ဖောဖောသီသီ
 ထောက်ပံ့ပေးတယ်။ ထိုနေ့သည် မြန်မာပြည်တွင်
 ပြည့်တန်ဆာများ ပပျောက်အံ့။ ထိုနေ့တွင် နယ်ချဲ့သမားတို့
 အင်ပိုင်ယာဝါဒ လွှမ်းမိုးခြင်းနှင့် ဓနရှင်တို့ ကြီးစိုးခြင်းသည်
 လွတ်ကင်းပြီလို့ မှတ်ပါတော့၊

လှမျိုးသစ် (B.K)

www.myanmarcupid.net

လူထုဦးလှဟာ စာရေးကောင်းသလို
 အဟောအပြောလည်း ကောင်းပါတယ်။ ဒီလို
 အဟောအပြောကောင်းဖြစ်ဖို့ အတွက်လည်း နှစ်အတော်ကြာ
 ကြိုးစားခဲ့ရတယ်လို့ သိရပါတယ်။ မိုလ်ချုပ်ဈေး
 အရှေ့ဘက်တန်းမှာ လူငယ်များကြီးပွားရေး အသင်းတိုက်
 ဖွင့်ထားစဉ်က အဲဒီမှာ ဦးလှ (၃)နှစ်နီးပါးလောက်
 နေခဲ့စဉ်အတွင်း ညမှာ စာရွက်ကြည့်ပြီး စကားပြောဟန်နဲ့
 အော်ဖတ်လေ့ကျင့်ခဲ့ရတယ်။ စကားရည်လှပဲ့
 စကားစပြောစဉ်က အတွေ့အကြုံမရှိသေးလို့
 ပရိသတ်ကြောက်ပြီး စာရွက်ကိုင်ထားတဲ့ ဦးလှရဲ့လက်ဟာ
 တုန်နေတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်အားမလျှော့ဘဲ
 ဇွဲနဲ့ဆက်ကြိုးစားတော့ ၁၉၃၅ခုလောက်မှာ စကား
 ပြောကောင်းသူတယောက်အဖြစ် ပရိသတ်က အသိအမှတ်
 ပြုလာရပါတယ်။

ဦးလှက စကားမပြောမီ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးမှ
 ဟောပြောပါတယ်။ ဟောပြောရမယ့် အကြောင်းအရာကို
 အထောက်အကူ ဖြစ်စေမယ့် အချက်အလက်တွေကို
 အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့ တင်ပြတတ်တဲ့အပြင် ဥပမာ-
 ဥပမေယျ ပုံတိုပတ်စကလေး တွေကို
 ထည့်သွင်းပြောတတ်ပါတယ်။ ပရိသတ်မပျင်းရအောင်

www.myanmarcupid.net

ဟာသနှောပြောတာလည်း ပါတယ်။ ဟောပြောရာမှာ လူတိုင်း
 နားမလည်တဲ့ စကားကြီး စကားကျယ်တွေကိုရှောင်ပြီး
 လူအများနားလည်တဲ့ စကားလုံးနဲ့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့
 စကားလုံးများကိုသာ အသုံးပြုပါတယ်။ ကိုယ်၊ လက်၊
 ခေါင်းတွေကိုလည်း မလိုအပ်ဘဲနဲ့ လှုပ်ရမ်းမပြောဘူး။
 တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးသာသာ ပြောလေ့ရှိပါတယ်။

လူငယ်များ ကြီးပွားရေးအသင်းက ပြုလုပ်တဲ့
 စကားရည်လှပွဲ၊ ဟောပြောပွဲတွေမှာ မြန်မာဘာသာအပြင်
 အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့လည်း ပြုလုပ်ပါသေးတယ်။ နှစ်မျိုးစလုံးမှာပဲ
 ဦးလှပါဝင် ဟောပြောပါတယ်။ ဦးလှဟာ အဟောအပြော
 အလွန်ဝါသနာပါတယ်။ ကိုယ်တိုင်စကားပြောရုံ မဟုတ်ဘူး၊
 သူများပြောတာလည်း နားထောင်ချင်တယ်။ စစ်မဖြစ်ခင်က
 ဒေါက်တာဘမော်၊ ဂဠုန်ဦးစော၊ သခင်နု၊ သခင်ဗစိန်တို့ဟာ
 စကားအပြောအဟောကောင်းတယ်လို့ နာမည်ကြီးကြတယ်။
 ဒါကြောင့် ဦးလှက သူတို့တရားပွဲ သွားနားထောင်တယ်။
 လွှတ်တော်မှာ အစိုးရနဲ့ အတိုက်အခံ အခြေအတင်
 ပြောကြတာတွေ၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ရွှေမန်းတင်မောင်
 ဇာတ်စကားအပြောကောင်းတယ်ဆိုလို့ ဦးလှရယ်၊
 သူ့အကိုများဖြစ်ကြတဲ့ ဆရာဘကျင်၊ ဦးစံမောင်နဲ့
 စာရေးသူတို့ဟာ အင်းစိန်မှာ ကနေတဲ့ ရွှေမန်းတင်မောင်ပွဲကို

၁၉၃၈ခုနှစ်က စသွားကြည့်ကြတယ်။ ပွဲကြိုက်လို့တော့
မဟုတ်ဘူး၊ ပညာယူတဲ့သဘောပါ။ လူငယ်များကြီးပွားရေးက
ပြုလုပ်တဲ့ စကားရည်လှပဲ့၊ ဟောပြောပွဲတိုင်းမှာ
ဦးလှမပါတာမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် သူ့ခင်မင်တဲ့
သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများက “ဖိုးပြောချင်” လို့
ချစ်စနိုးခေါ်ကြတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခေါ်လည်း ခေါ်စရာပဲ၊
သူက သွားလေရာ ရောက်လေရာမှာ ဟောတတ်
ပြောတတ်တာကိုး။ ၁၉၃၁ခုနှစ်ကစပြီး ၁၉၈၂ခုနှစ်အထိ
သူဟောခဲ့၊ ပြောခဲ့တာတွေကို စနစ်တကျ
မှတ်တမ်းတင်ထားမယ်ဆိုရင် အပုဒ်ပေါင်း ထောင်ချီရှိနိုင်တယ်။
ဒါတွေကိုသာ စုဆောင်းပြီး စာအုပ်အဖြစ် ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေရရင်
ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲလို့ အတွေးပေါ်ရာမှာ
ကျွန်တော်စုဆောင်းထားတဲ့ ဟောပြောချက်တပုဒ်ကို
ခုခေတ်လူငယ်များ လေ့လာနိုင်ရန် တင်ပြအပ်ပါတယ်။

အချိန်အခါကတော့ ဗြိတိသျှကိုလိုနီခေတ်
ဦးပုအစိုးရလက်ထက်ကပါ။ ၁၉၃၉ခု ဩဂုတ်လ
လွှတ်တော်အစည်းအဝေးမှာ အင်းစိန်အမတ် ဦးလွန်းက
ပြည့်တန်ဆာအိမ်များ ကင်းရှင်းပပျောက်ရန်
သီးသန့်ရပ်ကွက်ထားဖို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဥပဒေကြမ်း
တင်သွင်းနိုင်ရန် စီမံခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီဥပဒေကြမ်းကို

www.myanmarcupid.net

မလိုလားတဲ့ မြန်မာအမျိုးသမီးအသင်းအဖွဲ့ချုပ်ကြီးက သဘောမတူကြောင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ကန့်ကွက်ရာမှာ တိုင်းပြည်တွင် အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာတရပ် ဖြစ်လာပါတယ်။ ဒီလို အမျိုးသားတရပ်လုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ ပြဿနာတရပ်ကို လူအများစဉ်းစားဝေဖန်နိုင်ဖို့အတွက်၊ လူငယ်များ ကြီးပွားရေးအသင်းကြီးက ကြီးမှူးပြီး “ပြည့်တန်ဆာများကို သီးသန့်ရပ်ကွက်များ၌ ထားသင့် မထားသင့်”ဆိုတဲ့ စကားရည်လှပွဲတခုကို အစိုးရအထက်တန်းကျောင်း (ယခု လသာ အထက-၁) ၌ ၁၉၃၉ခု ဩဂုတ်လ (၂၆) ရက်၊ စနေနေ့ညနေ (၇)နာရီအချိန် ကျင်းပပါတယ်။ သဘာပတိအဖြစ် ဦးခင်တိုးက ဆောင်ရွက်ပါတယ်။ အဆိုဘက်မှ ကြီးပွားရေးဦးလှ (လူထုဦးလှ)၊ ဦးဘစိန်၊ လောကခံဦးထွန်းလှတို့က တင်သွင်းပြီး ချေပမည့်ဘက်မှ ဦးထွန်းအောင်ကျော်၊ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်နဲ့ ဦးစိုးရှိန်တို့က ချေပပါတယ်။ “ပြည့်တန်ဆာများကို သီးသန့်ရပ်ကွက်များ၌ ထားသင့်သည်”ဆိုတဲ့ အဆိုကို ကြီးပွားရေး ဦးလှ (လူထုဦးလှ)က အောက်ပါအတိုင်း တင်သွင်းပါတယ်။

ဦးလှ ဟောပြောချက် ။ ။ ဥက္ကဋ္ဌခင်ဗျား - ကျွန်တော်ယနေ့တင်သွင်းရမည့် အဆိုကတော့ ယခုလက်ရှိ တိုင်းပြည်ရဲ့ အခြေအနေကို ထောက်ထားခြင်းအားဖြင့်

www.myanmarcupid.net

တင်သွင်းပြောဆိုလျှင် မျိုးချစ်အမျိုးသမီးများရဲ့ အငြိအငြင်ကို ခံရမယ်။ အချို့အချို့သော ပုလိပ်အရာရှိများ၏ မုန်းတီးခြင်းကို ခံရမယ်။ မိန်းမထိန်းများနဲ့ ပြည့်တန်ဆာမများ၏ ရန်ဘေးကို ကြောက်ရမယ်။

ပရိုက်ဗိတ်တိုင်စီသမားများနှင့် မင်းတိုင်ပင်အမတ်များ၏ အော့နှလုံးနာခြင်းကို ခံရမယ် ဆိုတာတွေ သိပြီးဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော် “လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့” ဆိုသကဲ့သို့ မရှောင်မလွဲသာပါ။

မှန်ရာမှန်ကြောင်းကို အကျိုးအကြောင်းပြကာ အမျိုးသမီး/ သားတိုင်းအား တောင်းပန်ရှင်းလင်း၍ ပြလိုပါတယ်။ ကန့်ကွက်ပြောဆိုသူများ အကိုးအကားပြမယ်ဆို ပြစရာဖြစ်တဲ့ ၁၉၃၈ခု အစီရင်ခံစာမှာ ကာလသားရောဂါ ဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိလာသော လူနာပေါင်း ၇၃၈၉၈ယောက် ဆိုတာဟာ ရှေးယခင်သီးသန့်ရပ်ကွက်များ ရှိစဉ်ကထက် ယုတ်လျော့သော ဂဏန်းဖြစ်သော်လည်း ဆေးဆိုင်နှင့် ဆရာဝန်များထံ တိတ်တဆိတ် ကုသနေသူများ မပါသေး၍ အမှန်အကန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ စိတ်စေတနာကောင်းနှင့် မျိုးချစ်စိတ် အထူးထက်သန်ရင်းရှိ ကြတဲ့ အမျိုးသမီးများကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်တို့ဟာ ဗမာလူမျိုး (၁၀၀)မှာ (၇၅)ယောက်ဟာ ကာလသားရောဂါစွဲကပ်သူများဟု အပြောခံရတာကို အသည်းနာသူများ ဖြစ်ပါတယ်။ အရူးထောင်က အရူးတရာမှာ

www.myanmarcupid.net

(၇၀)ကျော်ဟာ ကာလသားရောဂါကြောင့်လို့ သိရှိရတာကို
 လွန်စွာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသူများလည်း ဖြစ်ပါတယ်။
 အပြစ်ကင်းသော မိခင်များနှင့် ကလေးသူငယ်များ ခံစားရသော
 ဒုက္ခများကိုလည်း မတွေးတောဝံ့လောက်အောင် ဖြစ်ပါတယ်။
 ဒီအတိုင်းသာ ဆက်လက်ပြီး ဖြစ်ပျက်နေရပါလျှင်
 ကျွန်တော်တို့ တမျိုးလုံးမှာ လှိုက်ကင်းချိနဲ့တဲ့ လောက်ကိုက်ပိုးထိုး
 အမျိုးအစားသာ ဖြစ်ကုန်ရောမယ်လို့လည်း ပူပန်သူများ
 ဖြစ်ပါတယ်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့်သာ ဤအဆိုကို အတိုက်အခံ
 ကန့်ကွက်ချက်များ အလွန်အမင်း များမည်များ သိလျက်နှင့်
 တင်သွင်းရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီအခြေအနေဆိုးကြီးမှ သက်သာချောင်ချိအောင်
 ကင်းစင်လွတ်မြောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ကိုင်
 ဆောင်ရွက်ကြပါမလဲဆိုတာ နှစ်နှစ်ကာကာကြီး
 စဉ်းစားရပြန်ပါတယ်။ လက်ရှိနှိပ်ကွပ်ရေးဥပဒေ ရှိလာတာ
 (၁၈)နှစ်နီးပါး ရှိလာပြီ။ အမျိုးသမီးများက
 သီးသန့်ရပ်ကွက်ထားရှိရေးကို ကန့်ကွက်ခဲ့ကြသည်မှာ (၇)နှစ်
 ရှိပြီ။ ဘာများထူးခြားပါသလဲ။ အခြေအနေသည် ပို၍
 ကောင်းမွန်လာပါသလား၊ ပို၍ ဆိုးလာပါသလား၊
 ပို၍ဆိုးသွမ်းကြောင်းကို ဝန်ခံကြရမယ်။ သို့ဖြစ်ပါလျှင်
 ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ကြလျှင် အခြေအနေ

ကောင်းမွန်လာပါမည်လဲ နှိပ်ကွပ်ရေးလော၊
သီးသန့်ထားရေးလော၊ အမျိုးကောင်း သားသမီးများသည်
ဘယ်သို့သောအကြောင်းများကြောင့် ဒီလို အနိမ့်ဆုံးတန်း
ဘဝအဖြစ်ကို ရောက်ကြရသလဲဆိုတာကို -

(၁) လက်မှုစက်မှုပညာကောင်းနှင့် စက်မှု(စိတ်)ပညာများ
အခြေကောင်း မရရှိခြင်း။

(၂) ဝမ်းရေးစားရေး ဆွေမျိုးများ အပူအပင်များ တွေ့ဆုံရခြင်း။

(၃) လော်လီရမ်းကားသော ယောက်ျားများ၏
သွေးဆောင်ဖြားယောင်းခြင်း။

စသည်ဖြင့် တွေ့ရှိရပါတယ်။ ပြည့်တန်ဆာမများ
ပပျောက်စေလိုပါလျှင် ပြည့်တန်ဆာမများကို
လူ့လောကကြီးမှာ အလျဉ်းမရှိစေလိုပါလျှင် သူတို့ကို ရိုက်လား
ပုတ်လား ဖမ်းဆီးထောင်ချလား ပြုလုပ်ကာမျှနှင့်
ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မအောင်မြင်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော် အစီရင်ခံခဲ့တဲ့
ပြဿနာသုံးရပ်ဟာ သော့သဖွယ်ဖြစ်တာကြောင့် အမြစ်က
တူးဖော်မှသာ အဆိပ်ပန်းရှိတဲ့ အပင်ဟာမျိုးပြတ်နိုင်စရာ
ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်အစီရင်ခံခဲ့တဲ့ အချက်သုံးချက်ဟာ
 အဆိပ်လူးမြားသဖွယ် ကျွန်တော်တို့ အမျိုးသမီးများကို
 နှစ်မွန်းဆုံးရှုံးစေပါတယ်။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လိုပဲ
 အလားတူ ဒုက္ခတွေနဲ့ တွေ့ကြုံနေရတဲ့ တိုင်းပြည်တွေလည်း
 ရှိကြမှာပဲ။ ဒီပြဿနာကို သူတို့ဘယ်လို
 အလုပ်လုပ်နေကြသလဲ၊ ကမ္ဘာ့မြေပုံကိုကြည့်လိုက်လျှင်
 ပြည့်တန်ဆာမကင်းတဲ့တိုင်းပြည်လို့ ရှိရဲ့လား၊ စေတနာ
 ဝန်ထမ်းလုပ်ငန်းမှာ အဘက်ဘက်က နာမည်ကြီးတဲ့
 အမေရိကန်ပြည်ကြီးကိုကြည့်ပါ။ ပြည့်တန်ဆာအမည်မတတ်တဲ့
 ပချုပ်မကလေးတွေ ငရစ်တက်သလို အင်မတန် ပေါပါတယ်။
 အင်္ဂလန်၊ ဂျာမနီ၊ ပြင်သစ်၊ အီတလီ၊ တရုတ်၊ ဂျပန် ဘယ်မှာ
 ကင်းကြသလဲ၊ ဒီလို မကင်းနိုင်လို့ဘဲ
 နိုင်ငံပေါင်းချုပ်အသင်းကြီးက ဒီပြဿနာဟာ ကမ္ဘာမှာ
 ကပ်ဆိုးကြီးလိုဖြစ်လာပြီး ပြည့်တန်ဆာများ မရှိအောင်
 နှိပ်ကွပ်ကြပါလို့ နိုင်ငံအသီးသီးကို တိုက်တွန်းတယ်။
 တချို့နိုင်ငံပေါင်းချုပ်အသင်းကြီးကို ရိုသေသောသဘောဖြင့်
 ပြည့်တန်ဆာမများဟူ၍ မရှိရဟုဆိုကာ
 ပြည့်တန်ဆာမဆိုင်းဘုတ်များကို ဖြုတ်ကြပါတယ်။ နို့ပေမယ့်
 ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်လိုပဲ ဆိုင်းဘုတ်သာမရှိတာ
 လုပ်ငန်းကတော့ ဒီရေအလား တိုးတက်နေတာပဲ။

www.myanmarcupid.net

အားလုံးသိကြတဲ့အတိုင်း ဘယ်နေရာမှ ဩဇာမရှိတဲ့
 ဒီနိုင်ငံပေါင်းချုပ်အသင်းကြီးရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်ဟာလည်း
 ဘာတခုမှ ဒီကိစ္စမှာ ခရီးမရောက်ဘူး။ ဒီကိစ္စမျိုးဟာလည်း
 တခြား လက်တွေ့အလုပ်မျိုးလိုပဲ။ အစည်းအဝေးတွေ
 စည်းဝေးဆုံးဖြတ်စာအုပ်စာတမ်းတွေ ရိုက်နှိပ်ဝေငှရုံနဲ့
 အောင်မြင်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ နည်းလမ်းအချုပ်ကိုရအောင်
 ရှာပြီး စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ကိုင်မှသာ ရတာမျိုးပဲ။

ကမ္ဘာမြေပုံပေါ်မှာ ပြည့်တန်ဆာမ ပြဿနာကို
 နိုင်နိုင်နင်းနင်း ရှင်းလင်းအောင်မြင်တာဖြင့်
 ဆိုဗီယက်ရုရှားပြည် တပြည်ပဲ ကျွန်တော်တွေ့ရပါသေးတယ်။
 ဘယ်နေ့ရှင်ကြီးစိုးတဲ့တိုင်းပြည်မှာမှ ပြည့်တန်ဆာမပြဿနာ
 ကင်းစင်တယ်လို့ မရှိပါ။ ကျွန်တော် အစီရင်ခံခဲ့တဲ့
 ယဉ်ကျေးခြင်း ထိပ်ဆုံးတန်းရောက်နေကြတဲ့ အမေရိကန်၊
 အင်္ဂလန်၊ ဂျာမနီ၊ အီတလီ၊ ဂျပန်စတဲ့ နေရှင်တိုင်းပြည်
 တွေမှာဆိုရင် ဒီပြဿနာဟာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီးတခု
 ဖြစ်နေပါတယ်။ ဆိုရှယ်လစ်တို့ရဲ့ ဆိုဗီယက်ရုရှားပြည်မှာတော့
 ကျွန်တော် စောစောက အစီရင်ခံခဲ့တဲ့ (၁)
 စက်မှုလက်မှုပညာရပ်ကောင်းနှင့် စိတ်ပညာရပ်များ
 အခြေခံကောင်းမရှိခြင်း၊ (၂) ဝမ်းရေးစားရေး ဆွေမျိုးရေး
 အပူအပင်များ တွေ့ကြုံရခြင်း၊ (၃) လော်မာရမ်းကားသော

www.myanmarcupid.net

ယောက်ျားများ၏ သွေးဆောင်ဖျားယောင်းခြင်း စတဲ့
အချက်အလက်တွေကို တူးဖော်သုတ်သင်တဲ့ စနစ်နဲ့
ပြုပြင်ယူပါတယ်။

ဆိုဗီယက်ရုရှားတို့ ဆောင်ရွက်ချက်

ဥပမာတခုမှာ —

မော်စကိုမြို့မှာ

၁၉၁၇ ခုနှစ်မှာ ပြည့်တန်ဆာမဦးရေ ၂၅၀၀၀

၁၉၂၄ ခုနှစ်မှာ ပြည့်တန်ဆာမဦးရေ ၅၀၀၀

၁၉၂၈ ခုနှစ်မှာ ပြည့်တန်ဆာမဦးရေ ၃၀၀၀

၁၉၃၄ ခုနှစ်မှာ ပြည့်တန်ဆာမဦးရေ ၅၀၀

၁၉၃၆ ခုနှစ်မှာ ပြည့်တန်ဆာမဦးရေ ၁၅၀

၁၉၃၇ ခုနှစ် လုံးဝပျောက်ပါတယ်။

ဒီပြည့်တန်ဆာများ ပပျောက်ရေးလုပ်ငန်းကို

ဆောင်ရွက်ရာမှာ အစိုးရကလည်း များစွာ

ငွေကုန်ကြေးကျခံတယ်။ ဆေးရုံများ ဖွင့်လှစ်ပေးတယ်။

လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့လည်း လက်မှုစက်မှုပညာများ

သင်ပေးတယ်။ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းမွန်ရေး၊ မိမိသည်
 အမျိုးသားများအတွက် အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ အမျိုးသမီး
 ဖြစ်ရေးတွေကို ဦးနှောက်ထဲ သွင်းပေးတယ်။ ငွေရေးကြေးရေး
 ကျပ်တည်းခြင်းက လွတ်ကင်းအောင်လည်း ငွေကြေး
 ဖောဖောသီသီ ထောက်ပံ့ပေးတယ်။ ထိုနေ့သည်
 မြန်မာပြည်တွင် ပြည့်တန်ဆာများ ပပျောက်အံ့။ ထိုနေ့တွင်
 နယ်ချဲ့သမားတို့ အင်ပိုင်ယာဝါဒ လွှမ်းမိုးခြင်းနှင့် ဓနရှင်တို့
 ကြီးစိုးခြင်းသည် လွတ်ကင်းပြီလို့ မှတ်ပါတော့၊ ကျွန်တော်ဟာ
 သေရာကနေပြီး မြန်မာပြည်မှာ ပြည့်တန်ဆာမများ
 မရှိတော့ပြီဟု ကြားရလျှင် မြန်မာပြည်ကို မမြင်ပါဘဲလျက်
 ငါတို့မြန်မာပြည်မှာ ဘယ်အုပ်ချုပ်ရေး၊ ဘယ်စနစ်မျိုးနှင့်
 ဘယ်ပုံခရီးသွားနေပြီဆိုတာကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်း
 နားလည်လိမ့် မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

ရှင်းလင်းသော ဥပမာတခုပြပါမယ်။ လူတယောက်ဟာ
 လူချမ်းသာတယောက်ဖြစ်လာတယ်။ သူဟာ
 မယားတယောက်နဲ့ မကျေနပ်တော့ဘူး။ မယားငယ်
 တိတ်တိတ်ပုန်းတွေ အများကြီးထားပြီးလာပါတယ်။ အဲဒီလို
 ဘူဇွာလက်ထပ်ရေးကို တနည်းအားဖြင့် ကွန်ဂရက်သဘောနဲ့
 ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်းတမျိုး ဖြစ်နေပါတော့တယ်။
 လူချမ်းသာဆိုတာ စည်းစိမ်အင်မတန် ယစ်မှုးတယ်။

www.myanmarcupid.net

ဆင်းရဲချို့တဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးကလေးတွေမှာ
 အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မယားငယ်ဖြစ်ကြရတယ်။
 ထိုမှတဆင့် ပျက်စီးကြရတယ်။ ဒါတွေဟာ ဘာကြောင့်လဲ၊
 ဓနရှင်စနစ်က လွှမ်းမိုးနေလို့ပဲ။ ဓနရှင်စနစ်ဆိုရာမှာလည်း
 ဘီ၊အို၊စီကြီးက လိုက်ပြီး အမျိုးသမီးတွေကို
 ဖျက်ဆီးနေတယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါ။ တိုင်းပြည်ကို
 အုပ်ချုပ်ရာမှာ ဓနရှင်တို့၏ အလိုဆန္ဒအကျိုးစီးပွားကို
 ကြည့်တယ်။ ကောက်ခံရရှိတဲ့ အခွန်တွေဟာ ဓနရှင်အဖို့
 ပထမဆုံး အကျိုးခံစားခွင့်ကို ဖြစ်စေတယ်။
 ပညာသင်ကြားရေးမှာ ဓနရှင်စနစ်အတိုင်း
 ထမင်းဝသောလုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်နိုင်ရန် မသင်ပေးဘဲ
 ကျွန်စာရင်းဝင်နိုင်ရုံသာ သင်ကြားပေးခြင်း၊ အဲဒါကြောင့်
 ချမ်းသာသူတွေ မတန်တဆချမ်းသာ၊ ငတ်သူတွေ
 အလွန်အမင်းငတ်၊ အလုပ်လက်မဲ့သူတွေပေါများ၊
 ပြည့်တန်ဆာမကလေးတွေ ဖြစ်လာရတာဟာ အခြေအမြစ်
 အမှန်ပါပဲ။

အဲဒီတော့ ဓနရှင်များ ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးနေတဲ့
 လက်ရှိကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်မက ပြည့်တန်ဆာမများ
 ပပျောက်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါ့မလား၊ ဓနရှင်ကြီးစိုးတဲ့
 သူ့မင်းသူ့ချင်း တိုင်းပြည်တွေမှာတော့ မအောင်နိုင်လို့

ဟန်လုပ်ပြီးသာ အဖတ်ဆယ်နေရတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ
လက်ရှိတိုင်းပြည်အခြေအနေအားဖြင့် ဘယ်နည်းနှင့်မှ
ပပျောက်ရေး မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ဆိုပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် (၅၀) လောက်တုန်းက အင်္ဂလန်ပြည်မှာ
(Josephine Butler) ဂျိုးဇက်ဖင်းဘတ္တလာဆိုတဲ့
အမျိုးသမီးကြီး ကြီးမှူးပြီး ပြည့်တန်ဆာများ ပပျောက်ရေးကို
စမ်းသပ်ဆောင်ရွက်ကြပါတယ်။ ဒီအမျိုးသမီးကြီး
စလိုက်တဲ့နည်းကိုမှီးပြီး ဂျာမနီ၊ ဘယ်လ်ဂျီယံ၊
ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယား၊ ဟော်လန်၊ စကင်ဒီနေဗီးယားဆိုတဲ့
တိုင်းပြည်များ လိုက်၍ လုပ်ကြပါတယ်။ ယနေ့အထိ
အကြောင်းမထူးပါ။ ထမြောက်အောင်မြင်ခြင်း မရှိပါ။ ဤသို့
နှိပ်ကွပ်မှပင် လျှို့ဝှက်စွာ အလုပ်လုပ်သူတွေ ပေါများလာ၍
ဒုက္ခပိုရောက်ရပါတယ်။

ပြည့်တန်ဆာမ နှိပ်ကွပ်ရေးဟာ ဆင်းရဲနွမ်းပါး၍
အတိဒုက္ခရောက်နေကြတဲ့ အမျိုးသမီး
ပြည့်တန်ဆာမကလေးများကို ပိုမိုဒုက္ခရောက်အောင်
လုပ်ခြင်းသာဖြစ်ပါတယ်။ ပြည့်တန်ဆာလုပ်ငန်းကြီးကို
နှိပ်ကွပ်ရာ မမည်ပါဘူး။ ပြည့်တန်ဆာမကလေး တွေဟာ
မိန်းမထိန်းတွေကိုလည်း အသေအလဲ ကြောက်ရပါတယ်။
သူတို့မှာလည်း ဘိန်းစားတွေလို ဖြစ်ပြီး ဒီအဖြစ်ဆိုးကြီးကို

www.myanmarcupid.net

မချစ်ရက်နဲ့ မစွန့်နိုင်အောင် ဖြစ်ကြပါတယ်။ တနေ့က
 (၁၈)နှစ်လောက် မိန်းမထိန်းလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းမကြီး
 တယောက်ဆီက ကျွန်တော် ဒီကိစ္စနဲ့
 တမင်သွားမေးကြည့်တယ်။ သူ့တသက်မှာ
 လူကောင်းဖြစ်နိုင်မယ်ထင်တဲ့ ကောင်မလေးပေါင်း
 (၆၀)လောက်ကို သူကလည်း စေတနာပေါ်တာနဲ့ သင့်တင့်တဲ့
 ယောက်ျားကလေးများနဲ့ သူဆုံးမသွန်သင်ပြီး
 နေရာချပေးကြောင်း၊ သို့သော် တယောက်သာ
 လူကောင်းပကတိပြန်ဖြစ်၍ (၅၉)ယောက်ဟာ
 ပြည့်တန်ဆာဘဝကို တလည်လည် ပြန်ရောက်ကြောင်း
 ပြောပြပါတယ်။

ဒီအကြောင်း ဒီအကြောင်းတွေဟာ ခိုင်လုံတဲ့သာဓကတွေ
 ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့ မိမိတို့ဝါသနာကို ဖြိုးခနဲလည်း မစွန့်
 လွတ်နိုင်၊ တခြားအလုပ်အကိုင်ကိုလည်း မလုပ်မကိုင်တတ်၊
 အလုပ်မရှိဖြစ်နေတဲ့ ပြည့်တန်ဆာမကလေးတွေကို သန့်ရှင်းတဲ့
 နေရာတွေမှာ ရပ်ကွက်သီးသန့်ပြီး ထားပေး၊
 ဆေးဆရာဝန်များနှင့် ကြပ်မတ် ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်
 စေတနာဝန်ထမ်း စိတ်ထက်သန်ရင်းရှိသော
 ပုလိပ်အရာရှိများကို ထိုရပ်ကွက်အတွက် ရွေးချယ်ခန့်ထားပေး၊
 လိုင်စင်မရှိဘဲ ပြည့်တန်ဆာအလုပ်လုပ်တဲ့ မိန်းကလေးများကို

www.myanmarcupid.net

ဖမ်းဆီးအပြစ်ပေးဆုံးမ၊ အပြင်ရပ်ကွက်တွေမှာ တိတ်တိတ်ပုန်း
 လုပ်နေတဲ့မိန်းကလေးတွေကို ဖမ်းဆီး နှိပ်ကွပ်ပေး၊
 စေတနာ့ဝန်ထမ်းအသင်းကလည်း ခုတော့ဖြင့် အမျိုးသမီး
 ကယ်ဆယ်ရေးအသင်းတသင်းပဲ ရှိသေးတယ်။ ဒါနဲ့ မလုံ
 လောက်သေးဘူး၊ အဲဒီအသင်းတွေရဲ့ အကူအညီတွေကလည်း
 အင်မတန် လိုပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဒီလုပ်ငန်းနဲ့
 ပတ်သက်တဲ့ အမျိုးသမီးကလေးတွေ အားလုံးကို တနေရာထဲမှာ
 စုမိအောင် အစိုးရကရော၊ မြို့ရွာကပါ ကြိုးစားရမယ်၊
 စုမိတဲ့အခါမှာ သူတို့ကို ဇာထိုးပန်းထိုးအတတ်၊
 လက်နှိပ်စက်အတတ် စသည်ဖြင့် သင်ပေးရမယ်။ နောက်ပြီး
 သူတို့ဟာ သူတို့အသုံးမကျတဲ့ ဘဝလို့ ထင်နေပေမယ့်လို့
 မိမိလူမျိုးအတွက် အင်မတန်အဖိုးတန်တယ်။
 သူလိုအမျိုးသမီးတဦးကို တမျိုးလုံးက အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး
 ဆိုတာကို သူတို့ခေါင်းထဲမှာ စွဲမြဲပြီး စိတ်တွေပြောင်းလာအောင်
 တဖြည်းဖြည်း ပြုပြင်ပေးရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ
 ပပျောက်ရေးကို လိုလားသူများဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော်
 အရမ်းကာရော ဖိနှိပ်၊ နှိပ်ကွပ်ခြင်းဖြင့် အောင်မြင်မယ်လို့
 မထင်ပါ။ အမျိုးသားတို့၏ လက်ရှိ စီးပွားရေးအခြေအနေ၊
 ကျန်းမာရေးနှင့် စိတ်သဘောထား အခြေအနေတွေကိုလည်း
 တစတစ အဆင့်အတန်းမြင့်အောင် ကြံဆောင်

www.myanmarcupid.net

ကြိုးစားရပါတယ်။ အဲဒီဘက်က အဆင့်အတန်း မြင့်လာလျှင်
 ကျွန်တော်တို့အလိုရှိတဲ့ သန့်ရှင်းတဲ့ အမျိုးသားဘဝကိုလည်း
 ပို၍ နီးလာပါလိမ့်မယ်။ ယခု ကျွန်တော် အကြံပေးတဲ့အတိုင်း
 တစတစပြုပြင်မှလည်း လက်တွေ့အားဖြင့် ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။
 ရုတ်တရက်အားဖြင့် မြန်မာပြည်မှာ
 ပြည့်တန်ဆာမများရှိသည်မှာ သတင်းဆိုးဖြစ်သော်လည်း
 ဒါဟာ ပညတ်ဖြစ်၍ ပရမတ်သဘောအရ ပပျောက်ရေးကို
 ရှေးရှုဆောင်ရွက်ကြရပါမယ်။ အမျိုးသမီးပုလိပ်ဆိုရာမှာလည်း
 ကျန်းမာရေးနဲ့ ပြည့်စုံ၍ ဗန်တိုဗန်ရည်၊ ဂျူဂျစ်စူးတတ်ဖို့
 လိုပါတယ်။ သူတို့ကို စေတနာ့ဝန်ထမ်းတွေနဲ့တွဲပြီး
 စွန့်စွန့်စားစား ဆောင်ရွက်စေလိုပါတယ်။ ကျွန်တော်
 အစီရင်ခံခဲ့တဲ့ နည်းအတိုင်း ဆောင်ရွက်မယ်ဆိုရင်
 အနှစ်နှစ်ဆယ်၊ အစိတ်အတွင်း တစတစ
 ယုတ်လျော့သွားမည့်အပြင် နောက်ဆုံးတွင်
 မြန်မာအမျိုးသမီးများ ရည်မှန်းတဲ့ဂုဏ်ကို
 ဆွတ်လှမ်းနိုင်ကြပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်
 ယနေ့တင်သွင်းတဲ့အဆိုကို အားလုံး ကပင် သဘောကိုက်ညီ
 ထောက်ခံကြလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ပါတယ်။

(မေမြို့မောင်ရေး “ပြည့်တန်ဆာပြဿနာ” စာအုပ်မှ
 ထုတ်နှုတ် ဖော်ပြသည်။)

ဦးလှအဆိုတင်သွင်းဟောပြောပြီးနောက်

ဦးထွန်းအောင်ကျော်က အဆိုကို ကန့်ကွက်ချေပပါတယ်။
 ဦးဘစိန်၊ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်၊ လောကဓံဦးထွန်းလှ၊
 ဦးစိုးရှိန်တို့ကလည်း အသီးသီး ဟောပြောပြီးတဲ့အခါ
 သဘာပတိ ဦးခင်တိုးက နိဂုံးချုပ် ပြော ကြားသည်မှာ
 “နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ပြောသွားတာကို ကြွရောက်လာတဲ့
 ပရိသတ်များ ကြားရပါပြီ။ အဆိုတင်သွင်းသူများနဲ့ ချေပသူများ
 ကလည်း အားလုံးသိပြီးဖြစ်ကြတဲ့အတိုင်း ပရိသတ်ကို
 အထူးဗဟုသုတဖြစ်စေတဲ့ စကားများကိုသာ
 ထည့်ပြောရုံသာမက၊ နားမထောင်သာအောင်
 ညစ်ညမ်းတဲ့စကားများကိုပါ မသုံးဘဲ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး
 ပြောသွားတဲ့အတွက် အထူးပဲ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒီလို
 ဟောပြောကျင်းပရတာလည်း အခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။
 လွှတ်တော်မှာ ဥပဒေတင်သွင်းတော့မယ်ဆိုတော့ တင်မည့်
 ပုဂ္ဂိုလ်ရော ကန့်ကွက်ကြတဲ့ အမျိုးသမီးအသင်းတွေရော၊
 အားလုံးချင့်ချိန်နိုင်ကြစေဖို့ ပြုလုပ်ရတဲ့ စကားရည်လှပွဲပါပဲ။
 ခုပြောသွားတာဟာတွေလည်း အားလုံးကြားပြီး ဖြစ်တဲ့အတွက်
 မဲခွဲဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ကြွရောက်တဲ့ ပရိသတ်က ချင့်ချိန်ပြီး
 ဆောင်ရွက်ကြပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်”လို့
 မိန့်ကြားသွားပါတယ်။

www.myanmarcupid.net

စကားရည်လှပဲ့ပြီးတဲ့နောက် “ပြည့်တန်ဆာများကို သီးသန့်ရပ်ကွက်များ၌ ထားသင့်သည်”ဆိုတဲ့ ကြီးပွားရေးဦးလှ (လူထုဦးလှ)ရဲ့ အဆိုကို မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာခေါင်းကြီးပိုင်းနဲ့ စနေဂါးနီဂျာနယ် ခေါင်းကြီးပိုင်းကလည်း ထောက်ခံရေးသား ကြတယ်။ ပြီးတော့ စင်္ကြာရှင်၊ ဖူးစာနှစ်ခိုင်၊ မမ၊ လင်ရွေးနည်း၊ ရန်ကုန်ဆိုတာစတဲ့ နေ့စဉ်သတင်းစာဝတ္ထုရှည်ကြီးတွေနဲ့ နာမည် ကြီးနေတဲ့ ရွှေအခေါ် ဇွတ်သမားခေါ် စာရေးဆရာမြို့မမောင်ကလည်း “ပြည့်တန်ဆာပြဿနာ” အမည်နဲ့ စာအုပ်ထုတ်ပြီး အကြောင်းအချက်စုံစုံနဲ့ ကြီးပွားရေးဦးလှ (လူထုဦးလှ) အဆိုကို ထောက်ခံရေးသားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဆိုရှင် အင်းစိန်အမတ် ဦးလွန်းက မြန်မာ့အမျိုးသမီးအသင်းချုပ်ကြီးရဲ့ ကန့်ကွက်ချက်ကို အကြောင်းပြကာ သူ့ရဲ့ “ပြည့်တန်ဆာများ ကင်းရှင်းပပျောက်ဖို့ သီးသန့်ရပ်ကွက်ထားပေးရန်” အဆိုကို လွှတ်တော်မှာ မတင်သွင်းတော့ဘဲ ရုတ်သိမ်းသွားလို့ အတိတ်က အရိပ်ဖြစ်တဲ့ ပြည့်တန်ဆာဇာတ်လမ်းလည်း နိဗ္ဗိတံသွားကြောင်းပါ ခင်ဗျား။

လှမျိုးသစ် (B.K.)

၃-၁၀-၈၄

www.myanmarcupid.net

“ကိုလှ” အကြောင်း

ကျွန်တော်သိသရွေ့

ဦးကျော်ညွန့် (ထောင်ပိုင်)

တော်စတယ်ကျောင်းအုပ်ကြီး(အငြိမ်းစား)

လူငယ်များ ကြီးပွားရေးအသင်း (ရန်ကုန်)နှင့်
မြန်မာပြည်မြို့ အသီးသီးရှိ အသင်းခွဲပေါင်း၂၅၀ တို့၏
အသင်းလုပ်ငန်းများကို တိုင်းပြည်သို့ သတင်းကူညီ
ဖြန့်ဝေပေးခဲ့သူ အဓိက လူများမှာ သူရိယသတင်းစာတိုက်မှ
ဦပုကလေး၊ ဦးဘသန်း၊ မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာတိုက်မှ
ညအယ်ဒီတာကိုချစ်မောင် (ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်)တို့
ဖြစ်ကြပါသည်။

အချိန်ကာလကား ၁၉၃၁ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းနှင့် ကော်မီရှင်နာလမ်း (ယခု
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း) ထောင့်ရှိ အစိုးရဟိုက်စကူးကျောင်း
(ယခု အထက ၁-လသာ)။ ဆယ်တန်းကျောင်းသား စာရေးသူ
ကျွန်တော်သည် ယမန်နှစ်က ဆယ်တန်းကို (ခ) နှင့်
အောင်သဖြင့် ဒုတိယအကြိမ် ဆယ်တန်း၌ တက်နေစဉ်
ဖြစ်သည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီး မစ္စတာဖင့်(ချ်)သည် ဘိလပ်သို့
ပြန်သွား၍ ပညာဝန်အဆင့်ရှိ မစ္စတာ အ-စီ-ဂျေ၊
ဘော်ဒွင်သည် ကျောင်းအုပ်ကြီး လုပ်စဉ်က ဖြစ်ပါသည်။
လမ်းမဘက်ရှိ ကျောင်းအဆောင်အဦး တခုတွင်
ကျောင်းအုပ်ကြီး မစ္စတာဘော်ဒွင်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ရန်ကုန်မြို့
လူငယ်များ ကြီးပွားရေးအသင်းမှ ကြီးမှူးဖွင့်လှစ်ထားသည့်
“အခမဲ့လူကြီးညကျောင်း” (Free Adult Classes) သည်လည်း
နေ့စဉ်ပုံမှန် စာပေပို့ချမှု လည်ပတ်နေချိန် ဖြစ်ပါသည်။
ထိုနှစ်မှာပင် စာရေးသူသည် ကိုထွန်းလှ (ယခင်လောကဓံ
ဦးထွန်းလှ)၏ တိုက်တွန်းချက်အရ လူငယ်များ
ကြီးပွားရေးအသင်းသားအဖြစ် ဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်က
အသင်းတိုက်နှင့် စာတိုက်ခန်းမှာ အမှတ် ၁၇၂၊ စကော့ဈေးကြီး
(ယခုဗိုလ်ချုပ်ဈေး)၏ အရှေ့ဘက်တန်း၌
ဖွင့်လှစ်ထားပါသည်။ ကိုထွန်းလှမှ တဆင့်

www.myanmarcupid.net

၎င်းအသင်းတိုက်နှင့် စာကြည့်ခန်းအပေါ်ရှိ သင်္ဘော (သံ)
 လှေကားမတ်မတ်လေးဖြင့် တက်ရသော အပေါ်ထပ်ကလေး၌
 အသင်းသား စာကြည့်တိုက်မှူး “ကိုလှ” နေပါသည်။
 ကိုလှသည် အထက်ပါ ရန်ကုန်မြို့
 ဟိုက်စကူးကျောင်းသားဟောင်းတဦး၊ ကျောင်းသားလူကြီး
 (Prefect) တဦး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းအုပ်ကြီး
 မစ္စတာဖရင့်လက်ထက်က ဆယ်တန်းအောင်ပြီးလျှင်
 ရန်ကုန်မြို့၊ မြူနီစပယ်ရုံးကြီး၏ ရာဇဝတ်ဌာနတွင် စာရေးအဖြစ်
 ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ မွေးရာဇာတိအရပ်မှာ
 ညောင်လေးပင်မြို့ ပုစွန်မြောင်းမှ ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူထက်
 (၃)နှစ်ကျော်ကျော် အသက်ကြီးသူဖြစ်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့
 လူငယ်များကြီးပွားရေးအသင်း တည်ရာ ဌာနသည်
 ၁၉၃၅ခုနှစ်တွင် အမှတ် ၂၂၂၊ ဆူးလေဘုရားလမ်း တတိယထပ်
 အဆောက်အဦးသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားသည်အထိ၊ ကိုလှသည်
 စကော့ဇေးကြီးရှိ အသင်းတိုက်နှင့် စာဖတ်ခန်း
 အပေါ်ထပ်၌နေထိုင်၍ အလုပ်ဆင်းပါသည်။ အသင်းမှ
 ကြီးမှူးဖွင့်လှစ်ထားသည့် လူကြီးအခမဲ့ကျောင်း၏
 ပဏာမအဖြစ် အခမဲ့ စာသင်ခန်းတခုဖွင့်လှစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်
 ကလေးလူငယ်များကို စာသင်ပေးရာ၊ စာသင်ခန်းကို
 အုပ်ချုပ်သူမှာ ကိုလှပင်ဖြစ်သည်။ အခြား

အသင်းသားများဖြစ်သူ ကိုသိန်း (ကြီးပွားရေးဦးသိန်း)၊
 ကိုတင်မောင် (အမျိုးသား အသက်အာမခံကုမ္ပဏီ
 တည်ထောင်ခဲ့သူ)၊ ကိုကျော်ထွန်း (ယခု စက်မှုတက္ကသိုလ်)၊
 ကိုကျော်မြင့် (ဖဆပလ - ဝန်ကြီးဟောင်း)၊ ကိုထွန်းလှ
 (လောကခံဦးထွန်းလှ)၊ ကိုဘညွန့် (ဖဆပလ -
 တရားဝန်ကြီးဟောင်း)၊ ကိုကံသာ (ယခင်အစိုးရ
 တရားရေးဌာနအတွင်းဝန်ဟောင်း)၊ ကိုထွန်းအောင်ကျော်
 (ယခင်စာရေးသမဂ္ဂဥက္ကဋ္ဌဟောင်း)၊ ကိုမျိုးမင်း (ယခင်တက္က
 သိုလ် အင်္ဂလိပ်စာဌာန ပါမောက္ခ)၊ တခြား အသင်းသား (၂)ဦး၊
 (၃)ဦးနှင့် စာရေးသူတို့သည်လည်း စေတနာ စာသင်ဆရာများ
 ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

၁၉၃၁ခုနှစ် နှစ်ကုန်လောက်တွင် ရန်ကုန်မြို့
 ဟိုက်စကူးကျောင်းဘေး၌တည်ရှိသော ရန်ကုန်ယူနီဗာစီတီ
 တက္ကသိုလ် ကျောင်းကြီးသည် ကုက္ကိုင်းရပ်ရှိ
 အဆောက်အဦးအသစ်ကြီးများသို့ ပြောင်းရွှေ့သွား၍
 စာရေးသူနှင့် ဆယ်တန်းကျောင်းအိပ် ကျောင်းစား
 ကျောင်းသားများသည် ၎င်းအဆောက်အဦးဟောင်းများ
 အပေါ်ထပ်၌ နေရပြီးလျှင် အောက်ထပ်အခန်းများတွင်
 ဆယ်တန်းစာသင်ခန်းများအဖြစ် ဆက်လက်အသုံးပြုပါသည်။
 ၁၉၃၁-၃၂ခုနှစ်တွင် ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးနှစ်ဘာသာဖြင့်

အောင်မြင်ကာ ရန်ကုန်ယူနီဗာစီတီ တက္ကသိုလ်
 ကျောင်းတော်ကြီးသို့တက်၍ ပညာသင်ကြားပါသည်။
 စာရေးသူသည် ပုဂံကျောင်းဆောင်၊ စစ်ကိုင်းကျောင်းဆောင်
 များ၌နေစဉ် ကိုအောင်ဆန်း (ကွယ်လွန်သူ
 ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း) မှာ ပဲခူးကျောင်းဆောင် ၌လည်းကောင်း၊
 စစ်ကိုင်းကျောင်းဆောင်တွင် ကိုဘစိန် (နိုင်ငံရေးလော့၌
 ထင်ရှားခဲ့သူ ဒို့ဗမာ - သခင်ဗစိန်)၊ ကိုဘကြည် (ယခု ပန်းချီ
 ဦးဘကြည်)၊ ကိုလှရွှေ (တက္ကသိုလ်သမဂ္ဂ)တို့သည်
 နေကြပါသည်။ စာရေးသူသည် ၁၉၃၃ခုနှစ်တွင်
 ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစားအဖြစ် မဟုတ်တော့ဘဲ၊
 စကော့ဇျေးကြီးရှိ လူငယ်များ ကြီးပွားရေးအသင်းတိုက်နှင့်
 စာကြည့်ခန်းအပေါ်ရှိ အပေါ်ထပ်၌ ကိုလှနှင့်
 နှစ်နှစ်ကာလပတ်လုံး အတူနေ၍ ကျောင်းတက်ခဲ့ပါသည်။
 တဘက်၌ ကျောင်းတက်၍ တဘက်၌ မိမိတို့၏
 ဝါသနာအလျောက်၊ အသင်း၏လုပ်ငန်းတာဝန်များကို
 ကိုလှနှင့်အတူ ဆောင်ရွက်နေကြပါသည်။ ၁၉၃၃ခုနှစ်တွင်
 အသင်းအမှုဆောင်အဖွဲ့မှ တာဝန်ပေး ချက်အရ ကိုလှ
 ဦးစီးသည့် “ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း”ကို စတင်
 ထုတ်ဝေခဲ့ကြပါသည်။ ဘဏ္ဍာရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊
 ထုတ်ဝေရေးအားလုံးသည် ကိုလှ၏ တာဝန်များဖြစ်ပါသည်။

www.myanmarcupid.net

အယ်ဒီတာအဖွဲ့၌ အယ်ဒီတာအဖြစ် ကိုလု၊ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ဦးပုကလေး (သူရိယ သတင်းစာတိုက်) နှင့် စာရေးသူတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကျွန်တော်တို့ဖြစ်ကြပါသည်။ ကိုထွန်းလှမှာ အထွေထွေ ကူညီသူအဖြစ် ခေတ္တခဏ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ ကိုလုနှင့် စာရေးသူတို့ ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေပြီးသည့် နောက်ပိုင်းနှစ်များတွင်မှ အသင်းသားဖြစ်သူ ကိုစိန်(ယခုတိုးတက်ရေးဦးစိန်)သည် “ကြီးပွားချမ်းသာရေး” စာအုပ်ထွက်လာ၍ တနှစ်၊ နှစ်နှစ်ကြာကာလ ၌ “တိုးတက်ရေးမဂ္ဂဇင်း”ကို အလုံရပ်၊ ဧရာဝတီလမ်း၌ စတင်ထွက်လာပါသည်။ ၁၉၃၄ခုနှစ် ဆောင်းတွင်းတွင် ကိုအုံးခင် (ယခင်ဗမာ့ခေတ် ဦးအုံးခင်)နှင့် ကိုရှိန် (ယခုကာယဗလ ဦးရှိန်)တို့ ဦးစီးသည့် ခြေလျင်လမ်းလျှောက်အသင်း (ဧရာဝတီလမ်း)၏ မြန်မာပြည်၌ ပထမဆုံးမိုင်(၂၀) လမ်းလျှောက်ပွဲကြီးကို ဆင်နွှဲကြရာ ကိုလုနှင့် စာရေးသူတို့ ပါဝင်လမ်းလျှောက်ခဲ့ကြပါသည်။ ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးမှ အင်းစိန်ဓာတ်ဆီဆိုင်ထောင့်အထိ အသွားအပြန် ခြေလျင်လျှောက်ကြပြီးလျှင် အပြန်၌ ရွှေတိဂုံဘုရား တောင်ဘက်မုခ်ရှေ့၌ စုရုံး ဓာတ်ပုံရိုက်ကြပါသည်။ မြန်မာ့ ဒေါင်းလံတော်ကို ကိုဇော်ဝိတ် (ယခင်သာမန်ကိုဇော်ဝိတ်အလေးမသမား)က ကိုင်ဆောင်

ထားပါသည်။ ဓာတ်ပုံမှာ မကြာမီနှစ်ကပင်
ဟောင်းနွမ်းပျက်စီးသွားပါပြီ။

ကိုလှ၊ ကိုထွန်းလှနှင့် စာရေးသူတို့သုံးယောက်မှာ
တပူးတွဲတွဲ နေထိုင်သွားလာ၊ စားသောက်လေ့ရှိသဖြင့်
အသင်းသားများ က “ညီအကိုများ (Three Musketeers)
“ရဲဘော်သုံးဦး”ဟုပင် ခေါ်ဆိုနေကြပါသည်။ သွားအတူ၊
စားအတူ၊ အသင်းလုပ်ငန်းများလုပ်ရာ၌ အတူတူ၊
စာဖတ်စာကြည့်ရာ အတူတူ၊ စကော့ဈေးမြောက်ဘက်တန်းရှိ
ကုလားလူမျိုးပိုင် စာအုပ်ဆိုင်များ၊ ပန်းဆိုးတန်းရှိ (Burma
Book Club) စာအုပ်ဆိုင်နှင့် အခြားစာအုပ်ဆိုင်များ၊
စာအုပ်အဟောင်းရောင်း ဆိုင်ခန်းများ၌ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ
ကျက်စားနေကြသူ သုံးဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုခေတ်က
ခေတ်စားသော အနောက်တိုင်း စာရေးဆရာကြီးများ
အော်ရစ်ဆင်၊ ဝက်စ်မာဒင်၊ ဟာဗက်အင်ကာဆင်၊
အာနိုးဘဲနက်၊ လော့ဒ်ဘောဒင်ပါဝါတို့၏ ရှေ့တန်းစာအုပ်များ
စိတ်ပညာစာအုပ်များ၊ ဆိုက်ကောလောဂျစ်မဂ္ဂဇင်း၊
ဂရိတ်သော့ထ်မဂ္ဂဇင်းများကို လက်မှမချ
ဖတ်ရှုလေ့လာသူများလည်း ဖြစ်ပါသည်။ အိန္ဒိယပြည်
ဂျာဗားဟာလာနေရူးရေးသည့် ကမ္ဘာ့သမိုင်း စသည့်
စာအုပ်များကို အထူးနှစ်သက်ကြပါသည်။

www.myanmarcupid.net

ဟိုက်စကူးကျောင်းဝင်းရှေ့ရှိ “ဘားနဒ်စာကြည့်တိုက်” နှင့် မြို့ထဲရှိ ရာမာခရစ်ရှနာစာကြည့်တိုက်တို့၏ လာနေကျ ဖောက်သည်များလည်း ဖြစ်ကြပါသည်။ ညဈေးတန်း ဖရေဇာလမ်း (ယခု အနော်ရထာလမ်း) နှင့် ဆူးလေဘုရားလမ်းထောင့်ရှိ အများသုံးအိမ်သာဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်ရှိ ငြုပ်စပ်စပ်နှင့် ကုလားပဲလုံးသုပ်ဆိုင်၊ ဘယာကြော်ဆိုင်၊ ညဈေးတန်းရှိ ကုလားချပါတီ ပလာတာကြမ်းဆိုင်များ၊ တရုတ်တန်းရှိ နှစ်ပြားထမင်းဆိုင်များ၊ ရေကျော်ပုဇွန်တောင်နှင့် ရပ်ရှင်ရုံ ဘေးရှိ အပေါစားထမင်းဟင်းဆိုင်များသည် ကျွန်တော်တို့၏ စားအိမ်သောက်အိမ်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

ရံဖန်ရံခါ စိတ်ရူးပေါက်ကာ (American diet) ဟု ကျွန်တော်တို့ခေါ်သည့် (ထမင်းဟင်းအစား) အကုန်အကျ သက်သာသည့် ကွန်တီနင်တယ်မုန့်တိုက် (ယခုပြည်သူ့မုန့်တိုက်)မှ ရောင်းသည့် အပေါစားပေါင်မုန့်ခြောက်တပေါင် နှစ်ပေါင်ကို ဝယ်သူကာ စွန်ပလုံသီးခြောက်နည်းနည်းနှင့်စားပြီး ရေအဝသောက်၊ မိုးရွာထဲ ခုံဖိနပ်နှင့် (ထီးမပါ၊ ဦးထုပ်မပါ) ပျော်ပျော်ပါးပါး (Walking in the rains) လမ်းလျှောက်ကြပုံ ယခုပြန်၍ ထင်မြင်လာပါသေးသည်။

အချိန်ကာလကား ၁၉၃၄ခု မြန်မာပြည်သည်
 အိန္ဒိယပြည်၏ အစိတ်အပိုင်းတခု ဖြစ်စဉ်ကာလ (၁၉၃၅ခုနှစ်၊
 မြန်မာပြည်သည် အိန္ဒိယပြည်မှ ခွဲ၍ ၉၁၄၁န အုပ်ချုပ်ရေး
 စတင်သည့်နှစ် မတိုင်မီ တနှစ်) ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်
 ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ဟောပြောပွဲ အဆောင်အပေါ်ထပ်၌ ခွဲရေး-
 တွဲရေး ပြဿနာကို အခြေတင်ဆွေးနွေးပွဲ ကျင်းပစဉ်
 နိုင်ငံရေးလောကသို့ စတင်ဝင် ရောက်လာသူ
 ဒေါက်တာဘမော်က တွဲရေးဘက်က၊
 နိုင်ငံရေးသမားလက်ဟောင်း ဦးလှဖေက ခွဲရေးဘက်က
 အခြေအတင် ပြောသောပွဲသို့ ကိုလုနှင့် စာရေးသူတို့အတူ
 တက်ရောက်နားထောင်ခဲ့ကြပါသည်။

၁၉၃၅ခုနှစ်တွင် ဆူးလေဘုရားလမ်းရှိ အဆောက်အဦးသို့
 လူငယ်များ ကြီးပွားရေးအသင်းကြီး ပြောင်းရွှေ့ ဖွင့်လှစ်သော
 အခါ “ကိုလု”မှာ မောင်ဂိုမာရီလမ်း (ယခုဗိုလ်ချုပ်လမ်း)
 အမှတ်၃၁၅ရှိ တတိယထပ်သို့ ရွှေ့ပြောင်း၍
 ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းကို ဆက်လက်ထုတ်ဝေလျက်
 စာရေးဆရာအလုပ်ကို ဇောက်ချလုပ်ကိုင်လာပါတော့သည်။
 ထိုအချိန်မှာ “ကြီးပွားရေးကိုလု”ဟု စတင် ခေါ်ငင်စ
 ပြုလာပါပြီ။ စကော့ဈေးကြီးရှိ အသင်းစာဖတ်ခန်း၌
 စတင်ထုတ်ဝေစဉ်က ကြက်တံဆိပ် ဘိလပ်ရည်ကြော်ငြာကို

မဂ္ဂဇင်းအဖုံးပေါ်၌ ထည့်ကာ ထုတ်ဝေခဲ့သဖြင့်
 ကြက်တံဆိပ်ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းဟု တွင်ခဲ့ပါသည်။
 အသင်းပိုင်အဖြစ် ထွက်စဉ်က အိတ်ဆောင်စာအုပ်အရွယ်ဆိုက်
 ဖြစ်ပါသည်။ ဦးလှလက်သို့ လုံးဝပြောင်းယူချိန်မှစ၍
 “ဆိုက်ကြီး” မဂ္ဂဇင်း ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။
 ၁၉၃၅ခုနှစ်လောက်တွင် မှတ်မိပါသေးသည်။
 ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီး၌ ပညာသင်ကြားနေသူ
 ကျောင်းသားဦးရေပေါင်းမှာ တထောင်ပင် မပြည့်ပါ။ မန္တလေး၌
 ဥပစာကောလိပ်သာ ရှိသေးပါသည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌
 အမျိုးသမီးပေါင်း (၆-၇)ယောက် လောက်သာ ရှိပါသည်။ ယခု
 လူထုဒေါ်အမာဟု ကျော်ကြားနေသူ ဦးလှ၏ဇနီးမှာ
 ဥပစာအထက်တန်းကျောင်းသူတဦး ဖြစ်ပါသည်။
 စာရေးသူသည် ယူနီဗာစီတီတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူများ
 အပန်းဖြေရာ (Ladies Common Room) သို့သွား ကာ
 “ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း”ကို ရောင်းချခဲ့ဘူးပါသည်။ ထိုစဉ်က
 ကျောင်းသူများကို ဒေါ်အမာ မှတ်မိကောင်း မှတ်မိပါ လိမ့်မည်။
 ကျောင်းသူများမှာ မကျင်ရွှေ(ဟင်္သာတ)၊ မသိန်းတင်(သထုံ)၊
 မခင်ဦး(မင်းလှ)၊ မအုံး(အမ်အေဒေါ်အုံး)၊ မစွဂျန်ဆင်၊ ရန်ကုန်
 ကိုးထပ်ကြီးဘုရားဒကာဦးကျော်၏သမီး မမကြီးတို့လည်း
 ရှိကြပါသည်။

လူငယ်များ ကြီးပွားရေးအသင်းတွင်
 အမှုဆောင်လူကြီးအဖြစ် ကိုလုနှင့် စာရေးသူတို့မှာ အမြဲလိုလို
 နှစ်စဉ်ပါပါသည်။ အဖွဲ့ငယ်များ၌ ကိုထွန်းလှ၊ ကိုလုနှင့်
 စာရေးသူတို့အတူ ပါကြစမြဲ။ ညကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ငယ်၊
 ကျန်းမာရေးအဖွဲ့ငယ်၊ သိုင်းအဖွဲ့ငယ်၊ စာကြည့်ခန်း
 အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ငယ်၊ ၁၉၃၅ခု၊ သင်္ဘန်းကျွန်းပိုင်၊
 သိမ်ချောင်းရွာ၌ ကျေးလက်ပြုပြင်ရေးလုပ်ငန်း
 ရက်သတ္တတပတ် သွားရောက်ဆောင်ရွက်စဉ်ကလည်း ကိုလုနှင့်
 စာရေးသူတို့ အဖွဲ့ငယ်များ၌ ဦးဆောင်ပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြပါ
 သည်။ မြို့မကျောင်းဆရာကြီး ဦးဘလွင်၊ ကိုတင့်ဆွေ
 (သီရိလင်္ကာသံအမတ်ဖြစ်သွားသူ)၊ ကိုတင်မောင်
 (အာမခံကုမ္ပဏီတည် ထောင်သူ)၊ ကိုမျိုးမင်း (ယခင်တက္ကသိုလ်
 အင်္ဂလိပ်စာပေဌာန ပါမောက္ခ)၊ ဦးပုကလေး စသူတို့
 ပါဝင်ကြပါသည်။ ကြီးပွားရေး ဦးသိန်းက တက်ကြွစွာ
 ဦးစီးဆောင်ရွက်သွားခဲ့ပါသည်။

၁၉၃၆ခုနှစ် ဒုတိယအကြိမ် မြန်မာပြည်
 ကျောင်းသားများ၏ အထွေထွေသပိတ် စတင်သည့်
 ပထမသုံးရက်အတွင်း ဘဏ္ဍာငွေလိုနေချိန်၌ ကိုထွန်းလှနှင့်
 ကိုလုတို့၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ပဲရော့ဦးဆန်နီ၏ အကူအညီယူကာ
 စာရေးသူနှင့် ကိုကျော်စိန် (ယခု သခင်ကျော်စိန်)

www.myanmarcupid.net

ကျောင်းဆရာကိုအုန်းရွှေ (ကွယ်လွန်သူ ယခင်ဖဆပလ အမတ်ဟောင်း သခင်မျိုးညွန့်) တို့က ရိုးအရပ်ရပ်၊ အစိုးရဌာနပေါင်းစုံသို့ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်၍ စာအုပ်များ ရောင်းချကာ သပိတ်ဘဏ္ဍာငွေ ရှာဖွေပေးခဲ့ပါသည်။

(၃)ရက်အတွင်း တနေ့လျှင် ငွေပေါင်း ငါးရာကျော်ကို သပိတ်ခေါင်းဆောင်များရှိရာ ရွှေတိဂုံဘုရား၌ သွားရောက်ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။ ၎င်း (၃)ရက်၏ နောက်ပိုင်းမှာမှ မြို့ပေါ်ရှိလူကြီးများဝင်ရောက်၍ ကူညီမှု ပြုလာကြပါသည်။

ကိုလု၏ ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းနှင့် ခေတ်ပြိုင်မဂ္ဂဇင်းများမှာ သူရိယမဂ္ဂဇင်း၊ ကဝိတံခွန်မဂ္ဂဇင်း၊ ဒဂုံမဂ္ဂဇင်း၊ တိုးတက်ရေး မဂ္ဂဇင်း၊ ခေတ်သစ်မဂ္ဂဇင်းများ ဖြစ်ကြပါသည်။ လူငယ်များ ကြီးပွားရေးအသင်း (ရန်ကုန်)နှင့် မြန်မာပြည်မြို့ အသီးသီးရှိ အသင်းခွဲပေါင်း၂၅၀ တို့၏ အသင်းလုပ်ငန်းများကို တိုင်းပြည်သို့ သတင်းကူညီ ဖြန့်ဝေပေးခဲ့သူ အဓိက လူများမှာ သူရိယသတင်းစာတိုက်မှ ဦးပုကလေး၊ ဦးဘသန်း၊ မြန်မာ့အလင်းသတင်းစာတိုက်မှ ညအယ်ဒီတာကိုချစ်မောင် (ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်)တို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

လူငယ်လူပျိုဘဝက “ကိုလု” ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းလေးကို စတင်ထုတ်ဝေသောအခါ “ကြီးပွားရေးကိုလု”၊ ဒေါ်အမာနှင့် အကြောင်းပါပြီးလျှင် မန္တလေးသို့ ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ကာ

“လူထုသတင်းစာ” ထုတ်ဝေလာသောအခါ “လူထုဦးလှ” ဟု
 ကျော်ကြားလာသော ကိုလှသည် လူငယ်ဘဝက
 ကျန်းမာရေးအထူးလိုက်စားသူတဦးဖြစ်ပါသည်။ ဟိုက်စကူး
 ကျောင်းသားဘဝကစ၍ ဘောလုံးကစားခဲ့ရာ
 မြူနီစပါယ်ရုံးအသင်း၌ ဘီအေအေကွင်းတွင်
 ပါဝင်ကစားခဲ့ပါသည်။ အပျော်တမ်းခက်တော့ထိုးပွဲတပွဲ၌
 သူငယ်ချင်းများက အားပေးခဲ့သဖြင့် ကိုလှသည်
 ပြင်ဆင်မှုလုံးဝမရှိဘဲလျက်၊ လက်တော့ပြိုင်ပွဲကြီးဝိုင်းထဲသို့
 တပတ်တက်ထိုးခဲ့ဖူးပါသည်။ ကိုလှနှင့် စာရေးသူတို့သည်
 လူငယ်များ ကြီးပွားရေးအသင်း၏ ခေတ်လူငယ်များ
 (Progressive group) အုပ်စုဝင် လည်း ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။
 ကိုလှသည် သဘောအလွန်ကောင်းသူတဦး အမြဲတစေပြုံးနေသူ
 ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးစာဖတ် အလွန်ဝါသနာထုံသူလည်း
 ဖြစ်ပြီးလျှင် စကားပြောအတတ်၌ အထူးလေ့ကျင့်လာသူ
 ဖြစ်သည့်အလျောက် စကားအပြောအဟော လည်း
 အထူးကောင်းမွန်သူတဦး ဖြစ်ပါသည်။ ရိုးရိုး
 စကားပြောနေစဉ်ဖြစ်စေ၊ စကားပြောဟောနေစဉ်ဖြစ်စေ၊
 အထူးသဖြင့် ကိုလှမပါလျှင် မပြီးသော
 စကားရည်လုပွဲများ၌ဖြစ်စေ၊ ပရိသတ်ရှေ့၌ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနှင့်
 ရယ်စရာကလေးများကို ညှပ်ကာ ညှပ်ကာ ပြောတတ်သော

www.myanmarcupid.net

ကိုလှ (ဝါ) ကြီးပွားရေးကိုလှ (ဝါ) လူထုဦးလှ၏ ရွှေသွားတချောင်းမှာ ည ဓာတ်မီးရောင်ဖြင့် ဝင်းတလက်လက် ဖြစ်နေသည်ကို ယခုတိုင် အာရုံထင် မြင်ယောင်၍ နေပါတော့သည်။

ဦးကျော်ညွန့်

(ထောင်ပိုင်)

ဘော်စတယ်ကျောင်းအုပ်ကြီး

(အငြိမ်းစား)

ဆရာသမား

တောင်သူမြညွန့်(ဝါ)မြင့်နိုင်

ဦးလေးစကားပြောရင် အမြဲတမ်းပဲ မျက်နှာထား
 ကြည်လင်တယ်၊ ချိုသာတယ်၊ အေးဆေးတယ်။ ဘယ်တော့မှ
 ဒေါသသံ မပါဘူး။ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောတာကို
 ဦးလေးကြိုက်ဟန် မတူဘူး။ သားသမီးတွေကို ခေါ်တာ၊
 ပြောတာလည်း ညင်ညင်သာသာပဲ၊
 ရိုက်နှက်ဆုံးမတယ်လို့တောင် မကြားရပါ။

၁၆-၃-၈၅ ရက်နေ့က ဒေါ်ဒေါ်မာ မေမြို့
 (ပြင်ဦးလွင်)လာရင်း ကျွန်တော့်အိမ်ကို ရောက်လာပြီး
 ဦးလေးလှအကြောင်း ရေးထားတဲ့ “လူထုချစ်သမ္မာ
 လူထုဦးလှ”ဆိုတဲ့ စာအုပ်ပေးသွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို
 ဒီစာအုပ် ဖတ်စေချင်လွန်းလို့ လာသာလာရတယ်
 ကတိုက်ကရိုက်နဲ့မို့ ကျွန်တော်နဲ့ မတွေ့လိုက်ရ၊ အချိန်က
 ရဟန်မတူပါ။

ဒီအကြောင်းကို နောက်တနေ့မှာ ဒေါ်ဒေါ်ဆီ
 စာရေးလိုက်တယ်။ ဒေါ်ဒေါ်တို့လာသွားတယ် ပြောတယ်။
 ကျွန်တော်နဲ့ မတွေ့ရ၊ စကားမပြောရလို့ စိတ်မကောင်းကြောင်း၊
 ဦးလေးလှစာအုပ်ကို ဖတ်ရလို့ ဝမ်းသာကြောင်းနဲ့
 ကျွန်တော်လည်း ဦးလေးရဲ့ အကြောင်းကို ရေးချင်တယ်။
 ရေးလည်း မရေးတတ်ဘူးလို့ စာရေးထည့်လိုက်တယ်။
 အဲဒီလိုရေးလိုက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဒေါ်ဒေါ်
 ကျွန်တော့်ဆီရေးလိုက်တဲ့စာကို ရပါတယ်။ စာဖတ်ကြည့်တော့
 မင်းရေးချင်တယ်ဆိုတာ ငါကလည်း ထည့်ချင်တယ်။
 မင်းရေးတတ်သလောက်ရေးပေးပါ၊ မချောရင် မကောင်းရင်
 ပြင်ပေးမှာပေါ့။ နို့ပေမယ့် ရေးနေကျ
 စာရေးဆရာရဲ့လက်ကမဟုတ်တဲ့ စာကလေးကပေမယ့်
 ရင်ထဲကရှိတာကို ရေးချရင် သဘာဝကျပြီး အသက်ပါနေတဲ့စာ၊

www.myanmarcupid.net

ချစ်စရာကောင်းတဲ့စာ ဖြစ်နေတတ်တယ်တဲ့။ အဲဒီလို
ဒေါ်ဒေါ်မာရဲ့ အားပေးတိုက်တွန်းချက်လေးတွေကြောင့်မို့
ကျွန်တော် ဦးလေးလှနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းအရာ
မှတ်မိတာလေးတွေကို အခုလို ရေးဖြစ်သွားတာပါ။ ရေးမယ်
စိတ်ကူးပြန်တော့လည်း ဘယ်ကနေ ဘယ်လို စရေးရမယ်
မသိလို့ အားသာခဲ့ထားတယ်၊ တော်တော်နဲ့ မရေးဖြစ်ခဲ့ပါ။

ဦးလေးရဲ့အကြောင်းကို တောင်ယာခုတ်သွားယင်း
စဉ်းစားတယ်။ တွေးကြည့်တယ်၊ ဟော ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာပြီ
ရေးလိုက်၊ မှတ်လိုက်ဦးမှလို့ အိတ်ထောင်ထဲ စမ်းကြည့်တော့
ဖောင်တိန်မတွေ့ရဘူး။ လက်ထဲမှာ ယာခုတ်ဖို့ ဓားပဲရှိတယ်။
တကယ်တော့ ဓားနဲ့ ဖောင်တိန်ဟာ တခြားစီပဲ၊ နေရာမှ
မဟုတ်ဘဲကိုး။ တခါ တောထဲ တောင်ထဲ ထင်းခုတ်ရင်း
ဦးလေးအကြောင်း စဉ်းစားမိပြန်တယ်။ ရေးမယ်လုပ်တော့
လက်ထဲမှာက ရဲဒင်းဖြစ်နေပြန်တယ်။ မရေးဖြစ်လိုက်ပြန်ဘူး။
နောက်တခါ ခြံထဲသွားရင်း တွေးမိပြန်တယ်။
ရေးမယ်လုပ်လိုက်တော့ လက်ထဲမှာက ပေါက်ပြား၊
လှည်းမောင်းရင်း၊ နွားစာစဉ်းရင်း၊ အလုပ်လုပ်ရင်း စဉ်းစား
မိပြန်တော့လည်း စဉ်းစားလို့တွေးလို့က ရပါရဲ့
မှတ်ဖို့သားဖို့ကျတော့ တံပြာတုတ် (နွားနှင်တန်)တို့
မြက်စဉ်းဓားတို့ ဖြစ်ဖြစ်နေလို့ အတော်ကလေး ကသိကအောင်

www.myanmarcupid.net

ဖြစ်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ကျွန်တော် အားမလျော့ဘူး။
 ဦးလေးအကြောင်း မရေးရမချင်း စိတ်ထဲတမျိုးကြီးပဲ။
 ဘဝင်မကျဘူးဆိုတာမျိုးပဲလား မပြောတတ်။
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အားမရ၊ ငါသာ-ဒီတောင်သူအလုပ်
 မဟုတ်ဘဲ စာရေးစားပွဲကလေးနဲ့ လုပ်ရတဲ့
 စာရေးစာချီအလုပ်မျိုးသာဆိုရင် ပိုအဆင်ပြေမှာလို့ စိတ်ထဲ
 တွေးကြည့်မိပါတယ်။

နောက်တော့ ကျွန်တော် အကြံတခုရတယ်။ အဲဒါက
 တခြားမဟုတ်ပါ။ ကလေးတွေရဲ့ ကျောင်းစာအုပ်တွေထဲက
 ဗလာ စာအုပ်တအုပ်ယူပြီး လိုအပ်တဲ့ စာရွက်လွတ်နှစ်ရွက်
 သုံးရွက်လောက်ဆုတ်၊ ခဲတံတိုတချောင်းကိုရှာပြီးတော့
 အိတ်ထောင်ထဲထည့် အလုပ်လုပ်ရင်း မကျအောင် တွယ်ချိတ်နဲ့
 အိတ်ထောင်ကို တုတ်ထားလိုက်တယ်။ ဒီလိုလုပ်လိုက်တော့မှ
 တောင်ယာခုတ်ရင်း၊ ထင်း ခုတ်ရင်း၊ ခြံသွားရင်း၊
 လှည်းမောင်းရင်း၊ ဦးလေးအကြောင်း
 စဉ်းစားမိတာကလေးတွေကို ရေးနိုင် မှတ်နိုင်
 ဖြစ်လာပါတော့တယ်။

နောက်တကြောင်းကလည်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က
 မှတ်ဉာဏ်သိပ်မကောင်းပါ။ အခုစဉ်းစားလို့ မှတ်မိလိုက်၊
 တော်ကြာ ပျောက်သွားလိုက်နဲ့ပဲ ယာထွန်သွားတဲ့အခါ

ခြံရှင်းသွားတဲ့အခါ မပါမဖြစ် အရေးကြီးတဲ့ နွားထမ်းပိုးလုံးတို့၊
နွားထွန်နင်းကွင်းတို့၊ မကြာခဏ ဆိုသလို
မေ့ကျန်တတ်လွန်းလို့ အိမ်မှာ ပြန်ပြန်ယူရတာကလည်း
အခါခါပဲ။ ဒါတွေကြောင့်မို့လို့ လုပ်ငန်းခွင်မှာ နှောင့် နှေးရ၊
မတွင်မကျယ်ဖြစ်ရတာကလည်း မနည်းလှပါ။

၁၉၆၀ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ မြန်မာလို
တန်ဆောင်မုန်းလဆန်းလောက်မှာပါ။ ကျွန်တော်တို့ရွာ
ကံဦးကျောင်းက ဆရာတော် ဦးစက္ကိန္ဒခေါ်သွားလို့
မန္တလေးမြို့ကို ကျွန်တော်ရောက်သွားတယ်။ (ဆရာတော်
ဦးစက္ကိန္ဒဟာ ဒေါ်ဒေါ်မာရဲ့အစ်မ နဂါးဒေါ်ဒေါ်ဦးက
ပထမဦးဆုံး သိက္ခာတင်တဲ့ ဆရာတော်လို့ သိရပါတယ်)
ဆရာတော်က မင်း ငါနဲ့ မန္တလေးကို လိုက်ခဲ့၊ ငါ့ရဲ့
ဒကာဒကာမတွေက မန္တလေးမှာ လုပ်ငန်းကြီးသမားတွေ အဲဒီမှာ
အလုပ်တခုခုတော့ ရနိုင်တယ်၊ ရအောင် ငါပြောပေးမယ်လို့
ဆိုတာနဲ့ ကျွန်တော် ဦးလေးတို့တိုက်ကို ရောက်သွားတာပါပဲ။
ရောက်သွားတယ်ဆိုပေမယ့် ဦးလေးနဲ့တော့ အရင်မတွေ့ရပါ။
ဆရာတော်က ဒေါ်ဒေါ်မာစာရေးတဲ့အခန်းကို ခေါ်သွားလို့
ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ အရင်မတွေ့ရတာပါ။ ဆရာတော်က သူ့ကျောင်း
ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အလှူခံဖို့လာရင်း ဟောဒီက
ကျုပ်တပည့်ကလေးကိုလည်း ဒီမှာ အလုပ်ကလေး ဘာကလေး

ရမလားလို့ သူငယ်ကတော့ ရိုးတယ်၊ အေးတယ်၊
 ပညာအရည်အချင်းကတော့ သိပ်မရှိလှဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ရင်
 ဒကာမကြီးတို့ဆီမှာ ဘုန်းကြီးအပ်ထားခဲ့ချင်တယ်လို့
 ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်တယ်။
 ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ထားခဲ့ပါဘုရား၊
 သူပျော်သလောက် နေကြည့်ပါစေဦးပေါ့လို့
 လျှောက်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း သိပ်အလုပ်
 လုပ်ချင်နေတာ၊ အလုပ်ရတော့မယ်သိတော့ သိပ်ဝမ်း
 သာသွားပါတယ်။ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ ဆရာတော်တို့လည်း အာလာပ
 သလ္လာပစကားတွေ အတော်ကလေးပြောကြပြီး
 ပြန်ကာနီးကျတော့ ဆရာတော်က “ကဲ မင်း ဒီမှာ
 အလုပ်လုပ်ရတော့မယ်၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေ၊ ဒီက
 မင်းဒေါ်ဒေါ်ရဲ့စကားကိုလည်း နားထောင်
 ဘုန်းကြီးပြန်တော့မယ်၊ တော်ကြာတောင်ပေါ်တက်တဲ့ကား
 မရဘဲနေမှာ စိုးရတယ်။ မင်းပြန်လိုက်မယ် မဟုတ်လား”လို့
 ကျွန်တော့် ကိုမေးတော့၊ ကျွန်တော်က “မလိုက်တော့ဘူးဘုရား၊
 ဒီမှာ တခါတည်းပဲနေခဲ့တော့မယ်၊ အိမ်ကိုလည်း
 အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပေးပါဘုရား”လို့
 လျှောက်လိုက်ပါတယ်။

တန်ဆောင်မုန်းလ ဆောင်းအစဆိုပေမယ့်လို့
မန္တလေးမှာကတော့ အတော်ကလေး ပူနေပါသေးတယ်။
ကျွန်တော့်လို အေးတဲ့အရပ်ကလာတဲ့သူတယောက်အဖို့
အတော်ကလေး အနေခက်နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကို စာစီ၊
စက်ရိုက်တဲ့အခန်းက အထပ်ခိုး ကလေးပေါ်မှာ
နေရချထားပေးပါတယ်။ ပထမညမှာတော့ စက်ရိုက်သံ၊
ခြင်အော်သံတွေနဲ့အတူ ပူပြင်းတဲ့ရာသီဥတုရဲ့ဒဏ်ကိုပါ
တော်တော်ကလေး ခံရတယ်။ နောက်တော့လည်း
နေသားထိုင်သားကျသွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့
တပတ်လောက်ကြာတော့ တန်ဆောင်မုန်း လပြည့်နေ့ရောက်လို့
သတင်းစာတိုက် တရက်နားပါတယ်။ ဒီနေ့တော့
တိုက်ပိတ်တဲ့နေ့ပဲ။ အိမ်ခဏပြန်ဦးမှ၊ လိုအပ်တဲ့ အကျိုး
အဝတ်အစားကလေးတွေလည်းယူရင်း အမေ့ကို
အလုပ်ရတဲ့အကြောင်းလည်း ပြောရင်းပေါ့။ ဒီလိုစိတ်ကူးပြီး
မနက် (၉)နာရီလောက်မှာ ဦးလေးနဲ့ဒေါ်ဒေါ်တို့ကို
ပြန်ခွင့်တောင်းဖို့ သွားတွေ့တယ်။

မှတ်မိနေပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်သွားတွေ့တော့
ဦးလေးနဲ့ဒေါ်ဒေါ်တို့ စားပွဲမှာ ကော်ဖီသောက်နေကြတယ်။
ကျွန်တော်က ဦးလေး၊ ဒီကနေ့ တိုက်နားရက်မို့ အိမ်ကို
ခဏပြန်ဦးမယ်၊ မနက်ဖြန် မနက်ကျတော့

www.myanmarcupid.net

ကျွန်တော်ပြန်လာမှာပါလို့ ခွင့်တောင်းလိုက်တယ်။
 အဲဒီစကားဟာ ဦးလေးကို ပထမဆုံး ပြောလိုက်တဲ့ စကားပါပဲ။
 ဦးလေးပြန်ပြောတဲ့စကားဟာ လေအေးအေးကလေးနဲ့
 ညင်သာလွန်းလို့ ကျွန်တော့်နားထဲ သိပ်မသဲကွဲလှဘူး။
 ကျွန်တော်ကတော့ ပြန်ခွင့်ပေးတယ်ထင်ပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့တယ်။
 နောက်တနေ့ မနက် တိုက်ကိုပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်နဲ့
 အလုပ်အတူလုပ်ဘက် ကိုစောလှက “ခင်ဗျား ဘာပြုလို့
 ပြန်သွားတာလဲ။ ဦးလေးက တိုက်ပိတ်ရက်မှာ တိုက်မှာ
 အလုပ်သမားတွေ မရှိကြလို့ မပြန်စေချင်ဘူး။ ဒါ့ကြောင့်မို့
 မပြန်ပါနဲ့ဦးလို့ပြောတာ”လို့ ဆီးပြောတော့ ကျွန်တော်က
 “မသိဘူးဗျာ၊ ဦးလေးက ပြန်ခိုင်းတယ်ထင်လို့
 ပြန်သွားတာပဲ’လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ဦးလေးလှ
 စကားပြောရင် ဘယ်တော့မှ ဒေါသသံမပါဘူး။
 ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မပြောဘူး။ ချိုသာတယ်၊
 အေးဆေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဦးလေးနဲ့ စကားပြောရင်
 မနည်းကို သတိထားပြီး နားထောင်ပြောဆိုရတယ်။
 ကျွန်တော်က စကားပြောရင် အော်အော်ပြောရမှ ပြော
 တတ်တာဆိုတော့ ဦးလေးနဲ့က စရိုက်ချင်း ကွာနေတာပေါ့။

အခု ဒေါ်ဒေါ်မာတို့နေတဲ့ တိုက်နောက်ကျော
 ဂူနွာန်ဝင်းထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်သမားတချို့ နေထိုင်ဖို့

နှစ်ထပ်အိမ် ကလေးတလုံး ငှားထားပေးတယ်။
 နေကြတဲ့သူတွေက လူငယ်လူလွတ်တွေချည်းပဲ။ မေမြို့
 (ပြင်ဦးလွင်)က ကျွန်တော်၊ နွားထိုးကြီး မြို့က ကိုစောလှ၊
 ညောင်လေးပင်မြို့က ကိုစောလွင် (ခေါ်) ကိုတူး
 (ဦးလေးလှရဲ့တူ) နောက်ပိုင်းမှာ တိုက်က ကိုယ်ပိုင်ဘလောက်
 လုပ်ငန်းဖွင့်လို့၊ ပခုက္ကူက ဘလောက်ဆရာ ကိုထွန်းရွှေ၊
 မန္တလေးမြို့က ကိုရန်ကင်းတို့ ရောက်လာကြတယ်။

ကျွန်တော်၊ ကိုစောလှ၊ ကိုတူး ဒီ (၃)ယောက်ကတော့
 တိုက်နဲ့အရင်းနှီးဆုံးသူတွေပါ။ နေထိုင်ကြသူအားလုံးဟာ
 တဦးနဲ့ တဦး ညီရင်းအစ်ကိုတွေလို ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့
 နေထိုင်ကြပါတယ်။ တိုက်က ငှားထားပေးတဲ့အိမ်မှာ နေရတော့
 ပရမ်းပတာ မနေထိုင်ရဲပါ။ အားလုံးက ဦးလေးကို
 ကြောက်ကြတယ်။ ရိုသေကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့အတွက်
 လခလည်း ပေးထားတဲ့အပြင် ထမင်းလည်း
 ကျွေးထားသေးတယ်။

ကျွန်တော်တို့ အလုပ်လုပ်တဲ့ဘလောက်ခန်းနဲ့ ဦးလေးလှ
 စာရေးတဲ့အခန်းက နံရံတချပ်သာ ခြားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့
 အလုပ်က အနုရော၊ အကြမ်းရော လုပ်တာမို့၊ လွှဖြတ်သံ၊
 တူရိုက်သံတွေနဲ့ ဆူညံနေတတ်ပါတယ်။ တခါတလေ ညဉ့်နက်
 သန်းခေါင် လုပ်ရတာလည်း ရှိပါတယ်။ ဥပမာပြရရင်

ညကြီးအချိန်မတော် (၁)နာရီ (၂)နာရီလောက်မှာ
 မီးလောင်တဲ့သတင်းမျိုး၊ ဒီလိုအခါမှ သတင်းထောက်လည်း
 မနေရဘူး။ သတင်းသွားယူရတယ်။
 ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်လည်း ဓာတ်ပုံသွားရိုက်ရတယ်။
 ကျွန်တော်တို့ ဘလောက်သမားတွေကလည်း
 ရိုက်လို့ရလာတဲ့ပုံတွေကို သတင်းစာထဲ ပါနိုင်အောင်
 ဘလောက်လုပ်ပေးကြရတယ်။ ဒီလိုအခါမျိုးမှာ ဦးလေး
 ကျွန်တော်တို့အလုပ်ခန်းဘက် ရောက်လာတတ်ပါတယ်။
 ဒီနေ့ည မင်းတို့အလုပ်လုပ်ရတာ ညဉ့်နက်တယ်။ ရှေ့
 အလုပ်ပြီးရင် လက်ဖက်ရည်လေး ဘာလေးသွားသောက်ကြ၊
 ရွှေတောင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ညလုံးပေါက်ဖွင့်တယ်
 မဟုတ်လားလို့ ပြောပြီး အိတ်ထောင်ထဲနိုက်ပြီး ပိုက်ဆံ
 ထုတ်ပေးတတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဦးလေးပိုက်ဆံတွေ
 အများကြီး ပေးမှာပဲလို့ ထင်ကြတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်
 ဦးလေးအိတ်ထောင်ထဲမှာ ပိုက်ဆံများများစားစား မပါဘူး။ (၃-
 ၄)ကျပ်လောက်ပဲ။ တခါတခါ အကြွေစေ့ကလေးများတောင်
 ပါလေရဲ့။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဦးလေး
 ဒီလောက်လုပ်ငန်းကြီးလုပ်၊ ချမ်းသာနေတာ ရာတန်တွေ
 အစိတ်တန်တွေ၊ ဆယ်တန်တွေ အိတ်ထောင်ထဲ
 ထည့်သုံးနေမှာလို့ ထင်တာကိုး။

ကျွန်တော်ထင်တာနဲ့ တခြားစီပဲ။ ဦးလေးဟာ
 ဘယ်တော့မှ အိတ်ထောင်ထဲ ပိုက်ဆံများများထည့်ပြီး သုံးဟန်
 မတူဘူး။ တခါကလည်း ကျွန်တော်တို့ အလုပ်လုပ်တဲ့အသံတွေ
 ဆူညံနေလို့ ဦးလေး စာရေးလို့ အလုပ်လုပ်လို့ ရပုံမတူဘူး။
 အဲဒီလိုအခါမျိုးမှာ ဦးလေး ကျွန်တော်တို့အခန်းဘက်
 ရောက်လာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သိတယ်။
 ဦးလေးစာရေးလို့မရလို့ တို့ကိုလာဆူပြီ
 နဲ့တူတယ်ဆိုတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ တယောက်ကိုတယောက်
 ကြည့်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ အကျီတွေချွတ်ပြီး
 ချွေးတရွဲရွဲနဲ့ အလုပ်လုပ်နေကြတာလည်း မြင်ရော မင်းတို့
 ဒီညအလုပ်တော်တော်ကလေး များကြသလား။ ဓာတ်ပုံရော
 ဘယ်နှစ်ပုံလောက် ရောက်သလဲ။ နောက်ထပ်ရော
 ရောက်လာစရာ ရှိသေးသလား၊ မင်းတို့ဒေါ်ဒေါ်တို့
 ကိုသစ်လွင်တို့ကို သွားမေးကြည့်သေးလားလို့ ပြောပြီး
 ဓာတ်ပုံတွေကြည့်လိုက် ကျွန်တော်တို့လုပ်ထားတဲ့
 ဘလောက်ပုံတွေကြည့်လိုက်နဲ့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး
 သူစာရေးတဲ့ အခန်းကို ပြန်ထွက်သွားတတ်ပါတယ်။
 ဦးလေးဟာ အလုပ်သမားတွေအပေါ် သဘောပေါက်
 နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ခန်းဘက်ကိုသာ
 ရောက်လာတတ်တာမဟုတ်။ စာစီခန်း၊ စက်ခန်း၊

စာအုပ်ချုပ်တဲ့နေရာပါ ရောက်အောင်သွားပြီး လုပ်ငန်း
အခြေအနေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အလုပ်သမားတွေနဲ့ စကားစမြည်
ပြောတတ်ပါသေးတယ်။

သတင်းစာတစောင်လုံးရဲ့ တာဝန်ကို
ဦးလေးယူထားရတာမို့ ညတိုင်းလိုလိုပဲ သတင်းစာ
ဖောင်ပိတ်ပြီးမှ အိပ်လေ့ရှိတယ်။ သတင်းစာနောက်ဆုံး
ဖောင်ပိတ်တယ်ဆိုတာက (၁၂)နာရီ တချက်လောက်မှ
ပိတ်ရတဲ့အခါလည်း ရှိတယ်။ စောတယ် ဆိုတောင်မှ
(၁၁)နာရီလောက် ဖြစ်သွားတယ်။ ဦးလေးဟာ
များသောအားဖြင့် (၁၂)နာရီကျော်ကျော် တနာရီလောက်မှ
အိပ်တာက များတယ်။ သတင်းစာကတဖက်၊
စာရေးတာကတဖက်မို့ ညပိုင်းကို အချိန်ပိုယူတယ်။ ဒီတော့
အိပ်ရနားရတာက နည်းတယ်။

ကျွန်တော်တို့နေရာက ဝင်းလိုက်ရုပ်ရှင်ရုံနဲ့ နီးတယ်။
တဝင်းတည်းပဲ။ ရုပ်ရှင်ကို ကျွန်တော်သိပ်ဝါသနာပါတယ်။
တခါတလေ တကားထဲ (၃-၄)ခါ ပြန်ကြည့်မိတယ်။
ကျွန်တော်ရတဲ့လခဟာ ရုပ်ရှင်ကြည့်လို့ကုန်တာက
များပါတယ်။ တခါတခါ များဆိုရင် ထမင်းမစား၊
ဟင်းမစားဘဲကို သွားကြည့်တယ်။ အဲဒီလိုအခါမျိုးမှာ
ဦးလေးက ကျွန်တော့်ကို သူ့စားပွဲနားခေါ်ပြီး “မင်း

www.myanmarcupid.net

ထမင်းစားချိန် ဘယ်သွားသွားနေသလဲ။ ငါကြည့်နေတာ ထမင်းမစားတာ (၃-၄)ရက်ရှိပြီ”လို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်က အမှန်အတိုင်းပဲ “ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တယ်ဦးလေး”လို့ ပြန်ပြောတော့ “မင်းဒီလိုထမင်းမစားတော့ ဘာစားသလဲ။ ထမင်းဆိုင်သွားစားသလား”တဲ့။ ကျွန်တော်က “မသွားဘူးဦးလေး၊ ဝင်းထဲက ဒေါ်ချိုလက်ဖက်သုတ်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်သုတ်၊ ပဲလှော်ကြော်သုတ်တပွဲနဲ့ ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီး (၃)လုံးလောက်စားတယ်။ ပြီးတော့ ရေနွေးတခရာ အဝသောက်တယ်”လို့ ပြောတော့ ဦးလေးက “မင်း နောက်ကို ဒီလိုမလုပ်နဲ့ ကြည့်ချင်ရင် အပေါ်တက်ပြီး ထမင်းကလေးဘာလေးစားပြီးမှသွား၊ ရုပ်ရှင်ဆိုတာ ခဏခဏကြည့်ရင်လည်း မကောင်းဘူး”လို့ ပြောဆို ဆုံးမတတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ တိုက်အပေါ်ထပ် ထမင်းတက်စားရင် ဦးလေးစာရေးတဲ့ အခန်းက ဖြတ်ပြီး သွားရပါတယ်။ မီးဖိုချောင် နောက်ဖေးလှေကားက မတက်စေဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ထမင်းဘယ်သူတော့လာစားပြီးပြီ၊ ဘယ်သူ မစားသေးဘူးဆိုတာ ဦးလေးသိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားနေရင်လည်း၊ စားပွဲနား လာလာကြည့်လေ့ရှိတယ်။ မင်းတို့ဖို့ ဟင်းကျန်ရဲ့လား၊ ထမင်းရော ထပ်ထည့်ကြတဲ့။

www.myanmarcupid.net

ထမင်းတို့ ဟင်းတို့ မရှိတာနဲ့တွေ့ရင် မောင်အေးရေ -
 ကလေးတွေကို ထည့်ပေးနဲ့ ဂရုတစိုက်ပဲ။ ကိုယ့်တူသား တွေလို
 သဘောထားပါတယ်။ (မောင်အေးဆိုတာကတော့ တိုက်မှာ
 ထမင်းချက်တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။) ဦးလေးက ကျွန်တော်တို့ကို
 ကရုဏာထားသလို ကျွန်တော်တို့ကလည်း
 ကိုယ့်ဦးလေးအရင်းတယောက်လို သဘောထားတယ်။
 ချစ်လည်း ချစ်တယ်၊ ရိုလည်း ရိုသေတယ်။

တိုက်ပိတ်တဲ့ရက်များမှာ အားရက်မို့
 ကျွန်တော်တို့ကလည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် လည်ချင်ကြတယ်။
 သို့ပေမယ့် ဦးလေးနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်တို့ဟာ တိုက်နားရက်ကလေးမှာမှ
 စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ရှိကြတာ မဟုတ်လား၊ ဦးလေးတို့သွားချင်
 လာချင်တဲ့နေရာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာကြပါစေ၊
 အနားယူကြပါစေ၊ သူတို့ဟာ ပင်ပန်းကြရှာတယ်လို့
 ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲမှာထားကြပြီး တိုက်ကို
 စောင့်ပေးကြပါတယ်။

ဦးလေးတို့တိုက်က သတင်းစာတိုက်ဆိုတော့
 တိုက်နားတယ်ဆိုပေမယ့် တယ်လီဖုန်းနဲ့တမျိုး၊
 လူကိုယ်တိုင်တမျိုး၊ ဦးလေးတို့ဆီ ရောက်လာလေ့ရှိတယ်။
 တချို့ကလည်း တိုက်နားရက်ကလေးမှာ ဦးလေးတို့နဲ့
 စကားအေးအေးလူလူ ပြောချင်ကြလို့ လာကြတာလည်း

ရှိတယ်။ တချို့ကလည်း သတင်းစာနဲ့ ပတ်သက်လို့
 သတင်းတို့၊ ကြော်ငြာတို့၊ ဘလောက်တို့အတွက် လာကြ
 တာလည်း ရှိပါတယ်။ ဒီလို လာကြသူတွေထဲမှာ
 ဦးလေးနဲ့တွေ့ချင်၊ စကားပြောချင်တဲ့သူက ပိုများတယ်။
 ကားနဲ့လာကြတာလည်း ရှိရဲ့။ စက်ဘီးနဲ့လာကြတာလည်း
 ရှိသလို ခြေကျင်လာကြတာလည်း မနည်းဘူး။ ဒီအထဲမှာ
 တိုက်ပုံအင်္ကျီနွမ်းနွမ်းနဲ့ တာယာဘိနပ် စီးပြီးလာကြတာလည်း
 ပါတယ်။ ဦးလေးဆီလာကြသူတွေဟာ အလွှာပေါင်းစုံကဆိုရင်
 မှားမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ တခါတခါမှာ နိုင်ငံခြားက
 သတင်းစာဆရာတွေ၊ စာရေးဆရာတွေ ရောက်လာတတ်တယ်။
 ရောက်လာတဲ့ဧည့်သည်တွေကို လက်ဖက်ရည်နဲ့ တမျိုး၊
 အငြိမ့်ကလေးထည့်လို့တဖုံ ဧည့်ဝတ်ကျေအောင်
 ဧည့်ခံလေ့ရှိတယ်။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ သာရေးနာရေး
 ကိစ္စရှိရင်လည်း လက်လွှတ်မခံ သွားရောက်မေးမြန်း
 အားပေးစကားပြောခြင်းနဲ့ လူမှုရေးလုပ်ငန်းမှာ
 မလစ်ဟင်းစေရပါ။ ဒါကြောင့်မို့လည်း တဝင်းလုံးက
 ဦးလေးကို လေးစားချစ်ခင်ကြတယ်။ ဦးလေးစကားပြောရင်
 အမြဲတမ်းပဲ မျက်နှာထား ကြည်လင်တယ်၊ ချိုသာတယ်၊
 အေးဆေးတယ်။ ဘယ်တော့မှ ဒေါသသံ မပါဘူး။
 အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ပြောတာကို ဦးလေးကြိုက်ဟန် မတူဘူး။

www.myanmarcupid.net

သားသမီးတွေကို ခေါ်တာ၊ ပြောတာလည်း ညင်ညင်သာသာပဲ၊
 ရိုက်နှက်ဆုံးမတယ်လို့တောင် မကြားရပါ။
 အရိုက်အနှက်ခံရတယ်ကြားရင် ဒေါ်ဒေါ်က ရိုက်လို့ဆိုတာပဲ
 ကြားရတတ်ပါတယ်။

တိုက်အားရက်မှာ ဦးလေးဟာ အပြင်အထွက်
 နည်းပါတယ်။ သွားရင်လည်း တအိုဒီးတအားပဲ၊ စားပွဲမှာ
 စာထိုင်ရေးနေတာက များတယ်။ တခါတလေ
 သူရေးထားတဲ့စာကို တရားသံနဲ့ ပြန်ဖတ်နေလေ့ရှိတယ်။

တခါက ကျွန်တော့်ကို ဦးလေးခေါ်ဆူတဲ့အဖြစ်နဲ့
 ကြုံတွေ့ရဖူးပါတယ်။ ဖြစ်ပုံက ဒီလိုပါ။
 ကျွန်တော်တို့နေထိုင်တဲ့အိမ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တနေ့မှာ
 တိုက်ကပို့လိုက်တဲ့လူတယောက် ရောက်လာတယ်။
 ကျွန်တော်တို့အားလုံးထက် အသက်လည်း ပိုကြီးတယ်။
 တိုက်ကထွက်တဲ့ ဂျာနယ်တို့ သတင်းစာတို့ထဲမှာ
 ဆောင်းပါးရေးတဲ့ ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင် တဦးပါ။
 ကလောင်နာမည်က မောင်မဲ၊ ဘမောင်ဆိုပြီးရေးတယ်။ သူ့ကို
 သူ့ရဲ့ဆောင်းပါးတွေကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့ လေးစားတယ်။
 ရိုသေကြပါတယ်။

လကုန်လို့ လခထုတ်တဲ့သူတွေ တိုက်ထဲ
 ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နဲ့ အတော့်ကို စည်ကားနေပါတယ်။
 ဒီအထဲမှာ ဦးလေးမဲ တယောက်လည်း ပါသပေါ့။ အဲဒီနေ့က
 ဦးလေးမဲ လခထုတ်ပြီး ပျောက်သွားလိုက်တာ
 ညသန်းခေါင်ကျော်ကျော်လောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တယ်။
 ရပ်ကွက်ထဲမှာ အိပ်ကုန်ကြလို့ တိတ်ဆိတ်နေပါပြီ။ ဦးလေးမဲ
 အရက်တော်တော်ကလေး သောက်လာဟန် တူတယ်။
 အရက်သောက်တယ်ဆိုတာ ရေအလွန်ငတ်တတ်တာမို့
 သူလည်း ရေဆာဟန်တူရဲ့။ ရေအိုးဆီ ဒယ်မီးဒယ်ိုင်သွားပြီး
 ရေခပ်သောက်တယ်။ ကံဆိုးချင်တော့ ရေက မရှိဘဲကိုး။
 ရေမရှိရမလားဆိုပြီး ရေအိုးတွေ ပေါက်ခွဲလိုက်တာ၊
 တရပ်ကွက်လုံး ဆူညံပါလေရော။ ကျွန်တော်တို့
 နေကြတာကလည်း ယောက်ျားကလေးချည်းပဲ မဟုတ်လား။
 ရေအိုး ရေထည့်ချင်တဲ့အခါမှ ထည့်ကြတာဆိုတော့
 ရေမရှိတာနဲ့ ကြုံနေတာပေါ့။ ဦးလေးမဲ ဒီလိုလုပ်ပစ်လိုက်တော့
 ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေ ဘယ်သူမှ မပြောရဲဘူး။ ဒီအိမ်မှာ
 သူက အကြီးဆုံး မဟုတ်လား။ ဒီလိုပဲ ဦးလေးမဲဟာ
 လခထုတ်တဲ့နေ့တိုင်းဆိုသလို အရက်ကို
 မူးအောင်သောက်လေ့ရှိတယ်။ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံရှိနေသမျှ
 ကုန်အောင်သောက်တာပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ တိုက်က နောင်ကို

www.myanmarcupid.net

လခထုတ်ရင် တဝက်ကိုပေးပြီး ကျန်တဝက်ကို သူ့ဇနီး ဆီ အိမ်ပြန်ပို့ပေးရတယ်လို့ ကြားဖူးပါတယ်။

ဦးလေးမဲ မူးလာရင် ကျွန်တော်တို့ကို နာမည်မခေါ်တော့ဘူး။ သူငယ်ချင်းတဲ့။ တအိပ်ရာပြီး တအိပ်ရာ လိုက်နှိုးပြီး ပြန်ပါ လာတဲ့ပိုက်ဆံနဲ့ အရက်ဝယ်ခိုင်းတော့တာပဲ။ ပြန်လာတာကလည်း ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ဆိုတော့ ဒီအချိန်မှာ အရက်က ဘယ်မှာမှ ဝယ်လို့မရ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ အကြံထုတ်ရတယ်။ ကြံပုံက ဝယ်ပေးမယ်ဦးလေး၊ ပေးပေးပိုက်ဆံဆိုပြီး ရွှေတောင်လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်တာပဲ။ သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ လက်ဖက်ရည်တို့ ထပ်တရာတို့ မှာပြီး အဝစားသောက်၊ သူ့အိပ်လောက်ပြီထင်မှ ပြန်လာ။ သူ့အိပ်ရာ ကိုယ့်အိပ်ရာ အသာကလေး ဝင်အိပ် လုပ်ယူရတယ်။

ဦးလေးမဲမှာ ချစ်စရာကောင်းတာတခုက ညက သူဘယ်လောက်ပဲမူးမူး၊ နံနက် (၅)နာရီလောက်မှာ ထပြီး မျက်မှန်တပ်ပြီး စာရေးနေတာများဆိုရင် ညကပုံစံနဲ့များ တခြားစီပဲ။ သူ့တာဝန်ကို ဘယ်တော့မှ အပျက်မခံဘူး။ ဆောင်းပါးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော့်ကို တခါက သူပြောဖူးတယ်။ ငါရေးတဲ့ဆောင်းပါးကို ပြင်တာ သိပ်မကြိုက်ဘူး၊ ပြင်ရင် အကြောင်းအရာပါ ပေါ့သွားတယ်။

တကယ်လို့ မကြိုက်ရင် မလိုချင်ရင် ပြန်ပေး၊ နောက်တခု
ချက်ချင်း ထပ်ရေးပေးမယ်တဲ့၊ ဆောင်းပါးရေးတဲ့နေရာ မှာ
သိပ်မြန်တယ်။

တနေ့ လကုန်လို့ လခထုတ်တဲ့ရက်၊ ထုံးစံအတိုင်း
ဦးလေးမဲ သောက်တယ်။ ဒီနေ့တော့ အခါတိုင်းလို
ညနက်မှမဟုတ် အစောကြီး ပြန်လာတယ်။
အရက်ဝယ်ခိုင်းတယ်၊ ငါဒကာခံမယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ကို
သောက်လည်းသောက်ခိုင်းတယ်၊ ကျွန်တော် တို့ကလည်း
ကြောက်ရတာမို့ သူတိုက်တာ သောက်ရတယ်။
သီချင်းလည်းဆိုခိုင်း၊ ကလည်းကခိုင်း၊ လက်ခုပ်လည်း
တီးကြပေါ့၊ အားလုံးပျော်နေလိုက်ကြတာ။ ရေချိန်လည်း
အတော်ကိုက်နေကြပြီ။ ဒီလို ပျော်နေကြတုန်း
အိမ်အပြင်ဘက်က စာစီ ကိုသန်းညွန့်ရဲ့ အသံနဲ့ ကျွန်တော့်ကို
ခေါ်သံကြားရတယ်။ ဦးလေးက သူ့ဆီ ခဏလာခဲ့ပါတဲ့။
ဦးလေးက ခဏတွေ့ချင်လို့ ဆိုတဲ့ အသံလည်းကြားရော
စောစောက မူးလို့ ပျော်နေတာတွေ ပျောက်သွားပြီး
ခေါင်းနပန်းကြီးသွားတယ်။ ငါတော့ ဒုက္ခပဲ၊ ဦးလေးသိ
သွားပြီး ဆူတော့မှာပဲ၊ ဘာလုပ်ရမလဲနဲ့ စိတ်ယောက်ရက်ခတ်
ဖြစ်နေတယ်။ မကြာပါ၊ ဒုတိယအကြိမ် လာခေါ်ပြန်တယ်
မသွားဖြစ်သေး နောက် တတိယအကြိမ် ဒီတခါတော့

www.myanmarcupid.net

မဖြစ်တော့၊ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဦးလေးနဲ့
 သွားတွေမှဖြစ်မယ်။ မဟုတ်ရင် ပိုဆိုးကုန်လိမ့်မယ်လို့
 တွက်ပြီး ဦးလေးအခန်းကို ကိုယ်ကိုမနည်းဘဲ ထိန်းပြီး
 သွားရတယ်။ ကျွန်တော်ဝင်လာတာ ဦးလေး ခပ်လှမ်း
 လှမ်းကနေ မျက်မှန်အထက်ပင့်ပြီး စိုက်ကြည့်နေလေရဲ့။
 အနားရောက်တော့ ဦးလေးက “မင်းဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊
 ဘာတွေလုပ်ခဲ့သလဲ ဦးလေးကို မှန်မှန်ပြောစမ်း”တဲ့။
 ကျွန်တော်က တကိုယ်လုံးတုန်နေပြီး စကားကို ပီပီသသပင်
 မပြောနိုင်ပါ။ “ကျွန်တော် အရက်သောက်မိတယ်ဦးလေး”လို့
 ပြန်ပြောတော့ “မင်းကို ဘယ်သူတိုက်သလဲ” မေးတယ်။
 “ဦးလေးမဲ တိုက်တယ်”လို့ ပြောလိုက် တယ်။ အဲဒီအခါ
 ဦးလေးက “အင်း-ဒီလူကလည်း ကိုယ်ကြိုက်လို့သောက်တာ
 ကိုယ့်ဟာကိုယ် မသောက်ဘဲ၊ တခြားသူတွေကိုပါ
 သောက်ခိုင်းတော့ ခက်တယ်”လို့ ပြောပါတယ်။ အခုလို
 ဦးလေးသိရတာကလည်း ကျွန်တော်တို့က တခါတည်းမှ
 မဟုတ်တာကိုး။ ရပ်ကွက်ထဲ ဆူဆူပူပူဖြစ်လာတော့လည်း
 “ဦးလေးလှကြည့်လုပ်ပါဦး၊ ဦးလေးထားတဲ့လူတွေတော့
 မူးကုန်ပြီ၊ ရမ်းကုန်ပြီ”လို့ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေက ဦးလေးကို
 လာပြောပုံရပါတယ်။ “မင်း ငါ့ဆီမှာ ကောင်းကောင်း
 မနေချင်ဘူးလား”လို့ ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ ကျွန်တော်က

“နေချင်ပါတယ် ဦးလေး၊ နောက်ကို ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး၊ မကြားစေရပါဘူး”လို့ ပြောတော့ “အေး၊ ဒါမျိုး ငါမကြိုက်ဘူး၊ အရက်ဆိုတာ လူကို ဘယ်တော့မှ ကောင်းကျိုးမပေးဘူး၊ နောက်ကို ငါမကြားချင်ဘူး၊ သွားတော့”လို့ ပြောဆိုဆုံးမ ပါတယ်။

နောက်နေ့မနက်မှာပဲ ဦးလေးမဲ အိပ်ရာလိပ်ပြီး ပြန်သွားပါတယ်။ ဦးလေးဟာ ကျွန်တော်တို့လို လူငယ်လူရွယ်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပျက်စီးလေလွင့်သွားမှာကို အတော်ကြီး စိုးရိမ်ရှာပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဦးလေးလှဟာ လူငယ်တွေ ပျက်စီးစေမယ့် အရက်အကြောင်း၊ ဘိန်းဖြူအကြောင်း ရေးပြီး သတိပေးခဲ့တယ်။ ဦးလေးမဲလည်း အဲဒီနောက် အရက်ပြတ်သွားတယ် ကြားတာပဲ။ ဦးလေးလှ အရက်သမား အမှား ၁၀၀၊ ၂၀၀၀ တွေရေးတော့ ဦးလေးမဲရဲ့ အကူအညီ အတွေ့အကြုံတွေ အများကြီးပါတယ်လို့ ကြား ဖူးပါတယ်။

တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ လူ့လောကအတွက် ဆိုးမွေတွေပဲ မဟုတ်ပါလား။ အရက်ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်သောက်ဖို့ မပြောနဲ့ သူများသောက်တာကိုပင် မကြိုက်တဲ့ဦးလေး၊ ဆေးလိပ်မသောက်တဲ့ဦးလေး၊ တိုင်းပြည်အတွက် စာကောင်းပေမွန်တွေကို ရေးသားခဲ့တဲ့

ဦးလေး၊ ကောင်းရာကိုသာ ညွှန်ပြောဆိုပြီး မကောင်းတာကို
 တားမြစ်သွန်သင်ဆုံးမခဲ့တဲ့ဦးလေး၊ ကိုယ်ကျိုးမကြည့်ဘဲ
 အများအကျိုးကိုသာ ထမ်းရွက်ခဲ့တဲ့ဦးလေး
 ကောင်းရာသုဂတိသို့ ရောက်ပါစေ။

တပည့်-မြညွန့်(ဝါ)မြင့်နိုင်

တောင်သူ

၂၈-၃-၈၅

ဝတ္ထုများထဲတွင် တွေ့ရလေ့ရှိသော လွတ်လပ်ရေးကို
 ချီးမွမ်းထားသော အရေးအသားမျိုး၊ နိုင်ငံရေးကို
 ဦးစားပေးထားသည့် အရေးအသားမျိုးကိုလည်း
 မတွေ့မမြင်ရပါပေ။ လက်ရှိလူမှုရေး အခြေအနေများ၊
 မည်မျှပင် ပဋိပက္ခများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည် ဖြစ်စေ၊
 လူမှုရေး၏ အောက်ဆုံးတန်းမှနေပြီး အားသွန်ခွန်စိုက်
 အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက် ကြိုးစားနေသော
 ပြည်သူပြည်သားများ၏ လက်တွေ့ပုံသဏ္ဍာန်ကို အမှန်အတိုင်း
 ဖော်ထုတ်ရေးသားထားပေသည်။

ဂျပန်ကသိတဲ့ဦးလှ

ကျော်ဆွေ

စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်အမာခင်ဗျား -

ဆောင်းပါးကို အခုပဲ ပို့ပေးလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျား။
 လူထုဦးလှ ရေးသားတဲ့ “ကျွန်တော်သံလွင်ဖောင်စီး”
 ဝတ္ထုကိုတော့ အကုန်ဘာသာပြန်ပြီးပါပြီ။ အခု
 ဘာသာပြန်ထားတဲ့စာမူကို ချောချောမောမောဖြစ်အောင်၊
 စာပေဆန်ဆန် ပြန်ပြီး အချောသတ်
 ရေးသားနေဆဲဖြစ်ပါတယ်။ ဇွန်၊ ဇူလိုင်လလောက်မှာ
 စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားပါတယ်။
 စာအုပ်ထွက်လာ ရင် ဆရာမဆီကို ပထမဦးဆုံး ပို့ပေးဖို့
 စိတ်ကူးထားပါတယ်ခင်ဗျား။ အရင်တုန်းက ဆရာမက
 ယူနက်စကို အမှုထမ်းတယောက်ဆီက ကျွန်တော်နဲ့ဆရာမဆီကို
 ပို့ပေးခဲ့တဲ့ လူထုချစ်သမျှ လူထုဦးလှဆိုတဲ့ စာအုပ်ကြီးကို
 ကောင်းမွန်စွာ လက်ခံရရှိခဲ့ပါတယ်။
 အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျား။ လူထုဦးလှအကြောင်း၊
 စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်အမာအကြောင်းကို သတိရလျက်
 ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ရုံးအလုပ်ရော၊ စာပေအလုပ်ပါ
 ကြိုးစားလုပ်ကိုင်နေပါတယ်ခင်ဗျား။

အခု မန္တလေးက ရာသီဥတုဟာ သိပ်
 ပူအိုက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ စာရေးဆရာမကြီး
 ဒေါ်အမာအနေနဲ့ ကျန်းမာရေးကို အထူးဂရုစိုက်ပြီး

www.myanmarcupid.net

စာပေတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ဆက်လက်ထမ်းဆောင်နိုင်ပါစေလို့
ကျွန်တော်က တိုကျိုမြို့ကနေပြီး
ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျား။

ကျွန်တော်ရေးထားတဲ့ဆောင်းပါးဟာ ဂျပန်စာပေ
ပရိသတ်ကို လူထုဦးလှအကြောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်း၊
မြန်မာပြည်သူပြည်သား အကြောင်းကို မှန်မှန်ကန်ကန်
မိတ်ဆက်ပေးချင်တဲ့ စေတနာသဘောနဲ့ ရေးသားခဲ့တာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာမကြီး ယူဆချက်အရ မှားတာရှိရင်
ဖြတ်တောက်ပစ်ပါခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ကတော့
လူထုဦးလှရဲ့ စာပေစေတနာရှိတဲ့ အကြောင်းကို ဆက်လက်ပြီး
ဂျပန်စာပေလောကကို မိတ်ဆက်ပေးသွားမယ်လို့
စိတ်ကူးထားပါတယ်ခင်ဗျား။

ခင်မင်လေးစားလျက်

ကျော်ဆွေ

(အက်စ်ကာတိုးဒါး)

၉-၄-၈၅

တိုကျိုမြို့။

ဂျပန်စာပေလောကတွင် မိတ်ဆက်ပေးခြင်းခံရသော
လူထုဦးလှ

မိတ်ဆက်ပေးသူ - ကျော်ဆွေ

လူထုဦးလှအား ဂျပန်စာဖတ်ပရိသတ်များနှင့်
မိတ်ဆက်ပေးသူမှာ လူထုဦးလှ ရေးသားသည့် “လေနှင့်အတူ”၊
“ကျွန်တော် သံလွင်ဖောင်စီး” အစရှိသည့် ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်ကို
ဂျပန်ဘာသာဖြင့် ပြန်ဆိုရေးသားခဲ့သူ ကျွန်တော်ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးဆရာကြီး လူထုဦးလှသည် “လေနှင့်အတူ”
ဝတ္ထုကို ၁၉၅၇ခုနှစ်တွင် ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းနှစ်
ဖေဖော်ဝါရီလတွင် စာရေးဆရာ လူထုဦးလှ၊
နိုင်ငံရေးသမားအဖြစ် အကျဉ်းချထားခြင်းခံခဲ့ရသော
ရန်ကုန်ထောင်ကြီးမှ ပြန်လွတ်ပေးခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ လူထုဦးလှ
ဦးဆောင်ထုတ်ဝေခဲ့သော လူထုသတင်းစာတို့ ရန်ကုန်မြို့၌
ဖြစ်ပွားခဲ့သော အရေးအခင်းတခုနှင့် ပတ်သက်၍
မှားယွင်းစွာရေးသားဖော်ပြသည်ဆို၍ နိုင်ငံရေးအက်ဥပဒေကို
ချိုးဖောက်မှုဖြင့် ၁၉၅၃ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် အဖမ်းခံခဲ့ရ
ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ စာရေးဆရာကြီး လူထုဦးလှသည်
သုံးနှစ်ကျော်ကျော် အကျဉ်းထောင်ထဲ၌ ချုပ်နှောင်ထားခြင်း

www.myanmarcupid.net

ခံခဲ့ရသည် အတွေ့အကြုံရှိသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း
သိရှိနိုင်ပေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် ၁၉၄၈ခုနှစ်တွင်
နှစ်ပေါင်းများစွာ စောင့်မျှော်လာခဲ့ရသော လွတ်လပ်ရေးကို
ရရှိခဲ့သော်လည်း ၁၉၅၀ခုနှစ်ပိုင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည့်
တိုင်အောင် ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလှသော လမ်းစဉ်ကိုပင်
လျှောက်လှမ်းခဲ့ရပေသည်။ လွတ်လပ်ရေး ဆိုသည့်
အထွတ်အထိပ်ပန်းတိုင် ပျောက်ဆုံးသွားပြီးနောက်
နိုင်ငံရေးပေါက်ကွဲမှုနှင့် အငြင်းပွားမှု တိုင်းရင်းသားများ၏
ပြည်နယ် ခွဲထွက်ရေးနှင့် လွတ်လပ်ရေးတောင်းဆိုမှုများ
စတင်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ပြည်တွင်းစစ်၊ လူမှုရေး၏
ဆင်းရဲမှုနှင့် ပဋိပက္ခ မြန်မာနိုင်ငံသည် ပဋိပက္ခအမျိုးမျိုးနှင့်
ရောထွေးပြည့်လျှံနေသော ရာဝင်အိုးကြီးတလုံး ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
စာရေးဆရာကြီး လူထုဦးလှ ထောင်ထဲနေခဲ့ရစဉ်က
ရန်ကုန်ထောင်တွင်း၌ ထိုကဲ့သို့သော အခြေအနေမျိုးအောက်မှ
မိမိကိုယ်ကို သက်ဆိုင်ရာ ပဋိပက္ခကို မလွဲမရှောင်သာ
ရင်ဆိုင်ရသူများ၊ ထိုကဲ့သို့ ပဋိပက္ခအခြေအနေများမှ
မွေးထုတ်ပေးခဲ့သော ပဋိပက္ခများကို မိမိ၏ကံကြမ္မာဟု ခံယူခဲ့
သူများဖြင့် ပြည့်လျှံနေခဲ့ပါသည်။ စာရေးဆရာကြီး
လူထုဦးလှလည်း ထိုကဲ့သို့သော ခေတ်ပြောင်းကာလကို

www.myanmarcupid.net

ခေတ်နှင့်အညီ လိုက်လျောညီထွေ ရှင်သန်နေထိုင်နိုင်ရန်
ရုန်းကန်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

၁၉၁၀ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားခဲ့သော လူထုဦးလှသည်
၁၉၃၀နှစ်များတွင် မြန်မာလူမျိုးတို့ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်များ
တက်ကြွလာစဉ် နုနယ်ပျိုမျစ်သည့် လူငယ်ဘဝသို့
ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။ ၁၉၃၀ခုနှစ်ပိုင်းများ၏ အစပိုင်းတွင်
စာရေးဆရာ လူထုဦးလှသည် အထူးစိတ်ဓာတ်ပြင်းပြစွာဖြင့်
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကို လှုံ့ဆော်ပေးသူတဦးအဖြစ်
ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်းကို ကြီးမှူးထုတ်ဝေကာ အစိုးရ
ရုံးသုံးစကားလည်းဖြစ်၍ နယ်ချဲ့နိုင်ငံ၏
နိုင်ငံရေးဘာသာစကားလည်းဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်ဘာသာကို
မသုံးဘဲ အမိနိုင်ငံ မြန်မာ ဘာသာဖြင့် တိုင်းရင်းသားများ၏
ကိုယ်ထူကိုယ်ထ ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်မှုများ၏ လိုအပ်ချက်များနှင့်
လွတ်လပ်ရေးအတွေးအခေါ် ပန်းတိုင်များကို
စိတ်အားထက်သန်စွာ တိုက်တွန်းဟောပြောခဲ့သည်။
ကြီးပွားရေးမဂ္ဂဇင်း၏ နောက်ခံအတွေးအခေါ်များကို
သိမြင်ခံစားရခြင်းဖြင့် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊
ဖက်ဆစ်ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲများတွင်
ပါဝင်လာခဲ့ကြသည့် ပညာတတ် လူငယ်များ အမြောက်အများ

www.myanmarcupid.net

ရှိခဲ့ပေသည်။ ယင်းလူငယ်အမြောက်အများတို့အနက်
စစ်မြေပြင်တွင် ကျဆုံးခဲ့ကြသူများလည်း မနည်းပေ။

လွတ်လပ်ရေးရပြီးနောက် မြန်မာပြည်၏
နိုင်ငံရေးအခြေအနေသည် တိုက်ပွဲခေတ်ကာလက
စာရေးဆရာလူထုဦးလှ ယုံကြည်ဟောပြောခဲ့သော
ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်သည့် မြန်မာနိုင်ငံမျိုး မဟုတ်ခဲ့ပါပေ။
လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွား ကြသော လူငယ်များက
ယုံကြည်ထားခဲ့ကြသည့် မြန်မာနိုင်ငံလည်း မဟုတ်ခဲ့ပါပေ။
အထူးပင် ကွာခြားနေခဲ့ပါသည်။

စာရေးဆရာ လူထုဦးလှသည်
ထောင်ထဲနေခဲ့ရစဉ်က အတွေ့အကြုံများထဲမှ လူတန်းစား
အမျိုးမျိုးသော အကျဉ်းသားများ၊ တိုင်းရင်းသားလူမျိုး
အမျိုးမျိုးသော အကျဉ်းသမားများ၊ ၎င်းတို့နှင့်အတူတူ
စိတ်ရောကိုယ်ပါ နာကျည်းသူတဦးအဖြစ် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
ရင်ဖွင့်ပြောဆိုခဲ့ပြီး လွတ်လပ်ရေးရရှိပြီးနောက် မြန်မာနိုင်ငံ၏
လက်တွေ့အခြေအနေများကို ကြည့်ကာ ရင်တွင်း၌
သောကမီးများ တငွေ့ငွေ့ တောက်လောင်လာခဲ့သည်ဟု
ထင်ပါသည်။

www.myanmarcupid.net

“လေနှင့်အတူ” ဝတ္ထုသည် စာရေးဆရာ
 လူထုဦးလှက ထောင်မှလွတ်ထွက်လာပြီးနောက်
 ပထမဆုံးရေးသားသော ဝတ္ထုပင် ဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုထဲတွင်
 စာရေးဆရာ၏ သစ်လွင်သောရှုထောင့်များ အမြင်များ
 ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ အနာဂတ်အတွက်
 မျှော်လင့်အားထားသည့် စိတ်ဓာတ်မျိုး၊ အကောင်းဆုံးသော
 လူမှုရေးဘဝမျိုးအတွက် စိတ်အားတက်ကြွသည့်
 အရိပ်လက္ခဏာများကို ဤဝတ္ထုထဲတွင် ဆံချည်မျှင်တမျှင်ခန့်မျှ
 မတွေ့ရပါပေ။ ထိုခေတ်က အခြားသော စာရေးဆရာများ၏
 ဝတ္ထုများထဲတွင် တွေ့ရလေ့ရှိသော လွတ်လပ်ရေးကို
 ချီးမွမ်းထားသော အရေးအသားမျိုး၊ နိုင်ငံရေးကို
 ဦးစားပေးထားသည့် အရေးအသားမျိုးကိုလည်း
 မတွေ့မြင်ရပါပေ။ လက်ရှိလူမှုရေး အခြေအနေများ၊
 မည်မျှပင် ပဋိပက္ခများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည် ဖြစ်စေ၊
 လူမှုရေး၏ အောက်ဆုံးတန်းမှနေပြီး အားသွန်ခွန်စိုက်
 အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအတွက် ကြိုးစားနေသော
 ပြည်သူပြည်သားများ၏ လက်တွေ့ပုံသဏ္ဍာန်ကို အမှန်အတိုင်း
 ဖော်ထုတ်ရေးသားထားပေသည်။ အရှိကိုအရှိအတိုင်း
 ကြည့်မြင်သည့် အမှန်တရားကို ထိုအထဲမှ
 စိတ်ကူးယဉ်အရေးအသား ဝတ္ထုစာအုပ်ထဲတွင် မတွေ့ရသော

www.myanmarcupid.net

အသက်ရှင် ရပ်တည်နေရသည့် လူသား၏ အနက်
 အဓိပ္ပာယ်များကို သီကုံးဖော်ပြထားပေသည်။ ယင်းတို့မှာ
 ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ရည်မှန်းနေသော နိုင်ငံတနိုင်ငံဖြစ်သည့်
 မြန်မာနိုင်ငံတွင် ယခုလက်ရှိအခြေအနေနှင့်
 ရည်မှန်းချက်အကြားရှိ စားဝတ်နေရေးအတွက်
 ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေကြသော ပြည်သူပြည်သား များနှင့်လည်း
 ဆက်နွယ်လျက်ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်မိပါသည်။

ဤကဲ့သို့ စာရေးဆရာ၏ အမြင်သစ်များ
 ပေါ်ထွက်လာခဲ့ခြင်းမှာ အမှန်အတိုင်းကို ဖော်ပြရသည့်
 စာပေနယ်မှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။
 စိတ်ကူးယဉ်မဟုတ်သော စာပေများ၊ မှတ်တမ်းတင်စာပေများ၊
 ပါးစပ်ရာဇဝင်စာပေများ၊ ခရီးသွားမှတ်တမ်း စာပေများ
 အစရှိသည့်နယ်ပယ်များတွင် စာရေးဆရာ လူထုဦးလှ၏
 အရည်အသွေးများကို ကြွယ်ဝမြိုင်ဆိုင်စွာ ပွင့်လန်းစေခဲ့သည်
 ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ကျော်ဆွေ

တို့ရဲ့ဆရာလူထု

ဗန်းမော်ညိုနွဲ့

စာရေးဆရာသိက္ခာ
 သတင်းစာဆရာသိက္ခာ
 လူကြီးလူကောင်းသိက္ခာ
 သိက္ခာဟူသမျှ၊ ပြည့်စုံစွာသော
 လောကဆရာ၊ တို့ဆရာသည်
 ကောင်းသောပါရမီ၊ မြတ်ဝသီဖြင့်
 ကျင်လည်ရငြား၊ ဘဝများ၌
 တရားသောဘက်၊ မှန်သောဘက်က
 ဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်ပါစေသတည်း

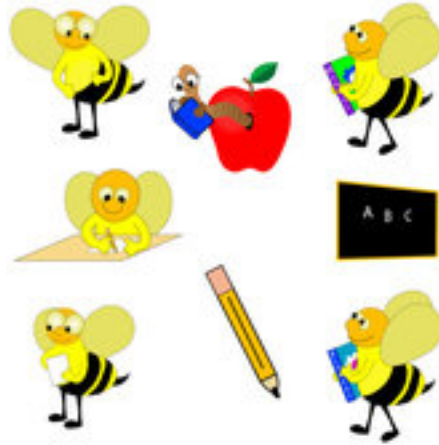
လူထုဦးလှ
 ပြည်သူ့လှ
 ပြည်သူ့ဘက်က အရိပ်ပြ။
 အတ္တမာန
 လောဘဒေါသ
 မစ္ဆေရရှင်းကွာ
 သူ့မှာပကတိ
 ချမ်းငြိမ်း၏။
 တခုရှိသည်
 ပြည်သူ၏အကျိုး၊ သူသည်ပိုးခိုက်
 ရိုက်ချိုးသူ့အလုပ်၊ သူ့ကိုပုတ်က
 ကျောက်ရုပ်သဏ္ဍာန်၊ သူမခံတတ်
 ခေါင်းငုံ့နှုတ်မလန်၊ သူမခံတတ်။
 သို့သော်
 တုတ်စားလက်နက် သူမဆွဲ
 ရှူးရှူးရှဲရှဲ သူမလုပ်။
 ကျိုးသင့်ကြောင်းသင့်၊ စကားပွင့်ဖြင့်
 အဆင်သင့်ရာ၊ ဥပမာဖြင့်
 သိက္ခာရရ၊ သူတင်ပြကာ
 ကလောင်နှင့်ထောက်၊ တံခါးခေါက်၏

ခေါက်သည့်အလိုက်၊ လိုရင်းဆိုက်၍
 စရိုက်နံ့ဖျင်း၊ အကာကင်းလျက်
 ဟင်းလင်းပေါ်ဖူးများလေပြီ။
 စာရေးဆရာသိက္ခာ
 သတင်းစာဆရာသိက္ခာ
 လူကြီးလူကောင်းသိက္ခာ
 သိက္ခာဟူသမျှ၊ ပြည့်စုံစွသော
 လောကဆရာ၊ တို့ဆရာသည်
 ကောင်းသောပါရမီ၊ မြတ်ဝသီဖြင့်
 ကျင်လည်ရငြား၊ ဘဝများ၌
 တရားသောဘက်၊ မှန်သောဘက်က
 ဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်ပါစေသတည်း

ဗန်းမော်ညိုနဲ့

ဦးလှရေးမသွားတဲ့စာ (သို့မဟုတ်)

ကျွန်တော်ကျောင်းဆရာ

မောင်ချစ်နိုင်

သတင်းထောက်ကျွန်တော်၊

ကျွန်တော်လေ့သူကြီး၊

စတီးပွဲစား၊ လေ့သမားနဲ့

များစွာထွက်ပေါ်၊ ထင်ရှားကျော်တဲ့

ကျွန်တော်နဲ့စ၊ လူထုဦးလှရဲ့

ဘဝသရုပ်ဖော်စာအုပ်များ။

သတင်းထောက်ကျွန်တော်၊
 ကျွန်တော်လှေသူကြီး၊
 စတီးပွဲစား၊ လှေသမားနဲ့
 မျာစွာထွက်ပေါ်၊ ထင်ရှားကျော်တဲ့
 ကျွန်တော်နဲ့စ၊ လူထုဦးလှရဲ့
 ဘဝသရုပ်ဖော်စာအုပ်များ။
 ဦးလှမသေသေး၊ ဟိုရှေးယမန်
 မြင်းခြံကိုရောက်၊ ရှစ်နှစ်လောက်က
 တထောက်တခဏ၊ ဆုံလိုက်ရစဉ်
 ဆန္ဒစိတ်ရှိ၊ ပြောလိုက်မိတယ်
 လက်ရှိဘဝ၊ ပုံဖော်ပြတဲ့
 ဘဝသရုပ်ဖော်၊ ကျွန်တော်ကျောင်းဆရာ
 ဝါသနာရှင်
 စေတနာရှင်
 ဝေဒနာရှင်၊ နာပေါင်းစုံလင်
 သဒ္ဒါကြည့်လင်၊ ပါရမီရှင်
 ပညာရှင်တို့အကြောင်း
 တစေ့တစောင်း၊ ဖတ်လို့ကောင်းအောင်
 သောင်းပြောင်းထွေလာ၊ ရေးစမ်းပါဗျာ
 မျက်နှာလိုအားရ၊ ပြောလိုက်ရစဉ်

ဦးလှပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်သွားတယ်။

ယနေ့ယခု

လူထုချစ်သမျှ၊ ဦးလေးလှမှာ

တဘဝသံသရာ၊ ချုပ်သွားရှာပြီ

ငါပြောလိုက်ရ၊ မှာလိုက်ရတဲ့

ဘဝသရုပ်ဖော်၊ “ကျွန်တော်ကျောင်းဆရာ”

ဦးလှရေးမသွားတဲ့စာ

နာတကာတို့ထိပ်တင်၊ နာသခင်တည့်

နာရှင်တို့အကြောင်း၊ တစေ့တစောင်း

သောင်းပြောင်းထွေလာ၊ မဖတ်လိုက်ရတာ

နာလွန်းလှသဗျာ၊ ဦးလေးလှရာ။

မောင်ချစ်နိုင်

A Revolutionary Saint (or) A Sailtly Revolutionary?

Ludu Sein Win

We youngsters were reluctant to accept him as a revolutionary. Indeed he was a great revolutionary, but he was not a revolutionary of common sense. He was a revolutionary with Saint's heart. We mistook his generous words and mild manners and his farsightedness as conservative. And yet we all loved him as a revolutionary Saint - a saint but revolutionary.

It is a little over 5 years since he had left this mundane world leaving behind his loved ones and his beloved people. But usual with his personality of his calibre he was well remembered and well commemorated. He was too much of a heavy weight to be easily forgotten. He was indeed physically in a heavy weight and also a heavy weight in media and literary field. This was well accepted throughout his corner and throughout his life. But there are many who did not realise that he also was a heavy weight in revolutionary and political movements of our country.

Since his youthful days, he was in the forefront of Burma's political renaissance care 30's and 40's. He participated in every anticolonial movements, political and cultural as well. He was always at the progressive side. He was always seen together with progressive young men. He was also an active supporter of the antifacist resistance and after the war he was a founding member of AFPFL Front.

After Burma gained her independence, he fully devoted his life in media and literary world. Although he had a heavy responsibility as a founder publisher

and editor of a highly respected newspaper, he had never failed to fill the gap in the literary field. He wrote many books for the children and adults as well. His folk Tales series were not merely series of bed-side tales for the children. There were Laboriously collected, compiled and published with the noble aims of achieving mutual understanding and respect among many indigeneous races of the country. His prison series were among the best of that calibre ever written, much much better than world famous Nehrus' Letters. They were full of life, terribly realistic, highly humanistic and exceptionally compassionate. Compassionate is the trade mark of him. We could find him a compassionate uncle who always tolerated with understanding and far-sightedness, the aggressiveness of the angry young revolutionaries. The young revolutionaries mistook his far-sightedness and tolerance as ineptness. Some even thought that he was just a conservative reformist. They totally forgot about the fact that many if not the most of the present day leading progressive writers and poets were nurtured and guided and promoted by him.

The year between 60's and 70's were years of wars-aggressive war and resistant wars, oppressive wars and revolutionary wars. The whole world at the brink the 3rd World War. At that time, we youngsters thought that every revolutionary must hold arms, and we did not pay high regard to anyone who never holds arms. At that time we never thought about the fact that our ideal revolutionary writer Lu Hsun had never in his entire life held arms as a weapon for his revolutionay activities. And yet he was called a flag-nearer of the CHinese revolution, by a person no other than Mao Tse Tung himself.

We youngsters were reluctant to accept him as a revolutionary. Indeed he was a great revolutionary, but he was not a revolutionary of common sense. He was a revolutionary with Saint's heart. We mistook his generous words and mild manners and his farsightedness as conservative. And yet we all loved him as a revolutionary Saint - a saint but revolutionary. We did not believe at that time a saint even though revolutionary might not be a fellow - traveller up to the end of revolution.

But he in fact was not a revolutionary Saint. As the saying goes "actions speak louder than words" his work and his deeds in every sphere of our country's political and literary field vividly showed that he was a saintly revolutionary but not a revolutionary Saint.

Ludu Sein Win

A Glimpse of Ludu U Hla at work

Guy Lubeigt

Ludu U Hla was among the first, writers if not the first, to give the possibility to the poor man to express himself and tell what he feel he had to say to others. It was its genius to be able to record and reproduce in their own words the life experiences of so many unknown Burmans, those who made the contemporary History of BURMA, who never spoke but had so many things to say and experiences to share with the following generations.

Rangoon, December 1st 1985

Dear Daw Ahma,

Following our last meeting of April 29th 1985, during which you requested me to participate in the second volume of the biography of your beloved U Hla. I do consider that your kind request was a great honour which you devoted upon me. I even wonder whether I deserve to say anything about Ludu U Hla when there are so many distinguished and well known Burmese persons. writers and scholars and even some foreigners who knew him much more than me. However I accepted your request because of our long standing friendship through the last 13 years. We met for the first time in your Ludu home after I returned from one of my studying trip upcountry where I was studying some social and cultural aspects of the Geography of Buddhism in Burma, in the area of Singu.

I was intrduced you and Ludu U hla by one of our common friends, U Sein Myint, who also happened to be a well knwon painter and companion

of your son who is himself a painter. Moreover, like many of his contemporaries, U Sein Myint is both an admirer of U Hla and yourself, that is for the circumstances through which we all become acquainted.

Incidentally, that same day, you received me in your office while U Hla was working. After all these years, and several visits to your place, I wish to recall the very first image of U Hla which is still in my mind as an indelible print. While we were conversing, U Hla was discussing with an old Burmese gentleman in another corner of the room. Both of them were separated by a desk on which was throning a huge ageing tape recorder. U Hla was casually dressed in his usual attire white shirt and grey jacket. But the old Burmese gentleman was, to my surprise, dress up in a very formal way, having even kept his gaungbaung on his head while talking. All his words were being recorded. Both hands laying on a wooden stick, his eyes half closed, the old gentleman with gaungbaung seemed to be half speaking to U Hla, half speaking to

himself . . . It was only then that I realised that the old man was telling his life story to U Hla.

I found it extraordinary that only for this interview session the old gentleman had decided to dress up in such a formal way. Obviously it was for him a matter of politeness as well as an opportunity to honour the famous writer U Hla and his works.

Ludu U Hla was among the first, writers if not the first, to give the possibility to the poor man to express himself and tell what he feel he had to say to others. It was its genius to be able to record and reproduce in their own words the life experiences of so many unknown Burmans, those who made the contemporary History of BURMA, who never spoke but had so many things to say and experiences to share with the following generations. I do not remember if that old gentleman was an employee of the Steel Brothers Company explaining how the Farmer, or the Boatman, or else ... but it was one of those whose life story was later published by Ludu U Hla in the seires "I, ...".

Although I cannot pretend to read Burmese, the already translated words of U Hla ("Folktales" and other including "the Encaged ones") to which I had access, are showing the great talent of an incomparable writer whose life was entirely devoted to listen and understand his fellow compatriots. Contrary to many works which are written in a more natural spoken form with unsophisticated words, short and clear sentences, easy for all to understand.

Beside the form of the language, the subject treated by U Hla in his books were all very informative as well as fascinating by their precise descriptions of lives and situations. Especially U Hla, being a well composed mixture of a journalist and writer, never lost sight of the simple human point of view which shows the life of his unknown fellow countrymen. That is why all his works are so rich in useful details and so full of Buddhist compassion. It was the blessing of a life time, and no doubt the result of both your past acquired merits that made you able to pursue tirelessly your parallel careers through the ups and downs of the daily life of husband and wife

going together with the historical and dramatic events of your beloved country's History.

I do regret very much not having been able to come up to Mandalay and join all your friends who also are those who love and respect you, not only for having been the faithful loving wife of Ludu U Hla but also for being yourself an extraordinary woman as well as a great and famous writer on the aspects of Burmese life and civilisation.

In the morning of November 29th, 1985, I would like to be present in Amarapura in the Taung Lay Lon monastery compound of a A Shin U Pyinnya, in order to be able to pay homage to you at the occasion of your 70th Birthday. I am sure that Ludu U Hla was there too . . . However my heart and soul were that day among all your friends and part of it. Before concluding, allow me to wish you a happy and prosperous life as long as the Burmese saying goes: 120 years. I promise you that by then I will be there in time to celebrate the occasion and pay my respects . . . Meanwhile I remain.

affectionately and faithfully yours,

Guy LUBEIGT.

Senior Research officer

Centre National de la Recherche Scientifique

(Paris-Sorbonne)

U Hla

The Sponsor of Burmese

Dagmar Beckova – Myathida

The greatest impression in Mandalay, however, was the meeting of the journalist, editor and writer Ludu U Hla. His activity, knowledge of culture and concrete suggestions for mutual cooperation between our two countries through the exchange of students, teachers and cultural values, were very inspiring. Since the very first moment when we met there was a feeling of mutual sympathy between us and we became great friends especially when we found out that our names were quite similar.

U Hla, The Sponsor of Burmese - Czechoslovak
Cultural Exchange

Dagmar Beckova - Myathida

Prague, April 15th, 1987

Dear Do Ama,

The news about the death of your dear U Hla has reached Prague rather late, arousing great pity and sadness. It must have been very bad for you, Do Ama. It made us three people - U Hla's and your friends Dr Miloslav Krasa, Dr Jan Becka (Khin Maung Ei) and myself (Myathida) think about our meeting with U Hla and you. We realize that apart from being a prolific journalist, writer, editor of the Kyipwaye and Ludu journals and Ludu newspapers, active member of the Union of Burmese Writers and Union of Burmese Journalists. World Peace Movement, etc., etc., U Hla, together with you and Dr Krasa stood at the cradle of Burmese Czechoslovak friendship and cultural relations even before the independence of Burma was proclaimed.

Looking at a simple elegant bamboo vase on Dr Krasa's book-case, admired by all his visitors, Dr Krasa started to recollect 40 years old memories. . .

"This vase, the symbol of Burmese artistic tradition, always makes me remember the time which I had spent in Mandalay in the pleasant company of U Hla and Do Ama; Do Ama brought the vase as a present for me to Prague during her visit in March 1962. Yes, but I must tell you how I arrived to Burma for the first time.

As a student I was delegate to the International Students Service Conference in Madras, 1947, where I met also a numerous delegation of Burmese students. They were all very nice and friendly. An honorary guest of the conference was also the Burmese Minister of Education Abdul Razak, member of the cabinet of General Aung San. and it was just Abdul Razak who had invited me, together with other delegates from Europe, for a study visit to Burma. We arrived to Rangoon at the end of August 1947; at that time, however, Abduk Razak was no more alive. He

fell as one of the victims of the assassination of General Aung San's cabinet on July 19, 1947.

One of our tasks in Burma was to find out the losses of the Burmese Universities during the Second World War, write a report for the International Student Service, suggest help for the Universities and students organizations. I myself was eager to get acquainted with Burmese culture, both traditional and contemporary, and find out the possibilities of cultural exchange between Burma and Czechoslovakia. I was able to visit places of historical interest like Rangoon, Pegu, Prome, Pagan and Mandalay.

We reached Mandalay by a jeep at the beginning of September 1947. Everywhere traces of war and fighting were visible, but there was a friendly and hospitable atmosphere, an interest in the culture of Czechoslovakia and possibilities of establishing cultural relations between our two countries. I met the young Principal of the Mandalay University U Ko Lay with whom I had discussions about the need of university teachers, and I also remember the name of

the student who accompanied me - he was Ko Lay Maung.

The greatest impression in Mandalay, however, was the meeting of the journalist, editor and writer Ludu U Hla. His activity, knowledge of culture and concrete suggestions for mutual cooperation between our two countries through the exchange of students, teachers and cultural values, were very inspiring. Since the very first moment when we met there was a feeling of mutual sympathy between us and we became great friends especially when we found out that our names were quite similar. Both of us were Mr Beauty for Krasa in Czech is the same as Hla in Burmese. Also the wife of U Hla, Do Ama working together with her husband in Ludu Publishing House, made a deep impression on me. I remember that she translated "The Rainvow" by Wanda Wasilevska to Burmese.

U Hla accompanied me to the famous Mandalay Hill visited by Buddhist pilgrims, from where we saw the ruins of the Royal Palace which was destroyed, together with a big part of the city, by the Japanese in

1945, when the end of war was approaching. U Hla explained Burmese history to me, preparing my visit to ancient Pagan.

U Hla was a person who was able to choose from the positive traditions of Burma as well as from modern world trends of culture things which were valuable and suitable for the Burmese society and its aspirations. In Mandalay I realized how important was the work of Ludu U Hla and Do Ama for raising the standard of the cultural life of their city - Mandalay as well as of the whole of their motherland and how it can contribute towards mutual understanding among nations.

We parted with U Hla and Do Ama as friends and our friendship lasted for long years though personally I have never met U Hla again. But cultural exchanges between Burma and Czechoslovakia. I visited Burma about 10 years later, accompanying the Czechoslovak cultural delegation - the Slovak folk ensemble of songs and dances SLUK and in 1961 the ensemble of Burmese artist - musicians, dancers and

singers, was applauded in several Czechoslovak cities, including the capital Prague."

In the late 1950ies the famous Burmese scholar U Tha Myat visited Prague several times, later a cultural delegation, including Professor U Won, the famous Khitsan writer, Min Thuwon, and musicologist U Khin Zaw visited Czechoslovakia. These delegations met in Prague two Czech students of Burmese - Dagmar Novakova (later Beckova, Burmese name Myathida) and Jan Becka (Khin Maung Ei). And in September 1958 these two Czech students left for Burma to study the Burmese language, literature, history and culture at the Rangoon University.

It was quite natural that during our first holidays X-mas 1958 - we decided to visit Mandalay which - as we knew from Dr Krasa - was not only the heart of Upper Burma and Burmese traditional culture but also the home of two great friends of Czechoslovakia - U Hla and Do Ama. At that time we were students with little experience and U Hla and Do Ama became our patrons. It was in their presence that we began to understand the real meaning of the Burmese words

ueli and dodo - uncle and aunt. Although we have never met before we were received as relatives and were cared for from the first to the last moment with an attention given to the members of the family. And we received all possible help. U Hla's eldest son met us at the railway station in the evening of our arrival, took us with U Hla's car to Tun Hla hotel, where all expenses were paid for us beforehand. Next morning we were awaited at Ludu Publishing House by U Hla and Do Ama. After a warm welcome and questions about Dr Krasa's health and our studies in Rangoon they suggested a program for the whole of our holiday time. Everything was arranged very smoothly. U Hla's sons and daughters took us to Mandalay Hill, to the site of the Royal Palace where only the moat, the wall with elegant spires and a few pagodas and remnants of buildings were left and where only the wooden model of all palace and buildings gave us an idea what a splendid work of Burmese architecture and art the palace was. We were also taken to Kuthodaw Pagoda to see the {Biggest Book of the World} - the Tipitaka engraved on 729 marble slabs, each standing in a

small white pagoda. Do Ama herself took us Mahamuni Pagoda with the beautiful chintei Lions at the entrance which seemed to be almost alive, and to the neighbouring lanes where we could see and admire traditional lacquerware, and beating the gold leaf. U Hla and Do Ama arranged our visits to Ava, Amarapura, to a Buddhist monastery at Sagaing Hill, the journey by boat to Mingun to see the giant bell. And Do Ama took us to the Maymyo hill station, introduced us to her many friends there, showed us the arboretum and the growing of beautiful orchids. In Mandalay we saw how traditional Burmese silk for longyis was woven and, of course, we were taken to Mandalay University.

In this way we became acquainted with various aspects of Burmese tradition and culture. And the cultivated Language of U Hla and Do Ama, in which they explained all things new to us and which both of them used in such natural and beautiful way, contributed also to our study of the Burmese language.

We also visited Mandalay in April 1959 - again as guests of U Hla and Do Ama. It was the time of the Burmese New year and the Water Festival. It was really an experience to ride a jeep through the streets of Mandalay with U Hla's sons, taking with us buckets of water to pour at the youngsters around and getting soaked by water thrown at us from people all around.

We also spent some time in Mandalay when we went for our big holiday journey in 1959 - to the Shan and Kachin State. At that time Do Ama arranged for us staying in the house of Do Mei Than Tin in Maymyo and at another Do Ama at Hsipaw from where we continued to Lashio, Namtu, Bawdwin, KutKain, Muse, Bhamo, Myitkyina, Bhamo and back by boat on the Irrawaddy to Mandalay to our ulei and dodo, who wanted to know all about our experience.

During my second visit to Burma in 1964 - 1965 when my task was to collect material about khitsan literature, I visited Mandalay in March 1965. At that time I had several interviews with U Hla on the problems of modern Burmese literature, on his

activity as editor of Kyipwarye Magazine in the 1930ies and, especially, about his friendship and relations with U Sein Tin, one of the prominent Khitsan prose-writers, known under the pen-name Theippan Maung Wa.

U Hla knew U Sein Tin since 1933 when they started writing letters to each other. (U Sein Tin wrote about 500 letters to U Hla while U Hla wrote about 700 letters to U Sein Tin). In his writing U Sein Tin was more witty and jokeful than in personal contact. Personally U Hla knew U Sein Tin since 1934 and they had most contacts during 1934-36 when U Hla published the Kyipwarye Magazine in Rangoon and U Sein Tin held post of the Settlement officer at Insein. At that time they often took meals together and talked about Burmese Literature, journals, magazines and newspapers. U Sein Tin contributed to many journals and newspapers under various pen-name; when U Hla organized literary competitions in Kyipwarye, U Sein Tin evaluated the contributions of uoung authors and sometimes even wroter criticism to Kyipwarye as Editor.

U Hla also remember how U Sein Tin started to publish short critical and statical plays in Kyipwarye under the woman pen-name Tin Tint, which a sketch of a woman's head. These plays were apreciated by another famous prose-writer P.Monin. When U Hla informed about it U Sein Tin, he felt very happy. And when about a year later U Hla told P. Monin who Tin Tint actually was, P.Monin commented: " Ah, that's why these are so good".

After U Hla showed me some numbers of Kyipwarye with Tin Tint pyazat and let me read them, I started to persuade him to publish them in a book- from for old numbers of Kyipwarye were rather rare and that part of U Sein Tin's writing should not get lost.

Two or three years later, after my return to Prague I was very happy to find a new book "Tin Tint's Pyazat" (the plays of Tin Tint), published by U Hla. In this way a part of U Sein Tin's writing was preserved for the younger generations thanks to the endeavour of U Hla.

That was especially true about the War Diary which U Sein Tin started to write since the day of the Japanese bombing of Pearl Harbor. Letting U Hla read the first part of the diary - about 300 pages - he explained that it was not clear who would win the war and therefore the diary had to be written cautiously, so that it could be published after war. He included the news from the radio and things which he himself saw. Personally he was on the side of the English but did not write about it. He told U Hla that if the English led the war in the way they did, they would certainly lose.

When I asked U Hla why the War Diary was not published he replied that most probably it was lost during the war. He advised me to get into contact with U Sein Tin's wife Do Khin Khin Myint and find out. When I later met her in Rangoon and talked with her about U Sein Tin, who was killed in June 1942, to my great astonishment she brought the manuscript of the War Diary and allowed me to get it photographed. I wrote about this in May 1966 in the New Orient Bimonthly ("In Burma, along the trail of

Khitsan") and in December 1966 Sis atwin neisinhmattan (The War Diary) by Theippan Maung Wa was published by the Pagan Publishing House in Rangoon. Had it not been for U Hla's advice, perhaps the War Diary, kept as a treasure by Daw Khin Khin Myint, would not be published at all.

Apart from discussions and interviews with U Hla, Do Ama and U Hla also arranged a meeting with the writers of Upper Burma for me and so I had the opportunity of meeting younger writers like Tin Moe, Swam Yi, Tha Noe and many others and discussed problems of Burmese literature and culture with them. News and photographs from this meeting were published in Ludu newspapers.

Similarly when in 1965 two Czech women-puppeteers, De Eva Vodickova and Jana Havlikova came to Mandalay, U Hla and Do Ama arranged for them meeting with artists from Upper Burma and published news and photographs about them in Ludu.

During mu short visit to Burma in 1976 I was able to spend only two days in Mandalay. U Hla and Do Ama let me kindly photograph pitcures from their

picture gallery of the painters of Upper Burma; Later I published an article about them in *Novy Orient*, with photographs of the paintings. Both U Hla and Do Ama presented me with their new books published since last meeting. Though Burma is so far from Czechoslovakia and though it is so difficult to get Burmese books here, the books of U Hla and Do Ama always find some way to be sent or brought and, in fact, they form the most complete set of our library.

In 1976 I met U Hla for the last time. It is very difficult to realize that there will be no more discussions with U Hla, no more help from him, no more books by him. It is very sad and painful. Yet there is some consolation. There are many younger people - writers, journalists, artists, linguists who visited Ludu Publishing House and had discussions with U Hla and Do Ama on the further development of Burmese language, literature and culture, ways how to modernize it without diverting from the true Burmese tradition. All these got the advice and inspiration from U Hla and Do Ama and in their future endeavour they will carry on the torch of

further development of Burmese culture. That will be the best way to honour the memory of U Hla.

Dagmar Beckova - Myathida

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost. Commercial use of this book will be at your OWN RISK!

စာလုံးအပေါက်အကျများ နှင့် အထား အသိုများ
 အစီအစဉ်မကျ မတော်တဆ လွဲမှားနေသည်များ ရှိပါက
 ခွင့်လွှတ်ကြပါကုန်...။

ကျေးဇူးအထူးတင်ရှိပါသည်။

ဤပီဒီအက်ဖ်စာအုပ်ဒီဇိုင်းတွင်ပါရှိသော ရုပ်ပုံများအားလုံးကို
<http://www.fotosearch.com> မှ ရယူပါသည်။

ဘာလူထုဦးလှ နှင့် အမေလူထုဒေါ်အမာတို့အား
 ရိုသေလေးစားစွာ ဂါဝရပြု ဦးညွှတ်ကန်တော့လျက်...
 စာအုပ်ဒီဇိုင်းနှင့် ပီဒီအက်ဖ် စီစဉ်သူ
 စုချစ် (SuuChit)

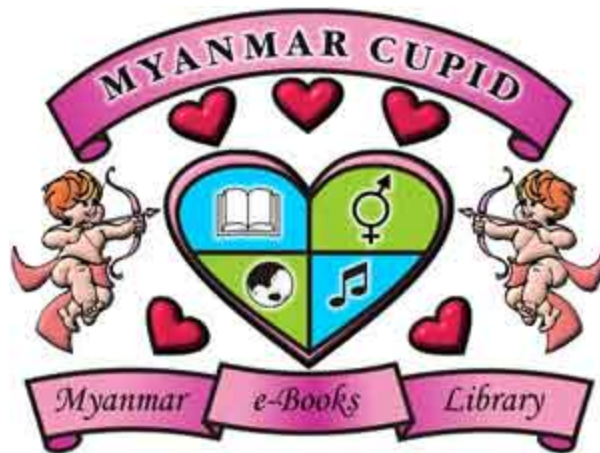
မြန်မာကျူးပစ် — myanmarcupid.net

This eBook is for the use of anyone anywhere at no cost. Commercial use of this book will be at your OWN RISK!

လူထုချစ်သမ္မိ လူထုဦးလှ ဒုတိယတွဲ

၁၉ - ၀၇ - ၂၀၀၉
(ပထမအကြိမ်)

